COLECȚIA

Iubiri de poveste

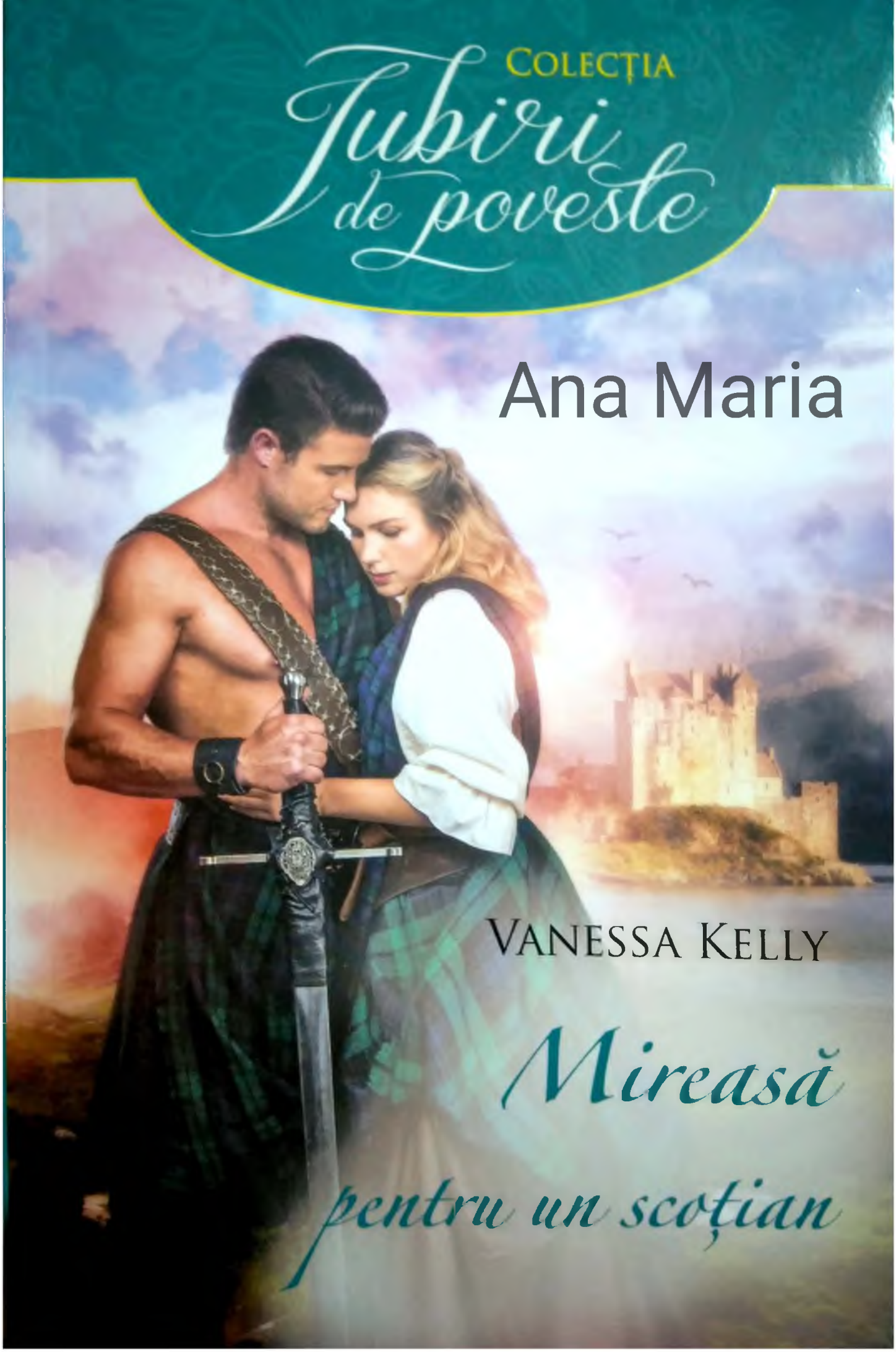

Ana Maria

VANESSA KELLY

Mireasă pentru un scoțian

Scanned by CamScanner

SERIA „PRINȚESE NECUVIINCIOASE"

Toată lumea se așteaptă ca fiica ilegitimă a prințului regent să își aleagă o profesie obișnuită pentru statutul ei nu foarte onorabil: actriță, model pentru pictori sau poate chiar curtezană. Însă Victoria Knight a ales să devină guvernantă. O întâmplare nefericită petrecută la ultimul loc de muncă o forțează să se ascundă o vreme de ochii lumii, așa că se duce în Scoția, pentru a se ocupa de noii săi elevi: frații lui Nicholas Kendrick, conte de Ampriorr – care de fapt nu sunt deloc minori, ci bărbați puternici și rebeli, în ciuda comportamentului copilăresc și total nepotrivit rangului lor. Iar contele este chipeș, protector și mult prea atrăgător... mai ales pentru o femeie care ascunde un secret teribil.

Nick are nevoie de o profesoară bine pregătită, care să-i educe pe frații lui sălbatici și greu de stăpânit, și de o soție pătimașă pentru el. Domnișoara Knight pare să corespundă în toate privințele. Dar Victoria este mult mai complexă decât pare la prima vedere. Nu este vorba doar despre obârșiile ei notorii sau despre pericolul care o urmărește până în Scoția, ci și despre loialitatea de neclintit de dincolo de aparența calmă. Iar aceasta, adevărata Victoria, este femeia pe care Nick începe să o dorească disperat. Iar când un conte își pune ceva în minte, va folosi toate mijloacele de seducție disponibile pentru a obține ceea ce-și dorește...

Vanessa Kelly este o autoare contemporană foarte apreciată, care a fost numită de *Booklist* una dintre „noile stele ale romanelor de dragoste istorice". Cărțile sale plasate în perioada Regenței au câștigat importante premii ale genului, printre care și prestigiosul Maggie Award.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2415-4
9 786063 324154
Alma

The Highlander's Princess Bride
Vanessa Kelly
Copyright © 2017 Vanessa Kelly

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Mireasă pentru un scoțian
Vanessa Kelly

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KELLY, VANESSA
Mireasă pentru un scoţian / Vanessa Kelly
trad.: Lavinia Şerban – Bucureşti: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2415-4

I. Şerban, Lavinia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Capitolul 1

Noiembrie 1816
Londra

– N-am vrut să-l omor. Nu neapărat. Victoria Knight ezită, deoarece firea ei sinceră o obliga să facă o mărturisire oribilă. Probabil că, pentru o clipă, *am vrut* să-l văd mort, adăugă ea.

Când Sir Dominic Hunter și Aden St. George se uitară unul la celălalt cu priviri pline de subînțeles, Victoria făcu o grimasă.

– Știu că asta mă face o persoană îngrozitoare. Nu v-aș învinui dacă m-ați trimite direct la Newgate și v-ați spăla pe mâini de existența mea.

Chloe, Lady Hunter, bătu ușor mâna Victoriei.

– Prostii! Evident, Fletcher era un ticălos clasa întâi. Nici o persoană rațională nu te-ar putea învinovăți pentru că te-ai apărat.

Victoria și Chloe ședeau pe șezlongurile de mătase din salonul aflat în partea din spatele reședinței Hunter din Londra. Soarele târziu al după-amiezii pătrundea prin cerceveaua ferestrei, aruncând o lumină blândă pe covorul de culoarea trandafirilor și pe pereții acoperiți cu tapet elegant, de culoare galbenă. Pe masa joasă din fața șezlongurilor se afla un serviciu de ceai de argint, cu decorațiuni alambicate, dar platourile care ofereau o varietate generoasă de sendvișuri și biscuiți pentru ceai rămăseseră, în mare parte, neatinse. Se părea că Victoria nu era singura persoană lipsită de apetit din cameră.

– Eu mă învinovățesc singură, mărturisi ea cu tristețe. Dacă m-aș fi gândit la asta, sunt sigură că aș fi putut găsi o modalitate mai bună de a gestiona situația decât să-l împing pe domnul Fletcher pe scări.

– Dar n-ai avut timp să te gândești, asta e ideea, zise Lady Vivien St. George. Cocoțată în fața Victoriei pe marginea unui scaun Sheridan, care era la fel de grațios și de elegant ca doamna însăși, Vivien se uită la ea cu sinceră îngrijorare. În plus, numai Dumnezeu știe câți

oameni a ucis Aden de-a lungul anilor. Nu este ca și cum tendința asta n-ar exista în familie.

Victoria clipi, neștiind cum să răspundă la această declarație surprinzătoare. Aden servise câțiva ani sub comanda lui Wellington, într-o poziție pe care ea nu o înțelegea încă. Se părea că implicase uciderea unui număr mare de persoane. Și, pe măsură ce îi studia silueta înaltă, puternică și aerul auster și intimidant, își dădu seama că putea foarte bine să creadă ipoteza aceasta.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Vivien, zise Aden din fotoliul de lângă ea. Asta nu a fost deloc o observație utilă și nici nu are vreo legătură cu situația de față.

Vivien ridică din umeri, deloc impresionată de mustrarea lui.

– Eu doar spun adevărul, dragule. Și, apropo, verii tăi sunt la fel de răi când vine vorba despre numărul de cadavre pe care îl lasă în urma lor.

– Dumnezeule! exclamă Victoria.

Aceia erau și verișorii ei, toți fiii nelegitimi ai unor nobili înrudiți cu regele. Ea nu îi întâlnise niciodată și începuse să creadă că preferă ca lucrurile să rămână așa. Păreau niște oameni mult prea agitați.

– Ticăloșii și-au meritat soarta, comentă Aden, după cum știi prea bine.

– La fel și omul care a atacat-o pe Victoria, răspunse soția lui. Apoi zâmbi spășită spre Victoria. Iartă-mă! Vreau să spun, domnișoară Knight.

– Nu trebuie să-ți ceri scuze, zise Victoria, zâmbind la blonda fermecătoare și zveltă. La urma urmei, suntem...

– Cumnate? termină Lady Vivien propoziția în locul ei.

– Da, presupunem că suntem, recunoscu Victoria, simțindu-se foarte ciudat.

De abia în această dimineață făcuse cunoștință cu Lady Vivien.

La fel ca Aden, Victoria era copilul nelegitim al prințului regent. Anul trecut își întâlnise pentru prima dată fratele vitreg și de atunci nu-l mai văzuse decât o singură dată. Mama lui Aden era o contesă văduvă și bogată, al cărei soț îi acceptase fiul ca pe copilul lui. Mama Victoriei, pe de altă parte, fusese fiica nemăritată a unui hangiu. Și, deși era un hangiu destul de prosper, bunicul își petrecuse întreaga viață servindu-i pe oamenii din înalta societate, nu amestecându-se printre ei. Pentru lorzii și domnii care trecuseră pe sub pragul hanului Royal Stag, Rose Knight fusese ceva mai mult decât

o chelneriță – destul de bună pentru o aventură, dar cu siguranță nu și pentru căsătorie.

Aden era un om puternic, cu o poziție la curte și o soție care era fiică de conte. Victoria era doar o guvernantă fără loc de muncă. Nu-și permitea să se bazeze vreodată pe relația ei de rudenie cu St. George, în ciuda bunăvoinței lor.

– Într-adevăr, suntem cumnate, spuse Vivien cu un zâmbet cald. Apoi își înclină capul. Deși semănăm destul de mult cât să fim surori. Întotdeauna mi-am dorit o soră.

– E foarte drăguț din partea ta, însă nimeni n-ar putea crede așa ceva, protestă Victoria. Ești atât de elegantă.

Se strâmbă imediat ce cuvintele acelea nepotrivite îi ieșiră pe gură. Dar erau adevărate, deoarece Vivien era ca un diamant nesle-fuit. Victoria, pe de altă parte, era o ființă obișnuită – cu o eleganță normală și o înfățișare drăguță, dar nimic mai mult decât atât.

– Amândouă sunteți niște tinere încântătoare, și, Victoria, faci parte din familia aceasta la fel de mult ca Vivien, interveni Dominic. Am spus lucrul acesta în repetate rânduri.

– Și uite cum te-am răsplătit, spuse ea cu un oftat. Ți-am adus pe cap o încurcătură îngrozitoare.

– M-am ocupat de probleme mult mai rele; la fel și Aden. Te vom scăpa din situația asta, nu te teme.

– Lady Welgate a spus că vrea să mă vadă spânzurată pentru crimă.

Victoria își apăsă o mână pe piept, amintindu-și de accesul de furie al fostei ei angajatoare. Chloe o strânse într-o îmbrățișare liniștitoare.

– Sunt sigură că ți-a vorbit așa doar din cauza suferinței. Te rog să nu uiți că te apărai de un atac monstruos.

– Aș vrea ca și familia domnului Fletcher să vă împărtășească punctul de vedere, spuse Victoria.

Dominic se duse la un bufet în care se aflau mai multe carafe de cristal și pahare.

– Să fii sigură că voi spune familiei domnului Fletcher cum trebuie să privească această problemă, zise el în timp ce îi aduse un pahar umplut pe jumătate.

Victoria ezită, dar în cele din urmă sorbi din coniac. Licoarea îi arse gâtul, dar îi plăcu senzația de căldură care părea să îi liniștească nervii zdruncinați.

– Nu am vrut să te presez, draga mea, interveni Chloe, pentru că ai venit de abia ieri-noapte. Dar, cu cât știm mai multe despre incident, cu atât mai mult te putem ajuta.

Dominic și Chloe insistaseră să se odihnească după sosirea ei surprinzătoare din Londra. Serviseră o cină liniștită în familie și apoi își petrecuse o oră cu băiatul lui Chloe și al lui Dominic. Victoria le fusese recunoscătoare aproape până la lacrimi pentru considerația lor și se bucurase de scurta pauză de după coșmarul din ultimele zile.

– Eu și Aden putem aștepta în biblioteca mea, îi spuse Dominic, ca să poți vorbi deschis în fața doamnelor.

Victoria îl cunoștea pe Dominic de pe vremea când era doar o fetiță. Fusese întotdeauna bun cu ea și o susținuse, mai ales după ce murise prima ei mamă și apoi bunicul Knight, câțiva ani mai târziu.

– Nu am nici un secret față de voi, rosti ea. Dacă ajută să povestesc despre ziua aceea oribilă, atunci vă povestesc bucuroasă mai mult. Promit că nu voi leșina.

– Așa te vreau! o încurajă Aden.

Faptul că el acceptase cu ușurință situația fu o surpriză de-a dreptul minunată pentru ea. Îi răspunse cu un zâmbet și, fără să bage de seamă, începu să frece mâneca de mătase a rochiei.

– Nici nu știu de unde să încep.

– Poate să ne zici câte ceva despre domnul Fletcher, îi sugeră Chloe. La urma urmei, el este cauza acestei situații îngrozitoare.

Cuvântul nu descria pe deplin situația.

– Foarte bine. Thomas Fletcher a fost fratele lui Lady Welgate. L-am cunoscut la scurt timp după ce am preluat îndatoririle de guvernantă pentru fetele Welgate. Vizita deseori casa surorii sale.

– Eu am fost la școală cu una dintre surorile lui Lord Welgate, interveni Vivien. Mi s-a părut un gentleman foarte amabil. Cu toate astea, Lady Welgate este o femeie nepoliticoasă și acră. Am fost uimită că Welgate s-a căsătorit cu ea.

– Nu prea a avut de ales, spuse Dominic. Tatăl lui Welgate juca la pariuri și a cheltuit aproape toată moștenirea. Tatăl Serenei Fletcher, pe de altă parte, a adunat o avere considerabilă de pe urma transportului și a tutunului. Zestrea ei a salvat o familie eminentă de la ruină.

– Nimeni din familia noastră nu ar putea-o acuza pe Lady Welgate că are un trecut necurat, spuse Chloe. Cei mai mulți dintre noi avem ceea ce poate fi descris ca descendență variată, în cel mai bun caz.

– Adevărat, răspunse Dominic. Dar Vivien a tras o concluzie corectă. În timp ce am un mare respect față de soțul ei, cu Lady Welgate lucrurile stau complet diferit.

Dominic o sfătuise pe Victoria să nu accepte postul acela, dar fusese prea atrasă de șansa de-a lucra pentru o familie atât de bine văzută în societate și care îi putea oferi referințe excelente și un salariu bun. Ar fi trebuit să-l asculte.

– Lady Welgate nu era o persoană foarte ușor de mulțumit, începu ea, dar am reușit să mă descurc fără prea multe probleme.

Deși Lady Welgate fusese un fel de cotoroanță, Victoria crescuse într-o casă plină cu femei impetuoase, uneori dificile, așa că era obișnuită cu genul acesta de oameni. Își făcuse un obicei din a-și îndeplini sarcinile cu zel și nu-și contrazicea niciodată stăpâna. Spre norocul ei, cele două fete în vârstă de șase și opt ani de care se ocupa erau surprinzător de manierate și începuseră să o iubească.

Per ansamblu, viața în gospodăria uneori instabilă fusese satisfăcătoare până când apăruse pe scenă Thomas Fletcher.

– Evident, cu fratele ei nu te puteai descurca la fel de ușor, zise Aden.

– Așa este. Am făcut astfel încât să nu rămân niciodată singură cu el. Din păcate, el a devenit... Victoria ezită, căutând cuvântul potrivit. Chiar și acum părea ridicol. Ea era ultimul gen de femeie pe care ar fi curtat-o un bărbat, mai ales un destrăbălat ca Thomas Fletcher.

– Obsedat de tine? sugeră Chloe.

Victoria făcu o grimasă.

– Bănuiesc că m-a considerat o provocare. Cu cât îl evitam mai mult, cu atât devenea mai insistent.

În săptămânile de dinaintea incidentului, Fletcher aproape că se mutase de tot în casa cumnatului său. Părea că, de fiecare dată când apărea de după colțul vreunui hol pustiu sau intra în bibliotecă pentru a lua o carte, el pândea să o prindă singură.

– Îmi pare rău că a trebuit să înduri o situație așa îngrozitoare, spuse Vivien cu un nod în gât. Și eu m-am aflat în circumstanțe asemănătoare înainte să mă căsătoresc cu Aden. Ajungi să te simți atât de furioasă și de neajutorată...

Victoria încuviință din cap.

– Exact așa m-am simțit și eu.

– Dar tu ai acționat înainte ca Fletcher să te atace, sublinie Dominic.

– Da. Când a început să insiste să devin amanta lui, mi-am dat seama că nu mai puteam face față situației. Victoria se cutremură, amintindu-și de felul în care omul acela o încolțise la ușa dormitorului și își pusese mâinile pe ea. Din fericire, trecuse o servitoare pe acolo și-i oferise o șansă de-a scăpa. Am vorbit imediat cu Lord Welgate, care mi-a promis că îi va ordona domnului Fletcher să mă lase în pace.

– Și, cu toate astea, bădăranul nu a ascultat, comentă Chloe încet, pe un ton furios.

– A ascultat doar pentru câteva zile, continuă Victoria. De fapt, a făcut în așa fel încât să mă ignore atunci când Lord sau Lady Welgate erau prin apropiere sau dacă eram împreună cu copiii. Dar în mod clar era foarte supărat că m-am dus să mă plâng cumnatului său.

Într-o zi, când ieșise pe terasă să se joace cu fetele, se uitase spre ușile franceze de la bibliotecă și îl zărise pe Fletcher stând acolo. Expresia de pe fața lui, un amestec înfricoșător de ură și poftă, aproape că-i oprise inima.

Și își ținea mâna pe vintre în timp ce o privea jucându-se cu cele două nepoate ale sale. Nu-și putea închipui bărbat mai depravat de atât, lucru care o înspăimânta și o înfuria în aceeași măsură.

– Te-a amenințat? întrebă Dominic.

– Nu, dar își exprimase clar intențiile, răspunse ea încet. Nu exista loc de neînțelegere.

Dominic se încruntă, dar îi făcu semn din cap să continue.

– În seara aceea, am hotărât să îți scriu că intenționez să mă întorc la familia mea din Brighton până când îmi voi găsi un nou loc de muncă. Urma să îl anunț și pe Lord Welgate despre planurile mele, de îndată ce se întorcea din scurta sa călătorie la Londra, și apoi să plec imediat.

Victoria avea să regrete amarnic faptul că nu plecase atunci. Ar fi trebuit să-și împacheteze imediat bagajele și să se întoarcă pe jos în Brighton, dacă era necesar. Dar Lord Welgate o tratase întotdeauna cu bunătate, așa că nu voise să-i arate nici cel mai mic semn de lipsă de respect. Presupusese că Fletcher nu va avea curajul să o atace în gospodăria surorii lui, cu doi copii mici dormind la câteva uși depărtare. Fusese o greșeală monstruoasă.

– A fost o prostie din partea mea să aștept, recunoscu ea și se strâmbă.

– N-ai făcut nimic greșit, Victoria, spuse Aden cu hotărâre, așa că scoate-ți imediat ideea asta din cap.

– Fratele tău are dreptate, rosti Chloe. Faptul că nu erai în siguranță în casa celui care te-a angajat e întru totul vina lui Fletcher și a surorii lui.

Victoria zâmbi ușor. Majoritatea oamenilor aveau să o considere vinovată pe ea, fie pentru că intrase singură în bucluc, fie pentru că *îl ispitise cu farmecele ei feminine,* după cum se exprimase Lady Welgate. Viața era adesea periculoasă pentru slujitorii de sex feminin, chiar și în cele mai respectabile gospodării. Se putea considera norocoasă că ajunsese la vârsta de douăzeci și cinci de ani înainte să afle de una singură cât de urâte puteau deveni lucrurile.

– Mulțumesc, spuse ea. În orice caz, chiar în seara aceea, domnul Fletcher a profitat de faptul că Lady Welgate participa la o serată organizată pe o proprietate învecinată. Râse nervos. Am presupus că se dusese și el cu ea.

Ușurată că luase hotărârea de-a pleca, sărbătorise cu un mic pahar de vin de Xeres din sticla pe care o ținea în camera ei – un cadou primit în Crăciunul anterior, de la un unchi de-al ei. Victoria făcea asta doar când avea o jumătate de zi liberă – și doar o jumătate de pahar, seara, ca un răsfăț.

Trase aer în piept și se îmbărbătă pentru următoarea parte a povestirii.

– Era destul de târziu. Copiii dormeau în camera lor, iar servitorii erau jos, în salonul destinat personalului, sau se duseseră mai devreme la culcare. Eu împrumutasem câteva cărți din bibliotecă și mă gândisem să le duc la loc, dacă tot îmi amintisem de ele. Coboram scara din aripa copiilor, care era separată de scara principală. Din nefericire, domnul Fletcher urca pe aceeași scară.

– Avea vreun motiv să urce neapărat pe scara aceea? întrebă Aden cu o voce glacială.

– Nu. Partea aceea a conacului este destinată copiilor, celor două îngrijitoare și mie.

– Așadar, bădăranul te căuta înadins, comentă Vivien cu dezgust.

Victoria nu avea să uite niciodată groaza care pusese stăpânire pe ea în clipa în care îl văzuse la capătul scărilor. Deși ea avea o singură lumânare, luna plină strălucea prin fereastra mare de deasupra scării

şi îi dezvăluise privirea pofticioasă din ochii lui Fletcher. Era clar că se îndrepta spre camera ei.

– A râs când m-a văzut, continuă ea. I-am spus să se dea la o parte din calea mea şi l-am avertizat că voi ţipa dacă se va apropia mai mult.

– Sigur ar fi venit cineva să te ajute dacă ai fi ţipat, interveni Chloe, şi trăsăturile ei de obicei liniştite se încordară de tensiune.

– Da, dacă ar fi auzit. Dar nu erau decât vorbe în vânt, şi el ştia asta. Uşa din capătul de sus al scărilor era închisă, şi eram prea departe de salonul servitorilor ca să poată auzi cineva strigătul meu de ajutor.

– Dacă ticălosul n-ar fi deja mort, mormăi Aden, i-aş rupe gâtul cu propriile mele mâini.

Privirea fratelui ei sugera că şi el ar fi făcut acelaşi lucru, fără să tăgăduiască. Victoria presupuse că era groaznic din partea ei, dar furia lui risipi într-o oarecare măsură teama teribilă ce o învăluise ca un coşciug de gheaţă încă din acea noapte oribilă. Faptul că Aden *putea* face aşa ceva nu era de mirare. Cu toate astea, era uimitor că ar face-o pentru ea.

Dominic îşi încrucişă picioarele şi îşi aşeză o mână pe genunchi.

– Un sentiment lăudabil, chiar dacă destul de înspăimântător, Aden. Din fericire, este inutil, deoarece Victoria s-a ferit cu abilitate de o situaţie foarte periculoasă.

Ea tuşi ca să acopere o criză de râs nervos.

– E un fel de a spune.

– Este cel mai bun mod de a spune, zise Chloe. Deci Fletcher te-a atacat pe scări, apoi v-aţi luptat. Urăsc să te pun într-o situaţie jenantă, draga mea, dar te-a rănit în vreun fel?

Victoria închise ochii strâns şi îşi aminti momentul acela teribil.

– Nu chiar. Mi-a rupt corsajul şi m-a zgâriat puţin, dar nimic mai rău de atât.

Lui Aden îi scăpă o înjurătură destul de urâtă, şi până şi expresia calmă a lui Sir Dominic dispăru sub un val de furie pe care se vedea că îl stăpânea cu greu. Victoria era extrem de fericită că amândoi bărbaţii erau de partea ei. Era puţin probabil ca persoana către care era îndreptată o asemenea furie să rămână întreagă prea mult timp.

Reuşi să schiţeze un zâmbet.

– Din fericire, am reuşit să-i dau un cot în bărbie când mă trântea pe podea. Aşa că a căzut într-o parte, nu pe mine, şi am avut răgaz

suficient să mă ridic. Era atât de enervat de faptul că îi opuneam rezistență! În momentul acela, am crezut că vrea cu adevărat să mă...

Nu putea să spună cuvintele, pe moment fiind invadată de amintirile înspăimântătoare care îi străpungeau mintea. Se aflase la doar câteva momente distanță de un atac brutal și chiar de moarte. Avusese nevoie și de ultima fărâmă de putere pentru a rezista în fața fricii care amenința să-i înmoaie genunchii.

– E în regulă, draga mea, spuse Chloe și o prinse din nou de mână. Nu-ți mai poate face rău niciodată.

– Da, am avut grijă de asta, nu-i așa?

– Nu trebuie să termini dacă nu dorești, interveni Vivien cu o voce caldă și plină de compasiune.

Victoria se mustră în sinea ei. Fapta fusese îndeplinită, și ea *era* în siguranță, cel puțin pe moment. Nu avea nici un rost să se piardă în sentimente de vinovăție sau să-și plângă de milă.

– Nu, sunt bine, zise ea. Fletcher s-a întins spre picioarele mele, dar am reușit să mă întorc și să-i dau o lovitură zdravănă cu piciorul. Următorul lucru pe care l-am văzut a fost că se rostogolea în jos pe scară.

Totul se întâmplase atât de repede. La câteva momente după ce îl împinse, Fletcher rămăsese grămadă pe podea, fără să se miște, cu capul și gâtul într-un unghi nefiresc. Victoria bănuise imediat că era mort, dar fugise jos în speranța deșartă că ar fi putut supraviețui căzăturii. Când se aplecase deasupra lui și îi văzuse privirea fixă și lipsită de viață, conștientizase cu tristețe că omorâse un om.

Un om rău, desigur, dar totuși o ființă umană a cărei viață o curmase ea.

– Și asta a fost tot, conchise ea cu un nod în gât. S-a terminat atât de repede, că abia îmi venea să cred ce se întâmplase.

– Ai făcut ce trebuia, Victoria, spuse Aden cu blândețe. Să nu te îndoiești niciodată de lucrul acesta.

– Aden are dreptate, adăugă Chloe. Este o poveste de-a dreptul îngrozitoare, dar suntem cu toții recunoscători că ai reușit să-l înfrângi. Unele femei nu sunt suficient de puternice din punct de vedere fizic pentru a se apăra sau sunt paralizate de frică.

– Aproape că am fost paralizată, mărturisi Victoria. Dar am avut avantajul de a fi crescut într-un han la care opresc trăsurile ca să schimbe caii, iar acolo am învățat să mă descurc cu bărbații necioplițți sau beți.

Bunicul ei insistase să învețe să se apere singură, și avea să-i mulțumească în fiecare zi pentru acea lecție.

– După ce ai știut cu siguranță că domnul Fletcher e decedat, ce ai făcut? întrebă Dominic.

– Am alergat sus, în camera copiilor, și am trezit-o pe una dintre servitoare. I-am spus că domnul Fletcher a suferit un accident și i-am cerut să-i aducă pe majordom și pe menajera casei. Apoi m-am dus în camera mea, ca să iau un șal pe care să mi-l leg în jurul corsetului. Făcu o grimasă, amintindu-și cât de dezordonată arătase. Dar nu m-a ajutat cu nimic. Servitoarea a relatat înadins felul în care arătam, folosind cei mai vulgari termeni pe care și-i poate imagina cineva.

– Menajera sau majordomul au pus bază pe descrierea fetei? întrebă Dominic.

– Nu, dar ceilalți din casă au ascultat nerăbdători.

Lady Welgate o crezuse pe servitoare. Doamna fusese nerăbdătoare să asculte versiunea servitoarei, una care devenea din ce în ce mai obscenă de fiecare dată când o povestea. Servitoarea aceea nu o plăcea pe Victoria și o acuzase de mai multe ori că „umbla cu nasul pe sus". Era o plângere obișnuită la adresa guvernantelor. Acestea erau deseori privite bine de angajatori și atrăgeau ura servitorilor pentru rolul într-o oarecare măsură privilegiat pe care îl deținеau în casă.

– Lady Welgate a sosit acasă la scurt timp după aceea, nu-i așa? întrebă Dominic. Și Lord Welgate s-a întors din Londra în aceeași seară?

Victoria încuviință din cap.

– Mă tem că amândoi s-au întors acasă la un haos total. Doi dintre valeți transportau corpul sus, într-un dormitor gol, când a sosit doamna. A făcut imediat o criză de isterie.

Până în acel moment, după ce le povestise grabnic menajerei și majordomului întâmplarea, Victoria reușise să-și schimbe rochia și să-și aranjeze părul. Din fericire, ei o crezuseră. Personalul vechi nu-l avea la inimă pe domnul Fletcher, deși nu și-ar fi exprimat niciodată deschis o asemenea opinie. În casa aceea nu cânta cocoșul, iar găina îi era foarte devotată fratelui ei. Dacă s-ar fi plâns de înclinațiile lui nefericite, servitorii s-ar fi trezit fără loc de muncă și fără referințe.

– Dar mi-ai spus că Lord Welgate și-a păstrat cumpătul, zise Dominic.

– Da. Și-a convins soția să se întindă în camera ei, apoi a trimis după avocat. Lord Welgate i-a spus clar că domnul Fletcher mi-a făcut necazuri și în trecut și că nu mă consideră vinovată pentru accident.

Chloe suspină ușurată.

– Mă cutremur când mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu ai fi avut sprijinul lui Lord Welgate.

– Îi sunt foarte îndatorată, spuse Victoria. La început, avocatul nu voia să mă creadă, deoarece Lady Welgate a insistat că moartea fratelui ei a fost un act deliberat din partea mea.

– Cum de-a ajuns la o astfel de concluzie ridicolă? întrebă Aden.

Victoria se uită în jos la mâinile împreunate în poală, și un val de căldură stânjenitoare i se ridică în obraji.

– M-a acuzat că aș fi încercat să-l seduc pe fratele ei, în speranța că-l voi face să se însoare cu mine. Potrivit spuselor ei, l-am omorât de ciudă atunci când m-a refuzat.

– E o nebunie! exclamă Vivien. De ce ar fi inventat o astfel de poveste?

– Lady Welgate era cu câțiva ani mai în vârstă decât fratele ei, explică Victoria. Mama lor a murit când domnul Fletcher era destul de tânăr, iar Lady Welgate aproape că l-a crescut singură. Îi era foarte devotată și a fost distrusă de pierderea lui.

– Durerea ei este de înțeles, spuse Chloe cu voce gâtuită. Dar ăsta nu e un motiv să te acuze de crimă, în pofida tuturor dovezilor.

– Putea fi mai rău, interveni Dominic. În ciuda acuzațiilor soției sale, Lord Welgate i-a permis Victoriei să-mi trimită un mesaj rapid, solicitându-mi ajutorul. Te-ai gândit foarte bine, draga mea, adăugă el, zâmbind cald spre Victoria.

– Nu știam la cine altcineva să apelez, mărturisi ea. Familia mea n-ar avea nici o idee cum să mă ajute într-o situație de genul ăsta.

De fapt, ar fi fost toți îngroziți de nenorocirea care se abătuse asupra ei. Familia mamei sale o îndrăgea într-o oarecare măsură, mai ales Rebecca, mătușa ei care o crescuse. Dar în același timp considerau că existența ei era mai degrabă o rușine și nu le-ar fi convenit să fie atrași în mijlocul unui scandal.

– Am fost bucuros să te ajut, spuse Dominic.

Din fericire, ajunsese la moșia Welgate la mai puțin de o zi după incident. Dominic și Lord Welgate se retrăseseră în birou împreună cu avocatul și chirurgul. Apoi ieșiseră cu concluzia că Fletcher fusese

victima nefericită a unei căzături și că Victoria era liberă să plece cu Dominic. Lady Welgate urlase de furie și aproape zdruncinase ferestrele, dar Lord Welgate își păstrase poziția. Era clar că dorea să evite scandalul care ar fi apărut în urma unei anchete publice, pentru că ar fi ieșit la iveală comportamentul mizerabil al cumnatului său.

– Prin urmare, totul s-a lămurit, spuse Vivien, oftând ușurată. Minunat.

– Conform scrisorii primite în această dimineață de la Lord Welgate, nu în totalitate, zise Dominic.

– Tatăl lui Fletcher a ajuns noaptea trecută la moșia Welgate, și se pare că este foarte nemulțumit de decizia magistratului, explică Victoria, încercând să pară mai calmă decât se simțea. El și fiica lui cred că ar trebui să fiu arestată pentru crimă.

Aden se încruntă amenințător.

– Ei bine, așa ceva nu se va întâmpla.

Ea își netezi fusta cu palmele, pentru a ascunde faptul că îi tremurau mâinile.

– E greu să nu-mi fac griji totuși.

– Voi repeta ce ți-am spus în dimineața asta, Victoria, încercă Dominic să o liniștească. Lasă-l pe domnul Fletcher în seama mea. Singurul lucru la care trebuie să te gândești este ce vrei să faci în continuare.

Victoria se gândise foarte mult la acest lucru atunci când nu își imagina cum merge la spânzurătoare.

– Trebuie să găsesc o altă slujbă, deși e clar că nu mă pot aștepta să primesc referințe de la Lord sau Lady Welgate.

Spera să mai lucreze câțiva ani buni, pentru a duce la îndeplinire planul ei de-a deschide o școală pentru fete. Independența la care visa părea acum și mai îndepărtată.

– Ești sigură că vrei să te întorci atât de repede la muncă? o întrebă Chloe. Am fi încântați să ne onorezi cu o ședere mai lungă.

Victoria era tentată să accepte. Familia liniștită și amabilă a lui Chloe îi putea oferi un refugiu perfect din fața problemelor cu care se confrunta. Dintotdeauna fusese uimită de viața liniștită și simplă pe care o duceau ea și Dominic. Pentru majoritatea nobilimii era o delectare să-și etaleze bogățiile și stilul de viață extravagant. Nu era și cazul lui Sir Dominic Hunter, deși era un magistrat înzestrat cu multă putere, pe care îl consulta însuși prințul regent.

Prințul regent.

Nu-şi întâlnise tatăl niciodată şi el nu arătase nici cel mai mic interes să-şi cunoască fiica. Nici n-avea s-o facă, de asta era destul de sigură. La urma urmei, mama ei nu fusese decât o hangiţă curtată. Victoria înţelesese de mult că ar fi fost o nebunie să trăiască cu convingerea că avea vreun loc în clasele privilegiate, în calitate de altceva decât de slujnică.

– Vă mulţumesc pentru invitaţia voastră amabilă, rosti ea, dar ar trebui să-mi găsesc o altă slujbă, cât mai repede posibil. Cu cât las mai repede această întâmplare teribilă în urmă, cu atât mai bine.

Chloe strâmbă din nas.

– Eşti sigură? Nu trebuie să te grăbeşti.

– Categoric nu, interveni Vivien. Ai putea să mergi cu noi în vizite. Ai nevoie de odihnă şi de puţin răsfăţ în sânul familiei.

– Sunteţi cu toţii incredibil de amabili, spuse Victoria copleşită, dar nu trebuie să credeţi că ideea de a-mi căuta altă slujbă mă face nefericită. Îmi place să fiu guvernantă. Temerea mea cea mai mare în urma acestui incident groaznic este că nu voi...

Simţi brusc un nod în gât. Când îi învăţa pe copii, simţea cu adevărat că avea un scop în viaţă; era o provocare pentru mintea şi inima ei. Nimic nu era mai satisfăcător decât expresia bucuroasă de pe chipul unei fetiţe când reuşea să citească singură o poveste sau o poezioară pentru prima dată. Era de parcă ar fi avut şansa de-a descoperi lumea în fiecare zi, prin alţi ochi.

Chloe ridică paharul pe jumătate gol de pe măsuţă şi i-l întinse Victoriei.

– Asta nu se va întâmpla niciodată, draga mea, o linişti ea. Dominic şi fratele tău nu vor permite niciodată.

– Sigur că nu, îi întări Dominic spusele. Dar aş vrea să o scot pe Victoria din Londra, cât mai curând posibil.

Aden încuviinţă din cap.

– Ochii care nu se văd se uită. Asta e cea mai bună modalitate de-a stăvili bârfele care ar putea apărea în urma accidentului.

La fel ca ei, Victoria ştia că până şi cel mai mic scandal ar fi fost o lovitură de moarte pentru visul ei de a deschide o şcoală. Reputaţia ei nepătată era tot ce avea mai de preţ. Dacă pierdea asta, pierdea viitorul. Având în vedere că era un copil ilegitim, chiar şi cu sânge regal, se lupta deja cu o mână legată la spate. Dacă moartea lui Fletcher avea să-i bântuie viaţa, era terminată.

– Și unde voi merge? întrebă ea. Dacă nu cunoașteți o poziție disponibilă, Sir Dominic, va trebui să dau anunț la ziar.

– Sunt sigură că nu va fi necesar, protestă Vivien. Ultimul lucru de care ai nevoie este să te afli într-o altă situație nesigură, cu o familie în care nu poți avea încredere.

Dominic o studie pe Victoria cu o intensitate pe care ea o găsi ușor stranie. De parcă ea ar fi fost o ecuație matematică dificilă, pe care el încerca să o rezolve.

– De fapt, începu el, cunosc o familie care are nevoie de o guvernantă și cred că te potrivești de minune. Spune-mi, draga mea, cum ți s-ar părea să-ți petreci iarna în Scoția?

Capitolul 2

Victoria fu trezită din moțăială de o zdruncinătură și de abia reuși să nu alunece de pe bancheta tapițată. Avea să fie un miracol dacă trăsura opulentă a căpitanului Alec Gilbride urma să supraviețuiască acelui drum groaznic. Și, cum nu o atrăgea ideea de-a rămâne blocată în îndepărtatele ținuturi scoțiene, nădăjduia că miracolul avea a se îndeplini.

Silueta lui musculoasă nu era aproape deloc afectată de zdruncinături. Alec îi zâmbi cu tristețe.

– Îmi pare rău, fătuco. Trăgeam nădejde că vei putea să dormi ceva mai mult înainte să ajungem la castelul Kinglas. Dar smucitura aia mi-a zdruncinat până și dinții din gură.

Victoria își înghiți un căscat înainte să-și strângă mai bine boneta pe cap. I se părea că trecuseră ani întregi de când avusese parte de un somn strașnic. Dar nu prea avea rost să se plângă, mai ales că Alec și familia lui îi acordaseră foarte multă atenție și în cel mai plăcut mod. Nu era vina nimănui că sentimentele ei de vinovăție și anxietatea continuau să o bântuie chiar și în vis.

– Sunt bine. Sincer, răspunse ea. Trase la o parte perdeaua. Peisajele deveniseră din ce în ce mai sălbatice pe măsură ce călătoreau spre nord. Vârfurile abrupte ale munților se profilau pe linia orizontului, iar dealurile acoperite cu iarbă se ridicau de-o parte și de cealaltă

a drumului pustiu. Doar am ațipit puțin, și e păcat. Sunt sigură că am pierdut cele mai frumoase peisaje.

– Zona de pe lângă Loch Long are, categoric, un aer dramatic. Și sper că ești impresionată cum se cuvine, domnișoară Knight, în mod special de drumurile noastre scoțiene, spuse el și-i făcu cu ochiul.

Ea îi zâmbi cu reținere.

– Sunt sigură că peisajele o să mi se pară impresionante odată ce nu mi se vor mai zdruncina creierii din cauza hurducăturilor.

Plecaseră devreme în aceeași dimineață de la conacul căpitanului Gilbride, care se afla chiar la intrarea în Glasgow. În numai câteva ore, lăsaseră în urmă zona civilizată de șes a Scoției și se apropiaseră de primul șir de munți care îi anunțau că pătrunseseră în Ținuturile Înalte. După ce trecuseră prin satul Arrochar și părăsiseră drumul principal și aglomerația acestuia, condițiile de călătorie se înrăutățiseră, zguduindu-le oasele și creierii. Victoria era tentată să meargă pe jos restul drumului până la Kinglas, în ciuda frigului.

– O să ajungem destul de curând, domnișoară Knight, spuse Alec. Și atunci vei bea o ceașcă de ceai și te vei putea odihni.

– Aștept cu nerăbdare acest lucru, mai mult decât îți poți închipui. Și, te rog, spune-mi pe nume. Sunt convinsă că am atins un anumit grad de familiaritate – ca să nu mai spun despre camaraderia născută din împărtășirea greutăților.

Alec râse.

– Ai dreptate. Au trecut ani în șir de când am călătorit ultima dată prin aceste părți. Mulți oameni preferă vaporul atunci când călătoresc în sus pe coasta de vest sau mai departe, spre nord. Și sunt sigur că înțelegi motivul acum. Cred că mi-am pierdut un dinte când trăsura a intrat în ultima groapă de pe drum.

– A fost foarte amabil din partea dumitale, dar chiar nu trebuia să te oferi să mă însoțești. După cum i-am spus și lui Sir Dominic, sunt perfect capabilă să călătoresc singură. Mă simt îngrozitor că a trebuit să vii după mine în Glasgow și apoi să călătorești o distanță atât de mare doar ca să mă prezinți contelui de Arnprior.

Victoria se temea că plecarea din Londra, începută cu mai bine de o săptămână în urmă, fusese o greșeală teribilă. În afară de frigul neîncetat, de zilele obositoare petrecute pe drum și de faptul că avea mereu ghetele umede, nu putea să scape de senzația din ce în ce mai apăsătoare că fugea. Faptul că dispăruse dintr-odată nu putea decât

să atârne ca o umbră asupra caracterului ei – însemna că *greșise* cu ceva. Pentru străini, putea să pară că fugea de la scena crimei.

Dacă reputația era cea mai mare avuție a ei, de ce nu rămăsese locului să spună adevărul oricui voia să îl audă?

Își aminti din nou că Dominic și Aden insistaseră asupra faptului că ei puteau gestiona mai bine situația dacă nu era și ea prezentă și că singura ei sarcină era să nu povestească nimic despre neplăcutul incident. Cel mai rapid mod de a înăbuși bârfa din față, repetase Dominic, era să refuze s-o alimenteze. Totuși, instinctul îi spunea că rezolvarea fericită a situației nu avea să vină repede și nici cu ușurință. Ori de câte ori era tentată să gândească altfel, nu trebuia decât să-și amintească de modul isteric în care Lady Welgate ceruse ca ea să fie acuzată de crimă.

Alec își rezemă gheata de bancheta din față, în timp ce trăsura trecu peste altă serie de gropi.

– Îmi face plăcere să te însoțesc, Victoria. Și, dacă ți se pare că vremea este proastă, mă tem că vei avea un șoc în luna ianuarie.

Ea strâmbă din nas.

– Asta sună destul de îngrijorător.

El mișcă din sprâncene.

– O să facem din tine o fată rezistentă, englezoaico, îți promit. După un dram frumușel de whisky și o haină călduroasă, toate vor părea bune pe lumea asta.

Ea nu se putu abține să nu râdă de accentul lui exagerat. În ciuda înfățișării sale impresionante, Alec Gilbride nu era un scoțian dur. Fusese căpitan în armata lui Wellington și moștenise titlul de conte în Scoția. Era un bărbat inteligent care vorbea fluent cel puțin patru limbi și mai era și vărul ei, deși ea aflase de existența lui cu puțin timp înainte să plece din Londra.

Se pricopsea cu noi rubedenii cu o viteză amețitoare.

Fusese ciudat la început, când sosise pentru prima oară în Glasgow, dar Alec rămăsese de neclintit după ce Victoria îi explicase situația în care se afla. Dominic îi trimisese o scrisoare în care îi povestise totul pe îndelete, scutind-o astfel de nevoia de-a intra în detalii neplăcute. Spre ușurarea ei, Alec o bătuse protector pe mână și spusese că Fletcher fusese norocos că murise atât de rapid. Dacă ar fi ajuns pe mâna lui Aden sau a lui Dominic, Alec era de părere că lucrurile ar fi fost mult mai rele pentru ticălos.

Atitudinea feroce a lui Alec îi oferea o altă perspectivă interesantă – dacă nu chiar îngrijorătoare – asupra rudelor ei de rang nobil. Era clar că ea nu le semăna, nici în ceea ce privea temperamentul și nici în privința poziției în societate.

Cu toate acestea, o primiseră toți cu brațele deschise.

– Ați fost atât de generoși cu mine, izbucni ea, simțind nevoia să-i mulțumească încă o dată. Chiar nu știu ce am făcut pentru a merita asta.

Alec îi zâmbi derutat.

– Nu trebuie să faci nimic, fătuco. Faci parte din familie.

– Dar de abia mă cunoști, și totuși, iată-te aici, lăsându-ți soția și familia ca să mergi cu mine după cai verzi pe pereți.

– O, am obiceiul s-o calc pe nervi pe sărmana mea soție. E încântată să scape de mine pentru câteva zile.

Victoria îi urmări expresia sinceră, dar observă o sclipire în ochii lui cenușii. Vărul ei nu era doar un bărbat foarte frumos, ci era și amabil, și fermecător. Victoriei îi venea greu să creadă că o femeie sănătoasă la cap l-ar putea socoti enervant.

– Chiar e adevărat? întrebă ea.

– Că uneori o enervez pe Edie? Absolut. Că vrea să scape de mine?

Zâmbetul satisfăcut care îi curbă colțurile gurii mărturisea contrariul. Victoria bănuia că Alec, la fel ca Aden, avea o căsnicie foarte fericită.

Dincolo de faptul că nu o interesa câtuși de puțin măritișul, într-o oarecare măsură se simțea geloasă pe verii ei, pentru că amândoi aveau o viață de familie la care o femeie ca ea nu putea decât să viseze. Era un copil ilegitim, iar asta reprezenta un obstacol în sine care era greu de trecut cu vederea chiar și dacă ar fi fost de sex masculin, dar care atârna de două ori mai greu în cazul unei femei. „Cum e mama, la fel și fiica", acesta era tiparul-standard de gândire. Dacă reputația îi fusese pătată de la o vârstă fragedă, o fată avea cel mai probabil să calce pe urmele mamei sale, ceea ce însemna că nu era potrivită pentru căsătoria cu un bărbat respectabil.

Oricum ar fi fost, Thomas Fletcher cu siguranță gândise la fel.

– Sunt sigură că soția dumitale mă urăște pentru că trebuie să fii dădaca mea, dar îți sunt recunoscătoare pentru că ai venit cu mine.

Comentariul ei fu subliniat de o altă zguduitură îngrozitoare, care îi trimise un junghi în spate.

– Drumul va deveni mai lin odată ce ne vom apropia de Kinglas, o informă Alec. După ce a fost plecat multă vreme, contele s-a străduit din răsputeri să îmbunătăţească drumurile de pe proprietatea lui. Şi nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa mea. Din moment ce îl cunosc pe Arnprior, mi se pare perfect logic să înlesnesc prezentările. Nu-i uşor pentru tine să ajungi la uşa unui străin şi să ceri de lucru – chiar dacă e vorba despre uşa unui castel.

Cuvintele pe care le rostise în glumă îi sporiră grijile legate de noua ei poziţie şi de angajatorul ei misterios.

– Contele nu e întocmai o persoană primitoare? întrebă ea cu prudenţă. Ştiu atât de puţine despre el sau despre ceea ce aşteaptă de la mine. Dominic nu mi-a spus prea multe.

I se păruse straniu faptul că nu primise mai multe detalii, dar toată lumea se grăbise să o pregătească de drum, aşa că nu mai avuseseră timp pentru o discuţie pe îndelete. Îi fusese mai greu decât îşi închipuise să stea închisă cu gândurile ei toată săptămâna trecută, fără să poată cânta sau lucra ceva care să îi distragă atenţia. În special cântatul la pian fusese dintotdeauna o evadare şi o alinare pentru ea, de care nu mai avusese însă parte în ultimele două săptămâni. Victoria putea jura că începeau să o mănânce degetele de cât tânjea să cânte, şi chiar şi cel mai vechi şi dezacordat instrument ar fi fost suficient în acest moment.

Expresia cordială de pe chipul lui Alec rămase neschimbată ca răspuns la întrebarea ei, dar ea avu totuşi impresia că devenise ceva mai atent.

– Arnprior este un om pe cinste, răspunse el, aşa că nu ai de ce să-ţi faci griji în privinţa asta. Dar ce anume *ţi-a spus* Dominic despre el şi noua ta poziţie?

– Ştiu că Lord Arnprior a servit în armată câţiva ani, perioadă în care a fost departe de casă pentru cea mai mare parte a timpului. Are cinci fraţi vitregi care sunt ceva mai tineri decât el. Cel mai mic dintre ei are nevoie de un profesor care să-i poată oferi lecţii de muzică şi conduită. Victoria se încruntă. Mi se pare destul de straniu că vrea să angajeze o guvernantă, nu un tutore. Nu ar fi mai potrivit ca băiatul să primească lecţii de la un profesor de sex masculin? În plus, nu cred că fraţii lui mai sunt copii, nu-i aşa?

Alec se încruntă şi îşi coborî privirea la mâinile sale înmănuşate, pe care le ţinea relaxate pe coapse.

– Din câte-mi amintesc, fraţii lui Arnprior au între cincisprezece şi douăzeci şi cinci de ani. Am fost în armată cu Royal Kendrick, cel mai mare dintre ei. E un om bun, asemenea contelui, dar puţin cam necioplit. Royal nu va căuta lecţii de conduită, deşi cu siguranţă i-ar folosi, încheie el după o scurtă pauză.

– O, Doamne! Domnul Kendrick e genul de bărbat necizelat?

Alec clătină din cap.

– Nu, doar morocănos.

Când ea îi aruncă o privire circumspectă, Alec ridică din umeri.

– Bine, e foarte morocănos, dacă trebuie să ştii, deşi nu a fost întotdeauna aşa. S-a ales cu o rană gravă în timpul bătăliei de la Waterloo şi nu a avut parte de o recuperare uşoară. Potrivit lui Arnprior, sărmanul băiat are tendinţa să se lase în voia unor stări întunecate.

– Ah, dar ce anume vrea să spună prin *stări întunecate?* întrebă ea, încercând să nu pară prea speriată.

Alec renunţă la încruntare şi îi aruncă un zâmbet liniştitor.

– Nu e bătut în cap şi nici nu are un temperament neplăcut, dacă te îngrijorai în privinţa asta. Royal este un om bun ca oricare altul. Însă războiul l-a transformat pur şi simplu într-un om ceva mai trist şi mai aspru. Nu ar fi primul care păţeşte aşa ceva. Sunt sigur că se va recupera cât de curând, deoarece întoarcerea în Ţinuturile Înalte îi va prii.

Alec vorbise de parcă ar fi vrut să se convingă şi pe sine, nu doar pe ea. Din fericire, ea nu va trebui să-şi facă griji din pricina lui Royal Kendrick. Acesta era, în mod evident, un om de lume şi cu siguranţă nu avea nevoie de o guvernantă.

– Iar ceilalţi? întrebă ea.

Vărul ei se încruntă din nou.

– Gemenii au puţin peste douăzeci de ani. Erau prea tineri pentru armată atunci când Lord Arnprior şi Royal s-au alăturat Gărzii Scoţiene. Contele oricum nu le-ar fi permis. Nu a dorit să i se alăture nici Royal, dar flăcăul era destul de mare ca să ia singur decizii. Gemenii, pe de altă parte, erau doi zăpăciţi care nu aveau suficientă maturitate încât să facă faţă vieţii în armată.

– Şi zăpăciţii ăştia au şi nume?

– Să fiu afurisit dacă mi le pot aminti! izbucni cu jovialitate Alec. I-am spus lui Arnprior că sunt pur şi simplu prea mulţi membri din familia Kendrick în Ţinuturile Înalte, făcând numai belele, că nu mi-i pot aminti pe toţi.

– Și ce-a zis Excelența Sa?

Pentru numele lui Dumnezeu, în ce familie avea să ajungă?

– Mi-a dat dreptate. Dar, pe de altă parte, sunt sigur că gemenii au suflet bun. Sunt sigur că Arnprior îi ține sub control.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că nici ei nu vor fi în grija mea, spuse ea. Presupun că au urmat deja cursurile unei universități și că nu mai au nevoie de instruire.

Alec privi spre fereastră. Tocmai intraseră într-un pâlc de brazi înalți ale căror ramuri uriașe zgâriau trunchiurile desfrunzite ale stejarilor. Vărul ei analiză priveliștea cu o concentrare demnă de un botanist.

– Cred că este adevărat, răspunse el. Totuși, nu pot fi absolut sigur.

Victoria dădu drumul mânerului și reuși în sfârșit să-și pună picioarele direct pe podea, pentru că ajunseseră pe o porțiune mai dreaptă de drum. Asta însemna că se apropiau de destinație.

– Probabil au avut profesori, zise ea. Sunt sigură că Lord Arnprior nu se așteaptă să preiau sarcina de-a preda pentru doi tineri de vârsta lor, nu?

Alec își întoarse privirea spre ea.

– Sunt sigur că ai dreptate. Ar fi ridicol.

Victoria îl măsură din priviri pentru câteva secunde înainte să renunțe. Nici un om sănătos la cap nu ar cere unei guvernante să devină tutore pentru niște tineri ajunși la maturitate.

– Alec, știi *ceva* despre misiunea mea? Sir Dominic a fost atât de vag în detalii...

El ridică din umeri.

– Tipic pentru Dominic. Îi place să ne țină în beznă. De fapt, cred că responsabilitatea ta principală va fi tânărul Kade. Are doar cincisprezece ani. Arnprior l-a trimis pe băiat la școală, dar i-a fost greu acolo, din câte am înțeles.

Ea își înăbuși un oftat. Această misiune era departe de-a o ajuta să-și restabilească reputația, ba chiar suna de parcă avea să fie un dezastru iminent.

– Kade nu are înclinații academice?

– Dimpotrivă. Potrivit lui Arnprior, îi face plăcere să învețe și e un muzician talentat. Unul dintre motivele pentru care Dominic te-a recomandat a fost că ai o reputație de profesoară de muzică excelentă.

Încordarea ei se mai evaporă puțin. Cel puțin acum se afla pe un teren familiar.

– E de înțeles, presupun. Dar nu pot să nu mă întreb de ce i-a fost băiatului greu la școală.

– E bolnăvicios, răspunse Alec pe un ton sumbru. Aproape a murit din cauza unei infecții pulmonare, cu câteva luni în urmă. Asta l-a îngrozit pe Arnprior, așa că s-a hotărât să-l aducă acasă și să găsească un profesor care să poată lucra împreună cu Kade.

– Sărmanul băiat, rosti Victoria. Acum înțeleg de ce ar vrea Excelența Sa să angajeze pe cineva ca mine.

În aceste circumstanțe, un băiat bolnăvicios și sensibil s-ar simți mai confortabil în prezența unei profesoare de sex feminin, pentru că aceasta l-ar trata cu mai multă blândețe decât un tutore obișnuit, de sex masculin. Și, din moment ce muzica era una dintre specialitățile ei, părea o alegere potrivită.

– Dar până acum am vorbit doar despre patru frați, observă ea, dorind să afle cât mai multe despre întreaga familie. Cine mai lipsește?

– Ar fi... Braden. Da, ăsta este numele băiatului, o informă Alec. El încă nu are douăzeci de ani. Merge la Universitatea din Glasgow. E un flăcău extrem de inteligent, care vrea să devină medic, din câte mi-a spus Arnprior.

– Așadar, singurul meu elev va fi conașul Kade?

Însă până și din descrierea vagă a lui Dominic reieșise că urma să aibă mai mult de un singur elev. Ceva nu era în regulă.

– Așa se pare, rosti Alec pe un ton vesel. Apropo, Dominic spune că o să-ți înființezi propria școală odată ce vei rezolva problemele din familia Kendrick. N-am nici o îndoială că o să-ți iasă un lucru minunat.

Victoria își încrucișă brațele și îi aruncă o privire directă.

– Să știi că nu poți să-mi distragi atenția. Îmi dai ceva mai multe detalii decât Sir Dominic – dar nu prea multe. E ceva ce nu-mi spui?

Ochii lui Alec se măriră într-o expresie de nevinovăție.

– N-am nici o idee, fătuco. Îți spun doar ce știu. Nu e ca și cum Dominic mi-ar fi făcut vreo confidență.

Victoria îl privi plină de scepticism și nu încercă să ascundă asta. Când el îi răspunse cu un zâmbet amabil, Victoria scuturâ din cap cu dezgust.

– Nu mă păcălești nici o clipă, Alasdair Gilbride. Este foarte enervant că nu vrei să fii sincer. Îmi vine să te trag de urechi.

În condiții normale, nici nu i-ar fi trecut prin minte să vorbească atât de direct. Dar era obosită, îi era frig și se săturase până peste cap să-și petreacă zilele închisă într-o trăsură. Dacă ar fi fost o persoană mai bună, și-ar fi cerut scuze. Totuși, Victoria începea să descopere că nu era întocmai persoana care crezuse ea. Era uimită de felul în care își schimbase percepția despre sine în urma uciderii unui om.

Alec nu părea câtuși de puțin impresionat de accesul ei de furie.

– Ai vorbit exact ca fosta mea profesoară din sat. Era o tătăroaică. M-a băgat în sperieți femeia aia.

– Sunt sigură că eu nu te-am speriat deloc. Iar dumneata spui minciuni gogonate, nu-i așa?

El își ridică mâinile în semn că renunță.

– Nici eu nu știu mai multe. Știu că Arnprior are nevoie de o guvernantă pentru Kade și, eventual, de puțin ajutor în ceea ce-i privește pe gemeni. Doar ca să dea un bun exemplu în gospodărie, adăugă el în grabă. În castelul Kinglas nu a mai păsit o femeie de ani în șir, și probabil Nick e de părere că, dacă aduce o femeie educată și rafinată în casă, aceasta va oferi un exemplu bun pentru toată lumea.

– Minunat – o casă plină cu scoțieni neciopliți, pe care se presupune că îi voi îmblânzi prin virtutea sfintei mele prezențe. Nu pot decât să sper că Lord Arnprior nu va descoperi că fostul meu angajator m-a acuzat de crimă.

Alec îi strânse mâna înmănușată.

– Te vei descurca de minune. Și îți promit că nu voi pleca de la Kinglas până nu mă voi asigura că ești pe deplin mulțumită de situație. Jur că nu te voi arunca pe scările castelului, ca apoi să pornesc în goană înapoi spre Glasgow!

Victoria îi zâmbi șovăitor.

– Cu siguranță nu mi-ar plăcea să fiu nevoită să fug după dumneata ca să-mi recuperez cuferele.

Expresia lui deveni serioasă.

– Vei face o impresie excelentă tuturor, Victoria. Dar voi repeta sfatul lui Dominic: anume, să nu discuți cu nimeni despre evenimentele din ultimele săptămâni. Nici măcar cu Lord Arnprior.

– Nu era neapărat un sfat, replică ea sec. Mai degrabă, un ordin.

– Îmi dau seama. Dar Dominic este mai înțelept decât oricare dintre noi, așa că e mai bine să faci cum spune el.

Victoria nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva avea să și petreacă restul vieții în mănăstire. Nu era o perspectivă foarte plăcută.

– Îți promit.

El îi zâmbi aprobator.

– Bun. Atunci, nu mai trebuie să vorbim niciodată despre Fletcher sau despre treaba asta groaznică.

Din tonul lui ea înțelese că discuția se încheiase. Alec era un bărbat amabil și simpatic, dar Victoria începea să creadă că, în felul său, putea fi la fel de autoritar și de protector ca Dominic și ca Aden. Și, cum ea era obișnuită să ia decizii de una singură, nu știa dacă să fie emoționată sau iritată de acest lucru.

– Iar acum, începu el, trăgând la o parte jumătate din perdeaua de la fereastra trăsurii, aproape am ajuns. Cred că vei dori să arunci o privire.

Ea își întoarse privirea în direcția pe care i-o indica degetul lui. În timp ce trăsura ieșea din pădure, soarele se desprinse de norii cenușii din înaltul cerului care umbriseră peisajul în cea mai mare parte a călătoriei. Lumina puternică contura un peisaj spectaculos, cu stânci și dealuri abrupte, pline cu pâlcuri de iarbă ruginie acoperită cu zăpadă. Clipi, pe moment dezorientată de culorile puternice. Era frumos, dar straniu de tulburător, de parcă natura ar fi luat foc.

– Este ceva deosebit, nu-i așa? murmură Alec în timp ce se uita fascinat pe fereastră. Când m-am întors din război, aproape că uitasem cât de uimitoare sunt peisajele din Ținuturile Înalte. Mă simțeam de parcă mă trezeam dintr-un somn lung.

– Da, este drăguț, comentă ea mânată de politețe.

În același timp, era mai degrabă un peisaj... prevestitor, acesta era cuvântul care îi veni în minte. Nu doar îndepărtat și sălbatic. Ea își petrecuse cea mai mare parte din viață la periferia orașului Brighton, într-un sat plăcut și aglomerat, dar acolo nu era ca aici.

– Ar trebui să putem vedea castelul Kinglas imediat după cotitura asta. Și arătă din nou cu degetul. Mergem aproape în paralel cu lacul. Kinglas se află în vale, chiar lângă apă.

Trăsura coti zdruncinându-se, apoi se opinti și continuă fără probleme, pe un drum surprinzător de bine întreținut. De parcă ar fi simțit că se apropiau de destinație, caii prinseră viteză.

Victoria își aplecă puțin capul și atunci îl văzu.

– Dumnezeule! Arată de parcă ar fi...

– De poveste? întrebă Alec cu un rânjet.

– S-ar putea spune și așa, admise ea cu o umbră de zâmbet pe chip.

Dar Kinglas nu era ca acele castele despre care se vorbea în poveștile cu final fericit, în care prințul cel frumos își ducea mireasa într-un minunat castel alb, cu turnuri elegante și umbrare acoperite cu trandafiri. Nu, castelul spre care se îndrepta, deși impunător, era în același timp sumbru, cu o arhitectură gotică, pietre înnegrite de fum și cu o fortăreață înaltă înconjurată de ziduri de apărare și de creneluri. Nu putea fi casa unei prințese dintr-o poveste cu final fericit, de asta era absolut convinsă.

„Atunci, e taman bine că nu ești o prințesă adevărată, nu-i așa?"

Victoria nu se putu abține să nu zâmbească ironic la acest gând. Nu avea nici o problemă cu castelul. Atât timp cât camerele nu erau prea umede și vetrele nu scoteau fum, avea să fie mulțumită.

– Nu este tocmai alcovul Frumoasei din Pădurea Adormită, comentă Alec, ghicindu-i gândurile, dar e suficient de confortabil. Castelul a fost destul de neglijat în timpul războiului, când Arnprior nu era aici, dar acum el se străduiește să îndrepte acest aspect. Este un om extrem de capabil, așa că nu vei locui într-o grămadă de pietre.

– E bine de știut, spuse ea, zâmbind.

Câteva minute mai târziu, trăsura pătrunse prin porțile deschise din fier forjat și trecu de chioșcul bine întreținut de la intrarea în castel. Caii urcară la trap pe aleea cu pietriș, mărginită de brazi înalți și, mai departe, de peluze deschise. Din câte putea vedea, aici nu existau grădini ornamentale. Peluzele se întindeau în jurul castelului și coborau spre lacul ale cărui valuri străluceau în lumina târzie a soarelui de amiază. Priveliștea dramatică și austeră completa perfect turnul înalt din pietre cenușii care se înălța sumbru deasupra lor.

Trăsura încetini când trecu pe sub o arcadă largă din peretele exterior al castelului. Apoi traversară dintr-odată o zonă umbrită, și pe Victoria o cuprinse un tremur.

Alec se încruntă.

– Ți-e frig?

– Sunt bine. Doar puțin agitată, cred.

El îi strânse mâna.

– Nu trebuie. Oamenii de prin părțile locului sunt renumiți pentru ospitalitatea lor.

Un moment mai târziu, un rândaș deschise ușa trăsurii și lăsă în jos scărița. Alec sări afară, apoi o ajută să coboare pe pietrișul din curtea interioară a castelului.

Victoria se opri și inspiră adânc aerul tare.

– Miroase ca oceanul, dar e imposibil.

– Lacul acesta are apă sărată, îi explică Alec. Se revarsă direct în mare.

Ea își închise ochii pentru o clipă și se lăsă purtată de un val de plăcere. Își petrecuse copilăria lângă mare și îi dusese dorul când urmase cursurile școlii din Lincoln și mai apoi în toate casele de la țară în care fusese angajată. Mirosul familiar și puternic o făcea să se simtă ca acasă și ceva din sufletul ei o făcu să respire ușurată.

– Am iubit întotdeauna..., începu ea, dar se opri când Alec ridică o mână, de parcă ar fi vrut să o avertizeze. Auzi în spatele ei zgomotul făcut de niște cizme care pășeau cu fermitate pe pietriș.

– Ah, iată-te, Arnprior, rosti Alec.

Îmbărbătându-se, Victoria zâmbi și se întoarse să-l întâmpine pe noul ei angajator. Zâmbetul îi tremură pe buze pe măsură ce cuprinse cu vederea un bărbat înalt, îmbrăcat cu pantaloni strâmți și veșminte de călărit închise la culoare.

Arnprior avea un trup musculos, era lat în umeri și, la prima vedere, părea la fel de amenințător și de impunător ca fortăreața în care se aflau. Picioarele lungi și pașii mari îl ajutară să-i ajungă imediat, și se opri direct înaintea ei. Victoria era destul de înaltă, dar fu nevoită să se uite în sus ca să-i întâlnească privirea. Și, când privirile li se întâlniră, simți că i se usucă gura și că rămâne fără aer în plămâni.

Ochii lui erau șocant de albaștri, un albastru glacial, astfel că, prin contrast, privirea lui părea și mai pătrunzătoare din cauza pielii bronzate și a părului atât de închis la culoare, că părea negru. Victoria observă în trecere că are pomeți înalți, un nas drept și buze senzuale, deși gura avea o expresie aspră. Dar privirea lui îi captase toată atenția. Ochii lui o analizau, încercând să îi înlăture apărarea și să scoată la iveală ființa prefăcută care era.

La urma urmei, ea *chiar* se prefăcea că este o guvernantă englezoaică obișnuită, nu progenitura unei hangițe și a unui viitor rege sau o femeie care ar putea ajunge la închisoare ori să atârne în ștreang dacă lucrurile nu mergeau în favoarea ei.

Având în vedere trecutul acestui ţinut, Victoria presupuse că Scoţia era un loc la fel de bun ca oricare altul pentru o prefăcută ca ea.

Pentru un moment lung şi hipnotizant, ea şi Arnprior se priviră direct în ochi. Apoi, ochii lui se îndreptară spre Alec. Victoria se simţi ameţită, de parcă ar fi fost ţintuită locului de o legătură invizibilă şi apoi eliberată brusc.

– Arnprior, mă bucur al naibii de mult să te văd! rosti Alec şi întinse mâna.

Contele nu îl întâmpină neapărat zâmbitor, dar expresia necruţătoare de pe chipul lui păru să se mai lumineze niţel.

– Sper că aţi avut o călătorie plăcută. Îmi pare bine că aţi reuşit să ajungeţi la Kinglas înainte de căderea nopţii.

Vocea lui era profundă şi destul de aspră, cu un uşor accent specific celor care locuiau în Ţinuturile Înalte. Pentru că avea ureche muzicală, Victoria simţea armonia din vocile oamenilor. A lui Arnprior avea ceva care o atrăgea nespus de mult, deşi nu avea sens, ţinând cont de maniera abruptă în care vorbea.

– Ne bucurăm că am ajuns pe proprietatea Arnprior. Alec îi făcu cu ochiul Victoriei. La fel şi posterioarele noastre.

Ea roşi, dar gluma lui reuşi să smulgă un zâmbet din partea contelui.

– Lucrăm la drumul ăla de câteva luni deja.

Apoi îşi întoarse privirea spre Victoria. Ea simţi că se îmbujorează şi mai mult sub ochii lui scrutători.

– Dar nu cred că doriţi să stăm aici în curte şi să discutăm despre îmbunătăţirile pe care le-am adus proprietăţii, adăugă el.

– Am uitat de maniere, sări Alec. Arnprior, permite-mi să ţi-o prezint pe noua ta guvernantă, domnişoara Victoria Knight.

Contele o salută din cap.

– Bun venit la castelul Kinglas. Fratele meu cel mai mic de abia aşteaptă să vă cunoască.

Salutul lui nu fusese nepoliticos. Nu neapărat. Dar, în ciuda cuvintelor pe care le rostise, nu fusese deloc primitor. Victoria încercă să-şi alunge aceste gânduri şi făcu o reverenţă plină de respect.

– Vă mulţumesc, Lord Arnprior. Şi eu sunt nerăbdătoare să îl cunosc pe fratele Excelenţei Voastre şi să-mi fac datoria. Vă rog să acceptaţi sincerele mele mulţumiri pentru şansa minunată pe care mi-o acordaţi.

El ridică din sprâncene, și ea își încleștă maxilarul. Presupuse că vorbise pe un ton prea slugarnic, dar era din cauza emoțiilor.

– Vom vedea, răspunse el destul de misterios.

În loc să îi conducă înăuntru, începu din nou să o măsoare din priviri, de data asta încruntat. Ea trebui să reziste tentației de a se încrunta la rându-i.

– Poate că ar trebui să intrăm, interveni Alec. Mi-e teamă că domnișoara Knight ar putea să răcească.

– O, nu, sunt bine, zise ea cu glas mieros. Sunt fericită să stau aici, afară, toată seara.

Sprâncenele întunecate ale lui Arnprior se ridicară din nou.

„Minunat." Tocmai fusese nepoliticoasă cu noul ei angajator.

– Pe aici, domnișoară Knight, spuse el și-i făcu semn să înainteze.

Ea observă privirea suferindă pe care contele i-o aruncă lui Alec. Era clar că ea și contele începuseră pe picior greșit.

Oftă și porni spre ușa masivă din lemn de stejar, ținută deschisă de un valet îmbrăcat simplu, în negru. Un domn în vârstă se ivi în pragul ușii, apoi păși direct în fața ei, obligând-o să se oprească brusc. Sprâncenele lui groase și albe se mișcară într-o încruntătură, iar privirea lui era mai degrabă ostilă decât primitoare.

– Aha, așadar, a sosit domnișorica, nu-i așa? mormăi bătrânul.

– Evident, mormăi drept răspuns contele, când ajunse lângă ea.

– Numai de asta nu aveam nevoie, continuă bătrânul cu răutate. O englezoaică mică și răsfățată care să ne spună ce să facem.

Se răsuci pe călcâie și se duse înapoi de unde venise.

Victoria era sigură că Arnprior blestemă pe sub barbă când o prinse de braț și o conduse înăuntru.

Capitolul 3

Prea drăguță, prea subțire, prea palidă.

Domnișoara Knight îi amintea foarte mult lui Nick de una dintre figurinele de porțelan pe care mama lui vitregă adora să le așeze prin toate saloanele. Și, la fel ca acele domnișoare de Dresda, această

femeie părea gata să se năruiască prima dată când avea să fie tratată ceva mai dur.

La fel cum se năruise și sănătatea lui Janet.

Scrâșni din dinți și o conduse spre turnul central al castelului. Când ea se împiedică pe pietriș, el o strânse mai puternic, ca să o susțină.

La prima vedere, domnișoara Knight părea că nu avea să reziste nici o săptămână la Kinglas. Asta dacă nu o ajutau să pună niște carne pe oase, niște culoare în obraji și să-i dea niște leacuri băbești de trei ori pe zi. Nick nu avusese niciodată motiv să se îndoiască de cuvântul lui Sir Dominic, dar cum avea fata asta slăbănoagă și palidă să se descurce cu dezastrul din familia Kendrick, pentru numele lui Dumnezeu? Nici măcar el nu putea, în ciuda faptului că încercase totul, inclusiv să-i dea cap în cap de disperare.

Mâna îi alunecă în sus pe brațul ei și o îndreptă spre ușile duble care duceau în sala cea mare. Simți cât de fragil era trupul domnișoarei Knight pe sub materialul rezistent al rochiei de lână, așa că o ținu cu fermitate în timp ce o ghida în sus pe treptele de piatră din fața intrării.

Fata îi aruncă o privire tăioasă, ochii ei albaștri ca florile de cicoare privindu-l întrebător. Privirile lor se întâlniră pentru o clipă straniu de intensă. Apoi ea își întoarse ochii spre propriile picioare, și o pată roz îi coloră brusc obrajii, subliniindu-i pielea atât de subțire și de delicată, că părea aproape transparentă. Așa, teribil de îmbujorată cum era, părea aproape febrilă.

Un șir de blesteme țâșniră de pe buzele lui. Gândul că va trebui să aibă grijă de altă floare delicată îi făcea stomacul să se încordeze de teamă. Mai făcuse lucrul acesta o dată și își promisese că nu avea să repete experiența.

„Vino-ți în fire, omule! E doar o servitoare."

Putea s-o concedieze oricând pe domnișoara Knight, dar adevărul era că avea nevoie de ea. După cum îi explicase Braden cu atâta claritate în urmă cu câteva săptămâni, familia nu mai putea continua așa cum era acum. Kade avea nevoie de un tratament mai blând decât era capabil Nick să-i ofere, iar ceilalți frați fuseseră scăpați din mână prea mult timp și călcaseră prea mult în strâchini. Nu mai avea altă variantă decât să-i închidă în temnița castelului pe frații lui idioți și să arunce cheia.

Și probabil că nici asta n-ar ajuta la nimic, pentru că ei ar găsi o modalitate prin care să ardă din temelii castelul Kinglas.

Poate că domnișoara Knight, fiind în mod evident o doamnă rafinată, ar putea să aibă o influență bună asupra fraților lui – asta dacă supraviețuia primei întâlniri cu ei. La urma urmelor, mama vitregă a lui Nick se pricepuse de minune să îi conducă pe băieți, inclusiv pe el, și fusese o femeie cu adevărat blândă. Un singur cuvânt trist sau o privire înlăcrimată erau suficiente pentru ca bărbații din familia Kendrick să se întreacă pentru a-i face pe plac. Deoarece influența masculină nu avea nici un efect asupra lor, era destul de disperat încât să spere că îndrumarea unei femei civilizate avea să fie un succes.

Și Sir Dominic gândise la fel. De aceea i-o recomandase pe domnișoara Knight. Acum, tot ce putea face Nick era să spere că fata nu murea de plămâni înainte de-a avea șansa să-și pună planul în mișcare.

Angus, care mergea cu pași grei înaintea lor, se roti pe călcâie spre ei după ce intrară în sala cea mare. Cu părul lui alb și răvășit, vesta ponosită din piele și kiltul și mai vechi, era întruchiparea perfectă a unui scoțian nebun, chiar dacă era ramolit. Bătrânul se uită atât de înverșunat la domnișoara Knight, că era de-a dreptul miraculos faptul că fătuca nu o luase la goană țipând înapoi spre trăsură.

Nick se uită rapid la chipul ei perfect, încadrat de boneta simplă pe care o purta. Nu părea câtuși de puțin intimidată de Angus, ci îl studia cu o atitudine disprețuitoare care aproape îl făcuse pe Nick să izbucnească în hohote de râs.

– Arnprior, poate dorești să ne prezinți acestui prietenos gentilom, rupse Alec tăcerea când îi ajunse din urmă și își sublinie sarcasmul cu un zâmbet amabil care însă nu păcălea pe nimeni.

Cuvintele îi răsunară cu ecou în sala cea mare de piatră.

– Acesta e bunicul meu, spuse Nick. Domnul Angus MacDonald.

– Bunicul tău vitreg, îl corectă Angus. Fiica mea a fost cea de-a doua soție a bătrânului moșier, din clanul MacDonald. Arnprior este fiul primei Lady Arnprior, care era o MacFarlane. Această Lady Arnprior a murit atunci când moșierul aici de față era doar un băiețandru.

– Îți mulțumesc pentru clarificare, comentă Nick pe un ton sec.

Angus avea obiceiul de-a plictisi invitații cu detalii minuțioase despre istoria clanului și a familiei sale.

Domnişoara Knight păru mai degrabă şocată de explicaţie, dar Alec arăta de parcă se străduia din răsputeri să nu râdă. Fiind şi el scoţian, înţelegea obsesia acestora pentru descendenţă.

Pentru Angus, erau foarte importante legăturile dintre clanuri şi respectarea fiecărui rang. Lui Nick nu-i păsa de toate astea şi ar fi preferat să fie strigat după rangul său din armată, adică „maior". Dar bătrânul era de neclintit când venea vorba despre solemnitatea unui titlu nobiliar şi făcea o criză de nervi de fiecare dată când vreun nătâng vorbea despre Nick folosind altă sintagmă în afară de „stăpân", „lord" sau „conte".

– De asemenea, domnul MacDonald este şi administratorul proprietăţilor mele, adăugă Nick. El s-a îngrijit de castel, de moşie şi de fraţii mei cât timp am fost plecat, vreme de mulţi ani.

„Din nefericire, a avut grijă şi de băieţi."

– Şi nu mă îndoiesc că s-a achitat splendid de toate aceste îndatoriri! exclamă Alec, întinzând mâna spre Angus.

Bătrânul clipi, apoi se uită cu neîncredere la mâna lui Alec.

– Mulţumesc, conaşule. Dumnezeu mi-e martor că am făcut tot ce am crezut mai bine de cuviinţă pentru stăpân.

Domnişoara Knight se încruntă, probabil încurcată de vechile formule de adresare pe care le folosise bătrânul. Ca moştenitor al nobilului Riddick, titlul de curtoazie al lui Alec era conte de Riddick.

– Te rog să-mi spui „căpitane Gilbride" sau Alec, dacă preferi. Nu îmi plac formalităţile.

Când Angus clătină viguros din cap, părul lui alb flutură ca puful de păpădie în vânt.

– Nu, conaşule. Aşa ceva nu se cuvine.

– Cum doreşti, spuse Alec. Acum, vă rog să-mi permiteţi să o prezint cum se cuvine pe domnişoara Victoria Knight, noua guvernantă a lui Kade. Domnişoară Knight, acesta este domnul MacDonald.

Tânăra se aplecă într-o reverenţă uşoară ce exprima respectul datorat unui bătrân care mai era şi membru al familiei. Lui Nick i se păru că reverenţa fusese însoţită de un aer de superioritate şi dispreţ din partea ei, dacă nu cumva se înşelase – de parcă femeia ar fi fost pe deplin conştientă de propria ei valoare. Nu se gândise niciodată că o simplă reverenţă putea comunica atâtea.

Privirea mândră a lui Angus însemna că pricepuse mesajul şi că nu avea de gând să înceteze s-o mai provoace pe noua guvernantă.

Nu că bătrânul ar fi fost mai amabil când venea vorba despre oricare dintre planurile lui Nick. De fapt, se certaseră încontinuu din ziua în care Nick renunțase la postul din armată și se întorsese la Kinglas. Rezistența cu care întâmpina bunicul orice schimbare, fie că era vorba despre idei noi privind supervizarea recoltelor, fie despre renovarea unui castel aflat în ruine, era una dintre numeroasele probleme cu care se confrunta zilnic.

– Acum, că ne-am prezentat cu toții în mod corespunzător, începu Nick, ce-ar fi să...

Fu întrerupt de niște chelălăieli ascuțite și zgârieturi de gheare pe podelele de piatră, care reverberară până în sala cea mare. Un moment mai târziu, o întreagă haită de câini – toți cinci, afurisiții – năvăli în sală ca o claie gigantică și neîngrijită de blană. Bruce se înclină spre Robby, care se ciocni de Tina, ceea ce dădu naștere unui scheunat îngrozitor care răsună cu ecou dinspre podelele de piatră până în tavanul de lemn. Era un vacarm de neînchipuit.

Odată ce animalele zănatice ieșiră din înghesuială, patru dintre ele porniră direct spre domnișoara Knight, în timp ce Bruce se îndepărtă și sări să atace bagajele pe care valetul tocmai le adusese înăuntru. Înainte să rostească cineva vreun cuvânt, nătângul câine ridică un picior și umezi ceea ce părea a fi bagajul unui bărbat.

– Fir-ar să fie! exclamă Alec. Alea sunt lucrurile mele!

Ceilalți câini diavolești continuară să se îndrepte spre domnișoara Knight, care scoase un chițăit speriat. Nick îi cuprinse repede talia cu palmele și o ridică în aer – era la fel de grea ca un ciulin –, apoi o așeză cu grijă în spatele lui. De abia îi auzi icnetul sugrumat.

– Stați locului, prostovani afurisiți, rosti Angus.

Bătrânul era singurul om de care ascultau câinii. Se opriră fix la picioarele lui Nick, ciocnindu-se de cizmele lui și rostogolindu-se unii în alții. Asta iscă o altă rundă de chelălăieli. Când doi dulăi încercară să îl ocolească pe Nick și să ajungă la domnișoara Knight, el se întoarse într-o parte și împinse un picior în afară, în același timp ținând-o cu fermitate de talie.

– Lord Arnprior, te rog să îmi dai drumul, spuse ea, încercând să îi îndepărteze brațul.

Nick observase imediat că avea o voce frumoasă, rafinată și feminină și un ton blând și atractiv. De data asta însă, vocea îi sunase cam stridentă. Sărmana fătucă era probabil convinsă că ajunsese într-o

casă de nebuni. Erau multe zile în care Nick gândea la fel. Din nefericire pentru el, nu avea nici o speranţă de scăpare.

– Milord, *te rog*, repetă ea printre dinţii încleştaţi.

– Iartă-mă, spuse el, eliberând-o cu reticenţă.

Dar rămăsese în faţa ei, doar ca să fie sigur.

– Dacă îţi închipui că mi-e frică de câini, greşeşti amarnic, milord, continuă ea pe un ton care putea îngheţa sângele în vene şi celui mai curajos bărbat. Deşi haita asta denotă un comportament extrem de rău.

Din fericire, Angus deja apucase să îi controleze, cât de cât. Trei dintre câini se întinseră la picioarele lui Nick, fluturându-şi cozile şi gâfâind de parcă ar fi alergat la un maraton. Ceilalţi doi se răsuciră cu burta în sus înaintea lui Alec, inclusiv Bruce, care îi spurcase bagajul. Alec nu părea să urască animalul din pricina asta, căci tocmai îl freca pe burtă.

– Aşa e mai bine, bestii afurisite, spuse Angus pe un ton aprobator. Nu mai lătraţi pe aici de parcă n-aţi avea maniere.

Nick pufni fără reţinere. Domnişoara Knight avea dreptate – erau câini extrem de răi care ascultau doar de stăpânul lor lipsit de maniere.

Guvernanta se uită din spatele lui.

– Ce rasă de câini sunt, dacă mi-e permis să întreb?

După tonul vocii, nu era deloc impresionată. Era uşor de înţeles, deoarece câinii se tăvăliseră în noroi. Din fericire, nu dăduseră o raită şi prin grajduri sau în padoc. Dacă ar fi fost şi pe acolo, ar fi mirosit mult mai rău.

Alec se ridică şi zâmbi amuzat.

– Aceste exemplare superbe sunt skye terier, o veche şi respectabilă rasă scoţiană. Unul dintre strămoşii lor a stat alături de Maria, regina Scoţiei, atunci când a fost decapitată, ascuns sub fustele ei. I-a fost loial până la final.

– Serios? întrebă domnişoara Knight. Mi se pare că arată mai degrabă ca nişte cârpe de praf nespălate. Deşi nu mă pricep aproape deloc la rasele de câini din Scoţia, adăugă ea în grabă.

Îi zâmbi spăsită lui Nick, iar acesta ridică din umeri. Îi împărtăşea punctul de vedere, pentru că şi el prefera câinii mai mari, rasele de vânătoare. Dar aceşti câini erau descendenţii câinilor pe care îi preţuise foarte mult mama lui vitregă şi pe care Angus îi iubea în mod deosebit, pentru că îi aminteau de fiica lui. Pe Nick nu-l lăsa inima

să-i dea arendașilor săi, care i-ar fi putut folosi la vânătoare sau la pază, pentru că le plăcea să latre ca nebunii.

După cum era de așteptat, Angus se zbârli când domnișoara Knight îi jigni preferații.

– Nu e nici o surpriză, spuse el rânjind. Venind de la o blestemată de *englezoaică*.

– Și începe scandalul, mormăi Alec, scuturând din cap.

Domnișoara Knight se îmbățoșă ca un vătrai, iar privirea ei autoritară părea că arunca pumnale spre Angus. Liniile de luptă fuseseră deja trasate înainte ca fata să apuce să-și scoată boneta. Cât despre bunic, Nick l-ar fi dus bucuros pe metereze ca să-l arunce de acolo.

– Destul, Angus, se răsti el brusc. Domnișoara Knight este oaspetele nostru.

– Nu accept să-mi insulte fetele, ripostă bătrânul. Încearcă doar să fie prietenoase.

– Pot fi prietenoase altă dată, i-o tăie Nick. De exemplu, după ce li s-a făcut baie. Acum, scoate-le de aici, te rog!

Mormăind, Angus începu să adune câinii. Nick era gata să-i ordone s-o găsească și pe menajeră, când doamna Taffy intră în sfârșit grăbită dinspre partea din spate a casei.

– Iartă-mă, stăpâne, spuse ea. Fața ei ridată era palidă, și câteva fire de păr alb ca zăpada scăpaseră de sub boneta drăguță din dantelă. Am avut un mic necaz în bucătărie, adăugă ea, uitându-se la câini.

Nick oftă.

– Cămara?

– Beciul, răspunse ea încetișor. Îmi cer scuze, domnule, dar e posibil să întârziem puțin cu cina.

Evident, câinii mai făcuseră un raid în bucătărie. Bucătăreasa lui Nick, deși era din fire bună la suflet, nu era deosebit de pricepută nici la gătit, nici la gospodărirea bucătăriei. Încă nu otrăvise pe nimeni, dar cina venea deseori sleită, prea târziu sau nu mai venea deloc, în funcție de genul de criză care intervenea în bucătăria de sub scară.

Angus se înroși când menajera miji ochii spre el. O singură persoană de la Kinglas era în stare să îl înfrângă pe bătrân, și aceasta era Taffy, care lucra pentru familie de zeci de ani.

– Voi avea grijă de asta, murmură Angus.

Porni tropăind spre bucătărie, cu patrupedele țopăind fericire în spatele lui.

În sfârșit, o liniște odihnitoare se așternu în sală. Nick o auzi pe domnișoara Knight oftând ușurată.

– Aceasta este doamna Taffy, menajera noastră, făcu el prezentările. Se va ocupa de tot ce îți trebuie.

Taffy îi adresă domnișoarei Knight un zâmbet amabil și-și înclină capul.

– Este o plăcere, domnișoară. Voi face tot posibilul ca șederea dumitale aici să fie una confortabilă.

Domnișoara Knight îi răspunse lui Taffy cu un zâmbet ce părea să o lumineze din interior, făcând ca trăsăturile ei delicate de porțelan să fie de-a dreptul frumoase. Conștientizarea acestui fapt îl uimi peste măsură, dar se forță să alunge senzația. Pe el nu-l interesa aspectul ei, doar calitățile.

– Poate că ai putea s-o însoțești pe domnișoara Knight în camera ei, ca să-și aranjeze lucrurile, spuse el pe un ton mai aspru decât ar fi vrut. Apoi ni se va putea alătura în salonul de est, pentru ceai.

Când Taffy făcu iarăși o grimasă, Nick oftă.

– Există vreo problemă?

– A trebuit să îi pregătesc domnișoarei Knight o altă cameră, răspunse menajera. Hornul vetrei din dormitorul albastru a început să fumege.

Nick se încruntă.

– Nu a mai fumegat până acum.

Dacă era un lucru asupra căruia el și Angus erau de acord, acela era că vetrele și hornurile trebuiau curățate și reparate. Iernile din Ținuturile Înalte erau reci, umede și lungi. Iernile petrecute într-un castel vechi și bătut de vânt, aflat pe malul unui lac, erau și mai groaznice. Fără un sistem de încălzire pe care să se poată baza, castelul și oamenii care locuiau în el aveau să se simtă îngrozitor luni în șir.

– Se pare că a rămas ceva prins în coș.

Tonul lui Taffy îi spuse lui Nick tot ce trebuia să știe. Nu se prinsese nimic din întâmplare. Cineva îndesase înadins ceva acolo, ca să provoace neplăceri.

Și cam bănuia cine era vinovatul.

– Îmi cer scuze, rosti Nick către invitații săi, rezistând impulsului de a scrâșni din dinți. Se pare că asta e ziua în care se petrec o mulțime de neplăceri la Kinglas.

– Dacă îmi este permis, domnule, sugerez să luați ceaiul în timp ce aranjez noua cameră pentru domnișoara, spuse Taffy. Servitoarea îi va despacheta bagajul și totul va fi pregătit cât ai zice peşte.

– Sună minunat, interveni Alec pe un ton jovial. Sunt mort de foame și sunt sigur că domnișoarei Knight îi va prinde bine o ceașcă de ceai.

– Sau un vin de Xeres, mormăi guvernanta.

Apoi, după ce fără îndoială își dădu seama de scăparea ei, obrajii ei căpătară o nuanță rozalie fermecătoare.

În ciuda faptului că nu avea simțul umorului prea dezvoltat, Nick nu se putu abține să nu zâmbească.

– Sunt sigur că putem oferi și un vin de Xeres. Sau chiar un pahar de scotch. Nu te-aș învinui dacă ai simți nevoia să bei ceva, după această întâmpinare deloc protocolară.

Ea îi răspunse cu un zâmbet care i se reflectă și în ochi, atrăgând atenția asupra faptului că *aveau* o nuanță de-a dreptul spectaculoasă de albastru.

– Mulțumesc, milord, dar o ceașcă de ceai va fi suficientă.

– Îl voi trimite pe Andrew cu ceaiul, încheie Taffy.

Făcu o reverență și se grăbi să plece.

– Pe aici, îi îndrumă Nick, arătând cu capul spre scara principală din piatră.

Robert, cel mai tânăr lacheu al castelului, ieși iute din postul său aflat la ușa de la intrare și fugi înaintea lor până la prima ușă care dădea spre aripa de est și salonul principal. După ce făcu o reverență și așteptă să pătrundă pe ușă, flăcăul plecă să aducă tava cu ceai.

– Ce loc splendid ai aici, Arnprior, comentă Alec, privind salonul spațios, decorat în stilul Queen Anne.

Această aripă era cu sute de ani mai nouă decât turnul central și încă nu începuse să dea semne de degradare. Mobilierul din lemn de nuc, cu margini rotunjite, și materialul roșu cu auriu erau destul de demodate și confereau un aer prea grandios pentru gustul lui Nick, dar tapiseriile din secolul al XVI-lea care încadrau vatra de piatră și reprezentau scene de la vânătoarea regală erau de-a dreptul magnifice. Taffy reușise să așeze pe câteva mese vaze cu crizanteme târzii în nuanțe calde de galben și roșu intens care se asortau cu tapiseriile.

Cea mai bună parte era priveliștea asupra lacului. Grădinile ornamentale din spatele castelului și peluzele care coborau până la apă erau deja cufundate în umbră din cauză că se apropia seara. Ultimele

strălucirii ale soarelui dansau pe apa lacului, făcând valurile înspumate să sclipească precum niște diamante aruncate de o mână uriașă.

Domnișoara Knight se îndreptă direct spre ferestre. Era o femeie înaltă, deși constituția ei firavă emana mai degrabă fragilitate decât putere. Totuși, statura ei denota încredere și grație, iar Nick găsi acest lucru ca fiind un aspect liniștitor. Majoritatea doamnelor care erau atât de înalte stăteau deseori cocoșate, căutând să reducă această trăsătură considerată nefeminină.

– Aceasta este o priveliște uluitoare, milord, spuse ea, aruncându-i rapid un zâmbet peste umăr. Habar nu aveam că Kinglas este, de fapt, un castel construit pe apă.

– Lacul este eternul nostru vecin, admise el. Unul mult mai prietenos pe timpul verii, aș adăuga. Iarna, furtunile pot fi de-a dreptul violente pe lac.

– Nu mă va deranja acest aspect, replică ea. Îmi e dor de ocean și mă bucur să mă aflu iarăși lângă apă.

Ușa se deschise, și Angus păși înăuntru, urmat de Robert și de Andrew. Lacheii cărau obiectele necesare pentru servirea ceaiului, alături de o tavă încărcată cu prăjituri și produse de patiserie. Bucătăreasa reușise să servească ceaiul așa cum se cuvenea.

– Ai crescut lângă ocean, domnișoară Knight? întrebă Nick politicos.

Ea se întoarse și li se alătură în mijlocul salonului.

– Da, în Brighton. Eu și verișorii mei am petrecut pe litoral mult timp, cât ne permiteau părinții noștri. Era întotdeauna o bucurie.

– Aha, Brighton, comentă Angus cu dispreț. Acolo unde Prinny și ducii ăia blestemați își pierd timpul în compania ticăloșilor și a prostituatelor, cheltuind banii pe care nu îi au. Cred că ne-ar fi mai bine dacă s-ar îneca în canal.

Domnișoara Knight se opri chiar în timp ce își da jos mănușile, iar trăsăturile ei înghețară într-o expresie ofensată. Până și Alec părea deranjat, deoarece tatăl lui natural era duce, fapt care nu era cunoscut de foarte multă lume. Cu toate astea, Nick era surprins de faptul că domnișoara Knight rămăsese încremenită la auzul comentariului, deoarece prințul regent și frații lui erau, totuși, urâți cam de toată lumea. Comentariul lui Angus fusese deplasat, dar sentimentele din spatele acestuia nu erau deloc un lucru neobișnuit.

Încă o dată, domnișoara Knight părea genul de persoană pedantă, acesta fiind și unul dintre motivele pentru care dorise Nick să o angajeze.

– Ai grijă, domnule MacDonald, altfel va trebui să te arestez pentru trădare, spuse Alec pe un ton sec.

Angus îi aruncă un rânjet.

– Păi, ce, chiar aș face un serviciu patriei dacă i-aș doborî pe toți cu mâna mea. Probabil că prim-ministrul mi-ar da o medalie, și orice scoțian cinstit s-ar umple de mândrie.

– Nu prea cred că prim-ministrul sau altcineva ți-ar mulțumi vreodată pentru că ți-ai exprimat o părere atât de deranjantă, interveni domnișoara Knight pe un ton mușcător. Consider, la fel ca orice persoană cu bun-simț, că genul acesta de remarci sunt profund ofensatoare.

Robert și Andrew păreau să fi înghețat aplecați, chiar în timp ce pregăteau ceaiul și se holbau la Angus cu niște expresii îngrozite. Ca și Nick, știau exact ce urma să se întâmple.

Angus se întoarse cu fața spre fată, și un zâmbet voios îi lumină chipul ridat.

– Bineînțeles. Ce altceva ar fi de așteptat din partea unei englezoaice? Nimic nu ți-ar face mai multă plăcere decât să-ți înfigi tocul ghetei în fața bărbaților cinstiți și a femeilor de treabă din Scoția. Ei, lasă-mă să-ți spun eu, fătucă...

– Nu, Angus, nu vei spune nimic nimănui, interveni Nick. Și putem lăsa discuția despre naționalismul scoțian pentru altă dată, când domnișoara Knight și căpitanul Gilbride nu vor fi nevoiți să asculte.

Din punctul lui de vedere, prințul regent era o rușine pentru familia și țara sa, dar Nick mai servise și sub conducerea ducelui de York și îl considera pe acesta un comandant corect și capabil. Iar implicarea într-o discuție cu Angus însemna să caute mai multe probleme decât se cuvenea. Cu toate astea, guvernanta trebuia să învețe mai devreme sau mai târziu cum să se descurce cu bătrânul. Nick nu avea să se afle mereu prin preajmă ca să-i sară în apărare.

Bunicul se uită încruntat la Nick și, pentru câteva secunde, cei doi duseră o luptă tăcută. În cele din urmă, Angus capitulă mormăind și se retrase în scaunul lui preferat de lângă șemineu.

– Mulțumesc, spuse Nick. Domnișoară Knight, ești amabilă să ne servești ceaiul?

Ea îi ignoră cererea, continuând să îl privească lung pe Angus, de parcă ar fi vrut să se arunce asupra lui şi să-i dea cu ceva în cap. Ce naiba era în neregulă cu ea? Cu siguranţă, Angus întrecuse măsura, dar răspunsul ei părea exagerat.

– Domnişoară Knight, dacă ai terminat să te cerţi cu bunicul meu, te anunţ din nou că aş fi foarte îndatorat dacă ne-ai servi ceaiul, repetă Nick cu vocea pe care o folosea atunci cu ofiţerii insubordonaţi.

Ea tresări, şi privirea îi sări direct spre el. Obrajii ei căpătară o nuanţă de roz pal, dar apoi se încruntă şi afişă o expresie politicoasă şi neutră – cea pe care o adoptă cei mai buni servitori atunci când nu vor să facă altceva decât să îşi enerveze stăpânii.

– Iartă-mă, milord, răspunse ea calm. Sigur că nu am vrut să te jignesc şi nici pe domnul MacDonald.

– Dar bineînţeles că ai făcut-o, pufni Angus.

– Nu, domnule MacDonald, nu a făcut-o, i-o tăie cu asprime Alec. Apoi se uită la Nick cu o privire glacială, de parcă ar fi vrut să-l avertizeze. Am încredere că şi dumneata îţi dai seama de asta, Arnprior.

Se întâmpla ceva aici, ceva ce Nick nu înţelegea pe deplin. Deşi Alec ştia că nu trebuia să-i ia prea în serios pe bătrânii scoţieni din Ţinuturile Înalte, era clar că prietenul lui îi era foarte loial domnişoarei Knight. Dacă nu ar fi ştiut că Alec îi era complet devotat soţiei sale, ar fi putut să creadă că între cei doi exista o legătură de natură romantică.

Asta era în mod evident total lipsit de sens, dar ceva la domnişoara Knight era neîndoielnic în neregulă.

– E în regulă, căpitane Gilbride, interveni ea. Vă rog, dacă doriţi să luaţi loc, voi servi bucuroasă ceaiul.

Se duse până la masa pe care Andrew şi Robert aşezaseră toate cele trebuincioase pentru servirea ceaiului, oferindu-le un zâmbet dulce care îi făcu pe valeţi să zâmbească spre ea ca nişte îndrăgostiţi prostuţi. Nick îşi făcu o notă mentală să-i amintească lui Taffy că trebuia să avertizeze ferm servitorii de sex masculin în privinţa domnişoarei Knight. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca servitorii lui să se calce în picioare încercând să-i facă curte unei anumite domnişoare englezoaice. Şi aşa avea să-i fie destul de greu să-i împiedice pe fraţii lui, Graeme şi Grant, să flirteze cu ea.

Ca la un semn, uşa se lovi de perete şi gemenii dădură buzna înăuntru. Nebărbieriţi şi îmbrăcaţi în kilturi, veste de piele şi ghete mânjite de noroi, arătau ca nişte versiuni mai tinere ale bunicului

lor. Nu le lipseau decât niște pumnale la curea și beretele pe cap ca să devină imaginea completă a unor scoțieni munteni sălbatici.

În realitate, erau doar niște băieți gălăgioși, care pierduseră puțin calea cea dreaptă, dar care încercau din răsputeri să se comporte ca niște bărbați – bărbați buni, dacă Nick putea să facă ceva în privința asta. Însă, din cauza unei combinații de factori, unul dintre ei fiind influența bunicului lor, gemenii aveau un comportament rebel cu rezultate dezastruoase. De aceea fusese atât de disperat și apelase la Sir Dominic pentru ajutor. Drept răspuns, vicleanul magistrat i-o trimisese pe Victoria Knight, iar Nick spera din toată inima că fata poseda temperamentul și tăria de caracter pentru a duce la îndeplinire sarcina.

Graeme pătrunse țanțoș în salon, iar Grant îl urmă îndeaproape. Se opriră brusc la vreun metru în fața guvernantei. Cum gemenii aveau mult peste 1,80 metri înălțime, ea trebui să își încline capul pe spate ca să îi privească.

– Am venit să o cunoaștem pe fata cea nouă, spuse Graeme cu un accent scoțian atât de exagerat, că lui Nick îi venea să râdă și să-l omoare în același timp. Am auzit că este de-o frumusețe rară, chiar dacă este o englezoaică.

Își sublinie comentariul prin ridicarea sprâncenelor într-un gest care, în mod evident, se dorea a fi unul de flirt.

„Cu siguranță va trebui să-l omor."

Expresia uluită a domnișoarei Knight se transformă într-un amestec de groază și indignare. Dacă Graeme avea să continue în același stil, Nick bănuia că prima reacție a guvernantei avea să fie să-l tragă de urechi pe noul ei elev.

Grant îl lovi cu cotul pe fratele său, dorind în mod clar să ia și el parte la distracție. El nu era niciodată capul răutăților, doar urma de bunăvoie pașii nesăbuiți ai lui Graeme.

Făcându-i ochi dulci sărmanei femei, de parcă ar fi fost pe cale să intoneze un sonet de dragoste ori o serenadă, Grant își apăsă mâna în dreptul inimii.

– Ce noroc pe capul nostru să ne pricopsim cu o profesoară atât de drăguță! Promitem să fim cei mai buni elevi pe care i-ai avut vreodată și poate că te vom învăța și noi un lucru sau două.

Singurul răspuns al domnișoarei Knight fu un sunet gâlgâit, de parcă ar fi strâns-o cineva de gât.

Capitolul 4

Victoria rămase fără suflare când își dădu seama de amploarea sarcinii care o aștepta. Atât Sir Dominic, cât și Alec fuseseră în mod voit imprecișI în descrierea noilor ei îndatoriri, și acum aflase motivul. A trăi într-un castel îndepărtat din Ţinuturile Înalte, alături de o familie de bărbaţi impertinenţi, era o perspectivă intimidantă. Deși contele era, în mod evident, un gentleman, lăsând la o parte momentul sumbru în care se întâlniseră pentru prima dată, cu domnul MacDonald lucrurile stăteau complet diferit. Comportamentul lui depășea cu mult stadiul de comportament neprimitor.

Dar acum îi mai era clar și că, de fapt, ea trebuia *să le predea* fraţilor Kendrick – ceva, orice. Și, sfinte Dumnezeule, cine știe ce alte surprize oribile o mai așteptau când aveau să apară și ceilalţi fraţi?!

– Aceștia trebuie să fie gemenii, spuse Alec, subliniind ceea ce era evident, căci tinerii semănau ca două picături de apă.

Vărul ei se ridicase de pe scaun și se așezase între ea și cei doi tineri chipeși, de parcă ar fi vrut să o protejeze. În acel moment însă, nevoie de protecţie nu aveau decât gemenii. Ea era ispitită să le rupă urechile pentru că se comportaseră ca niște măgari.

Se ridică și contele, arătând mai degrabă ca Zeus, cu nori de furtună clocotindu-i în jurul capului și cu fulgere și tunete împletite în sprâncenele lui nobile.

– Da, regret să spun că aceste exemple demne de milă sunt fraţii mei.

Se înălţă deasupra lor și-i împinse încet spre vatră. Când umerii tinerilor se loviră de policioara vetrei, expresiile lor răutăcioase deveniseră mai degrabă cele ale unor băieţandri care știau că dăduseră de necazuri.

– Eram doar entuziasmaţi să o cunoaștem pe fată, explică geamănul din stânga, cel care, în mod evident, era capul răutăţilor. Nu am vrut să facem nici un rău, Nick.

– Așa-i, îl susţinu celălalt, încuviinţând din cap cu atâta fermitate, că părul lui roșcat și răvășit îi căzu în ochi. Nu am vrut să facem nici un rău.

– În primul rând, veți înceta să mai folosiți accentul ăsta absurd, le ordonă contele. Ați fost crescuți în casa unui gentleman, așa că veți vorbi și vă veți comporta ca niște gentlemeni. Ne-am înțeles?

– Da, Nick, răspunseră ei în cor.

Accentul lor aproape neinteligibil se atenuase deja și acum doar adăuga puțin culoare cuvintelor pe care le rosteau. Victoria bănuia că o făcuseră înadins, probabil ca să o supere.

Ce om întreg la minte s-ar aștepta ca tocmai ea să îi instruiască pe acești bărbați în toată firea? *Nu* se așteptase la așa ceva când acceptase să vină aici.

– În al doilea rând, continuă Arnprior, nu vă veți referi la dumneaei folosind cuvinte ca „fată" ori „englezoaică" și nici vreun termen lipsit de respect. Vă veți adresa fie cu „domnișoară Knight", fie cu „doamnă". Ne-am înțeles?

Două capete roșcate se înclinară la unison.

– Da, Nick.

Arnprior încuviință scurt din cap și se dădu câțiva pași înapoi. Gemenii își coborâră umerii de la nivelul urechilor. Nu încăpea îndoială că erau greu de stăpânit, dar era la fel de clar că îl respectau pe fratele lor mai mare – poate chiar se și temeau de el.

Victoria se foi pe scaunul ei, simțindu-se dintr-odată neliniștită. Contele era un om sever, care impunea respect, așa cum era și de așteptat din partea unuia care comandase un regiment militar. Dar spera că nu era și crud sau mânios, pentru că avusese parte de suficient de mulți oameni de genul ăsta, cât să-i ajungă pentru toată viața. Nici măcar promisiunea unui salariu bun sau a unei recomandări imbatabile nu ar fi fost suficient ca să o determine să rămână sub acoperișul lui dacă așa ar fi stat lucrurile.

Arnprior își propti mâinile în șolduri și îi privi intens pe frații lui, cu o expresie care denota mai degrabă resemnare decât furie.

– Și presupun că erați atât de nerăbdători să o salutați pe domnișoara Knight, că nu v-ați sinchisit să vă schimbați înainte să intrați aici arătând ca niște muncitori nespălați, nu?

– Flăcăii și-au făcut de lucru prin preajmă, comentă domnul MacDonald. Nu trebuie să îi certi pentru asta.

Bătrânul fusese surprinzător de tăcut în ultimele minute. Poate că până și el fusese surprins de furia contelui și se gândise că era mai bine să nu intervină.

Arnprior îi aruncă o privire aspră.

– Şi pe unde anume şi-au făcut de lucru? Mai exact, erai şi tu cu ei?

– Aşa-i. I-am dus la bătrânul MacBride. Avea nevoie de ajutor cu nişte ţarcuri de oi, iar băieţii s-au oferit să îl ajute.

– Să repare ţarcurile de oi? repetă Arnprior pe un ton sarcastic. Nu pare o treabă pentru care s-ar oferi de bunăvoie. De obicei, intră în necazuri care presupun să recompensez sărmana victimă cu bani.

– Nick, bătrâne, nu este nevoie să ne faci de ruşine în faţa doamnei, protestă unul din gemeni.

– Doamne, adăugă celălalt, cu o grimasă amuzantă. Ne faci să arătăm ca doi băieţandri fără creier.

Contele pufni când le văzu expresia de implorare din ochi, apoi aruncă o privire către domnul MacDonald, care părea să aibă chipul cioplit în piatră. O tăcere de rău augur îşi făcu loc în salon, întreruptă doar de flăcările care trosneau şi de şuieratul răşinii din grătarul aflat în faţa vetrei.

Gemenii, care acum erau roşii ca racul la faţă, trăgeau cu ochiul nervoşi spre bunicul lor. În mod evident, era ceva în neregulă, iar Victoria credea că tocmai asta voia să afle contele.

– Las-o baltă, Nicholas, spuse în cele din urmă bătrânul. Cel puţin, pe moment.

Întorcându-se cu spatele la bunicul lui, Arnprior îl prinse uşor de umăr pe cel mai apropiat din gemeni.

– Amândoi sunteţi nebuni. Şi o să mă băgaţi în mormânt.

Fraţii lui rânjiră cu afecţiune şi uşurare.

– Ştim, dar tu ne iubeşti oricum, nu-i aşa?

Arnprior râse scurt.

– Dumnezeu ştie de ce! Acum, veniţi să o salutaţi cum se cuvine pe domnişoara Knight şi nu uitaţi de maniere.

Când se întoarse spre ea, furtuna deja trecuse, şi privirea lui era luminată de o sclipire de ironie. Zâmbetul pe care îl schimbară gemenii pe la spatele lui, de parcă tocmai l-ar mai fi păcălit încă o dată pe fratele lor mai mare, spunea multe despre temperamentul lui Arnprior şi îi linişti toate îngrijorările legate de subiectul acesta. Victoria bănuia că înfăţişarea lui aparent severă era necesară pentru a ţine cât de cât sub control membrii acestei case copleşite de haos.

Şi, cum ea ura haosul, îl susţinea în încercarea lui de a impune ordinea.

– Domnișoară Knight, aș vrea să ți-i prezint pe frații mei. Acesta este Graeme, spuse contele, arătând spre băiatul cel mai impertinent. Și acesta este Grant.

Reverența lui Graeme era mai mult decât spectaculoasă, asemenea zâmbetului pe care i-l adresă. El avea să fie cea mai mare problemă pentru ea, deoarece era clar că se considera un fante.

– Bună ziua, domnișoară Knight, spuse el. Este o plăcere să te cunosc.

– Da, doamnă, spuse și Grant. Așteptăm cu nerăbdare lecțiile cu noi. Nick... contele, adică... ne-a spus că trebuie să muncim din greu și să învățăm orice ne predai.

Victoria tocmai își termina scurta reverență și se îndrepta de spate, dar se blocă la auzul acestor cuvinte.

– Lecții? Cu siguranță sunteți amândoi mult prea mari pentru a avea o guvernantă, comentă ea și chicoti neliniștită.

– Ai al naibii de mare dreptate, mormăi Angus, uitându-se urât la ea.

Pe Victoria deja începeau să o plictisească încruntăturile lui. Avea să încheie socotelile cu bătrânul cândva, dar acum avea alte preocupări.

– Avem douăzeci și doi de ani, domnișoară Knight, explică Graeme. Dar Nick zice că încă avem nevoie de guvernantă.

– Nu că am fi neapărat de acord cu el, adăugă în grabă Grant, dar el zice că ne vei învăța tot ce trebuie să știm și că ne vei aduce curând pe calea cea bună.

Victoria se încruntă.

– Nu ați mers la universitate? Nu ați avut profesori?

– Răspunsul este afirmativ la ambele întrebări, interveni Arnprior brusc.

Urmă o liniște neplăcută.

– Atunci... ce s-a întâmplat? insistă Victoria.

Gemenii avură un schimb de priviri nedumerite, de parcă s-ar fi așteptat ca ea să cunoască deja detaliile.

– Am fost dați afară de la universitate, răspunse în cele din urmă Graeme.

„Vai de mine!"

– Oficial, sau ați fost doar trimiși acasă pentru un semestru?

– Am fost dați afară și ni s-a spus să nu ne mai întoarcem niciodată, explică Grant pe un ton posomorât.

Ce făcuseră pentru a merita o pedeapsă atât de severă? Când se uită la conte, acesta părea ciudat de detaşat de subiectul conversaţiei, de parcă ar fi aşteptat o reacţie din partea ei. Şi Dominic avea uneori privirea aceea, iar ei nu îi plăcea.

– Milord, îmi ceri să predau lecţiile pe care fraţii dumitale le-ar fi învăţat la universitate? întrebă ea. Pentru că, dacă aşa stau lucrurile, trebuie să spun că nu mă simt calificată pentru această îndatorire. În cazul acesta, ar trebui să aibă un profesor de sex masculin.

Contele îi făcu semn să ia loc, iar umerii lui uriaşi se mişcară pe sub materialul întunecat al hainei pe care o purta.

– Ce-ar fi să servim mai întâi ceaiul, şi abia apoi să discutăm despre problema aceasta? Eşti amabilă să faci onorurile, domnişoară Knight?

Alec, care în mod evident se forţase să nu îşi arate iritarea, vorbi în cele din urmă:

– Arnprior, asta n-ar trebui să fie o discuţie complicată. Pur şi simplu, spune-i domnişoarei Knight la ce te aştepţi din partea ei.

– Mai întâi ceaiul, repetă contele. Apoi vă voi oferi explicaţiile necesare.

Alec îşi ridică mâna.

– Te înşeli dacă...

Arnprior nu-l lăsă să continue.

– Toată lumea să ia loc. *Acum.*

Gemenii se grăbiră să se supună ordinului, aproape ciocnindu-se unul de celălalt încercând să se aşeze pe canapeaua din faţa Victoriei. Se trântiră cu atâta putere, că ea se temu că picioarele delicate ale canapelei aveau să cedeze sub greutatea lor. Alec rămase în picioare, uitându-se lung la gazda sa. Arnprior îşi încrucişă braţele peste piept şi ridică autoritar dintr-o sprânceană, îndemnându-l să se calmeze.

În cele din urmă, Alec îşi dădu ochii peste cap şi capitulă. Verişorul Victoriei era un bărbat impunător şi încrezător, care avea o carieră deosebită în armată şi era moştenitorul unui ducat. Dar în cazul lui Arnprior era ceva diferit, iar diferenţa era impresionantă. După ce îl studiase, Victoria ajunsese la concluzia că era cu cel puţin zece ani mai în vârstă decât Alec şi avea un aer autoritar care arăta că nu se înclina în faţa nimănui, nici măcar în faţa unui om cu statut mai înalt.

Atitudinea lui impunătoare și privirea intensă aveau un efect ciudat asupra ei. Îi dădeau fiori și stârneau în ea o stare care nu-i plăcea deloc Victoriei.

Contele o conduse până la fotoliul elegant din lemn de nuc. Victoria simți că o furnica pielea în locul în care îi atinsese mâna, iar senzația degetelor lui noduroase fu într-o oarecare măsură tulburătoare. De la atacul lui Fletcher, atingerea unui bărbat o făcea să se simtă neliniștită. Chloe o asigurase că aceste senzații îngrijorătoare aveau să treacă în cele din urmă, iar Victoria nu putea decât să spere că așa avea să se întâmple. Nu-i plăcea să reacționeze atât de neplăcut de fiecare dată când un străin sau chiar o cunoștință se apropia de ea.

Arnprior trase un scaun cu spătar și se așeză la capătul măsuței pe care se afla ceaiul. Deși scaunul era masiv și greoi, contele îl ridicase de parcă ar fi fost făcut doar din câteva crenguțe.

– Oh, biscuiți cu semințe, comentă Graeme și se întinse spre tava cu gustări în timp ce Victoria începu să toarne ceaiul. Cei preparați de Taffy sunt cei mai buni, domnișoară Knight. Ai bucătăresei nu sunt nici pe departe la fel de gustoși.

– De fapt, ai bucătăresei sunt groaznici, adăugă Grant. Iar Taffy prepară acești biscuiți doar la ocazii speciale. Dă-mi unul, vrei, Graeme?

Victoria strânse toarta ceainicului de porțelan chinezesc și se holbă la gemeni. Nu doar că mâinile lor erau stânjenitor de murdare, dar se mai și aruncaseră asupra biscuiților de parcă... ei bine, de parcă ar fi fost niște lupi înfometați. Era puțin spus că manierele lor erau îngrozitoare.

– Dumnezeule, mormăi Alec când Graeme își șterse gura cu mâneca.

Victoria îi împărtășea dezgustul. Contele susținuse că frații lui erau gentlemeni, dar până acum nu văzuse nici o dovadă care să susțină această afirmație.

Se uită pe furiș la Arnprior pentru a-i studia reacția la comportamentul rușinos al fraților săi și aproape că scăpă ceainicul din mână. Și de data asta, privirea lui era concentrată asupra ei. Oare aștepta să vadă dacă avea să-și afișeze dezgustul sau să leșine din cauza comportamentului necioplit al gemenilor? Dacă asta se aștepta să vadă, atunci avea să fie surprins.

Totuși, trebui să-și închidă ochii preț de câteva secunde pentru a-și stăpâni frustrarea. Era obosită și morocănoasă din cauza zilelor pe care le petrecuse pe drum și încă nu se spălase pe față sau pe mâini ca să înlăture praful și murdăria de pe haine.

Alec îi atinse brațul.

– Victoria, te simți bine?

Ea se strădui să zâmbească. Dacă Arnprior îi testa capacitatea de a-și menține calmul – iar asta părea singura explicație plauzibilă –, atunci era mai mult decât pregătită să-și arate puterea caracterului.

– Sunt foarte bine, mulțumesc, răspunse ea în timp ce-i pregăti o ceașcă lui Alec. După ce i-o întinse, se uită la gazda lor. Dumneata cum preferi ceaiul, milord?

– Simplu.

Arnprior îi mulțumi cu o încuviințare din cap atunci când își primi ceașca, după care începu să discute cu Alec în timp ce ea pregăti ceaiurile gemenilor.

Când își primi ceașca, Graeme îi mulțumi făcându-i cu ochiul, gest pe care Victoria îl ignoră. Deja înțelegea prea bine comportamentul lui. Era practic inofensiv, și cel mai bine era ca ea să refuze să răspundă la provocările lui.

Când Grant își coborî capul și îi mulțumi timid, ea îl recompensă cu un zâmbet care îl făcu pe celălalt geamăn să se încrunte. În mod clar, Graeme era neastâmpăratul, iar Grant îl urma pur și simplu pe fratele lui. Lăsat de capul lui, probabil că Grant nu ar fi genul de băiat dispus să intre în necazuri. Aceasta era o vulnerabilitate pe care Victoria intenționa să o valorifice – dacă se hotăra să rămână în casa asta de nebuni mai mult de douăzeci și patru de ore.

Se uită la domnul MacDonald, care ședea separat, lângă vatră. Victoria nu își dădea seama dacă bătrânului îi era frig sau doar voia să transmită un mesaj prin faptul că se îndepărtase de musafiri. Probabil a doua variantă era cea adevărată.

– Domnule MacDonald, cum preferi ceaiul?

– Cu lapte și două cuburi de zahăr, răspunse el răstit.

Ea îi pregăti ceașca și i-o întinse. Bătrânul rânji batjocoritor și-și încrucișă brațele peste piept. Victoria refuză să se miște din fotoliul ei. Trebuia să impună limite ferme, altfel avea să fie întotdeauna tratată nerespectuos de el și de toți cei care erau înclinați să-i urmeze exemplul. Lucrând ca guvernantă de câțiva ani, se aștepta să fie tratată cu superioritate de cei care o angajaseră. Dar nu avea

să mai tolereze agresorii de nici un fel și nici comportamentele grosolane, chiar dacă veneau din partea unei persoane ce deținea o poziție superioară în casă.

Mai ales dacă deținea o poziție superioară, având în vedere dezastrul care se petrecuse în ultima casă în care lucrase.

Salonul se cufundă iarăși în tăcere.

– Există o problemă, domnișoară Knight? întrebă în cele din urmă contele.

– Deloc, milord.

Continuă să țină ceașca întinsă, rezistând impulsului de-a se deplasa până la vatră și de a o turna în capul bătrânului. Sau în al lui Lord Arnprior, dacă acesta nu înceta să se mai uite urât la ea.

Văzu cu coada ochiului că Alec se chinuia să nu zâmbească, iar asta îi dădu și mai mult curaj. Începea să-i obosească brațul, așa că nu-i rămase decât să spere că situația asta avea să se termine curând.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Angus! izbucni contele. Du-te odată să-ți iei ceașca aia blestemată de ceai!

Bătrânul își ridică bărbia.

– Dacă ai impresia că o să-i ofer satisfacție unei...

Grant sări în picioare.

– Ți-o aduc eu, bunicule.

Tânărul smulse ceașca din mâna Victoriei, vărsând ceai pe farfurioară, și se grăbi spre bunicul lui.

Domnul MacDonald zâmbi la nepotul său.

– Ești un băiat bun. Oricine crede că ai nevoie de lecții pentru a-ți îmbunătăți manierele este nebun.

Apoi îi aruncă Victoriei un rânjet triumfător.

Ea se strădui să-și toarne cu calm ceai, sorbind pe îndelete în timp ce medita. Arnprior se apucase iarăși să o studieze cu o privire liniștită, dar destul de sumbră. Se părea că *nu* trecea testul, deși ea își păstrase calmul în această situație dificilă.

După ce își așeză ceașca pe masă cu o mișcare hotărâtă, îl privi direct pe conte.

– Am câteva întrebări, milord, dacă nu vă deranjează.

– Despre îndatoririle dumitale? Arnprior încuviință din cap. Da, vom ajunge și la subiectul ăsta într-un minut.

– Cred că ar trebui să ajungem acum la subiect, spuse Alec pe şleau. Apoi domnişoara Knight va putea hotărî dacă doreşte să accepte postul oferit sau să se întoarcă la Glasgow cu mine.

Domnul MacDonald şi gemenii se îndreptară de spate. La urma urmei, se părea că nici gemenii nu aşteptau cu nerăbdare ca ea să le fie guvernantă.

– Nu mi-am dat seama că domnişoara Knight se gândeşte deja să renunţe, răspunse contele.

– Bineînţeles că *deocamdată* nu mă gândesc să renunţ, răbufni ea.

De fapt, se gândea. Reuşi să îşi controleze reacţia – pe cât posibil – când contele o privi ironic.

– Mă bucur să aud asta, zise el. Înainte să îţi prezint îndatoririle, poate ai dori să ne împărtăşeşti o parte din experienţa dumitale. Mă tem că scrisoarea lui Sir Dominic nu a fost foarte generoasă în detalii. O cântări cu privirea din cap până-n picioare. Pari destul de tânără să fi avut atâta experienţă ca guvernantă.

– Am douăzeci şi cinci de ani, milord, şi lucrez ca guvernantă de şapte ani, spuse ea pe un ton aspru.

– De atâta vreme?

Trimiţându-l în sinea ei la naiba, Victoria îşi împreună mâinile în poală.

– Poate ne-ai putea prezenta educaţia de care ai avut parte şi posturile pe care le-ai ocupat înainte, continuă el.

– Desigur, domnule. Câţiva ani am urmat cursuri la Seminarul Domnişoarei Kirby Pentru Tinerele Domnişoare, aflat în Lincoln, care are o reputaţie excelentă atât pentru cursurile academice, cât şi pentru muzică. Predau toate materiile obişnuite, cum ar fi istoria şi geografia, împreună cu franceza şi italiana, şi sunt talentată la muzică, ştiind să cânt atât la harpă, cât şi la pianoforte.

– Lui Kade o să-i placă asta, nu-i aşa, Nick? rosti Grant entuziasmat. Nu se gândeşte decât la muzică, adăugă.

– Din păcate, murmură domnul MacDonald.

Apoi Victoria îi povesti contelui despre experienţa de la ultimele ei locuri de muncă. Arnprior o asculta cu un aer sceptic.

– E clar că ai experienţă ca guvernantă pentru fete de toate vârstele, spuse el când termină ea. Dar ai vorbit foarte puţin despre băieţi. Câţi ţi-au fost elevi de-a lungul anilor?

– Nu mulţi, după cum sunt sigură că aţi dedus deja.

– Asta mă face să mă întreb de ce consideri că îţi poţi asuma îndatorirea de a preda unor băieţi mai mari, unor tineri chiar.

– Arnprior, îți dai seama că Sir Dominic nu ar fi recomandat-o niciodată pe domnișoara Knight pentru această poziție dacă nu credea că se poate achita onorabil de această îndatorire, interveni Alec cu o voce iritată.

Contele zâmbi fără veselie.

– Așa am fi înclinați să credem. Domnișoară Knight, înțeleg că nu ai primit nici o recomandare din partea ultimului dumitale angajator. De ce?

Din fericire, Dominic o învățase cum să răspundă la această întrebare previzibilă și nemiloasă.

– Pentru că am decis să părăsesc poziția respectivă. Am simțit că nu se potrivea cu abilitățile mele.

Sprâncenele sale expresive se ridicară încă o dată.

– Chiar așa?

– Da, chiar așa, răspunse ea cu fermitate. Elevii mei erau prea tineri pentru a beneficia de experiența și de aptitudinile mele.

– Și ești întotdeauna atât de pretențioasă în privința posturilor pe care le accepți?

– Da, sunt, milord. De aceea aș dori să...

Ușa se deschise și în salon intră un alt bărbat. Purta un kilt și o vestă de piele ca domnul MacDonald și ca gemenii – deși era mult mai curat, slavă Domnului – și se vedea clar că făcea parte din familia Kendrick. Era cu câțiva ani mai în vârstă decât gemenii, iar părul lui strălucea în nuanțe mai degrabă castanii decât roșcate. Spre deosebire de frații lui, trăsăturile lui frumoase erau complet lipsite de jovialitate.

Se îndreptă spre ei cu un mers vizibil șchiopătat. Se opri direct înaintea Victoriei, pe care o măsură din priviri cu ochii lui uimitor de verzi și disprețuitori.

– Deci tu ești noua profesoară, mârâi el în timp ce ea se uita lung. Te avertizez de pe acum, fătuco! Stai dracului departe de mine!

Capitolul 5

Era clar că frații lui Nick complotaseră cu Angus pentru a face lucrurile cât mai dificile pentru noua guvernantă. În ritmul acesta, era posibil să reușească să o pună pe fugă.

– Nu te aşteptam înainte de ora cinei, îi spuse Nick lui Royal.

Sperase să-şi prezinte fraţii pe rând. Fratele lui îi aruncă o privire furioasă. Din nefericire, Royal era mereu furios în ultimul timp.

– Ştiu foarte bine că ai vrut să mă ţii departe astăzi, i-o întoarse Royal. Dar, de vreme ce planurile tale proaste se răsfrâng şi asupra mea, am dreptul să fiu prezent când o chestionezi pe noua noastră profesoară.

Domnişoara Knight îl privi cât era de înalt. Apoi privirea ei trecu la Nick.

– Milord, ce se întâmplă aici?

– Acesta este fratele meu Royal, rosti Nick cu dinţii încleştaţi. Îmi cer scuze în numele lui, deoarece e clar că şi-a uitat manierele.

Comportamentul fratelui său era exact motivul pentru care avea nevoie de ajutorul ei, iar ea ar fi trebuit să-şi fi dat seama de asta până acum.

– M-ai dezamăgit, Royal, spuse Alec, scuturând din cap. N-am ştiut până acum că poţi fi nepoliticos cu doamnele.

Royal îi aruncă lui Alec o privire speriată. Cei doi se împrieteniseră în timpul războiului, şi Royal avea un mare respect faţă de viitorul conte de Riddick.

Urmă un moment lung de tăcere incomodă înainte ca Royal să încline din cap în faţa guvernantei.

– Iartă-mă, doamnă. Se pare că mi-am uitat manierele. E de aşteptat, că doar de asta eşti aici, nu-i aşa? Să ne transformi în cel mai delicat grup de gentlemeni care au ieşit vreodată pe piaţă.

În ochii mari şi albaştri ai domnişoarei Knight se citi şocul şi, bănui Nick, groaza.

– Da?

Royal ridică din umeri.

– Acesta este planul, deşi eu nu am intenţia să mă supun.

– Bineînţeles că nu, se răsti Angus. Nu-i nimic în neregulă cu voi, după cum şi-ar da seama orice scoţian cu scaun la cap.

– Asta să i-o spui lui Nick, răspunse Graeme.

– I-am spus şi lui, tontule, îl mustră bunicul.

– În mod repetat, adăugă Nick.

Domnişoara Knight trase profund aer în piept. Nick trebui să recunoască în sinea lui că era impresionat de autocontrolul şi de capacitatea ei de a se apăra. Ambele erau calităţi de care urma să aibă nevoie din plin dacă urma să trăiască sub acoperişul lui.

Deşi era jenant să-şi vadă familia comportându-se atât de grosolan în faţa unei tinere femei educate, permisese ca lucrurile să decurgă în felul acesta până într-un punct. Trebuia să ştie dacă ea se putea descurca cu oricare din bărbaţii Kendrick şi cu prostiile pe care le-ar fi putut face în prezenţa ei.

Din nefericire, se comportau mai aberant decât se aşteptase Nick.

– Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai face un pas mai departe de mine, îi spuse domnişoara Knight lui Royal. Eşti foarte înalt, o trăsătură care pare să fie ceva obişnuit în familia voastră. Sper că nu te vei înălţa deasupra mea de fiecare dată. Altfel, voi fi nevoită să port o proptea pentru gât.

Comentariul ei îl făcu pe Royal să pufnească.

– Doamne fereşte! Avem deja un olog în casa asta. Nu ne mai trebuie unul.

Guvernanta îl studie câteva secunde, apoi înclină pur şi simplu din cap.

Royal se îndepărtă de ea şchiopătând şi se aşeză într-un fotoliu aflat de cealaltă parte a vetrei, făcând o uşoară grimasă de durere când îşi întinse piciorul. Erau zile când vechea rană îl necăjea, zile în care se istovea prea mult. Dar aşa era Royal – el nu ceda nici măcar un pic, nu-şi recunoştea slăbiciunea şi nu cerea niciodată ajutor.

Calităţile care îl ajutaseră să devină un soldat şi ofiţer remarcabil îl aruncau acum din ce în ce mai mult într-o stare depresivă.

Vocea domnişoarei Knight risipi imediat gândurile mohorâte ale lui Nick.

– Milord, e timpul să fim sinceri unii cu alţii.

Îl privea cu severitate, de parcă ar fi vrut să-l tragă de urechi sau să-l pedepsească să stea la colţ.

Dintr-un motiv ciudat, lui Nick îi venea să râdă. Fata era atât de nepotrivită în salonul plin cu bărbaţi musculoşi şi supăraţi, că părea o pisică aflată în faţa unei haite de lupi pe jumătate îmblânziţi.

– Ce anume ai dori să ştii, domnişoară Knight?

Nu putea rezista tentaţiei de-a o tachina, doar ca să vadă cum reacţiona.

– Aş vrea să ştiu *exact* care ar fi responsabilităţile mele privitor la fraţii dumitale mai mari. Pronunţase cu grijă fiecare cuvânt, de parcă ar fi vorbit cu un om slab de înger.

– Oh, asta e simplu, interveni Graeme. Trebuie să ne înveți cum să fim niște gentlemeni corespunzători, exact cum a spus Royal.

– *Și* să vă ajut să vă găsiți soții? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

Grant încuviință nerăbdător.

– Trebuie să ne ajuți să ne găsim soții *potrivite*. Nick spune că nici o femeie potrivită nu s-ar uita la vreunul dintre noi, așa cum suntem acum.

Graeme îl împunse pe fratele lui în umăr.

– Dar cum rămâne cu cele nepotrivite, ăăă?

Gemenii izbucniră într-un râs gălăgios. Când Nick le aruncă o privire autoritară, gemenii își închiseră gura la jumătatea hohotelor de râs. În tăcerea care se instalase brusc în salon, Nick aproape că putea să audă gândurile supărătoare ale domnișoarei Knight.

Judecând după expresia de pe chipul ei, gândurile care o chinuiau nu erau bune.

– Milord, eu sunt guvernantă, nu petițoare.

– Tocmai din acest motiv te-am angajat, domnișoară...

– Nu încă, îl corectă ea.

– Ăsta e motivul pentru care sper să te angajez, termină Nick de vorbit. Fata avea o înclinație spre a fi autoritară, o calitate neobișnuită pentru un slujitor. Dar, pentru nevoile lui, era o trăsătură de caracter folositoare. Vreau să te angajez ca să-l educi pe fratele meu mai mic, mai ales la muzică. Acestea vor fi, în mare, responsabilitățile dumitale.

– Dar, în mod evident, nu toate, spuse ea.

– Presupun că o guvernantă cu reputația dumitale este expertă în regulile de etichetă și standarde sociale adecvate.

– Desigur.

– Și presupun, de asemenea, că le-ai învățat totul despre aceste reguli pe fetele care au fost în grija dumitale, nu?

– Așa este.

– Și, fără îndoială, acele standarde se aplică și tinerilor, nu doar tinerelor domnișoare.

Ea își strânse buzele, căutând un argument ca să îl contrazică.

– Domnișoară Knight? o întrebă el pe un ton blând.

Ea îi aruncă o privire mustind de ostilitate pură.

– Da, milord. Desigur, se aplică aceleași reguli.

– Bine. Atunci, ceea ce vreau să faci este să le reamintești fraților mei care sunt aceste reguli și standarde. *Au fost* crescuți ca niște gentlemeni, dar s-au petrecut anumite evenimente care i-au făcut să uite cine sunt. Au nevoie de niște lecții care să le amintească.

– Și ce ar presupune aceste lecții? Aruncă o privire dezaprobatoare spre frații lui. Dincolo de ceea ce este evident.

Nick ridică din umeri.

– Ce se obișnuiește în mod normal... Cum să înceapă o conversație politicoasă cu tinerele domnișoare, cum să se comporte corespunzător la o petrecere, cum să danseze...

– Ei știu deja cum să danseze, lătră Angus.

– Doar dansul tradițional, bunicule, îl corectă Grant. Oh, și dansul cu sabia. Dar nu cred că multe fete îl știu pe ăsta.

Alec se înecă, încercând să nu râdă. Când Nick îi aruncă o privire mustrătoare, prietenul lui afișă un zâmbet prietenos.

– Și ar fi distractiv să învățăm cum să valsăm, spuse Graeme, ridicând sugestiv din sprâncene spre domnișoara Knight.

– Vreți să țopăiți pe aici ca niște dandi? mormăi Angus.

Domnișoara Knight părea a încerca să scape de o stare de amorțeală mentală.

– Eu nu sunt profesoară de dans, milord. Sunt profesoară.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Arnprior, interveni Alec. De ce nu angajezi pur și simplu un profesor de dans? Sigur ar putea să-i ajute pe băieți și cu celelalte... Făcu un gest vag cu mâna. Chestiuni sociale.

– Am încercat asta. Nu a funcționat.

Experimentul îngrozitor din urmă cu câteva luni era încă viu în amintirea lui. Profesorul de dans abia dacă supraviețuise primei săptămâni.

– Era un nenorocit de negustor țopăitor, mormăi Angus.

– Să văd dacă am înțeles corect, milord, rosti domnișoara Knight. Vrei să-i predau fratelui dumitale mai mic. De asemenea, trebuie să-i învăț pe frații dumitale mai mari că devină gentlemeni fără cusur, manierați și să-i scot la însurat. Și trebuie să fac toate astea fără ajutorul altor profesori specializați în asemenea chestiuni.

Nick îi întâlni privirea furioasă cu un zâmbet aprobator.

– Cred că asta e tot.

– Vrei să îi învăț să se și lupte cu pumnii sau cu săbiile? îl întrebă ea pe un ton sarcastic.

– Oh, știm deja cum să facem asta, răspunse Grant.

– Sfinte Doamne, comentă Royal, scuturând din cap. Toată situația asta e o glumă.

– Sunt forțat să fiu de acord cu fratele tău, Lord Arnprior, spuse domnișoara Knight. Cu siguranță asta e o glumă.

– În mod categoric nu este, ripostă Nick. Eu nu glumesc niciodată.

– Asta-i adevărat, comentă Graeme.

Domnișoara Knight își duse o mână la frunte.

– Vă rog să-mi scuzați lipsa de maniere, milord, dar nu mă plătiți suficient pentru o asemenea îndatorire nebunească.

– De fapt, încă nu am ajuns să discutăm despre salariul dumitale, domnișoară Knight, o corectă Nick.

– Oricât ar fi, nu va fi îndeajuns.

Nick își domoli frustrarea care începea să i se adune în stomac. Dacă fata refuza postul, Dumnezeu știa ce-i mai rămânea lui să facă. Își imaginase un scenariu care i-ar fi permis că o studieze pe guvernantă într-un mediu calm și rezonabil. Dar, ca de obicei, familia lui îi zădărnicise planurile.

La fel și domnișoara Knight. Pentru că nu fusese așa cum se așteptase el, îl dezamăgise în prima fază. Acum însă, era convins că ea era omul perfect pentru acest post.

– Îmi pare rău să aud asta, spuse el. Sir Dominic m-a asigurat că ești mai mult decât capabilă să preiei aceste îndatoriri suplimentare și că ai fi bucuroasă să o faci.

– Așa a făcut? întrebă ea cu neîncredere.

Nick încuviință.

– Într-adevăr, și l-am asigurat pe Sir Dominic că te-aș plăti cu o sumă frumușică pentru eforturile depuse. Sunt dezamăgit că nu te simți în stare să preiei aceste îndatoriri.

Ea tresări de parcă ar fi înțepat-o cineva cu un ac.

– Arnprior, interveni Alec, ea este perfect capabilă să facă orice i-ai cere.

– Se pare că nu.

– Asta e o prostie, mormăi Alec. A lucrat în unele dintre cele mai bune case din Anglia.

Când domnișoara Knight îl țintui cu privirea pe Alec, acesta se arătă șocat și își dădu seama că nu o lăsase să vorbească pentru sine. Cu toate astea, ea nu îl contrazise.

– Milord, deși mă simt flatată de încrederea pe care o are Sir Dominic în mine..., începu ea.

– Chiar ar trebui să te simți flatată, o întrerupse Nick cu un zâmbet. Nu este un om care laudă cu ușurință, după cum bine știm amândoi.

– Da, dar...

– În afară de faptul că te plătesc foarte bine, voi oferi și o recomandare excelentă când vei dori să pleci.

După felul în care mijise ochii și după expresia meditativă de pe chipul ei, era clar că o recomandare bună era chiar mai importantă decât banii. Iar el avea să se folosească bucuros și de acest aspect în favoarea lui.

Dar apoi Victoria clătină din cap.

– Sunteți generos, milord, dar mă îndoiesc că planul acesta va avea sorți de izbândă.

Royal se ridică din scaun.

– N-o mai agasa pe fată. Nu vrea să fie aici, nici noi nu vrem.

Se ridică și Nick.

– Stai jos, Royal!

Fiecare părticică din Royal emana revoltă, dar Nick se uita la el cu un aer autoritar. Fusese comandantul unui regiment timp de cinci ani, ba chiar și ofițerul superior al lui Royal. Fratele lui nu îl înfruntase niciodată în timpul războiului. Acum însă, sfidarea devenise o trăsătură obișnuită de caracter a lui Royal și, din câte se părea, pentru toată lumea care locuia în casa asta blestemată. Faptul că Nick era dispus să angajeze o fată firavă ca să îl ajute să impună ordinea la Kinglas arăta cât de disperată devenise situația pentru el.

Royal murmură un blestem și se trânti la loc pe fotoliu.

– Laşule, îl mustrului Angus bombănind în barbă, dar Royal îl ignoră.

Când Nick își reluă locul, fu surprins să o vadă pe domnișoara Knight privindu-l cu o neîncredere care era în complet dezacord cu purtarea ei de până atunci. Oare se aşteptase ca el și fratele lui să se ia la bătaie?

– Nu există motive de îngrijorare, domnișoară Knight, spuse el. Frații mei au suficient de multă minte cât să se abțină de la comportamente grosolane în prezența unei doamne.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– Nu eram îngrijorată din cauza fratelui dumitale.

– Punct ochit, fătuco, murmură Alec.

Nick se forță să afișeze un zâmbet spăsit. Iartă-mă dacă te-am speriat, domnișoară Knight.

Angus se aplecă înainte în scaun.

– Dacă fata este prea delicată ca să suporte niște certuri și discuții în contradictoriu, atunci ar trebui să plece. Nu avem nevoie de manierele ei simandicoase și englezești aici, la Kinglas.

Privirea ei părea a arunca pumnale spre bătrân, dar își păstră buzele perfect nemișcate.

Nick simțea că răbdarea lui se apropia de limită, dar trebuia să rezolve situația într-un mod favorabil. Avea nevoie *de ea*.

– Domnișoară Knight, îmi dau seama că aceasta poate fi considerată o responsabilitate dificilă... O ignoră când o auzi pufnind nervoasă, o reacție deloc specifică unei lady. Tot ce îți cer este să amâni hotărârea pentru câteva zile, continuă el. Kade a fost sub îngrijirea medicului nostru de familie din Glasgow, dar va sosi mâine acasă. Sper că îl vei cunoaște și pe el înainte de a hotărî dacă rămâi sau dacă pleci.

Ea își țuguie buzele roz și cărnoase într-o expresie feminină pe care Nick o găsi neașteptat de fermecătoare. Apoi Victoria clătină din cap.

– Chiar nu cred...

– Măcar atât poți face de dragul lui Sir Dominic, nu?

Când Victoria tresări, Nick știu că atinsese un punct sensibil. Urmări calm expresia tulburată care apăru pe chipul ei, lăsând ca sentimentul de vinovăție să își facă treaba în locul lui.

– Ai venit tocmai până aici, fătuco, rosti Alec, sprijinindu-și mâna pe brațul ei. Ce strică să-l cunoști și pe băiatul ăsta și apoi să iei hotărârea?

Preț de câteva secunde, Alec și domnișoara Knight păreau să fie implicați într-o conversație tăcută, în timpul căreia Nick fu nevoit să-și reprime dorința de a lovi mâna prietenului său. Nu-i plăcea faptul că Alec era atât de posesiv cu ea și cu siguranță nu-i plăcea nici că avea o problemă cu asta.

În cele din urmă, fata încuviință rapid.

– Prea bine, milord. Dar trebuie să spun că nu tind să ofer un răspuns favorabil decât dacă sunt convinsă că familia dumitale e pregătită să ne accepte atât pe mine, cât și sfaturile și îndrumarea oferite

de mine. Nu voi accepta o poziție care este de la bun început menită eșecului.

– Am notat, spuse Nick sec.

Când Angus scoase un rânjet mic și triumfător, îi veni să spargă ceainicul în capul bătrânului încăpățânat.

Victoria își împletea părul când se auzi un ciocănit slab în ușă.

– Intră! Se ridică de pe scaunul aflat în fața unei mese de toaletă din lemn de nuc. Oglinda sculptată și poleită cu aur așezată pe masă era minunată, dar atât de învechită, că imaginea nu mai era clară. În lumina slabă a lumânărilor, oglinda o făcea să arate ciufulită și destul de obosită. Sau poate că pur și simplu așa arăta în realitate, după o zi cu adevărat lungă și îngrozitoare.

Doamna Taffy – despre care Victoria hotărâse că era singura persoană sănătoasă la cap din casă – intră ducând un braț plin cu prosoape albe și pufoase.

– Am venit să văd dacă aveți tot ce vă trebuie, rosti ea cu accentul ei plăcut, de om simplu, în timp ce așeză prosoapele pe masa de spălat de lângă vatră.

Judecând după privirea critică pe care menajera o aruncă în cameră, Victoria bănui că urcase pentru a se asigura că dormitorul îndeplinea standardele ei exigente. Doamna Taffy avea părul alb ca zăpada, prins îngrijit sub o bonetă de dantelă, și un chip ridat care sugera că avea în jur de șaptezeci de ani. Dar avea o constituție robustă și se mișca cu o viteză care putea face de rușine o femeie de două ori mai tânără ca ea. Când își trecu degetul peste policioara de peste vatră, Victoria se strădui să nu zâmbească.

Castelul Kinglas era vechi și necesita reparații, avea mobilier și covoare demodate, dar era o casă bine întreținută. Bănuia că servitorii își cunoșteau foarte bine îndatoririle și le duceau la îndeplinire fără prea multe comentarii. Era clar că menajera de temut era responsabilă de asta, pentru că nu exista alt majordom sau administrator al castelului.

– Da, mulțumesc, răspunse Victoria. Camera aceasta este minunată. Cred că este unul dintre cele mai frumoase dormitoare de la castel.

Fusese surprinsă de cât de frumoasă era camera. Din câte își putuse da seama, majoritatea camerelor din turnul central – adevărata parte din Kinglas care putea fi numită *castel* – erau mai degrabă mici

decât spaţioase. Fiecare etaj avea doar trei sau patru camere. Salonul, unde serviseră ceaiul în această după-amiază, se afla laolaltă cu sala de mese, biblioteca şi alte câteva încăperi destinate tuturor.

Comparativ cu aripa cea nouă, turnul central avea o arhitectură de-a dreptul medievală, cu pereţi groşi de piatră, tavane joase, podele de lemn şi pereţi care reprezentau dovada trecerii timpului, fiind înnegriţi de fum. Aproape că îşi dorea să rămână la Kinglas pentru simpla şansă de a explora un astfel de castel semeţ.

Aproape.

A trăi cu bărbaţii din familia Kendrick era o perspectivă intimidantă. Ideea de a-şi petrece iarna în mijlocul lor, în îndepărtata Scoţie, era mult prea sumbră pentru a o lua în calcul.

„Cu excepţia contelui. Nu te-ar deranja să-ţi petreci timpul cu el, nu-i aşa?"

Ea nimici tentaţia de-a se gândi la chipul frumos al lui Arnprior şi la privirea lui irezistibilă.

Doamna Taffy îi zâmbi cu căldură.

– Aceasta a fost camera stăpânei. Este una dintre cele mai frumoase din castel.

Victoria clipi.

– A fost dormitorul contesei de Arnprior?

– Da, mai exact, al celei de-a doua soţii a bătrânului conte. Există o suită de camere obişnuite în aripa de est, dar stăpâna voia să fie aproape de soţul ei. Dormitorul contelui se află direct sub camera asta. Excelenţa Sa obişnuia să urce repejor pe scări şi să ajungă la soţia lui într-o clipită.

Victoria simţi că îi iau foc obrajii la gândul că silueta impresionantă a contelui de Arnprior dormea atât de aproape de ea.

– Mulţumesc că mi-ai oferit o cameră atât de confortabilă, doamnă Taffy. Este mult prea frumoasă pentru o guvernantă, dar apreciez grija pe care mi-ai purtat-o.

– Of, măcar atât am putut face şi eu. Pregătisem una dintre camerele mai moderne aflate în aripa de vest, dar hornul ăla blocat a făcut multă murdărie. Singurele dormitoare care mai erau disponibile se află în aripa destinată barăcilor, lângă dormitoarele domnului Royal şi ale fraţilor săi. Dar asta nu s-ar fi cuvenit pentru o tânără domnişoară.

– Mulţumesc, spuse Victoria cu un zâmbet plin de recunoştinţă. Ideea de-a dormi lângă un grup de bărbaţi gălăgioşi – chiar

și lângă unii relativ inofensivi – îi cam dădea fiori. Straniu însă, faptul că dormea la câteva trepte distanță de conte nu o făcea să simtă același lucru.

– Legat de hornul acela, adăugă ea, bănuiesc că nu exista nici un cuib de pasăre care să-l facă să fumege, nu-i așa?

Menajera râse.

– Nu sunt eu omul care să-și lase hornurile să ajungă într-o astfel de stare!

– Presupun că a fost unul din gemeni, rosti Victoria pe un ton sec.

Când Grant comentase ceva legat de starea hornului, la cină, cu un zâmbet răutăcios pe față, bănuise că avusese de gând să o sperie cu fumul și să o alunge.

– Nu vor să vă facă nici un rău. Chiar nu. Când contele a plecat la război, au fost lăsați aici fără o mână de fier care să îi țină sub control și să le îndrume pașii în viață. Îmi pare rău să spun că s-au cam sălbăticit.

În ciuda intenției ferme de-a nu se lăsa fascinată de povestea familiei Arnprior, Victoria nu-și putu suprima în totalitate curiozitatea.

– Dar bunicul lor? Am înțeles că el a administrat proprietatea și s-a îngrijit de nepoți pe timpul războiului.

– Of, domnul MacDonald ăla! Încurajează comportamentul nepotrivit al băieților. Nici nu vrea să audă de manierele englezești, de parcă a fi civilizat și manierat e ceva sortit doar străinilor.

– Suntem cu toți supușii Coroanei și membri ai unei uniuni, nu-i așa?

– Mulți scoțieni nu ar fi de acord. Cu atât mai puțin unul al cărui clan a luptat de partea greșită la Culloden.

– Dar asta s-a întâmplat cu zeci de ani în urmă, comentă Victoria.

Menajera oftă.

– Unii din generațiile trecute nu vor să treacă peste faptul că au pierdut. Se agață de vechile obiceiuri, când bărbații erau războinici și nu se temeau să trăiască dur.

– Lord Arnprior este războinic, dar e totodată un bărbat civilizat. Cu siguranță, domnul MacDonald vede asta. Nimeni sănătos la cap nu l-ar putea acuza pe conte că este blând. E de ajuns să te uiți

la silueta lui impunătoare și la trăsăturile lui severe pentru a ști că o asemenea idee e ridicolă.

– Da, dar domnul MacDonald crede că stăpânul este prea modern. Că întoarce spatele trecutului. Pentru o parte dintre cei mai în vârstă, asta este o adevărată trădare față de clan și față de Scoția. De aceea îi încurajează domnul MacDonald pe băieți. Îi este teamă că vor uita cine sunt.

– Contele vrea doar ca frații lui să se comporte într-o manieră mai civilizată.

Din ceea ce văzuse la cină, aceasta părea o sarcină fără speranță. Deși contele făcuse tot ce-i stătea în putere pentru a stăpâni situația, gemenii se comportaseră incredibil de ridicol. Pesemne că bunicul lor fusese mândru că vorbiseră neîntrebați și molfăiseră mâncarea ca niște barbari. Royal, pe de altă parte, abia dacă rostise un cuvânt, mâncând cu gesturi automate și apoi scuipând în șervet, după care se ridicase și șchiopătase afară din salon înainte să fie servit desertul. Alec și Lord Arnprior încercaseră să poarte o conversație normală, dar, până la sfârșitul serii, contele părea gata să omoare pe toată lumea de la masă.

Jumătate din seară o privise încruntat, lucru care ei i se păru nedrept. Victoria încercase din răsputeri să fie politicoasă, dar, după ce fusese respinsă în repetate rânduri de Royal sau ironizată de Angus pentru „manierele ei de englezoaică", devenise tăcută, situație care în mod evident îl dezamăgise pe conte. Putea cineva să o învinovățească pentru că se scuzase și fugise sus în dormitor?

Doamna Taffy o fixă cu o privire stăruitoare.

– Stăpânul se străduiește, dar a ajuns la capătul puterilor. Are nevoie de o profesoară rafinată, o lady ca dumneata, care să îl ajute.

– E posibil să aibă nevoie și de o lege a parlamentului. Victoria se rușină imediat ce cuvintele sarcastice îi ieșiră de pe buze. Îmi pare rău, a fost foarte nepoliticos din partea mea să spun asta. Presupun că sunt mai obosită decât credeam.

Menajera aranjă o păstoriță de porțelan de pe policioară.

– Nu vă poate învinui nimeni, domnișoară. Asta e clar. Sunteți o sfântă pentru că ați acceptat postul acesta.

O cascadă de râs îi răbufni din piept. Victoria râdea la ideea că cineva ar putea-o numi sfântă. La urma urmei, omorâse un bărbat cu doar câteva săptămâni în urmă, iar acesta era cel mai lipsit de sfințenie act, chiar dacă fusese neintenționat.

Doamna Taffy dădu la o parte păturile, luă cărămida caldă din vatră și începu să o plimbe peste așternuturi.

– Și să nu vă temeți. În cele din urmă, băieții vor face întocmai cum le spune stăpânul. Când doamna Taffy observă tăcerea Victoriei, își ridică privirea de la treburile ei. Prin urmare, vă gândiți să nu ne acordați nici o șansă, domnișoară?

Victoria fu surprinsă de tonul acuzator din glasul menajerei.

– Eu... probabil că nu. Nu cred că aș putea face prea mult bine aici, adăugă ea.

Se strâmbă în sinea ei când văzu expresia descurajată de pe chipul doamnei Taffy. Deși era o prostie să se simtă vinovată, pentru că fusese ademenită să vină aici sub un pretext fals, ura să dezamăgească oamenii. Chiar și în copilărie, Victoria făcuse tot ce putea pentru a fi pe placul mătușilor și al unchilor ei, muncind din greu pentru a compensa faptul că prezența ei era o pată asupra reputației familiei Knight.

Dar dacă a dezamăgi câțiva străini – chiar și pe Dominic – era prețul pe care trebuia să-l plătească pentru a evita situația asta fără speranță, atunci asta trebuia să facă. Poziția ei în casa lui Lord Welgate îi arătase cu vârf și îndesat ce rezultate devastatoare risca să îndure dacă nu își asculta instinctul.

Dar sub privirea încruntată a femeii mai în vârstă, Victoria se simți ca un copil care voia să se ghemuiască într-un colț. Ca un copil obraznic, prins cu mâna în borcanul cu fursecuri.

– Nu sunt de acord cu dumneata, domnișoară, spuse menajera. Dumnezeu știe că stăpânul are nevoie de ajutorul unei fete ca dumneata. Are nevoie de o femeie frumoasă și cu suflet bun ca dumneata.

Victoria simți că se îmbujorează.

– Nu înțeleg prea bine ce vrei să spui.

– Stăpânul a avut parte de multe necazuri și suferințe de-a lungul anilor, continuă pe un ton mohorât doamna Taffy. Iar astea își lasă amprenta asupra unui bărbat. Îl întristează. Ba chiar îl fac să devină sever.

Deși Victoria încuviință plină de compasiune, comentariul menajerei nu era neapărat un lucru care să o facă să accepte postul oferit de conte.

– Sunt sigură că majoritatea bărbaților care au fost în război au văzut lucruri îngrozitoare. Nu am nici o îndoială că este o povară.

Doamna Taffy zâmbi scurt și fără bucurie.

– Da, războiul își cere tributul, dar eu nu mă referam la asta.

– Atunci, la ce anume, dacă îmi e permis să întreb?

Menajera păru să cadă pe gânduri câteva clipe, apoi ridică din umeri. Victoria avu sentimentul că doamna Taffy fusese pe punctul de a-i dezvălui ceva foarte personal despre Lord Arnprior, dar apoi se răzgândise.

Asta părea o decizie bună, își spuse în sinea ei, zdrobind curiozitatea care o rodea. Contele era un bărbat convingător, dar, după ziua de mâine, probabil că nu avea să-l mai vadă niciodată.

– Ce am vrut să spun este că stăpânul ar avea nevoie de o femeie inteligentă și rafinată în jurul casei, spuse doamna Taffy. Mama lui vitregă a fost o astfel de doamnă. A fost cea mai bună femeie pe care am întâlnit-o vreodată, iar fiii și copiii ei vitregi ar fi făcut orice pentru ea. Stăpâna a avut o influență minunată aici.

– Dar a fost mama lor, comentă Victoria. Sunt sigură că din cauza asta o respectau.

– Probabil ai dreptate, domnișoară, răspunse brusc doamna Taffy, ducând cărămida înapoi la vatră. Dar eu am sporovăit deja prea mult, când dumneata pesemne ești nerăbdătoare să te strecori în patul ăsta confortabil. Nu știu ce m-a apucat.

Victoria zâmbi politicos. Până mâine după-amiază avea să fie înapoi pe drumul spre Glasgow, apoi înspre Londra, câteva zile mai târziu. Întâlnirea cu Lord Arnprior și cu familia lui pestriță nu avea să fie decât un scurt ocol în viața ei. Nu putea ieși nimic bun dacă rămânea la castelul Kinglas, indiferent de ce credeau Dominic, Alec sau oricine altcineva.

Dar, pe măsură ce somnul puse stăpânire pe Victoria, în visele ei apăru un chip frumos – unul a cărui privire albastră și pătrunzătoare aproape o certa pentru că intenționa să fugă tocmai de lângă cei care aveau mai multă nevoie de ea.

Capitolul 6

Victoria se ridică brusc în șezut. Visa că urca o scară ce se întindea la nesfârșit, în interiorul unui turn. Sub ea, de undeva din abisul întunecat, o urmărea ceva. În timp ce făcea eforturi să urce,

deoarece avea picioarele ca de plumb, scările se transformară într-o pantă abruptă. Pierdut în ceața de mai jos, urmăritorul ei scoase un sunet asurzitor și groaznic.

Sunetul pe care îl auzea acum.

„Cimpoaie."

Le auzise pentru prima oară în Glasgow, când o fanfară cu cimpoaie și tobe mărșăluise prin fața bisericii unde mergea împreună cu Alec ca să participe la slujba de duminică. Îi plăcuse interpretarea cântecului *Amazing Grace*, care fusese impresionant, interpretat cu atâta expresivitate, că trebuise să-și șteargă iute câteva lacrimi.

Dar nu era nimic impresionant sau frumos la ceea ce se petrecea jos, în curtea de sub fereastra dormitorului ei. De fapt, era un zgomot îngrozitor, și nu avea nici o îndoială că serenada îi era destinată chiar ei. Dacă nu ar fi fost atât de obosită, ar fi dat buzna la fereastră și ar fi strigat că bărbații din familia Kendrick nu trebuiau să se deranjeze într-atât ca să o alunge. Nu existau suficienți bani pe lumea asta ca să o convingă să rămână la Castelul Nebunilor.

Dar fiindcă era epuizată și deoarece doamnele nu obișnuiau să strige pe fereastră la niște străini, se răsuci și își puse niște perne peste cap. Reuși astfel să atenueze zgomotul, dar în mod categoric nu suficient cât să se poată culca la loc liniștită. Spera că și altcineva avea să se satură de vacarm și să îi pună capăt – dacă nu contele, atunci doamna Taffy. Temuta menajeră era în mod vizibil consternată de poznele și de comportamentul neplăcut al *băieților*.

În câteva minute, cântarea de groază se încheie cu un muget de final. Prin pernă, Victoria auzi voci ridicate care se certau. Nu după mult timp, o tăcere binecuvântată se lăsă din nou peste castel.

Își dădu ușor perna de pe urechi și se ghemui sub pătura de lână și cuvertura de catifea, alinându-se cu faptul că a doua zi avea să doarmă într-unul dintre minunatele dormitoare din conacul lui Alec din Glasgow. Închizând ochii, începu să alunece din nou într-un somn odihnitor.

Sunetul oribil – sunet care semăna cu unul făcut de o funcție a corpului despre care nu se discuta – explodă din nou în liniștea nopții. Victoria se răsuci speriată și aproape căzu din pat. Respiră de câteva ori profund, ca să-și domolească bătăile puternice ale inimii.

Mormăind blesteme despre scoţieni nebuni, se rostogoli jos din pat, îşi luă capotul şi îşi căută papucii. În ciuda focului din vatră, dormitorul era teribil de rece şi scăldat de întuneric.

Îşi lovi piciorul de unul dintre stâlpii baldachinului.

– Fir-ar să fie! Sări pe loc câteva secunde înainte să cadă în mâini şi genunchi ca să-şi caute papucii. Blestemă în sinea ei fiecare bărbat din familia Kendrick, inclusiv pe conte.

Îşi găsi papucii afurisiţi şi porni glonţ spre uşă, hotărâtă să pună capăt nebuniei din curte.

Când ieşi pe hol, o altă uşă se deschise brusc, şi Alec apăru ca o furtună din camera alăturată. Îmbrăcat doar în pantaloni şi o cămaşă şi ţinând în mână o lumânare, arăta la fel de nervos ca ea.

– Se pare că sunetul ăla oribil te-a trezit şi pe tine, comentă ea.

– Nu am fost în stare să dorm la auzul acestei fermecătoare interpretări a cântecului *Fuga Reginei Mary din Loch Leven.*

– Dumnezeule, cum de ţi-ai dat seama ce cântec era? Şi, mai important, ce nebun abuzează de cimpoiul ăla?

– Cine crezi? mârâi el.

– Domnul MacDonald?

– Întocmai. Mă duc jos să-l pun la punct... dacă nu cumva ajunge Arnprior înaintea mea. El l-a făcut pe Angus să înceteze prima dată.

– Nu tu?

– Nu. Am coborât ca turbat în curte, dar Arnprior deja îl mustruluia pe Angus de nu-ţi venea să crezi. Aproape că mi-a părut rău pentru bătrân. Dar, de vreme ce ţipatul nu a avut nici un efect, compasiunea mea a luat sfârşit.

Victoria strâmbă din nas.

– Cred că mă plac foarte mult dacă sunt dispuşi să facă asemenea eforturi ca să scape de mine.

El clătină din cap.

– Nu, cred că gemenii chiar te plac foarte mult. Se tem doar că, dacă ar arăta asta, ar atrage mânia bunicului lor.

– Poate, dar Royal cu siguranţă nu mă vrea aici.

– Lui nu-i place de nimeni acum, şi am senzaţia că Arnprior nu mai ştie cum să se descurce cu el. E evident că Royal nu se poate împăca cu faptul că a fost trimis la vatră din armată şi nu ştie ce să facă mai departe cu viaţa lui.

Victoria simţi un val de simpatie pentru tânărul tulburat.

– Are dureri? Șchioapătă destul de vizibil.

– Sunt sigur că da. A fost rănit destul de rău la Waterloo. Aproape a murit, din câte am înțeles. Arnprior mi-a spus că a avut noroc că și-a păstrat piciorul.

– Sărmanul de el! Dacă așa stau lucrurile, sunt mai mult decât dispusă să-i scuz comportamentul neplăcut. Dar ceilalți... nici măcar contele nu pare foarte dornic să mă convingă să rămân.

Alec se încruntă.

– Crede-mă... vrea să rămâi. Doar că...

Ea îi atinse brațul.

– Este în regulă. Poți să-mi spui.

– Simte că îi ascunzi ceva... că *amândoi* îi ascundem ceva.

Inima ei tresări în cușca pieptului.

– Ți-a spus el asta?

– Nu cu atât de multe cuvinte, dar, după cină, m-a interogat în privința motivului pentru care ai plecat atât de grabnic din postul pe care îl deținei la Welgate.

Ea făcu o grimasă.

– Oh, asta nu e de bine.

– De asemenea, dorea să știe de ce îl interesează pe Dominic situația ta.

– Și ce i-ai spus?

– I-am explicat pur și simplu că Dominic cunoaște familia Knight de ani în șir și te-a ajutat să îți găsești de lucru.

– Și a acceptat acest răspuns? Mentorul ei se străduise din greu să ascundă faptul că ea era fiica nelegitimă a prințului regent. Primul om care o angajase – un negustor bogat – cunoștea istoria familiei ei, dar nu ținuse cont de ea, însă majoritatea oamenilor din înalta societate ar fi considerat scandaloasă întreaga situație.

Alec flutură din mână.

– A părut că da, însă nu te ajută deloc faptul că nu ai nici o referință de la Welgate.

Victoria oftă.

– Se pare că Excelența Sa nu mă place mai mult decât restul familiei sale.

Pe de altă parte, de ce îi păsa ce gândea Arnprior despre ea? La urma urmei, nu era ca și cum ar fi vrut să accepte slujba.

– Sunt sigur că e de părere că ești exact persoana de care are nevoie.

– Dacă spui tu... Ea aruncă o privire încruntată spre fereastră, în timp ce alt sunet de cimpoi explodă în atmosferă. Dacă zgomotul ăsta blestemat nu încetează, jur că o să găsesc un pistol și o să-l omor. Sau o să-l omor în bătaie cu cimpoiul lui blestemat.

Alec râse.

– Ai vorbit ca o adevărată englezoaică nesuferită. Mă duc jos și... ah, în sfârșit.

Cântecul oribil fu întrerupt brusc. Victoria se rezemă relaxată de cadrul ușii, lăsând tensiunea să se risipească.

– Arnprior s-a dus probabil din nou jos să îl certe, adăugă Alec. Situația ar trebui să revină la normal acum.

– Căpitane Gilbride, permite-mi să-ți spun că ai o viziune extrem de optimistă asupra vieții.

El zâmbi cu mâhnire.

– Știu. Du-te înapoi în pat, Victoria! Mă voi ocupa eu de orice alte probleme ar mai putea apărea în noaptea asta. Îți promit!

– Mulțumesc, zise ea și îi aruncă o privire ezitantă. Alec, nu-mi place să-l dezamăgesc pe Dominic și știu că decizia mea va provoca complicații, dar nu cred că pot accepta acest post.

Alec o privi cu simpatie.

– Ce-ar fi să vorbim dimineață cu Arnprior și să vedem cum stau lucrurile? Sunt convins că situația nu va mai părea dezastruoasă după un somn odihnitor.

Ea își dădu ochii peste cap.

– După cum am spus, ești extrem de optimist.

– Adevărat, dar fii sigură că te voi sprijini în orice hotărâre ai lua în cele din urmă. Acum, vezi dacă poți dormi puțin.

– Voi încerca. Victoria închise ușa și merse cu pași grei înapoi în pat, atât de obosită, încât era convinsă că putea dormi indiferent de ce avea să se mai întâmple, chiar și o altă serenadă.

Din nefericire, se înșelă. La scurt timp după asta, gemenii se hotărâră să dea o petrecere chiar sub fereastra ei. După ce suportase trei cântece obscene de beție, Victoria sări din pat și se duse ca o furtună la fereastră. În timp ce se străduia să deschidă încuietoarea învechită a ferestrei, îl văzu pe Arnprior dând buzna afară pe o ușă ascunsă în umbre și traversând cu pași mari curtea castelului, spre frații lui.

Contele nu purta nimic altceva în afară de un kilt pe care tocmai îl lega în jurul taliei. Cum luna era aproape plină, Victoria îi văzu

umerii lați și musculoși și pieptul puternic. În lumina lunii, nu semăna deloc cu aristocratul civilizat care îi trăsese scaunul ca să ia loc la cină. Bărbatul acesta arăta ca un scoțian sălbatic, gata de luptă.

Dând dovadă de o regretabilă lipsă de sensibilitate feminină, Victoria se holbă la el, incapabilă să-și mute privirea.

Graeme și Grant săriră imediat în picioare, conștienți că trebuiau să se apere cumva. Având în vedere atitudinea feroce cu care se apropia contele, Victoria nu avea nici o îndoială că gemenii ar fi ieșit mult mai șifonați dintr-o ciocnire cu fratele lor sătul de toată gălăgia pe care o provocau.

Arnprior se opri sub fereastra Victoriei, uitându-se după frații lui mai mici, cu o frustrare evidentă. Își propti mâinile în șolduri și își ridică ochii spre fereastra ei, de parcă ar fi vrut să îi întâlnească privirea.

Ea rămase ca trăsnită. Lumina lunii cădea peste corpul lui pe jumătate gol, scoțându-i în evidență silueta înaltă, formele musculoase și prezența impunătoare. Așa cum stătea în lumina strălucitoare, în aerul rece și neiertător al nopții, părea ireal. Victoria nu era o femeie predispusă la fantezii exagerate, dar putea să și-l închipuie pe Arnprior ca pe o creatură venită din vremuri mai primitive – poate un aprig războinic celt sau chiar un zeu păgân, venit să primească sacrificiul unei virgine.

„Și tu te holbezi la el ca o nătângă."

Se uită la corpul ei, dintr-odată conștientă că îi alunecase cămașa de noapte de pe umăr și boneta îi căzuse de pe cap, lăsând să i se vadă părul bogat.

Împleticindu-se înapoi, se prăbuși pe podeaua rece. Victoria își apăsă o mână în dreptul inimii, încercând să-și tragă răsuflarea și să gândească rațional. Contele n-ar fi putut s-o vadă, fiindcă în camera ei era întuneric, și ea nu reușise încă să deschidă fereastra. Și, chiar și îmbrăcată doar cu această cămașă de noapte, era acoperită din cap până în picioare, ceea ce era mult mai mult decât se putea spune despre el. Da, acesta era castelul lui, și frații săi se comportau scandalos, dar toate astea nu erau nicidecum o scuză bună pentru ca un gentleman să umble pe jumătate gol.

Oricât de chipeș și de bine făcut se întâmpla să fie acest gentleman.

Se ridică și trase cu ochiul pe fereastră ca să vadă că Alec ajunsese în cele din urmă în curte, după ce se străduise să se îmbrace

corespunzător. În timp ce el și Arnprior discutau în liniște, Victoria nu putu să nu observe că aerul rece al nopții nu părea să îl deranjeze câtuși de puțin pe conte, deși nu avea haine.

Când se întoarseră înăuntru, Victoria se urcă înapoi în pat, rugându-se ca tămbălăul să se fi încheiat în noaptea aia. Dimineața avea să fie dificilă, deoarece trebuia să-l informeze pe conte că nu urma să accepte poziția de guvernantă pe care i-o oferea.

Ultima supărare de pe timpul nopții avu loc câteva ore mai târziu, când un cocoș începu să cânte sub fereastra ei. Desigur, nu era nimic neobișnuit ca un cocoș să cânte când se crăpa de ziuă. Cu toate astea, Victoria refuza să creadă că Arnprior obișnuia să țină animale chiar sub camerele membrilor familiei sale.

O oră mai târziu, când intră servitoarea ca să aprindă focul și să aducă o ceașcă de ceai, Victoria era deja trează și își pregătea bagajele. Își petrecuse ora aceea repetând în sinea ei discursul prin care avea să-i spună contelui exact ce credea despre familia lui dezmățată. Și, odată ce avea să termine, urma să plece de la castelul Kinglas pentru totdeauna.

Nick așeza pe farfurioară a doua ceașcă de cafea, pe care o servise în speranța de-a îndepărta ceața care părea să îi învăluie mintea. În orice clipă aveau să apară anumite persoane furioase, și el voia să fie pregătit.

Se auzi un ciocănit politicos în ușa bibliotecii.

„Nu a întârziat deloc."

– Intră!

Alec intră țanțoș în bibliotecă, arătând la fel de obosit și de nervos pe cât se simțea și Nick. Cu toate astea, prietenul lui avea norocul să poată părăsi această casă de nebuni peste câteva ore, în timp ce Nick avea să fie reținut aici pentru toată viața.

– Înainte să-mi iei capul, ia loc și servește o cafea, începu Nick, indicând unul dintre scaunele cu tapițerie de piele.

Alec se opri în fața biroului mare, din lemn de nuc, și se holbă la el.

– Nici nu mă gândesc. Vom rezolva problema aici și acum. De ce naiba nu-ți poți stăpâni frații? Nici un soldat sănătos la cap nu ar fi îndrăznit să te sfideze în regimentul tău.

– Cred că expresia „sănătos la cap" surprinde perfect esența problemei, comentă Nick.

– Nu destul, izbucni Alec.

– Ultima dată când am verificat, *căpitane* Gilbride, acesta era castelul meu, nu al tău, așa că te rog să te abții de la a da ordine. Stai naibii jos și ia o ceașcă de cafea.

Subliniase rangul militar al lui Alec pentru a-i aminti că fusese odinioară ofițer sub comanda lui Nick. Prietenul lui spumegă de furie câteva secunde înainte să zâmbească reticent și să se afunde într-un scaun, mormăind morocănos.

– Întotdeauna ai fost mai autoritar decât un duce, Arnprior.

– Tu știi asta, presupun.

Alec se uită la serviciul mare de cafea care se afla pe birou.

– Aștepți un batalion, nu-i așa?

– Aștept să vină cel puțin încă trei persoane înainte de micul dejun, și fiecare va fi nerăbdător să îmi spună ce are pe suflet.

– Pun pariu că următoarea va fi domnișoara Knight, spuse Alec în timp ce își turna o ceașcă de cafea. În locul tău, aș căuta niște vată să-mi bag în urechi.

– Atât de rău va fi?

Bineînțeles că atât de rea era situația. Numai morții ar fi putut dormi fără să audă haosul de noaptea trecută.

– Nu e mulțumită, spuse Alec.

Nick își frecă tâmplele, pentru că începea să îl doară capul.

– O să-i cer scuze, firește. Și voi face ce schimbări îmi sunt în putință, în speranța de a o convinge să rămână.

– Mult noroc cu asta, bătrâne, zise Alec cu un zâmbet prietenos.

Nick se uită la el, cu capul între mâini.

– Deși nu-mi place să recunosc, *bătrâne*, am nevoie de ajutorul fetei. Și aș fi foarte recunoscător dacă ai face tot ce ține de tine pentru a mă ajuta.

Alec clătină din cap.

– Singura mea preocupare în acest moment este să găsesc cea mai bună situație pentru Victoria.

– Nu mi-am dat seama că tu și domnișoara Knight vă vorbiți la per tu, observă Nick. Cât de... neobișnuit!

Privirea prietenoasă a lui Alec dispăru pe dată.

– Ce naiba vrei să spui cu asta, Arnprior?

– Sunt doar curios de ce ești atât de protector în privința ei.

După ce îl țintui o clipă cu privirea, Alec izbucni în hohote de râs.

– Ești complet smintit! Îți amintești că ai cunoscut-o pe soția mea, nu-i așa? Tu ai înșela-o pe Edie?

– Doamna Gilbride este, desigur, cu totul fermecătoare.

Dar blondele voluptuoase și vesele nu erau pe gustul lui Nick. Se părea că îi plăceau mai degrabă blondele slabe și cu replici acide pe vârful limbii, ceea ce era o revelație destul de neplăcută, având în vedere circumstanțele.

– Știi că nu mi-aș trăda niciodată soția, spuse Alec, și oricum Victoria Knight nu s-ar implica niciodată într-o relație scandaloasă. Dacă ai impresia că ar face-o, atunci fii sigur că se va întoarce la Glasgow cu mine.

– Sunt bucuros să aud că m-am înșelat, replică Nick. Și nici comportamentul domnișoarei Knight nu m-a determinat să fac acea presupunere nefericită.

– Asta a fost o scuză? întrebă Alec pe un ton suspicios.

– Ești liber să o interpretezi astfel dacă dorești.

Alec clătină din cap.

– Uneori, poți fi un adevărat nemernic, Arnprior.

– Sunt sigur că familia mea ar fi de acord cu evaluarea ta. Dar sper că nu crezi cumva că domnișoara Knight ar putea păți ceva rău sub acoperișul meu. Poate că bunicul și frații mei sunt niște idioți, dar nu ar atinge niciodată o fată.

– Știu, răspunse Alec.

– Atunci, care este problema? Sir Dominic m-a asigurat că domnișoara Knight este calificată și dornică să ocupe o poziție bună.

Alec părea să se lupte cu el însuși.

– Are nevoie de acest loc de muncă, atât îți pot spune.

Din nou, Nick simți un val de neliniște. Guvernantele calificate, cu recomandări dintre cele mai bune, erau mereu la mare căutare. Cu toate acestea, se părea că domnișoara Knight avea dificultăți în a-și găsi un loc de muncă, în ciuda recomandărilor excelente. Dar, cum el avea mare nevoie de fata asta afurisită, pur și simplu trebuia să aibă încredere că Dominic și Alec nu l-ar îndruma greșit.

După ce așeză ceașca de cafea pe birou, Alex îl fixă cu o privire amenințătoare.

– În regulă, voi face tot ce-mi stă în putință pentru a o convinge să accepte postul. Dar ar trebui să știi că domnișoara Knight se află sub protecția lui Dominic, dar și a mea. Cred că înțelegi ce înseamnă asta.

Înainte ca Nick să poată răspunde acestei amenințări voalate, Royal intră în bibliotecă șchiopătând.

Nick îi aruncă fratelui său un zâmbet scurt, dar își păstră atenția asupra lui Alec.

– O vom trata pe domnișoara Knight ca pe un membru al regalității, îți promit!

Alec pufni.

– Ai grijă să fie întocmai.

Royal se cufundă în celălalt fotoliu.

– După spectacolele de noaptea trecută, sunt uimit că fătuca asta nu a furat un cal ca să fugă în Glasgow.

Nick observă grimasa ușoară pe care o făcu fratele lui în timp ce își masa coapsa.

– Iarăși te doare piciorul?

– Nu-i nimic.

Vocea lui Royal era încordată, iar privirea îi era obosită și întunecată.

– Pot să trimit după medic dacă dorești.

– Bătrânul nu poate face nimic.

– Prea bine. Dar să nu te epuizezi astăzi. Dacă nu ai grijă, o să-ți distrugi piciorul ăla. Nick ignoră încruntarea lui Royal și-și întoarse atenția către Alec. Prin urmare, vom face front comun când va coborî domnișoara Knight?

– Pentru numele lui Dumnezeu, interveni Royal, nu crezi că e timpul să renunți la planul ăsta nebunesc al tău de-a ne transforma într-o haită blestemată de debutanți?

– Arnprior, nu vreau să mă amestec unde nu-mi fierbe oala, dar de ce *ești* atât de hotărât să-i transformi pe frații tăi? Ei provin dintr-una dintre cele mai distinse familii din Scoția; sunt sigur că sunt perfect capabili să încheie niște căsătorii respectabile.

– Și dacă unii dintre noi nu vor să se căsătorească? rosti brusc Royal.

Alec ridică din umeri.

– Atunci, presupun că te-ai putea apuca de o profesie. Să faci ceva folositor în loc să enervezi guvernante și să te prefaci că ești un măgar fără minte.

– Gemenii s-au dat în spectacol tocmai pentru a demonstra asta, răspunse Royal. Și ai dreptate. Dacă Nick ne-ar lăsa în pace, am găsi noi o soluție.

Nick știa că fratele lui nu avea dreptate.

– Royal, știu că nu vrei să auzi asta, dar cariera ta militară s-a terminat. Trebuie să accepți asta.

– Am fost un soldat bun, unul dintre cei mai buni din regimentul nostru, izbucni el. Nu-i vina mea că am fost rănit!

– Bineînțeles că nu. Ceea ce ți s-a întâmplat a fost incredibil de nedrept, încercă Nick să îl liniștească. Așa cum a fost și pentru mulți alții.

– Există viață și după armată, Royal, spuse Alec. O viață bună, dacă depui ceva efort să ți-o construiești.

– Ție ți-e ușor să spui asta, Gilbride. Ești moștenitorul unui ducat blestemat. Eu nu sunt primul născut... sunt doar unul dintre fiii mai mici. Nu știu să fac nimic altceva decât să fiu soldat, iar frații mei știu chiar mai puțin decât mine. De aceea este Nick atât de dornic să ne găsească soții bogate. Nu suntem buni pentru nimic altceva.

Alec îi aruncă lui Nick o privire încruntată.

– Cu siguranță unii dintre băieți s-ar putea apuca să învețe o meserie. Să facă ceva cu viața lor.

– Se pare că nu, comentă Nick. Cu excepția lui Braden, care vrea să fie medic, nici unul dintre frații mei nu a manifestat vreun interes față de lege, afaceri sau administrarea imobilelor. Și Dumnezeu știe că biserica iese din discuție! Clătină din cap. Ți-i poți imagina pe vreunul dintre gemeni în haine de preot? Probabil ar distruge reputația a jumătate dintre fetele din congregație.

Numai printr-un miracol reușise Graeme să nu lase însărcinată vreuna dintre fetele din sat ori să nu fie omorât de vreun tată înfuriat. Nick fusese nevoit să-i amenințe constant că avea să-i alunge de pe pământurile Arnprior dacă le trecea prin cap să profite de vreuna dintre fetele de prin partea locului.

Cât despre reprezentanții micii nobilimi din împrejurimi, aceștia deja îi priveau pe frații lui ca pe niște parteneri inacceptabili pentru fiicele lor.

– Înțeleg problema, spuse Alec.

– Mai ales pentru săracul Nick, mormăi Royal. Și e nevoit să rămână cu noi în viitorul apropiat, pentru că nici unul dintre noi nu se poate întreține singur. Îi aruncă lui Nick un zâmbet îndurerat. Chiar îmi pare rău pentru asta.

– Nu, *mie* îmi pare rău. V-am dezamăgit pe toți.

Dezamăgise întreaga familie afurisită, inclusiv pe soția și pe băiețelul său.

Chiar și Logan, fratele de care fusese odinioară cel mai apropiat, fugise după ce Nick aproape îl omorâse. Copleșit de ură și de sentimentul de vinovăție, fugise și Nick și se alăturase armatei. Își abandonase familia tocmai când avea mai mare nevoie de el.

– Ai făcut tot ce ai putut pentru noi, spuse Royal. Nici unul dintre noi nu te-a învinuit vreodată. Niciodată.

De fapt, cu toții își făceau griji în privința lui. Ba chiar Royal îl urmase în armată, în mare parte ca să îl țină sub observație. Dacă nu ar fi făcut asta, Royal ar fi rămas la Kinglas, departe de războiul care avea să-i răpească inocența, sănătatea și, cel mai probabil, viitorul.

Nick se dezbără de tristețea care îl însoțea zilnic.

– Prostii! Ca șef al acestei familii, *eu sunt* responsabil pentru voi toți. Asta înseamnă că tu și frații tăi veți face exact cum spun eu. Vă veți supune ordinelor domnișoarei Knight, și să sperăm că veți deveni gentlemeni respectabili care să aducă onoare numelui Kendrick, în loc să-l târască prin mocirlă.

Royal își dădu ochii peste cap.

– Blestemăție, dar nu renunți niciodată!

– Nu voi renunța niciodată la tine, idiotule! rosti Nick cu un zâmbet strâmb.

– Dacă îmi permiteți, v-aș sugera să amânăm argumentele până după ce vom primi răspunsul domnișoarei Knight, interveni Alec. Iar asta ar trebui să se întâmple din clipă în clipă, dacă nu mă înșel.

Deoarece Royal lăsase ușa deschisă, Nick putu să distingă un murmur de voci pe hol înainte să audă clar zgomotul unor pași feminini care se apropiau de bibliotecă. Un moment mai târziu, domnișoara Knight intră, arătând pregătită să își folosească toate armele pentru a ataca. Și, după expresia de pe chipul ei, avea să fie o ploaie de ghiulele de tun îndreptate numai spre el.

Ana Maria

Capitolul 7

Victoria aproape își pierdu echilibrul când se trezi întâmpinată de privirile intense venite din partea a trei bărbați. Încă o dată, fusese luată prin surprindere.

Decizia de a părăsi castelul Kinglas era corectă, dar nu era niciodată un lucru plăcut să admită înfrângerea, mai ales că, dacă făcea asta, avea să îi dezamăgească pe cei care încercau să o ajute. Victoriei nu-i plăcea să dezamăgească oamenii și detesta să renunțe. Nu avea nici un chef să înceapă o discuție care avea să se dovedească umilitoare în fața unor martori, chiar dacă unul dintre ei era Alec.

Domnii se ridicară de pe locurile lor, iar Alec îi zâmbi cald.

– Bună dimineața, o salută el. Ce-ar fi să ni te alături pentru o ceașcă de cafea? Aruncă o privire spre serviciul mare de cafea. După cum poți vedea, Excelența Sa ne aștepta.

Contele stătea tăcut în spatele biroului său, studiind-o cu o privire tulburătoare și calculată.

„Fir-ar să fie!"

Nu avea de gând să ușureze lucrurile pentru ea, chiar dacă Victoria avea o mulțime de obiecții, care, dacă ar fi fost scrise pe hârtie, ar fi măsurat cât o stivă de treizeci de centimetri. Enumerarea tuturor acestor obiecții – și reticența ei de-a le discuta – ar fi fost destul de jenante și în particular.

– Te rog să mă ierți pentru întrerupere, Lord Arnprior, începu ea, îndreptându-se înapoi spre ușă. Mă pot întoarce mai târziu, după ce termini de discutat afaceri cu domnul Kendrick și cu căpitanul Gilbride.

– Domnișoară Knight, *dumneata* ești afacerea despre care discutam, mârâi contele. Te rog să ni te alături!

Cearcănele de sub ochii lui și umbrele de pe maxilarul lui îi dădeau un aspect neașteptat de sălbatic, arogant și masculin. Descoperi tulburată că găsea periculos de atrăgătoare trăsăturile acestea.

„Ești doar nervoasă, toanto."

Lord Arnprior *nu* era genul de bărbat pe care îl considera atrăgător în mod normal.

– Slavă Domnului, murmură ea ca pentru sine.

– Ce ai spus, domnișoară Knight? întrebă contele.

– Doar că îmi pare rău că v-am întrerupt, milord. Repet, voi reveni bucuroasă mai târziu.

– Prostii! Trebuie să avem această discuție imediat, și e perfect logic să rămână de față și căpitanul Gilbride.

Aruncă pe ascuns o privire spre Alec, dar acesta continua să se uite la ea cu o expresie înșelător de nevinovată, de parcă s-ar fi aflat cu toții la o mică serată cu ceai. Victoria avea impresia clară

că bărbații puseseră la cale o conspirație ca să o păcălească. În fine, mai puțin Royal, care părea pur și simplu plictisit.

– Arnprior a crezut că te vei simți mai liniștită dacă rămân și eu aici, explică Alec. Vom vorbi puțin despre situație și vom vedea cum putem îmbunătăți lucrurile.

„Oh, Doamne!" Era clar că vărul ei trecuse de partea cealaltă.

– Situație? întrebă ea politicos. Asta ar fi denumirea pentru trupa de circ care a ținut un spectacol sub fereastra mea noaptea trecută?

Alec făcu o grimasă, iar Arnprior se arătă și mai deranjat. Cu toate astea, Royal chicoti.

– Mi s-a părut mie că am auzit ceva gălăgie în curte. Ce trist că Taffy a trebuit să te mute într-un dormitor din turn. Aripa de est a castelului este întotdeauna mult mai liniștită.

Contele se întoarse încet și miji ochii spre fratele lui. Royal ridică din umeri, dar obrajii i se îmbujorară. Arnprior își întoarse atenția spre ea.

– Acesta este unul dintre subiectele pe care aș vrea să le discut cu dumneata, domnișoară Knight. Colțurile gurii i se ridicară într-un zâmbet smerit. Și pentru care aș dori să-mi cer scuze. Se pare că a trebuit să fac asta destul de des în ultimele douăzeci și patru de ore.

– Vă asigur, domnule, că nu le număr, răspunse ea cu eleganță.

Până acum, se scuzase de cel puțin patru ori, fiindcă este posibil să nu fi pus la socoteală una sau două ocazii. Privirea lui sceptică trăda faptul că era sigur că ea *le numără*. Iar situația era destul de jenantă.

– Asta este foarte amabil din partea dumitale, zise el în cele din urmă. Acum, ia loc alături de noi și bea o cafea! Sunt sigur că ai nevoie.

Asta era adevărat.

Alec îi veni în întâmpinare și o însoți până la unul dintre fotoliile de piele. Biblioteca lui Arnprior, deși nu era mare, era perfect mobilată cu rafturi încorporate, protejate de panouri de sticlă, dincolo de care se afla un număr impresionant de volume. Pereții erau zugrăviți într-o nuanță bogată de bordo, iar căminul era construit din granit impunător și minuțios sculptat, deasupra căruia se afla un ceas frumos, din lemn lustruit și închis la culoare.

Punctul central al încăperii era biroul contelui, o piesă de mobilier impresionantă, decorată cu sculpturi medievale pe picioare

și în partea din față. Registrele și hârtiile erau așezate în grămezi ordonate pe suprafața tapițată cu piele, semn că însuși contele avea un rol activ în administrarea proprietăților sale. Încăperea părea o reflexie a stăpânului său – un bărbat serios care supraveghea cu atenție pe toată lumea și tot ce se afla pe domeniul său.

Atmosfera destul de sumbră era luminată de priveliștea asupra lacului, care se deschidea dincolo de ferestre. Era o priveliște fermecătoare: apa cu valurile sale albe, dealurile abrupte acoperite cu frunzișul strălucitor de toamnă care se ridica de pe toate laturile. Lumina soarelui pătrundea în cameră, învăluind pereții vișinii și podelele lustruite într-o aură de căldură. Dacă ar fi fost singură, Victoria ar fi fost tentată să se cufunde în fotoliul confortabil din fața ferestrei și să se piardă în frumusețea apei, a dealurilor și a cerului.

Pe de altă parte, era numai o chestiune de săptămâni până când vânturile aveau să vuiască și zăpada avea să se adune în straturi groase în jurul zidurilor înalte ale castelului. Atunci ar rămâne închisă pentru câteva luni în șir aici, cu niște străini nebuni. Nu că l-ar putea considera nebun pe Lord Arnprior, dar ideea de-a petrece iarna între pereții înguști ai castelului împreună cu el nu era, din motive pe care nu intenționa să le recunoască în fața nimănui, o perspectivă liniștitoare.

– Totul e în regulă? murmură Alec.

Ea încuviință din cap.

– Bine, spuse el. Și nu trebuie să-ți faci griji. Vom descurca întreaga situație.

Victoria își privi cu suspiciune vărul în timp ce se așeză în fotoliul din fața biroului, dar acesta refuză să-i întâlnească privirea.

Luă ceașca de cafea pe care i-o întinse contele. Când mâinile lor se atinseră, inima îi zvâcni brusc, și din cauza asta îi tremură ceașca pe farfurioară. Contele, afurisitul, ridică dintr-o sprânceană cu ironie, gest pe care ea se străduí din răsputeri să îl ignore – chiar dacă era tentată să se strâmbe ca răspuns la aroganța lui.

Cafeaua, binecuvântat de fierbinte și de tare, îi dădu impulsul de care avea nevoie. Arnprior și Royal își ocupară locurile, în timp ce Alec își sprijini umărul de un raft. Nu putea să nu se simtă puțin abandonată, deși știa că era o prostie. Alec putea încerca s-o convingă să accepte poziția, dar nu ar încerca niciodată să o forțeze.

Contele se rezemă pe spătarul fotoliului său și își împreună degetele peste abdomenul lui plat.

– Înțeleg că ai luat o decizie, domnișoară Knight.

Ea puse ceașca pe colțul biroului.

– Da, milord. Oricât de mult aș regreta, mă găsesc în situația de a refuza oferta dumitale generoasă.

Royal pufni.

– Regreți că scapi de circul nostru... sau cum i-ai zis? Mă îndoiesc. Ai fi proastă dacă ai rămâne, și nu cred că ești proastă, nu-i așa?

Victoria aproape că rămase cu gura căscată la tirada asta înspăimântător de sinceră. Dacă ar fi rămas – deși nu era cazul –, ar fi avut mult de lucru ca să-l învețe manierele corespunzătoare.

Arnprior ridică din umeri și îi oferi un zâmbet politicos.

Bine. Puteau să joace amândoi acest joc.

– Ai dreptate, domnule, spuse ea către Royal cu un zâmbet politicos. Dar nu am vrut să aduc nici o ofensă când am spus ce simt cu adevărat în legătură cu oferta de angajare a Excelenței Sale.

– Sentimentele tale legate de această chestiune sunt deja destul de clare, domnișoară Knight, o întrerupse contele. La urma urmei, ai spus că familia mea este un circ.

Victoria își dădu seama că intrase direct în această capcană.

– Îmi cer scuze, milord, începu ea, simțind cum un val de căldură îi urca pe gât. Nu mă simt în apele mele în dimineața asta. Este clar că noaptea trecută m-a tulburat mai mult decât mi-am închipuit.

Ochii lui străluciră dintr-odată cu amuzament. Aveau cea mai frumoasă nuanță de albastru, intensă și limpede în același timp, ca gheața de pe un lac de munte. Avea ochii unui viking sau poate ai unui strămoș care traversase mările înghețate ale nordului cu secole în urmă, pus pe jefuit și cucerit.

– De asemenea, cred că suntem de acord că *tulburat* este puțin spus, rosti el. Iar circ este o descriere foarte potrivită.

– Poate că data viitoare ai putea vinde bilete, sugeră Alec.

– Nu va exista o dată viitoare, spuse Arnprior. Domnișoară Knight, dacă evenimentele nefericite de noaptea trecută te-au determinat să refuzi oferta mea, te rog să te mai gândești.

– Iartă-mă, milord, îl întrerupse ea, dar nu cred că poți garanta că nu se va mai întâmpla ceva asemănător.

– Crede-mă, rosti contele pe un ton glacial. Frații mei vor face cum le poruncesc, altfel vor suferi consecințele.

Ea se încordă.

– Nu vreau să sufere nici o consecință. Nu din cauza mea.

Royal pufni.

– N-o să ne bată şi n-o să ne arunce în temniţă, domnişoară Knight.

– De fapt, am luat în calcul ideea cu temniţa, comentă contele.

Royal îl ignoră.

– Nu, sfântul meu frate doar se va încrunta la noi, ne va ţine o predică şi ne va face să simţim că l-am dezamăgit atât de mult, încât îi vom cerşi iertarea. Altfel, ne va mustra până când eu şi fraţii mei ne vom arunca de bunăvoie de pe meterezele castelului. Problemă rezolvată.

– Îţi mulţumesc pentru această descriere fermecătoare a caracterului meu, spuse Arnprior. Sunt sigur că ai făcut multe ca să o convingi pe domnişoara Knight să rămână.

Royal zâmbi.

– Cu plăcere.

Un muşchi îi tresări în dreptul maxilarului, semn că Arnprior îşi încleşta dinţii. Victoria nu putea să nu simtă milă pentru săracul om. Încerca să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru familia lui, iar ei, toţi, se luptau cu el la fiecare pas.

Totuşi, asta nu era problema ei.

– Iartă-mă că vorbesc cu francheţe, milord, începu ea. Dar cred că domnul MacDonald va face tot ce poate pentru a-mi submina autoritatea şi cel puţin unii dintre fraţii dumitale par să fie foarte influenţaţi de el.

– Aici are dreptate, Arnprior, o sprijini Alec din colţul lui. Bătrânul Angus vă va înnebuni pe toţi dacă rămâne.

Contele îi aruncă o privire urâtă.

– Trebuia să mă ajuţi, îţi aminteşti?

– Aşa trebuia, nu?

Victoria nu era surprinsă, dar n-avea cum să nu se simtă enervată. Arnprior încuviinţă din cap.

– Căpitanul Gilbride consideră că ar fi în interesul tuturor... inclusiv al dumitale... dacă ai accepta poziţia de guvernantă.

Victoria se uită peste umăr la Alec, care arăta spăsit.

– Nu am spus-o chiar aşa, îl corectă el.

– Sper că nu, deoarece nu este decizia ta, îl mustră Victoria.

– Nu, dar sfatul lui merită să fie luat în seamă, continuă Arnprior. Şi urmat.

– Milord, nu e treaba dumitale sau a văru... Se opri din vorbit la timp. Nu e treaba dumitale, căpitane Gilbride, sau a oricui altcuiva să decidă ce e mai bine pentru mine.

Contele mîji ochii într-o expresie gânditoare. Când, în cele din urmă, își ridică mâna ca să facă un gest eliberator, Victoria simți că putea respira din nou.

– Bineînțeles, spuse el. Dar nu știm întotdeauna ce este cu adevărat mai bine pentru noi, nu-i așa?

Ea se uită lung la el, uimită de faptul că presupuse, de parcă ar fi fost cel mai normal lucru din lume, că *el* ar ști ce era mai bine pentru *ea*. Răspunsul lui Arnprior la privirea ei fu să zâmbească ușor, arogant și enervant.

– E mai bine să renunți, fătuco, spuse Royal încercând să îi arate compasiune. Când Nick hotărăște ceva, nu-ți mai rămâne decât să cedezi. El cucerește câmpul de luptă în ciuda tuturor vicisitudinilor.

– Eu nu sunt un câmp de luptă, domnule Kendrick, îl admonestă ea. Și nici nu intenționez să renunț la nimic.

– Ei bine, din moment ce nu ești nici câmp de luptă, nici armata inamică, o întrerupse contele, nu trebuie să cedeze nimeni. Cu toate astea, cred că putem avea o conversație rațională legată de avantajele de care te-ai bucura în cazul în care ai accepta poziția de guvernantă în casa mea, nu?

Uf. Omul ăsta afurisit nu voia să renunțe. Victoria se ridică.

– Nu, milord, nu putem. Vă rog să acceptați scuzele mele, dar trebuie să spun categoric că nu pot...

Când fu întreruptă de o bătaie în ușă, Victoria fu tentată să ia ceașca și să o arunce direct în fața lui Arnprior – a lui Alec, Royal sau a oricărui alt bărbat încăpățânat și arogant care se afla la distanța potrivită.

Doamna Taffy făcu o reverență.

– Îți cer scuze, dar domnul Braden și conașul Kade sunt aici. Valeții îl ajută pe conașul cel mic în holul de la intrare.

Contele era deja în picioare și ocolea biroul.

– Ce naiba caută aici atât de devreme? întrebă Royal, ridicându-se și el. Pentru numele lui Dumnezeu, sper că nu au călătorit pe timpul nopții. Nu când Kade este încă atât de slăbit.

– Vom afla curând, răspunse Arnprior. Se opri la ușă. Iartă-mă, te rog, domnișoară Knight. Va trebui să încheiem această discuție mai târziu.

– Domnule, cred că știi deja... Oh, fir-ar, murmură ea când îl văzu dispărând pe hol.

În mintea ei, discuția se încheiase, dar în mod clar Arnprior nu era pregătit să piardă. Probabil că va trebui să se strecoare afară pe la grajduri și să fure caii, pentru a reuși să scape.

Royal șchiopătă până la ușă.

– Haide, domnișoară Knight. Îl poți vedea pe elevul pe care îl vei abandona.

Ea se uită la el, nevenindu-i să creadă.

– Scuză-mă, dar credeam că vrei să plec.

Royal ridică din umeri.

– Eu n-am nimic împotrivă să fii profesoara lui Kade. Pur și simplu nu vreau să mă înveți nimic pe mine. Apoi îl urmă pe fratele său și ieși din încăpere.

Victoria își apăsă mâna pe frunte.

– Bărbații din familia asta sunt de-a dreptul nebuni, dacă mă întrebi pe mine.

– Nu mai mult decât un scoțian obișnuit, răspunse Alec, venind alături de ea.

Ea se aplecă spre el.

– Credeam că mă vei sprijini, indiferent ce hotărăsc.

– Și o voi face. Dar, dacă reușim să ne înțelegem cu Angus MacDonald, cred că există numai avantaje pentru tine dacă vei rămâne la Kinglas.

– Numește unul, îi ceru ea.

– Este locul perfect să te ascunzi, răspunse el imediat. Ochii care nu se văd se uită, îți amintești? Dominic a fost destul de clar cu privire la necesitatea acestui lucru, și nu știu o ascunzătoare mai bună decât un castel vechi, aflat într-o zonă îndepărtată din Ținuturile Înalte. În plus, Arnprior este obligat să-ți dea niște referințe foarte bune dacă rămâi. Îți va fi de ajutor să te poți baza pe sprijinul unui conte respectabil atunci când îți vei inaugura propria școală, nu crezi?

Victoria oftă.

– Chiar trebuie să fii atât de rațional?

El zâmbi și o luă de braț.

– Sunt enervant, nu-i așa? Ce-ar fi să ieșim de aici și să-l întâlnim pe tânărul Kade? Cel puțin îți vei face o idee mai bună despre ce te așteaptă, în caz că te hotărăști să rămâi.

– Oh, foarte bine, mormăi Victoria, permiţându-i să o tragă afară pe coridor. Dar să nu te aştepţi la miracole.

Kade ar trebui să fie un muzician extrem de talentat şi să fie un băiat manierat ca să o convingă să rămână alături de restul nebunilor din familia asta.

– Nu mă aştept.

Porniră spre sala cea mare, devenită un furnicar de agitaţie în timp ce valeţii ieşeau şi intrau cu valize şi cufere, sub îndrumarea atentă a doamnei Taffy. În ciuda agitaţiei, servitorii îşi îndeplineau îndatoririle cu rapiditate şi în tăcere, aruncând priviri îngrijorate spre membrii familiei care se adunaseră în jurul unui scaun din centrul sălii.

Îngrămădit în scaun se afla un băiat, înfăşurat într-o haină groasă şi o pătură. Contele stătea în genunchi în faţa lui şi-i vorbea pe un ton şoptit. Royal se afla pe undeva prin apropierea lor, privindu-i pe cei doi cu o expresie mohorâtă. Alături de el stătea un tânăr serios cu ochelari, de asemenea îmbrăcat pentru călătorie. Mâna lui se odihnea protector pe spătarul scaunului în care se afla băiatul.

Victoria şi Alec se opriră la câţiva metri distanţă, pentru că nu voiau să deranjeze mica reuniune de familie. Contele îşi ridică ochii, le zâmbi şi le făcu semn cu mâna să se apropie. Victoria considera că fusese un zâmbet forţat şi observase şi încordarea care pusese stăpânire pe umerii lui largi, pe sub haina verde-închis.

Contele se ridică în timp ce se apropiau.

– Domnişoară Knight, vreau să faci cunoştinţă cu fraţii mei cei mai mici, Braden şi Kade. Braden studiază în prezent la Universitatea din Glasgow, în timp ce Kade, după cum ştii, s-a întors acasă pentru a studia. Alec, cred că tu i-ai întâlnit pe băieţi vara trecută, când ai fost împreună cu soţia ta în Glasgow.

Braden Kendrick era înalt, dar încă avea aerul unui băieţandru, căci nu atinsese deocamdată masculinitatea viguroasă a fraţilor săi mai mari. Purta ochelari şi avea un aer gânditor şi rezervat, care îl făcea să se distingă de ceilalţi bărbaţi din familia Kendrick.

Tocmai voia să facă reverenţa, când Alec îl opri întinzându-i prietenos o mână.

– Mă bucur, Braden. Cum merg studiile? Arnprior îmi spune că eşti un elev excelent şi că doreşti să studiezi medicina.

Tânărul îi adresă lui Alec un zâmbet timid, care îi lumină ochii verzi și pătrunzători, o trăsătură comună cu Royal și cu gemenii.

– Studiile mele decurg bine, domnule. Mulțumesc de întrebare. Cu puțin noroc, voi merge la școala medicală de la Universitatea din Edinburgh peste un an și ceva. Aruncă o privire rapidă spre conte. Dacă Nick aprobă asta, bineînțeles.

Arnprior îl bătu pe umăr.

– Băiete, de ce nu aș fi de acord? Știu că ne vei face pe noi toți mândri.

– Dumnezeu știe că cineva trebuie să facă asta, comentă Royal cu sarcasm.

Când Braden îi aruncă o privire dezaprobatoare, Royal ridică din umeri într-un gest ce aducea a scuză. După ce clătină din cap spre fratele lui, Braden își întoarse privirea serioasă și surprinzător de inteligentă spre Victoria.

– Domnișoară Knight, este o plăcere să te cunosc, spuse el cu o reverență.

– Și eu nu-ți pot spune cât de fericit sunt să te întâlnesc, domnișoară Knight, i-o tăie Kade cu nerăbdare, uitându-se în sus la ea cu un zâmbet larg. Pentru că nu mai aveam răbdare, l-am forțat pe Braden să plece cu o zi mai devreme, atât eram de dornic să ajung acasă la Kinglas și să mă apuc de studiu.

„Oh, Doamne!" Victoria reuși să afișeze un zâmbet și făcu o reverență scurtă în fața nou-veniților.

– Este o plăcere să vă cunosc pe amândoi. Sper că drumul nu v-a obosit prea mult.

Kade clătină din cap.

– A meritat, știind că în curând voi fi acasă și voi putea începe lecțiile cu dumneata.

– Nu-ți face griji, Nick, spuse Braden, văzând expresia tulbure de pe chipul lui Arnprior. Ne-am petrecut noaptea la hanul din Arrochar. Hangiul și soția lui au avut foarte mare grijă de noi.

Kade pufni îmbufnat.

– Vă agitați cu toții prea mult. Sunt chiar bine. Nu trebuie să vă faceți griji cu privire la rezistența mea, domnișoară Knight.

Băiatul îi zâmbi din mijlocul coconului său de lână, cu o privire nerăbdătoare. Ochii lui erau de un albastru viu, culoarea unui lac într-o zi însorită. Semăna mai degrabă cu Arnprior decât cu ceilalți

frați, pentru că avea părul negru, o frunte înaltă ce îi dădea un aer inteligent și începutul unor trăsături puternice, care promiteau că într-o zi avea să devină un bărbat frumos.

Dar, chiar și cu haina de lână, pătura și un fular din flanel înfășurat în jurul gâtului, Victoria își dădu seama că era mult prea plăpând. Și obrajii lui aveau o culoare îngrozitoare. Era la fel de alb ca laptele, dar obrajii supți îi erau puternic îmbujorați. Era evident încântat că se afla acasă și că urma să înceapă studiile cu ea.

O durea inima că urma să îl dezamăgească pe băiat. Kade părea extrem de dulce și de fermecător, și se părea că avea un talent deosebit pentru muzică. În alte împrejurări, ar fi înșfăcat fără ezitare șansa de a-l avea ca elev.

Dar, deși Kade era fericit să fie elevul ei, ceilalți bărbați din familia Kendrick nu erau. Sorții nu erau în favoarea ei.

Victoria își ridică privirea spre conte și îl surprinse iarăși studiind-o cu o expresie ironică. Îi citea gândurile, și asta o făcu să roșească.

Din fericire, Arnprior își întoarse atenția spre frații lui.

– O să avem noi o discuție despre graba asta nebună de-a vă întoarce la Kinglas. Nu vreau să aud că te epuizezi, Kade. Nu putem risca o recidivă.

Fratele lui mai mic îl luă în derâdere în timp ce aruncă la o parte pătura și începu să-și desfacă eșarfa din jurul gâtului.

– Acum sunt perfect sănătos, Nick. Și Braden se agită în preajma mea de parcă ar fi deja medic... sau bătrâna mea doică. Practic m-a încuiat în camera mea.

Braden pufni.

– De parcă te-ar putea ține cineva sub control când îți pui mintea să faci un lucru.

– Nu mai sunt un copil, se răți Kade, și e timpul să încetați să mă mai tratați ca pe unul. Zâmbi spre Braden, de parcă ar fi vrut să-și îndulcească vorbele. Apoi aruncă o privire spre sala cea mare. Unde sunt bunicul și gemenii?

– Bunicul tău a plecat devreme în vizită la niște arendași, îl informă Arnprior. Iar Graeme și Grant sunt...

– Încă dorm, îl întrerupse Royal pe un ton sarcastic.

Victoria nu se miră, de vreme ce amândoi fuseseră treji cea mai mare parte din noapte, chinuind întreaga casă.

– Oh, am crezut că o să vrea să mă vadă, comentă Kade întristat. Au trecut luni întregi de când au fost în Glasgow.

Contele netezi șuvițele bogate care cădeau pe fruntea băiatului cu atâta grijă, că Victoria simți cum i se pune un nod în gât. Deși era un om dur și aspru, îl trata pe fratele său cu o blândețe incredibilă.

– Credeam că ajungeți mai târziu, îți amintești? întrebă Arnprior.

Kade se lumină la față.

– Oh, da, asta explică tot.

– Pot să-i trezesc, dacă vrei, se oferi Royal.

– Nu, Kade are nevoie de odihnă, interveni Braden. Ar trebui să meargă direct la culcare.

Victoria trebui să-și înăbușe un zâmbet când auzi glasul hotărât al băiatului. Poate că era tânăr, dar dovedea o maturitate care contrasta cu atitudinea gemenilor și chiar cu a lui Royal.

– Sunt de acord, spuse contele. Îi poți vedea pe bunicul și pe gemeni la cină.

Kade strâmbă din nas.

– Sunteți niște bestii, dar cred că aș putea să mă odihnesc puțin. Apoi făcu ochii mari și flutură o mână spre unul dintre valeți. Te rog să fii atent cu aia, Andrew, și să o duci direct în camera mea.

– Da, conașule Kade, răspunse valetul care purta o cutie mică, în formă de coșciug. Nu voi permite să pățească nimic.

– Este vioara mea, spuse Kade spre Victoria. Nick mi-a adus-o din Franța, când s-a întors acasă din război.

– Trebuie să fie un instrument foarte bun, comentă ea.

El încuviință din cap cu entuziasm.

– Este splendid, după cum vei auzi cu urechile dumitale. Cânți la pianoforte, nu-i așa? Și eu cânt la instrumentul ăla. Am studiat niște duete pe care cred că le putem încerca împreună.

De data aceasta, inima Victoriei se înmuie de tot.

– Oh, cât de... cât de drăguț, se bâlbâi ea.

– Atunci, putem...

– Destul, băiete, îl întrerupse ușor Arnprior. Poți să vorbești mai târziu cu domnișoara Knight.

Contele aruncă în direcția ei o privire care amenința cu ruina și distrugerea dacă îndrăznea cumva să îl contrazică. Ea blestemă în sinea ei, dar îi zâmbi lui Kade.

– Ar fi mai bine.

– Bine, spuse contele. Acum, sus cu tine, tinere.

Își ajută fratele să se ridice. Când Kade se împiedică și făcu o grimasă, Arnprior îl săltă în brațe și îl ghemui la pieptul lui.

Imaginea aceasta o făcu pe Victoria să lăcrimeze.

„Toanto! Lasă sentimentalismele!"

– Fir-ar să fie, Nick! Ți-am spus că nu mai sunt un copil, ripostă Kade, pe jumătate râzând, pe jumătate protestând.

– Sigur că nu. Dar nu vrem să cazi și să te lovești în prima ta zi acasă. Contele se uită înspre Victoria. Domnișoara Knight nu te-ar mai putea învăța nimic dacă ai avea capul spart, nu-i așa?

– Și Arnprior a repurtat o victorie, murmură Alec la urechea Victoriei.

Ea îl țintui pe vărul ei cu o privire mânioasă. Cu toate acestea, nu putea decât să admire tactica nemiloasă a Excelenței Sale.

– Presupun că ai dreptate, cedă Kade. Dacă îmi împrăștii creierii prin sala cea mare ar putea fi o problemă. Și lui Taffy cu siguranță nu i-ar plăcea mizeria.

– Doamne, Dumnezeule, cât de îngrozitor, comentă contele îndreptându-se spre scara de piatră. Chiar nu înțeleg de ce am fost de acord să te las să vii acasă.

– Pentru că mă iubești? întrebă Kade.

– Asta trebuie să fie. Arnprior se opri la baza scărilor și se uită spre Braden. Vii, băiete? Probabil că și tu ai nevoie de odihnă.

Braden clătină din cap.

– Aș vrea să vorbesc puțin cu tine și cu Royal mai întâi. Doar să vă informez cu privire la raportul primit de la medicul lui Kade. Privi spre Victoria. Și cu dumneata, domnișoară Knight.

De ce ar dori Braden să vorbească cu ea? Ea cu siguranță nu avea nici cea mai mică dorință să se implice în treburile familiei.

– Nu cred că..., începu ea.

– Dacă nu te superi, insistă Braden.

Ea se încruntă, dar apoi fu luată prin surprindere de privirea îndurerată care atinse pentru o clipă trăsăturile inteligente ale tânărului.

– Cred că ar fi mai bine să îl asculți, fătuco, murmură Alec.

Uimită, ea își ridică privirea spre el. Era clar că și Alec văzuse schimbarea din comportamentul lui Braden. Și Royal, de asemenea, părea tulburat, și-i aruncă o privire întrebătoare lui Arnprior.

Însă contele nu făcu altceva decât să încuviințeze și să pornească în sus pe scări.

– Prea bine. O să-l aşez pe Kade, după care ne vom întâlni în bibliotecă.

– Nu trebuie să mă aşezi ca pe un cufăr vechi, comentă Kade pe un ton dintr-odată aspru. Şi Braden se agită prea mult pentru nimic. Mă simt foarte bine, indiferent de ce a spus medicul.

– Băiete, dacă nu mă pot agita în privinţa ta, atunci cine îmi mai rămâne? rosti contele pe un ton rezonabil.

Pentru câteva secunde, băiatul păru că vrea să protesteze, dar apoi oftă.

– Nimeni, presupun.

Îşi odihni capul pe umărul lat al lui Arnprior, de parcă ar fi fost brusc învins de oboseală.

În timp ce îl urmărea pe conte ducându-şi fratele în sus pe scări, Victoria avu o premoniţie de rău augur: simţi că ceva nu era deloc în regulă. Poate că nu avea să-i fie prea uşor să fugă din castelul Kinglas, la urma urmei.

Capitolul 8

– Sunt bine, insistă Kade în timp ce Nick îl ajuta să urce în patul înalt, cu baldachin. Acum, că sunt aici, la Kinglas, mă voi face bine într-o clipită.

Se uită împrejur, la dormitorul cald şi primitor, clipind greu în timp ce trecea în revistă cărţile, jucăriile lui vechi şi instrumentele muzicale.

Emoţiile schimbătoare ale lui Kade îl convinseră pe Nick de faptul că ceva era în neregulă – ceva mai rău decât ultima recidivă a fratelui său mai mic. Când se aplecase să îl salute, pe chipul lui Kade se iviseră lacrimi şi o expresie de uşurare. Acest lucru îl speriase, de vreme ce Kade era un copil care plângea foarte rar. De asemenea, avea senzaţia că fratele lui mai mic îi ascundea ceva, alt lucru care nu îi stătea deloc în obicei. Nick fusese dintotdeauna mai degrabă un tată decât un frate pentru fraţii lui mai mici, iar Kade avea în mod special încredere în el.

– Trebuie să mi fac griji pentru tine, îți amintești? glumi Nick, în timp ce îl înveli. Și tu ai fost destul de bolnav, răsfățatule. Ce naiba te a apucat de ne-ai speriat pe toți așa?

Kade strâmbă din nas.

– Nici mie nu mi-a plăcut deloc.

Când suferise cea mai gravă criză de febră, Nick se temuse pentru viața lui Kade. Acum, era mai mult decât evident că fratele lui nu era suficient de rezistent încât să meargă la școală și că avea nevoie de studii în particular până când își recăpăta sănătatea și avea să fie pregătit să meargă la universitate.

– Și *urăsc* faptul că nu pot cânta muzica mea, adăugă băiatul. Era și-așa destul de rău că la școală nu puteam să exersez la vioară, dar apoi medicul i-a dat lui Braden instrucțiuni stricte că nu am voie să cânt până nu mă însănătoșesc. A spus că este prea obositor, dar asta e o mare prostie.

Nick se încruntă.

– De ce nu puteai exersa la școală? Din cauza asta te-am trimis acolo în primul rând... pentru orele de muzică.

Kade își plecă privirea și începu să se joace cu așternutul.

– Oh, am vrut să spun că nu puteam exersa cât de mult voiam. Dar, bineînțeles, profesorii de muzică au fost foarte buni. Își ridică privirea și-i oferi lui Nick un zâmbet tremurat, care îi frânse inima. Cum trebuie să fie, pentru că știu că i-ai plătit foarte mult.

Nick se forță să adopte un ton relaxat, în ciuda faptului că i se strânse inima în piept.

– Tocmai de asta am angajat o guvernantă, pentru că este varianta mai ieftină. Tu și frații tăi mă veți băga la închisoarea datornicilor în curând.

– Sărmanul Nick, suntem o povară îngrozitoare, nu-i așa? întrebă Kade cu o mică grimasă.

Amprior îndepărtă părul care căzuse pe fața palidă a băiatului.

– Nu ești niciodată o povară, băiete. Să nu gândești niciodată așa.

În ochii lui Kade străluciră câteva lacrimi, dar și le reprimă.

– Sunt atât de fericit că ai angajat-o pe domnișoara Knight. Pare extraordinar de amabilă. Făcu o grimasă. Este și foarte drăguță, nu crezi?

– Și mult prea în vârstă pentru cineva de seama ta, răspunse Nick pe un ton sever, dar glumeț.

Kade râse.

– Doar te tachinez. Dar când crezi că putem începe lecțiile?

– Destul de curând. Nu e nici o grabă.

Singura care se grăbea era mult dorita guvernantă, care de abia aștepta să fugă de la Kinglas. Fratele lui își scoase mâna de sub cuvertură și îi prinse degetele într-o strânsoare puternică.

– Trebuie să mă apuc din nou de treabă, Nick. *Am nevoie* de muzica mea.

Muzica fusese întotdeauna alinarea și refugiul lui Kade. Era clar că avea nevoie de acea alinare acum mai mult ca niciodată.

– Înțeleg, admise Nick ușor.

– Atunci, vei vorbi cu domnișoara Knight să începem cât mai curând posibil?

Kade îl implora din priviri, cu o nerăbdare care îi frânse inima lui Nick.

– O să mă ocup de asta, zisese el fără să dea un răspuns clar.

– Asta ar fi cel mai bine pentru sănătatea mea, o știu, insistă Kade pe un ton ascultător.

– Acum, încerci doar să mă manipulezi.

– Și funcționează?

Nick bătu ușor mâna fratelui său, apoi o așeză peste cuvertură.

– Da. O să vorbesc cu domnișoara Knight despre momentul în care vei putea începe studiile.

„Poate după ce reușești să o convingi să și rămână?"

Și asta, desigur, însemna că trebuia să-și convingă familia să nu se mai comporte ca o grămadă de imbecili. Kade oftă ușurat și se relaxă pe perne.

– Mulțumesc. Și îți mulțumesc că m-ai adus acasă.

Nick simți o tensiune în glasul băiatului.

– Băiete, știi că poți vorbi mereu cu mine, nu-i așa? Despre orice te deranjează sau te îngrijorează.

Când privirea lui Kade pluti într-o parte, Nick trebui să-și înfrâneze frustrarea.

– Desigur. Dar nu-ți face griji, Nick! Acum, că sunt acasă, totul e bine, răspunse băiatul, uitându-se la perdelele grele de catifea din jurul patului de parcă le-ar fi văzut pentru prima oară.

Nick se întreba dacă să insiste cu întrebările, când ușa se deschise și intră Taffy, urmată de un valet care aducea o tavă cu mai multe vase acoperite.

– Acum, conașule Kade, începu ea, vei servi micul dejun, după care vei trage un pui de somn, nu-i așa?

– Nu cred că am de ales, răspunse Kade, uitându-se în sus la Nick.

– Nu, nu ai, replică Nick. Și vreau să aud de la Taffy că ai mâncat tot la micul dejun.

Menajera descoperi vasele cu mâncare în care se aflau ouă fierte, pâine prăjită și biscuiți cu gem, dar Kade le privi cu dezgust.

– Nu prea am poftă de mâncare în perioada asta. Uneori, mi se pare că e prea obositor și să mănânc.

„Doamne!"

– Ai nevoie doar de niște mâncare bună din Ținuturile Înalte, spuse Nick, păstrându-și calmul.

– Așa e, adăugă Taffy, aruncându-i lui Nick o privire îngrijorată în timp ce se apucă să-i pregătească o farfurie. Acum, stăpâne, am dus micul dejun și în bibliotecă. Ceilalți te așteaptă acolo.

Nick știa când era alungat dintr-o încăpere.

– Da, Taffy. Ciufuli părul fratelui său. Voi urca mai târziu să văd ce faci, răsfățatule.

Când ajunse la ușă, se uită peste umăr. Fratele lui arăta prea mic și firav, parcă înghițit de un morman de lenjerii de pat și pături. Frica îi cuprinse inima ca o mănușă de gheață, și se prinse de clanță, simțindu-se ușor amețit.

„Stăpânește-te, omule! Nu-ți poți permite să intri în panică, cu atât mai puțin când e în joc sănătatea lui Kade."

Fratele lui își ridică privirea de la tava pe care o ținea în poală și își flutură mâna spre el cu veselie.

– Ne vedem mai târziu.

Nick reuși să zâmbească și să iasă de acolo înainte de-a face ceva stupid – cum ar fi, să-i arate fratelui său cât de speriat era. *Nu* avea să-l piardă pe Kade, așa cum îi pierduse pe soția și pe fiul lui. Avea să-i ofere tot ce-i trebuia băiatului, ca să se facă bine. Și dacă asta însemna că trebuia s-o lege pe Victoria Knight de un scaun ca să o facă să rămână la Kinglas, atunci așa avea să facă.

Alec păși în holul de la intrare tocmai când Nick cobora scările.

– Te așteaptă în bibliotecă, îi spuse prietenul lui.

– Nu ni te alături?

– Nu, mă duc sus să-mi strâng bagajul. Voi pleca înainte de prânz.

Nick resimți afirmația asta ca pe o undă de șoc.

– Şi domnişoara Knight va pleca odată cu tine?

Alec îşi înclină capul şi îl studie din priviri.

– Dacă îţi joci bine cărţile, cred că o poţi convinge să rămână.

– Ai vreo sugestie? întrebă Nick sarcastic. Până acum nu am reuşit.

– Spune-i doar cât de mult ai nevoie de ea, îl sfătui Alec. Şi de data asta să adopţi un ton serios.

– Doamne, omule, chiar am nevoie de ea. Kade are nevoie de ea.

Alec îl bătu pe umăr.

– Atunci, spune-i asta. Porni în sus pe scări, apoi se întoarse. Amprior, dacă nu o vei trata pe domnişoara Knight cu respectul cuvenit, mă voi întoarce şi te voi ucide.

– După cum am spus mai devreme, o voi trata ca pe o prinţesă.

Alec scoase un hohot de râs.

– Ei bine, ai grijă să se întâmple întocmai.

Scuturând din cap mirat de reacţia prietenului său, Nick se îndreptă cu paşi grăbiţi spre bibliotecă. Fraţii lui şi femeia pe care dorea să o angajeze ca guvernantă stăteau în jurul unei mese joase din dreptul ferestrei, pe care se afla un platou generos cu gustări. Domnişoara Knight şedea rigidă la marginea canapelei, cu o altă ceaşcă de cafea şi un biscuit neatins în faţa ei. Nu era de mirare că era atât de slabă – femeia părea că nu mânca niciodată. Ea şi Kade ar trebui să se înţeleagă de minune.

Poate că Braden o făcea să se simtă neliniştită, pentru că se plimba de colo-colo şi arăta gata să sară la atac. Numai Royal servea micul dejun copios, tăind cu poftă din bucata uriaşă de şuncă, din brânză şi numeroasele produse de patiserie. Poate că şi pofta lui de mâncare putea explica lipsa de apetit a domnişoarei Knight, deoarece aceasta se uita la Royal cu o expresie oarecum îngrozită.

Dacă nu ar fi fost atât de încordat, Nick ar fi râs de întreaga situaţie. Royal era cunoscut pentru pofta lui de mâncare, chiar şi în mijlocul unei crize sau al unei bătălii aprige. În timpul războiului, Nick îl găsise de mai multe ori ghemuit în spatele vreunui gard viu sau în vreun şanţ, savurând liniştit orice gustări sau resturi de mâncare reuşise să găsească.

„Nu ştii niciodată când va fi ultima ta masă, bătrâne", îi spusese Royal odată, când o ghiulea de tun şuierase pe deasupra capetelor lor. Poţi la fel de bine să profiţi de ocazie şi să te îndestulezi.

Dacă nu pentru altceva, Nick îl admira pe fratele său pentru stomacul sănătos.

– În sfârșit! exclamă Braden. Ce-a durat atât? Kade e în regulă?

– E bine, răspunse Nick și se așeză într-unul din fotoliile care flancau canapeaua. Va lua micul dejun și apoi va trage un pui de somn.

– Bietul băiat arăta distrus, comentă Royal, punându-și farfuria pe masă.

– N-ai idee cât de tare, spuse Braden.

– Atunci, te rog, nu mai face insinuări și povestește-ne tot ce s-a petrecut, zise Royal.

– Nu trebuie să fii atât de malițios, replică Braden cu un aer de demnitate. Pur și simplu, am crezut că Nick trebuie să audă primul. El este tutorele lui Kade.

– Sunt aici acum, spuse Nick, așa că nu trebuie să ne certăm. Aruncă o privire spre domnișoara Knight. Vrei să fii amabilă să-mi torni o ceașcă de cafea?

– Oh, desigur, spuse ea, tresărind un pic.

Îi pregăti grijulie o ceașcă, de parcă s-ar fi temut să nu o verse. Fata era în mod evident tulburată. În ciuda asigurărilor lui Alec, Nick simțea că nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât s-o șteargă din loc.

– Lord Arnprior, simt că nu se cade să fiu și eu aici, începu ea, confirmându-i suspiciunile. Sunt sigură că asta este o chestiune privată de familie.

– Nu, trebuie să rămâi, i-o tăie ferm Braden. De vreme ce vei fi guvernanta lui Kade, ar trebui să înțelegi ce i s-a întâmplat. Va avea nevoie de tot sprijinul dumitale ca să-și revină.

Privirea ei se îndreptă spre Nick, iar ochii ei mari și albaștri îl implorau să ofere o explicație. El oftă.

– Din păcate, domnișoara Knight are unele rezerve în privința acceptării acestei poziții.

Braden se întoarse încet spre Royal, încruntat.

– I-ați făcut toți probleme, nu-i așa? Ce ați făcut de ați speriat-o pe domnișoara Knight?

– Eu n-am făcut nimic, protestă Royal.

– Ha! murmură guvernanta.

– Royal are dreptate în mare parte, confirmă Nick. Cea mai mare vină o au bunicul și gemenii.

– Atunci, dă-i încolo, spuse Braden nerăbdător. Kade este cel care are nevoie de ajutor.

– Aș spune că *toți* frații dumitale au nevoie de ajutor, domnule Kendrick, interveni Victoria. Nu că asta ar fi treaba mea, adăugă ea în grabă.

– Poate, dar nu la fel de mult pe cât are nevoie Kade, ripostă Braden. Ceilalți sunt doar proști și încăpățânați, dar totuși inofensivi. La Kade este altceva. El încă este doar un băiat, și a trecut printr-o perioadă îngrozitoare.

– Îmi pare sincer rău să aud asta, spuse ea.

Empatia și căldura de pe chipul ei contrastau cu postura ei încordată. Toate astea îi dădeau de înțeles lui Nick că femeia nu era complet indiferentă la rugămintea lui Braden.

„Rezolvă mai întâi cea mai mare problemă, apoi vei rezolva și restul, odată ce o vei face să se răzgândească."

– Poate că Braden are dreptate... nu trebuie să ne facem griji în privința celorlalți frați ai mei, spuse Nick, frecându-și bărbia într-un gest gânditor.

– Chiar așa? întrebă ea, pe un ton evident sceptic.

– Kade este principala mea preocupare acum. El ar fi centrul atenției dumitale, indiferent de ce alte îndatoriri mai ești de acord să preiei.

Când ea deschise gura, cel mai probabil ca să ridice o obiecție, Nick o opri.

– Dumneata vei alege ce alte îndatoriri vei prelua.

Royal își dădu ochii peste cap, dar se abținu de la orice comentariu. Știa că Nick *l-ar arunca* de pe crenelurile castelului dacă ar continua să intervină în discuție. În plus, acum era și el la fel de îngrijorat pentru Kade. Pentru toți frații Kendrick, Kade era mai important decât orice altceva.

Domnișoara Knight îl privi cu o expresie tulburată. Nick așteptă să se calmeze. În cele din urmă, Victoria scoase un oftat.

– Prea bine, milord. Sunt dispusă să amân luarea unei decizii, în funcție de rezultatul acestei discuții.

– Îți mulțumesc, domnișoară Knight, zise Nick, oferindu-i un zâmbet cald.

Ea roși și încercă să-i răspundă în aceeași manieră.

Braden răsuflă ușurat.

– Da, îți mulțumesc și eu, doamnă. Nu știu cât de multe cunoști despre Kade.

– Știu că este un muzician desăvârșit, începu ea. Dar că are o sănătate șubredă.

– Acesta este unul dintre motivele pentru care vreau să devin medic, spuse Braden.

– Atunci, Kade este un băiat foarte norocos, rosti ea, încuviințând din cap.

Braden îi aruncă fratelui său o grimasă neliniștită.

– N-ar fi trebuit să-l lăsăm să plece la școală, Nick. Ar fi trebuit să-l ținem acasă, în siguranță.

– Kade a fost dintotdeauna mai bolnăvicios, explică Nick către guvernantă. A studiat aici cu diferiți profesori particulari, până anul trecut. Atunci, l-am trimis la Academia Eskbank din Glasgow.

– A fost din cauza muzicii blestemate a lui Kade, rosti mohorât Royal. Nu am putut găsi profesori suficient de proști cât să se mute într-un castel îndepărtat din Ținuturile Înalte.

Victoria ridică din sprâncene, dar se abținu de la orice comentariu.

– Kade l-a sâcâit pe Nick luni în șir ca să îl trimită la școală, continuă Braden. Ne-a sâcâit pe toți și în cele din urmă ne-a învins.

– Eu am ales Eskbank, spuse Nick, deoarece are o reputație excelentă, profesori și cursuri potrivite, precum și un director care crede în metodele de predare progresivă. Nu avea intenția să-l lase pe fratele său în seama unui om care l-ar fi maltratat sau care i-ar fi neglijat sănătatea. În plus, este în Glasgow, unde frecventează și Braden universitatea.

– În felul ăsta, eu puteam să îl țin sub observație pe Kade, sau cel puțin așa credeam, continuă Braden pe un ton plin de amărăciune. Dar el avea probleme, și eu nici măcar nu mi-am dat seama.

– Dar părea că se descurca bine, spuse Royal. Cel puțin asta a fost impresia mea când a venit acasă, în vacanța de iarnă.

– Chiar se descurca bine, rosti Nick. Sunt sigur de asta.

Mai mult, Kade fusese nerăbdător să se întoarcă la școală și la profesorii de muzică.

– Ce s-a schimbat între timp? întrebă domnișoara Knight.

– În acest semestru, a fost numit un nou director de departament, începu Braden. Și un nou șef de departament.

La fel ca alte școli, Eskbank era împărțită în mai multe departamente, fiecare supravegheată de câte un profesor care era numit

director al departamentului respectiv. Şeful departamentului era de obicei elevul cel mai în vârstă din departament.

– Şi? întrebă Nick

– Noul director de departament, un bărbat pe nume Corbin, a început să l dispreţuiască profund pe Kade, explică Braden. A început să-l facă responsabil pentru tot felul de infracţiuni prosteşti, unele dintre ele inventate.

– Sfinte Dumnezeule, mormăi Royal. Cum ar putea cineva să nu-l placă pe băiatul ăsta dulce?

Braden ridică din umeri.

– Omul este un ticălos, şi ticăloşii se iau de cei pe care îi percep ca fiind cei mai slabi. Corbin şi-a făcut o adevărată misiune din a-l pedepsi pe Kade ori de câte ori avea ocazia. Pedepsele includeau şi interzicerea exersatului la vioară.

– Doamne, murmură Nick. Acum, totul începea să aibă sens.

– Bietul băiat, comentă domnişoara Knight, scuturând din cap.

– Când ţi-a spus în cele din urmă toate astea? întrebă Nick, forţându-se să rămână calm.

– De abia când s-a îmbolnăvit şi l-am adus în reşedinţa noastră din Glasgow, îi explică Braden domnişoarei Knight.

Nick se încruntă.

– Dar eu am venit în Glasgow imediat ce mi-ai scris. Kade nu mi-a zis nici măcar o vorbă despre toate astea.

Călărise ca un demon ca să ajungă la căpătâiul lui Kade şi rămăsese lângă el mai mult de o săptămână. Fusese o perioadă de agonie, cu toate vechile trăiri şi sentimente de vinovăţie ieşind din nou la iveală şi chinuindu-l, în timp ce se lupta cu teama că avea să-l piardă şi pe Kade. Dimineaţa când febra băiatului se domolise, în sfârşit, şi îi zâmbise privindu-l cu ochii limpezi fusese dimineaţa în care Nick începuse din nou să creadă în Dumnezeu.

Se întorsese la Kinglas abia după ce fusese sigur că boala lui Kade nu avea să revină. Avea încredere că Braden şi personalul de la reşedinţa lor din Glasgow – alături de cei mai buni medici din oraş – o să-l îngrijească pe băiat aşa cum era necesar, până când se putea întoarce acasă.

– Kade nu a vrut să-ţi spună, continuă Braden tăcut. Ştie că îţi faci griji pentru noi toţi şi nu voia să te împovăreze.

– Oh, Doamne, oftă Royal, apăsându-şi mâinile peste ochi.

Frustrarea și sentimentul de vinovăție îl făceau pe Nick să vrea să dărâme un perete cu pumnul. Dar, pe moment, se stăpâni. Aici era vorba despre fratele lui mai mic, nu despre el.

– Corbin a abuzat fizic de Kade?

Domnișoara Knight scoase un sunet disperat pe care avu grijă să-l acopere la timp cu mâna, înțelegând în mod clar la ce se referea Arnprior.

Cei mai mulți băieți care plecau la școală știau ce se putea întâmpla chiar și în cele mai bune instituții – bătăi și atacuri umilitoare care puteau marca fizic și psihic orice băiat. Nick nu suferise niciodată astfel de umilințe și nici frații lui mai mari. Chiar și pe vremea când erau doar niște copii, fuseseră mai mult decât capabili să se apere singuri în mediul uneori dur de la internat.

Dar nu și Braden. Și nici Kade. Acesta era motivul pentru care Nick avusese deosebită grijă când alesese școli pentru ei.

– Domnul Corbin nu l-a rănit niciodată fizic pe Kade, spuse Braden. Știa că tu nu ai tolera niciodată așa ceva.

– L-a rănit altcineva? întrebă Royal, care arăta la fel de dezgustat ca Nick.

– Da. Richard, fiul cel mare al lui Lord Kincannon, răspunse Braden. A fost numit în funcția de șef al departamentului în acest semestru. Atunci, lucrurile au luat o întorsătură neplăcută.

Nick fusese la aceeași școală cu Kincannon. Omul fusese de pe atunci o nevăstuică răutăcioasă, și se părea că fiul îi călca pe urme.

– Ce s-a întâmplat?

– Un alt elev a devenit ținta răutăților lui Richard și ale gărștii sale. Băiatul respectiv a fost bătut grav de domnul Corbin pentru o greșeală nesemnificativă. Kade a fost indignat de această maltratare și s-a plâns directorului.

– La naiba, comentă Royal cu o grimasă. Ar fi trebuit să ne scrie nouă, în schimb.

Domnișoara Knight păru uimită.

– De ce a fost greșit că s-a dus la director? Sunt sigură că directorul dorește să afle când unul dintre elevii instituției sale este maltratat.

– Din păcate, rareori se întâmplă astfel, răspunse Nick. Nu există păcat mai mare pe care îl poate comite un băiat decât să spună unui alt elev ce a pățit, mai ales dacă acesta este șeful departamentului sau mai mare decât el.

Ea se încordă, dezaprobând în mod evident spusele contelui.

– Asta e ridicol.

– Orice persoană sănătoasă la cap ar fi de acord cu dumneata, spuse el.

– Nu directorul a fost problema, continuă Braden. De fapt, el i-a mustrat atât pe domnul Corbin, cât și pe fiul lui Kincannon. *Asta* a fost problema. Richard era furios că fratele nostru s-a plâns directorului. El și alți băieți mai mari au așteptat până noaptea, când directorul nu era în școală, l-au scos pe Kade din pat și l-au târât la toaletă. I-au îndesat capul în... Se uită la domnișoara Knight. Ei bine, înțelegeți. Apoi... apoi au urinat pe el.

Braden se întoarse repede spre fereastră, încercând să-și rețină lacrimile. Nick nu mai simțea nevoia să spargă un perete cu pumnul – voia să omoare pe cineva.

– Doamne! exclamă Royal. Mă duc acolo chiar acum să-i omor pe nenorociții ăia. Se împinse din scaun. Și apoi o să-l omor și pe nenorocitul ăla de profesor.

Nick îi împărtășea setea de răzbunare, dar ultimul lucru de care avea nevoie era ca unul dintre frații Kendrick să fie implicat într-un scandal și să facă situația și mai complicată.

– Nu, n-o să faci asta. Stai jos, Royal, spuse el.

Fratele lui se holbă la el.

– Du-te naibii! Dacă n-o să pui tu lucrurile la punct, o s-o fac eu.

– Stai jos, repetă Nick printre dinți. N-avea nici un chef să se lupte cu fratele lui încăpățânat, care era atât de furios, că putea omorî pe cineva.

Vocea calmă a domnișoarei Knight spintecă atmosfera încordată.

– Domnule Kendrick, nu cred că Braden a terminat de povestit, îi spuse ea lui Royal. Cu siguranță trebuie să auzi toate faptele înainte de a lua o decizie cu privire la acțiunile dumitale viitoare.

Royal își întoarse privirea de foc spre ea.

– Pe dumneata ce te interesează? Doar pleci, nu-i așa?

Ea tresări, apoi se ridică, susținându-i privirea lui Royal.

– Mă interesează suficient cât să știu că nu-i vei face nici un bine lui Kade dacă vei comite un act de violență, oricât de mare este impulsul.

Royal se înălță deasupra ei, clocotind de mânie. Cu toate acestea, fata nu cedă. Pentru o femeie cu un aspect atât de fragil, arăta un curaj surprinzător și impresionant în același timp.

Braden se întoarse, deja mai stăpân pe sine.

– Are dreptate. Trebuie să afli și restul poveștii.

– Royal, te rog să iei loc, spuse Nick. Odată ce vom ști totul, vom vedea cum va trebui să procedăm.

Fratele lui îi mai aruncă o privire domnișoarei Knight, care încuviință din cap și îl bătu ușor pe antebraț. El murmură ceva în barbă, apoi se lăsă la loc pe fotoliu.

„Sfinte Dumnezeule!" Fata îl făcuse pe fratele lui încăpățânat să se domolească. Era un miracol afurisit. Nick se holbă la ea, fermecat de trăsăturile ei calme și frumoase. Victoria îi întâlni privirea cu un zâmbet misterios, apoi își reluă locul pe canapea.

El își desprinse privirea de la ea și se concentră asupra lui Braden.

– Continuă, băiete!

Braden încuviință din cap.

– Kade a spus că întâmplarea aia a fost partea cea mai rea. După aceea, l-au târât în curtea școlii și au aruncat câteva găleți de apă rece pe el... ca să îl curețe, ziceau. Dar nu l-au lăsat să se usuce sau să se întoarcă în pat. L-au închis afară, ud leoarcă și îmbrăcat doar în cămașa de noapte. Și-a petrecut noaptea ghemuit pe pragul ușii. Portarul l-a găsit în dimineața următoare, aproape complet înghețat.

– Doamne, șopti Nick. Imaginea fratelui său mai mic maltratat, singur și tremurând de frig îi sfâșie sufletul. Avusese parte de multe tragedii în viața lui și supraviețuise ororilor războiului. Dar actul acesta plin de răutate și lipsit de sens... ei bine, era posibil să îl trimită dincolo de granița nebuniei. Kade trecuse printr-un astfel de chin fără să aibă parte de sprijinul cuiva, iar Nick nu putea suporta așa ceva.

– De ce naiba n-a trezit pe cineva? întrebă Royal cu glas gâtuit.

Braden făcu o grimasă.

– Era umilit și nu voia să înrăutățească situația nici pentru el, nici pentru celălalt băiat.

– Vrei să spui că i-ar fi făcut și mai multe? întrebă domnișoara Knight pe un ton ce-i trăda groaza. E nebunie curată.

– Onoarea masculină e adesea nebunie curată, îi explică Nick.

– Pentru că bărbații sunt niște idioți, completă Royal cu amărăciune.

Expresia ei tulburată arăta că era de acord cu el.

– Până a doua zi, Kade a făcut febră mare, continuă Braden. În după-amiaza aceea, când directorul s-a întors din călătorie, mi-a trimis de știre. L-am adus imediat pe Kade acasă, și mai departe știți ce s-a întâmplat.

Nick își apăsă mâna la tâmple, simțind că mai avea un pic și-i ieșea creierul prin craniu. Trebuia să se gândească și să procedeze cum era mai bine pentru Kade. În trecut, reacționase de prea multe ori *fără* să se gândească, lăsându-se mânat de furie. Iar asta nu-i adusese decât și mai multă suferință, iar familia lui suferise deja cât pentru zece vieți.

– Ei bine, ce vom face? întrebă Royal.

– În primul rând, o să vorbesc cu Kade și apoi mă duc la Glasgow să discut cu directorul, răspunse Nick. De asemenea, avea să se ocupe de Corbin și să discute cu Lord Kincannon despre băiatul ăla dezgustător care îi era fiu.

– Nu, n-o vei face, interveni Braden, așezându-și cu fermitate ochelarii pe nas.

Royal se strâmbă.

– De ce nu?

– Pentru că am avut deja grijă să clarific situația, răspunse Braden. De îndată ce Kade mi-a povestit totul, m-am dus să vorbesc cu directorul. Am insistat ca fiul lui Kincannon să fie pedepsit și Corbin să fie concediat din funcția de profesor.

– Sunt sigur că a făcut întocmai, nu-i așa? întrebă Royal cu sarcasm.

– De fapt, chiar așa a făcut. Richard a fost eliminat din școală, și domnul Corbin a fost concediat fără nici o recomandare.

Nick râse, nevenindu-i să creadă.

– Cum ai reușit asta? Deși era adevărat că Braden avea mai multă minte decât restul familiei la un loc și era matur pentru vârsta lui, era încă tânăr și destul de necunoscător în treburile lumești.

– L-am amenințat că altfel o să vii tu, Nick, răspunse el. I-am spus că îți vei pune în gând să închizi școala și să distrugi reputația tuturor celor care au lucrat acolo.

– Și te-a crezut?

Braden îi aruncă un zâmbet nedumerit.

– Sigur că da. De fapt, am crezut că sărmanul om o să aibă o cădere nervoasă chiar atunci.

Royal râse scurt și aspru.

– În mod clar a auzit de reputația teribilă a lui Lord Arnprior.

– Da, și l-a îngrozit, comentă Braden cu un zâmbet mulțumit.

Nick făcu o grimasă când se uită la domnișoara Knight. Ultimul lucru pe care îl dorea era să o sperie pe fată cu povești exagerate

despre firea lui severă. Cu toate acestea, ea nu părea câtuși de puțin afectată de caracterizarea făcută de Braden. De fapt, zâmbetul ei sugera că era de acord cu tactica fratelui său.

– Te-ai descurcat bine, băiete, spuse Royal. Încă avem șanse să te transformăm într-un războinic scoțian.

Braden își coborî umerii și zâmbi timid.

– Doamne, sper că nu.

– Royal are dreptate, spuse Nick. Te-ai descurcat bine. Dar îl voi vizita pe director data viitoare când mă voi duce în Glasgow. De asemenea, îl voi vizita și pe Lord Kincannon și voi discuta cu el despre fiul său. Se opri, făcând o grimasă. Și trebuie să vorbesc și cu Kade despre acest incident. Nu ar trebui să ascundă nimic față de mine.

Detesta faptul că fratele lui mai mic păstrase un asemenea secret față de el.

– Nu poți, i-o tăie Braden cu hotărâre.

– Dar...

– Nu. Îl vei umili și mai mult. Știi cât de mult te admiră. Îi este teamă că o să fii dezamăgit de el.

– N-aș putea fi niciodată dezamăgit de el, protestă Nick.

– Bineînțeles că nu, continuă Braden. Dar el nu vrea să vorbească despre asta acum. Cel mai bine este să-l lăsăm până când va fi pregătit să aducă el însuși subiectul în discuție.

– Când ai devenit atât de inteligent? comentă Royal cu un pufnet.

Braden își dădu ochii peste cap.

– Întotdeauna am fost inteligent. Categoric, mai inteligent decât voi toți.

– Cred că o să devii un doctor excelent, spuse domnișoara Knight cu blândețe.

Cel puțin exista un membru al familiei pe care îl admira.

Nick oftă.

– În regulă, pentru moment, voi acționa cum mă sfătuiești tu. Dar trebuie să facem ceva ca să-l ajutăm pe Kade. Nu ne putem preface că nu s-a întâmplat nimic.

– Dar facem ceva, zise Braden pe un ton răbdător, de parcă Nick ar fi fost cam greu de cap. O angajăm pe domnișoara Knight să-i fie profesoară.

Guvernanta clipi, expresia ei schimbându-se din gânditoare în prudentă.

– Dar eu nu sunt profesoară. N-ar fi mai bine pentru Kade să fie în preajma unui profesor de sex masculin, care să aibă mai multă experienţă în astfel de situaţii?

Braden clătină din cap.

– Nu după acea experienţă traumatizantă de la Eskbank. Sincer, Kade se va simţi mai confortabil în prezenţa unei profesoare. I-am spus lucrul acesta lui Nick încă de luna trecută.

Ea aruncă o privire întrebătoare către Nick. Acesta încuviinţă din cap.

– A fost ideea lui Braden să angajăm o persoană de sex feminin pentru Kade, şi acum înţeleg de ce a fost atât de insistent în privinţa asta. Dar a fost ideea mea să îi înveţi câte ceva şi pe ceilalţi fraţi ai noştri.

Când ea începu să se încrunte, el ridică o mână.

– Deocamdată, vom lăsa deoparte acest subiect.

– Sau pentru totdeauna, murmură ea.

Nodul din pieptul lui începu să se descâlcească. Se părea că fata era dispusă să accepte postul, la urma urmei.

Royal oftă.

– În cele din urmă, se pare că avem totuşi nevoie de influenţa unei femei în locul ăsta blestemat.

Nick ridică din sprâncene.

– Ei bine, domnişoară Knight, ce crezi? Eşti dispusă să accepţi provocarea?

Ea se încruntă, încă dezbătând problema în sinea ei.

– Cum va trebui să mă îngrijesc de nevoile şi dorinţele lui Kade, voi avea control deplin asupra materialelor de curs şi asupra metodelor de predare?

El încuviinţă din cap, ştiind că putea avea încredere că avea să-l trateze pe Kade cu blândeţe.

– Şi te vei îngriji ca domnul MacDonald să înceteze războiul pe care l-a pornit împotriva mea?

– Se va ocupa de asta, altfel o voi face eu, rosti Braden cu asprime.

Fraţii Kendrick stăteau cu sufletul la gură, aşteptând decizia ei. Când, în sfârşit, îl privi direct pe Nick, expresia ei era în acelaşi timp ironică şi resemnată.

– Atunci, da, Lord Arnprior, spuse ea. Voi accepta poziţia.

Capitolul 9

Victoria corectă poziția degetelor lui Kade pe clapele pianului Broadwood.

– Încearcă așa! Și poate ar fi de ajutor dacă ai încetini ritmul puțin, deoarece este o piesă atât de grea.

Băiatul se uită la ea cu un rictus amuzant.

– Profesorul meu de muzică din Glasgow îmi spunea întotdeauna că mă străduiam prea tare de fiecare dată când începeam să studiez o piesă nouă. Spunea că trebuie să îmi exersez răbdarea dacă vreau să excelez cu adevărat.

Ea zâmbi.

– Să nu spui nimănui, dar eu am considerat întotdeauna că răbdarea este supraestimată. Nu cred că-i nimic în neregulă cu a începe studiul direct, cu entuziasm.

De fiecare dată, Victoria aborda o nouă compoziție, în special una atât de complexă din punct de vedere tehnic precum *Sonata 21* a lui Beethoven, cu mare entuziasm, fapt ce o făcea să uite de toate și să nu se descurajeze din cauza provocării.

– Nu-i voi spune lui Nick că ai zis asta, comentă Kade, chicotind. Ar fi șocat să audă că guvernanta mea m-a încurajat să mă revolt împotriva uneia dintre virtuțile de căpătâi.

Victoria se aplecă mai aproape de banca pianului, de parcă i-ar fi împărtășit o confidență.

– Acesta să fie micul nostru secret, vrei? Ne putem revolta împreună.

Plăcerea timidă din zâmbetul băiatului îi încălzi inima mai mult decât focul zdravăn care ardea în cămin.

– Sunt atât de bucuros că ai venit tocmai până aici ca să mă înveți, spuse el, întorcându-și atenția asupra partiturii așezate deasupra pianului. Detest faptul că Nick e îngrijorat din pricina mea. Dar pare că se simte mai bine știind că ai tu grijă de mine. În realitate, nu am nevoie de nimeni să mă îngrijească, adăugă el. Nu sunt un copil.

– Sigur că nu, răspunse ea pe un ton grav. De fapt, cred că ai deja câteva fire de păr alb în creștet.

Kade chicoti.

În realitate, nu era cu mult mai mare decât un copil și mai era și foarte sensibil. De fiecare dată când se gândea la trauma pe care o suferise, Victoriei îi venea să plângă sau să ceară socoteală cerurilor. Era greu de imaginat că cineva ar putea face atâta rău unui copil, deși aceasta era o perspectivă extrem de naivă asupra lumii. Învățase din proprie experiență că violența se ascundea peste tot, chiar și printre cele mai alese categorii ale societății. Victoria aproape că ajunsese să creadă că oamenii bogați și puternici, precum Thomas Fletcher, erau oameni de cea mai rea speță, deoarece se foloseau adesea de privilegiul lor pentru a abuza de ceilalți.

Când Kade începu din nou să cânte, cu degetele plutind pe deasupra clapelor, ea luă o lampă Argand de pe bufet și o așeză cu grijă pe pian.

Se aflau în salonul familiei, așteptându-i pe ceilalți să urce după cină. Cum amurgul cobora mai devreme în Scoția în acest moment al anului, familia Kendrick respecta programul rezonabil – deși demodat – al culcării odată cu găinile. Ea și Kade obișnuiau deja să se scuze înaintea desertului și să urce în salon pentru a-și petrece timpul la pian, înainte să ajungă tava cu ceai și să li se alăture frații lui.

Preluase rolul de profesoară cu o hotărâre sumbră, incapabilă să-i întoarcă spatele lui Kade după ce ascultase povestea îngrozitoare a lui Braden. O făcuse de dragul băiatului, bineînțeles, dar mai fusese un element care o surprinsese și pe ea – nu fusese capabilă să-l refuze pe Arnprior. Acesta fusese în mod evident devastat de suferința lui Kade, iar durerea și furia plutiseră în jurul lui ca un nor întunecat. Își controlase reacția cu o disciplină admirabilă, dar Victoria nu se lăsase păcălită. Era evident că el se învinovățea pentru ce i se întâmplase lui Kade. Se vedea, de asemenea, că se simțea destul de neajutorat când venea vorba despre gestionarea situației.

Așa că, atunci când îi ceruse cu tact să rămână, ea răspunsese afirmativ. Nu ar fi putut să trăiască împăcată cu ea însăși dacă ar fi întors spatele familiei Kendrick, când exista chiar și o fărâmă de șansă să îi poată ajuta. Chiar dacă asta însemna să-și petreacă iarna închisă într-un castel rece și îndepărtat, cu ceea ce probabil era cel mai încăpățânat grup de bărbați din Scoția.

Ca orice om de onoare, contele reușise cumva să-i controleze într-o oarecare măsură pe frații lui. Trecuseră aproape două săptămâni de când acceptase poziția de guvernantă, iar Alec plecase spre Glasgow împreună cu Braden. În tot acest timp, gemenii încetaseră

să o necăjească, Royal încetase să fie mereu ursuz și chiar și domnul MacDonald își retrăsese, în cea mai mare parte, atacurile.

Ajuta și faptul că toată lumea de la Kinglas îi era devotată lui Kade, astfel încât, atunci când contele anunțase că Victoria este importantă pentru recuperarea sănătății lui Kade – în ciuda faptului că era o femeie și o englezoaică –, familia se văzuse nevoită, cam fără tragere de inimă, să dea ascultare ordinelor.

Degetele lui Kade se împleticiră când porni să interpreteze notele finale ale rondoului.

– Pianissimo, murmură ea. Această secțiune este mai delicată, aproape ca muzica de dans. Se întinse în fața lui și apăsă câteva clape cu mâna stângă, pentru a-i exemplifica.

– Aha, înțeleg. Apoi accelerez spre final, nu-i așa?

Ea zâmbi.

– Exact. Încearcă din nou!

De data asta, Kade reuși. Victoria urmărea cu admirație cum degetele lui zburau peste claviatură, interpretând cu ușurință partea rapidă cu mâna stângă, acompaniată de tremoloul executat cu dreapta. Era o sonată care îi învingea până și pe cei mai experimentați interpreți, însă Kade se avânta peste note, punându-și tot sufletul în interpretare.

Când încheie cu o înfloritură triumfătoare, Victoria aplaudă cu entuziasm.

– A fost minunat, Kade. Vei învăța piesa în cel mai scurt timp.

El se întoarse să o privească, și ochii lui albaștri străluceau de bucurie, moment în care semăna foarte mult cu fratele lui mai mare. Ori de câte ori Kade se așeza la pian sau exersa la vioară, părea să uite de probleme. Începea să se vindece de trauma suferită și făcea progrese constante în fiecare zi.

Faptul că îi preda lui Kade, știind că îl ajuta cu adevărat, îi aducea Victoriei o liniște sufletească și un sens în viață pe care nu le mai simțise de la noaptea aceea îngrozitoare de la conacul Welgate.

– Mulțumesc, spuse el. Îl iubesc pe Beethoven, și această piesă este deosebit de frumoasă. Nu ar fi extraordinar dacă aș putea să compun și eu ceva atât de magnific? Aș vrea să pot.

– Ai încercat vreodată să compui?

Între sprâncenele lui apăru un mic rid.

– Presupun că nu m-am gândit niciodată cu adevărat. În plus, nu sunt așa talentat.

– Nu știi niciodată până nu încerci.

– Dumneata ai compus muzică vreodată?

Ea strâmbă din nas.

– Da, și eu categoric *nu* sunt talentată în privința asta. Rezultatul a fost oribil. Așa îi spusese unul dintre profesorii ei de la școală, deși același mesaj îl percepuse și de la propriile ei urechi. Destinul meu este să fiu profesoară.

– Dar ești un interpret grozav.

– Nu sunt la fel de pricepută ca tine. Se gândi o clipă la ce voia să-i spună. Trebuia să-i vorbească astfel încât să nu-l stânjenească sau să-i dezvăluie faptul că-i cunoștea cel mai ascuns secret. Cei mai mari compozitori sunt mai mult decât niște interpreți excelenți din punct de vedere tehnic. Ei mai simt și o mare emoție și privesc lumea cu o sensibilitate care nouă, celorlalți, ne lipsește. Pe compozitori îi inspiră experiențele din viața lor... bune sau rele... și își transpun sentimentele în muzică, într-o manieră care impresionează cu adevărat ascultătorii. Tu deja aduci un plus de emoție când interpretezi. E ceva asemănător cu a compune, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Cred că înțeleg, spuse el încet. Este ca și cum ai explica ceva fără a fi nevoie să vorbești despre asta.

– Exact. Unii dintre cei mai buni compozitori nu au avut o viață ușoară. Dar au folosit pianul, necazurile și bucuriile pentru a da viață muzicii... pentru a compune. Îl bătu ușurel pe umăr. Cred că tu ai genul acesta de sensibilitate, Kade. Pun pariu că ai putea compune ceva frumos dacă ți-ai pune în minte.

– Chiar crezi asta? întrebă el cu o duioșie emoționantă.

– Da, dar numai dacă îți dorești. Nu trebuie să te forțezi. Simțea, totuși, că i-ar fi de mare ajutor dacă l-ar lăsa să se afunde în muzica lui.

– Ar putea fi distractiv, comentă el. Dacă nu te deranjează să petrec puțin mai mult timp compunând, în loc să exersez.

– Absolut deloc. Și sunt fericită să te ajut în orice fel pot.

O luă prin surprindere când își aruncă brațele în jurul gâtului ei. Când se retrase din îmbrățișare, în ochii lui Kade lucea o fericire strengărească.

– Mulțumesc, domnișoară Knight. Ți-am spus în ultima vreme cât de minunată ești?

Victoria avu nevoie de o secundă ca să-și controleze emoțiile.

– Cred că da, domnule, și sunt foarte recunoscătoare pentru complimentele dumitale.

– E tare bine că avem iarăși o femeie în casă, comentă el în timp ce se apucă din nou de cântat. Deși Taffy este minunată, bineînțeles. Și nu e că nu-mi iubesc frații și bunicul, dar ei pot fi puțin cam...

– Gălăgioși și certăreți? încheie ea fraza în locul lui.

– Da, și probabil nu sunt interesați de muzica mea. Nick încearcă, desigur, dar de obicei e prea ocupat să mă asculte. Sunt atât de fericit că e acasă totuși. Mi-a lipsit teribil în timpul războiului.

– Sunt convinsă că da.

Mâinile lui se opriră pe clape.

– El m-a crescut, știi? Mama mea a murit când m-am născut și abia mi-l amintesc pe tatăl meu, pentru că a murit când aveam trei ani. Nick a trebuit să se ocupe de mine. Îi aruncă un zâmbet jenat. Ce povară suntem pe capul lui!

– Mă îndoiesc că el simte așa, spuse ea. Dar îmi pare rău că nu ți-ai cunoscut niciodată mama.

– Mulțumesc. Janet a fost totuși foarte bună cu mine. Și ei îi plăcea muzica, și îmi cânta la harpă ori de câte ori rămânea la Kinglas. Îmi plăcea foarte mult.

Victoria nu auzise niciodată pe cineva de la castel rostind acest nume.

– Cine este Janet?

Kade îi aruncă o privire uimită.

– A fost soția lui Nick. Nu știai că a fost căsătorit?

Creierul ei părea să se fi împotmolit.

– Ăăă, de fapt, nu.

Dintr-odată, Kade se simți inconfortabil.

– *A fost* cu foarte mult timp în urmă. Aveam doar șapte ani când a murit. Lui Nick nu-i place să discute despre asta, așa că noi nu vorbim despre ea de obicei.

Era puțin spus, deoarece ea nu auzise pe nimeni referindu-se la soția lui Arnprior sau la statutul lui de văduv. Mai mult, ea nu văzuse nici un semn că aici locuise vreo femeie.

Kade apăsă o clapă din registrul minor, interpretând o notă tristă.

– Încă îmi e dor de ea.

– Îmi pare rău, spuse ea încet. Este trist când moare cineva pe care îl iubim.

– S-a îmbolnăvit foarte brusc. Nick a fost distrus.

Să-și piardă soția la o vârstă tânără? Nu era de mirare că Arnprior era un om atât de serios.

– Îmi închipui.

– Totuși, moartea ei nu a fost așa îngrozitoare precum ce s-a întâmplat cu...

Kade se opri, strângându-și buzele într-o linie dreaptă.

– Cu cine? întrebă ea.

El îi aruncă un zâmbet care părea mai degrabă o grimasă.

– Nu contează. Chiar nu ar trebui să spăl în public hainele murdare ale familiei, după cum zice bunicul. Nici lui Nick nu i-ar plăcea să bârfesc.

Victoria trebui să-și reprime valul uriaș de curiozitate. Istoria familiei Kendrick nu era treaba ei.

– Foarte cinstit, tinere. Să bârfești cu guvernanta... cât de șocant! Toată lumea ar crede că suntem *foarte* vulgari.

Încruntarea lui dispăru.

– Doamne, sună mai degrabă distractiv. Poate că...

Se opri când ușa salonului se deschise. Arnprior intră, și Victoria simți că îi iau foc obrajii.

– Voi doi arătați de parcă ați pune la cale o năzdrăvănie, comentă contele, apropiindu-se de ei. Despre ce vorbeați?

Ea și Kade făcură un schimb de priviri.

– Despre nimic, rostiră la unison.

– Judecând după expresiile voastre vinovate, nu vă cred, replică el pe un ton sarcastic.

– Am discutat despre muzică, milord, spuse Victoria.

Ultimul lucru pe care îl dorea era ca el să știe că discutaseră despre soția lui. Angajatorul ei era un bărbat rezervat, care aprecia intimitatea, iar dacă el nu dorea să vorbească despre răposata lui soție – sau măcar să recunoască existența ei –, atunci ea avea să îi respecte dorința.

Kade îi zâmbi fratelui său.

– Întocmai! Am discutat despre Beethoven.

Arnprior își sprijini mâinile pe șoldurile acoperite de kilt – silueta lui înaltă, bine clădită, arăta superb în ținuta tradițională – și oftă, cu o mimică exagerată.

– Va trebui să fiu cu ochii pe voi doi. Am impresia că nu trebuie să mă încred în voi.

Kade chicoti plin de bucurie.

– Da, este distractiv să am în sfârșit un partener de belele.

– Ești la fel de rău ca gemenii, comentă Arnprior.

– Mai rău, spuse Kade.

Contele râse, chipul lui frumos strălucind de un amuzament rar afișat. Dumnezeule, dar omul arăta devastator când zâmbea în felul acela, mai ales când zâmbetul îi era adresat ei. Victoria era gata să se topească la picioarele lui.

Era un gând ridicol. Ea nu era genul de femeie care să se topească la picioarele nici unui bărbat.

Arnprior tocmai voia să răspundă, când ceilalți frați intrară brusc, urmați de un valet și de doamna Taffy cu serviciul de ceai. Contele făcu un semn din cap spre Victoria și se îndreptă spre biroul din lemn de mahon din colț. Își petrecea majoritatea serilor la biroul acela, ocupându-se de corespondență, în timp ce ea și Kade exersau la pian sau conversau cu gemenii la un ceai. Uneori li se alătura și Royal, deși el nu vorbea prea mult.

Dar în seara aceasta apăru și Angus în spatele gemenilor, cu doi dintre preaiubiții lui câini pe urme. Bătrânul o salută pe Victoria cu o încruntare, apoi se cufundă într-unul din fotoliile din fața căminului, dându-i foarte clar de înțeles cât de puțin o aprecia.

Ea își reprimă un oftat. Deși bătrânul încetase campania de ostilități împotriva ei, tot nu era bucuros de prezența ei acolo. Motivul rămânea un mister, deoarece Victoria nu încerca să-i transforme pe nepoții lui în niște dandi răsfățați, după cum se exprimase el. În cele din urmă, Victoria își spuse că bătrânului îi displăceau în general englezii și că era cel mai bine să îl ignore pe cât posibil.

– Salut, bunicule, strigă Kade, fluturând mâna spre el.

Băiatul îl respecta pe bătrânul necioplit și făcea orice ca să-l bucure. Uneori nu-i venea să creadă cum de supraviețuise un băiat atât de drăguț precum Kade în lumea grosolană a bărbaților Kendrick.

– Băiete, tocmai ai luat cina cu mine, i-o întoarse bunicul său.

– Știu, dar rareori vii să iei ceaiul cu noi, așa că mă bucur să te văd.

Angus strâmbă dintr-un colț al gurii. Victoria presupuse că bătrânul nu putea suporta nici măcar farmecul lui Kade.

– Poate că mi-ar plăcea să ascult puțină muzică în seara asta, răspunse bătrânul.

– Eu și domnișoara Knight am exersat o sonată de Beethoven, spuse Kade. Ți-ar plăcea să o asculți pe asta?

Bătrânul pufni batjocoritor.

– De ce aș vrea să aud o muzică frivolă, compusă de un străin? Am chef de o muzică de-a noastră, de dans.

Taffy, care aranjase ceștile pe masa joasă din fața canapelei, se îndreptă ușor de spate și-l sfredeli cu privirea pe Angus. Când acesta se făcu roșu ca racul, Victoria nu fu deloc surprinsă. Numai doamna Taffy îl putea face de rușine pe Angus MacDonald. Aveau ceea ce se putea numi o „relație interesantă", deși Victoria nu avea nici o dorință să afle mai multe detalii.

– Angus, lasă băiatul să cânte ce vrea, spuse contele peste umăr. Beethoven e prima noastră alegere, Kade. Aș vrea să aud.

– Trebuie să spun că tind să fiu de acord cu bunicul, interveni Graeme, întinzându-se să ia un biscuit de pe farfuria ticsită cu produse de patiserie.

Când Taffy îl plesni peste mână, și-o trase înapoi de parcă s-ar fi ars.

– Va trebui să aștepți puțin, se răți ea pe un ton plin de mustrare. Până *după* ce contele și bunicul vostru își vor fi luat ceaiul.

– Și vei asculta orice va cânta Kade, spuse contele, fixându-l pe Graeme cu o privire severă.

– Dar...

Grant își lovi fratele geamăn în coaste.

– Taci, Graeme! Apoi zâmbi spre Kade. Cântă orice vrei, băiete! Nouă o să ne placă oricum.

Kade îi aruncă fratelui său un zâmbet trist.

– Este în regulă. Și mie îmi place muzica de dans.

– Întocmai! Îmi voi aduce cimpoiul și voi cânta cu tine, interveni Angus, ridicându-se de pe scaun.

– Nu! strigară gemenii.

De fapt, toți bărbații păreau alarmați. Bătrânul își privi nepoții plin de reproș.

– Dar vouă vă place cimpoiul.

– Nu și cum cânți tu la el, îi spuse Royal fără cruțare.

– L-ai auzit în prima noapte în care ai stat aici, o informă Grant pe Victoria, de parcă ea ar fi putut uita.

– Oh, spuse ea. Am crezut că încerca să fie...

Grant clătină din cap posomorât.

– Înțeleg. Nu putu decât să zâmbească plină de compasiune spre bătrân, deoarece acesta arăta foarte dezamăgit. Nu a fost așa rău. De fapt, a fost destul de... mișcător.

Toată lumea se holbă la ea de parcă ar fi fost nebună. Angus o privi cu suspiciune, apoi ridică din umeri, așa cum făcea de obicei.

– Ei bine, haideți, atunci, spuse el brusc, fluturând mâna spre Kade.

– De ce nu cânți *Shean Truibhais?* îi sugeră Royal, rostind cu accentul specific denumirea galică.

Se duse la fereastra care dădea spre peluza din spatele castelului și se cufundă iarăși în tăcere. Din câte își putea da seama Victoria, asta făcea Royal în cea mai mare parte a timpului, atunci când nu se lua la harță cu Arnprior.

– E denumirea galeză pentru Pantaloni Sfâșiați, îi explică Kade. E un dans despre cum a fost scos în afara legii kiltul, după bătălia de la Culloden. Scoțienii munteni au fost forțați să poarte pantaloni, așa că le venea să și-i rupă de pe ei.

– Nenorociții de englezi bastarzi, murmură Angus.

– Pare să fie un dans interesant, spuse Victoria. Se ridică de pe banca din fața pianului. Îți aduc o ceașcă de ceai și un biscuit când termini.

Kade încuviință din cap absent, răsfoind partiturile muzicale. Ar fi trebuit să-l facă să se oprească și să mănânce, deoarece băiatul se gândea rareori la mâncare dacă nu îi amintea cineva.

În timp ce Kade interpretă muzica plină de viață, ea turnă ceaiul și-i întinse ceașca lui Grant, ca să i-o dea. Fusese încântată să descopere că Grant era un tânăr foarte drăguț, atunci când nu-l îndemna Graeme la necazuri. Doamna Taffy așeză biscuiții pe farfurii, apoi se retrase.

Când Kade termină de interpretat cu o înfloritură personală, toată lumea bătu din palme – cu excepția lui Angus, care cel puțin încuviință din cap în semn de aprobare. Chiar și câinii lătrară cu entuziasm și fură mustrați de stăpânul lor.

Salonul familiei Kendrick nu era încăperea cea mai elegantă, iar bărbații – și câinii – erau greu de stăpânit. Dar faptul că nimeni nu o agresa și nu o acuza de crimă era un avantaj enorm. Începea să se gândească că, dacă avea puțin noroc, putea să treacă teafără peste iarnă. Conform celei mai recente scrisori primite de la Dominic, nici doamna Welgate, nici tatăl ei nu luaseră deocamdată vreo măsură

împotriva ei, și el nici nu se mai aștepta la asta din partea lor. Dacă lucrurile rămâneau la fel de liniștite, putea să se întoarcă în Londra cândva pe timpul verii și să înceapă să pună la cale deschiderea seminarului pentru fete.

Trebuia doar să supraviețuiască iernii și primăverii în Scoția, alături de Lord Arnprior și de frații săi.

Graeme înghiți alt biscuit.

– Cred că..., începu el cu gura plină.

Când Victoria ridică în mod voit din sprâncene, el făcu o grimasă, dar mestecă și înghiți înainte să vorbească din nou. În mod oficial, ea nu le oferea gemenilor lecții de etichetă, dar nu se putea abține să nu îi corecteze tacit, uneori. Din fericire, funcționa dacă afișa o expresie îngrozită.

– După cum ziceam, reveni Graeme după ce înghiți, tot cred că ar fi minunat să putem învăța să valsăm, în loc să repetăm doar dansurile noastre tradiționale.

– Dacă am putea învăța să valsăm la timp pentru balul de iarnă de la Sir Duncan MacLeish..., continuă Grant pe un ton visător.

O țintuia cu privirea pe Victoria, de parcă ar fi fost un cățeluș lovit. Graeme adoptă o expresie asemănătoare, ba chiar merse mai departe și își țuguie buza inferioară.

Victoriei îi venea să izbucnească în râs și să-i certe pentru că se gândiseră că era destul de prostuță cât să cadă în capcana lor. Da, poate că era dispusă să le dea câte un sfat din când în când, dar ea *nu* era profesoară de dans.

– Eh, n-aveți nevoie să vă învârtiți ca niște acrobați pentru a atrage privirile fetelor, comentă Angus. Nimic nu-i mai bărbătesc și mai viguros ca un dans țărănesc... O să atrageți sigur fetele. Chiar mai bine ar fi dansul sabiei.

– Mă îndoiesc că va exista așa ceva la balul lui Sir Duncan, comentă Royal.

În cele din urmă, i se făcu milă de piciorul lui și se așeză pe fotoliul de la fereastră.

– Mi-ar plăcea să văd dansul sabiei într-o zi, rosti Victoria cu veselie, sperând să distragă atenția de la cererea neplăcută a lui Graeme.

Grant se îndreptă imediat de spate.

– Îți vom arăta bucuroși.

– Și apoi *tu* ne vei putea arăta cum să valsăm, adăugă Graeme triumfător.

Of! Intrase direct în această capcană.

Grant sări de pe scaunul lui.

– Stați doar să aduc niște săbii din panoplia aflată în holul de la intrare.

Arnprior își ridică privirea din corespondența sa.

– Nu se va face dansul sabiei în casa asta. Ți-am spus de o sută de ori lucrul acesta.

– Dar, Nick..., începu Graeme.

– Nu, repetă contele cu fermitate. Se uită la Victoria. Nu se termină niciodată bine, și avem mobilier rupt drept dovadă.

Ea încercă să nu se arate prea ușurată, deși era tentată să râdă când și-i imagină pe gemeni demolând salonul.

– Înțeleg perfect. Poate că îmi vor arăta în curte, când vremea va fi mai blândă.

Când gemenii își mormăiră nemulțumirea, fratele lor rămase imperturbabil.

– Va trebui să vă mulțumiți cu dansurile țărănești obișnuite, pe care sunt sigur că le cunoașteți destul de bine. În plus, Sir Duncan este un om de modă veche, și mă îndoiesc că va permite valsul la vreunul dintre balurile sale.

– Valsul e prea scandalos pentru Ținuturile Înalte, milord? întrebă Victoria cu un zâmbet, în timp ce ducea ceainicul spre birou pentru a-i umple din nou ceașca.

Aproape că îi venea să-l sărute pentru că o salvase.

„Aproape?"

– Suntem puțin mai înapoiați aici, în caz că nu ai observat, rosti el, zâmbind ironic din spatele ceștii.

Ea se prefăcu șocată, ca să acopere faptul că se simțea stânjenită de ideea că l-ar putea săruta.

– Chiar așa? Vai, dar nu am observat deloc asta.

Un pufnet batjocoritor din partea lui Angus îi spuse care era părerea lui despre schimbul lor jucăuș de replici. Poate că își închipuia că flirta cu nepotul său, dar ea în mod categoric nu făcea asta. Voia doar să fie... drăguță.

– De fapt, să știi că te înșeli, Nick, spuse Graeme. Chiar *o să se danseze* vals. Lady MacLeish aduce o orchestră din Glasgow care o să interpreteze toată muzica.

Contele își puse ceașca pe birou și le acordă gemenilor toată atenția lui.

– Serios?

Grant aprobă cu entuziasm.

– Da, așa e! Știm asta din surse sigure.

Arnprior se ridică și o urmă pe Victoria înapoi până la masa pe care era servit ceaiul. Într-un fel, contele reuși ca această mică plimbare să pară intimidantă, sau cel puțin gemenii păreau să creadă asta. Până când ajunse lângă ei, gemenii păreau destul de nervoși.

– Și cine este această sursă sigură? întrebă contele. Sper că nu este cineva cu care v-ați întâlnit în afara proprietății.

Graeme se înroși până în vârful urechilor, în timp ce Grant deveni palid ca o stafie.

Din ordinul fratelui lor, gemenii fuseseră închiși pe proprietate în ultimele zile, din cauza unui incident care era prea șocant pentru a fi discutat în fața unei doamne. Indiferent de ce se întâmplase de data asta, Victoria avu impresia că astfel de incidente aveau loc în mod regulat.

– Domnul Allen le-a spus băieților, se auzi Angus din colțul său de lângă foc. M-au însoțit la rundele pe care le fac pe la arendași, ieri, și ne-am oprit să schimbăm câteva vorbe cu el. Soția lui a auzit chiar de la Lady MacLeish.

Contele se uită lung la bunicul lui, iar acesta continuă să pufăie din pipa lui cu siguranța pe care o poate avea un om sincer sau un mincinos înnăscut.

– Așa e, susținu Graeme. Domnul Allen ne-a spus. Își lovi fratele geamăn cu cotul. Nu-i așa?

Grant își plecă ușor capul ca un porumbel agitat.

– Întocmai.

Arnprior îi studie nemulțumit.

– Presupun că ar trebui să fiu fericit că vă interesează administrarea domeniului, comentă el în cele din urmă.

Angus își scoase pipa din gură.

– Așa și trebuie. Doar asta vrei, nu-i așa?

– Dacă ar fi adevărat, aș radia de bucurie, replică Arnprior.

– E absolut adevărat, spuse Graeme, privind cu seriozitate la fratele său mai mare.

Arnprior se uită lung la el, apoi ridică din umeri.

– Bravo vouă, băieți! Sunt sigur că bunicul tău apreciază ajutorul pe care i-l dați.

Când se aplecă să ia un biscuit, Victoria se trezi admirându-i șoldurile musculoase și spatele bine proporționat, trăsături subliniate de țesătura drapată a kiltului. Nu că ar fi avut cum să nu îl admire, oricât de lipsit de politețe ar fi fost gestul, pentru că el stătea direct în fața ei – ba chiar la nivelul ochilor. Și, deși nu fusese niciodată o admiratoare înfocată a costumului tradițional scoțian, după ce îl văzuse pe conte îmbrăcat astfel mai mult de o dată pe săptămână, hotărâse că stilul acesta vestimentar începea să îi placă.

El se îndreptă.

– Ei bine, domnișoară Knight, ce părere ai? Ți-ar face plăcere?

Ea își mută privirea în sus și-i văzu expresia amuzată. Dumnezeule! Când observase că îi studia, pe furiș, partea dorsală? Ba, mai rău, i se păruse amuzant că o prinsese asupra faptului.

Ea însă nu găsea nimic amuzant.

– Ce anume să-mi facă plăcere, milord? întrebă ea, încercând să adopte un ton demn.

Și asta era o provocare pentru ea, deoarece simțea că îi luase foc fața. El ridică din sprâncene.

– Păi, să îi învețiți pe frații mei să valseze, desigur. Și, din moment ce eu știu deja pașii acestui dans, voi fi mai mult decât fericit să te ajut.

– Spuneți da, domnișoară Knight, o imploră Graeme. Ar fi cel mai bun lucru întâmplat vreodată.

– Vreodată, repetă Grant cu la fel de mult entuziasm.

– Domnișoară Knight, te rog să faci asta, insistă și Royal. Altfel, acești doi idioți ne vor sâcâi până ne vom pierde mințile.

Ea întâlni privirea amuzată a contelui, dar rezistă impulsului nedemn de a scoate limba la el – sau să-l lovească în fluierul piciorului – pentru că o manipulase atât de ușor.

O adusese exact în poziția pe care o dorise de la început pentru ea – și o făcuse în fața întregii lui familii. Acum o provoca să refuze.

Capitolul 10

– Ei bine, domnișoară Knight? întrebă Nick din nou. Îi învățăm pe frații mei să valseze?

Ea clipi de câteva ori, de parcă ochii ei albaştri frumoşi ar fi încercat să se concentreze. O prinsese cu garda jos – după ce o surprinsese că-i studia posteriorul. Roşeaţa din obrajii ei stătea dovadă că ea nu era genul de femeie care se holba la posteriorul bărbaţilor. Până şi pielea de pe piept i se înroşise, deasupra decolteului îngust al corsajului. Deoarece stătea lângă ea, Nick putea vedea în decolteu, exact acolo unde umflăturile sânilor forţau materialul să se desfacă. Dacă se apleca uşor...

„Încetează! Imediat!"

Oferta lui nesăbuită de-a o ajuta să-i înveţe pe gemeni să valseze era doar parţial explicată de faptul că el voia ca ea să fie profesoara fraţilor săi. Şi acum se gândea să arunce pe furiş o privire în decolteul ei. Nu conta câtuşi de puţin că era o femeie drăguţă şi bună şi că făcea progrese remarcabile cu Kade. Victoria Knight era totuşi slujitoarea lui, iar el nu flirta cu servitorii.

Nick nu flirta în general. De fapt, nu mai fusese cu o femeie de când se întorsese acasă din război. Îi mulţumise lui Dumnezeu că Victoria era o guvernantă extrem de cuviincioasă şi o doamnă desăvârşită, de vreme ce el o găsea mai atrăgătoare decât ar fi vrut să recunoască. Oricum, bănuia că nici ea nu ar flirta cu angajatorul ei, la fel cum nu ar fugi cu o trupă de acrobaţi.

– Vorbeşti serios, Nick? întrebă Grant, plin de speranţă. Vrei să ne ajuţi cu adevărat?

– Bineînţeles, spuse el.

Dacă ar putea s-o convingă şi pe Victoria să îi ajute, cel puţin ar ieşi ceva bun din impulsul lui nebunesc.

Uneori, lui Nick îi venea cu greu să creadă că gemenii erau deja suficient de mari ca să-şi întemeieze propriile familii – suficient de mari cât să facă ceva semnificativ cu viaţa lor, nu să se comporte ca nişte tineri ticăloşi, alunecând dintr-o greşeală în alta. Fusese o greşeală din partea lui să îi lase atâta vreme fără îndrumare, doar sub supravegherea lui Angus.

Numai duminica trecută fuseseră prinşi că pătrundeau în biserică să fure colecta săptămânală. O făcuseră, desigur, fără să se gândească la consecinţe. Nick fusese forţat să facă o donaţie uriaşă bisericii pentru a compensa comportamentul lor şi să promită vicarului că toată familia lui avea să înceapă să ia regulat parte la slujbe.

Cât despre faptul că gemenii își petreceau atât timp ajutându-l pe Angus cu treburi administrative? Nick avea serioase îndoieli în această privință.

– Ptiu, se îmbufnă bunicul, pufăind din pipă. De parcă un conte nu ar avea lucruri mai bune de făcut decât să vă învețe pe voi, pușlamalelor, să țopăiți ca o pereche de fetițe. E al dracului de ridicol!

– Sunt întru totul de acord, domnule MacDonald, spuse Victoria, găsindu-și glasul în cele din urmă.

Era evident că situația devenise foarte neplăcută pentru sărmana fată, dacă se vedea nevoită să se bazeze pe sprijinul dușmanului ei.

– Văd că minunile nu încetează să apară, se miră Angus, și sprâncenele lui albe și sârmoase se ridicară în semn de surprindere. Englezoaica este de acord cu mine. Ei bine, asta e, băieți! Domnișoara Knight *nu* vă va învăța să dansați, așa că ar fi mai bine să treceți peste ideea asta prostească de-a încerca să vă comportați ca niște blestemați de englezi.

Graeme și Grant păreau atât de încremeniți, că Nick fu nevoit să-și reprime hohotele de râs.

– Mă înțelegi greșit, domnule MacDonald, continuă Victoria. Am vrut să spun că nu este nevoie să se deranjeze contele. Sunt perfect capabilă să îi învăț pe gemeni să valseze și fără ajutorul lui.

– Vrei să spui că o vei face? întrebă Grant cu o expresie amuzată și plină de speranță întipărită pe chip.

– Se pare că nu am de ales.

Încruntarea ei și pufnetul dezaprobator pe care i le adresă apoi lui Nick fură mai degrabă o etalare adorabilă de supărare.

– Ura! exclamă Graeme, sărind în sus. Își apucă fratele de braț și îl trase în picioare. Ce vrei să facem mai întâi?

Ea indică spre spațiul dintre canapea și fereastră.

– Ar trebui să trageți niște scaune din drum și să strângeți covorul. Astfel nu vă veți împiedica și nu veți cădea unul peste celălalt.

– Nu vă temeți, domnișoară Knight, zise Graeme, avem pașii extrem de ușori. Suntem cei mai buni dansatori cu sabia din ținut, de fapt.

Royal pufni și se dădu la o parte din fața lor.

– Mai degrabă, la tăiatul picioarelor.

Gemenii protestară, dar o făcură în timp ce cărau mobila și rostogoleau covorul. Victoria se uită la ei cu îngrijorare, de parcă abia acum conștientiza în ce se băgase. Gemenii erau înalți, deși cam

deşiraţi. Doar Logan era mai mare şi mai puternic decât ei. Era un adevărat munte de om, capabil să arunce un trunchi de copac cu o uşurinţă uimitoare.

„Dar nu suficient de puternic pentru a-l salva pe Cameron, nu-i aşa?"

Nick trânti uşa în faţa acestui val de amintiri urâte. Nu ieşea nimic bun dacă se gândea la fratele care fugise de la Kinglas cu mulţi ani în urmă.

Simţi o atingere uşoară pe braţ şi tresări.

– Milord, s-a întâmplat ceva? întrebă Victoria cu glas slab.

– Nimic, răspunse el brusc. Se uită la gemenii care îşi aşteptau nerăbdători lecţia. Mă tem doar că băieţii îşi vor zdrobi picioarele alea firave.

Zâmbetul ei luminos topi o parte din gheaţa pe care o avea în jurul inimii.

– Picioarele mele nu sunt deloc firave. Şi voi fi bine.

– Iar eu voi fi mai mult decât bucuros să le demonstrez paşii de vals. Existau puţine lucruri pe lumea asta care i-ar fi putut îndepărta gândurile întunecate în afară de a ţine o fată frumoasă în braţe. Era o tentaţie nebunească, dar în momentul acesta nu îl deranja să se comporte nebuneşte.

Privirea ei îl ţintui pentru o clipă. Dar curând ea îşi reveni şi adoptă expresia unei guvernante pline de tact.

– Mulţumesc, milord, dar sunt sigură că doreşti să te întorci la corespondenţa dumitale.

Nick nu îşi dădu seama dacă propunerea lui i se păru bine-venită sau necuvenită. Desigur, Victoria avea dreptate, iar el ar fi trebuit să se simtă uşurat.

Dar nu se simţea.

– Mai târziu, ripostă el. Am sentimentul că va fi mult mai distractiv să îi urmăresc pe fraţii mei cum învaţă să danseze vals decât să redactez o scrisoare pentru bancherul meu.

Ea îi răspunse cu un zâmbet mohorât, apoi se duse lângă gemeni.

– Vrei să cânt un vals, domnişoară Knight? întrebă Kade. Sunt sigur că m-aş putea descurca destul de bine, dacă ar fi să te ajut.

– Nu, e în regulă, Kade. Le voi arăta fraţilor tăi paşii de bază, apoi o să le cânt eu un vals.

Grant se uită în jos la ea.

– Dar noi cu cine o să dansăm dacă dumneata cânți la pian?

– O să dansați unul cu celălalt, le spuse ea pe un ton calm.

Gemenii se holbară la ea și apoi unul la celălalt, în mod clar îngroziți.

– Dar... dar nu pot face asta cu un alt bărbat, protestă Graeme, chiar dacă e fratele meu. *Mai ales* dacă e fratele meu.

Tonul lui sugera că le ceruse ceva aproape nenatural. Victoria își înclină capul.

– Dar dansați cu alți bărbați dansurile tradiționale și cel cu sabia, nu-i așa?

– Da, dar nu ne îmbrățișăm, spuse Grant cu dezgust.

– Imbecililor, murmură Angus.

Cu toate astea, bătrânul se uita la ei amuzat.

– Tinerele domnișoare dansează mereu împreună atunci când iau lecții de dans, îi informă Victoria.

– Asta e altceva, protestă Graeme.

– Hmm. Victoria își lovi un deget de bărbie. De ce este diferit?

– Pentru că pur și simplu este, răspunse Grant, fluturându-și brațele într-un mod straniu.

Royal, care se așezase pe fotoliu, zâmbea malițios.

– Ce logică impecabilă!

Graeme îi aruncă o privire încruntată.

– Du-te învârtindu-te!

– Ai grijă cum vorbești, îl potoli Nick brusc. Vă aflați în prezența unei lady.

Gemenii făcură aproape același tip de grimasă.

– Îmi pare rău, domnișoară Knight, spuse Graeme.

– Îmi pare rău, domnișoară Knight, adăugă Grant.

– Scuzele au fost acceptate, îi liniști ea. Și, dacă nu doriți să învățați vals, e perfect de înțeles.

Încuviință din cap și începu să se îndepărteze. Protestele lor vehemente o făcură să se întoarcă.

– Ah, să înțeleg că acum sunteți dispuși să dansați împreună?

Băieții se uitară unul la celălalt.

– Presupun că da, spuse Graeme. Dacă asta înseamnă că, în cele din urmă, vom ajunge să dansăm cu fete *adevărate*.

– Acesta este scopul întregului exercițiu, nu-i așa? comentă ea cu un zâmbet aprobator.

Până acum, Royal deja lăcrima de râs și Kade își acoperise gura cu ambele mâini ca să-și stăpânească râsetele. Până și Angus părea impresionat de modul în care ea îi stăpânise pe gemeni.

Să o vadă pe această guvernantă extrem de feminină și drăgălașă controlându-i pe frații lui fusese cel mai distractiv lucru pe care îl văzuse Nick de multă vreme încoace.

Victoria îi aruncă lui Royal o privire aspră care nu avu nici un efect asupra ironiei situației, din punctul de vedere al lui Nick. Fratele lui nu mai râsese atât de copios de multă vreme, și era minunat să vadă ochii lui Royal luminându-se de fericire.

– Ignorați-l, le spuse ea gemenilor care se holbau supărați la Royal. Victoria se uită la ghetele lor. Ei, dar ăștia nu sunt tocmai pantofi de dans, nu-i așa?

– N-avem așa ceva, spuse Grant.

– Va trebui să comandăm niște perechi dacă sunteți serioși în ceea ce privește dansurile de societate, îi informă ea. Deocamdată, ar fi mai bine să vă scoateți ghetele. Va fi mai ușor să faceți răsucirile în picioarele goale.

Odată ce își scoaseră ascultători ghetele, și Victoria văzu îngrozită felul în care arătau șosetele lor, le arătă cum să se țină unul pe celălalt în brațe.

– Tu ești partenerul de sex masculin, Grant, așa că ține-o pe doamna ta în felul acesta, îi explică ea și luă mâna lui Graeme ca să o pună pe umărul fratelui său.

– De ce trebuie să fie el bărbatul? protestă Graeme.

– Pentru că e mai amabil decât tine, răspunse Victoria. Și, pentru acest exercițiu, tu ești o tânără domnișoară frivolă, cu reputația de femeie care frânge inimile. Toate mamele vorbesc despre tine și nu te aprobă.

– Nu este adevărat, spuse el indignat.

– Eu am auzit altceva, replică ea, subliniindu-și punctul de vedere.

Graeme *chiar căpăta* o reputație în rândul familiilor din ținut – și nu era o reputație care să fie pe gustul lui Nick.

Flăcăul mormăi câteva proteste pe care Victoria le ignoră. Atingându-le ușor brațele și oferindu-le instrucțiuni precise, ea începu să le explice pașii. Din păcate, gemenii, care erau atletici și destul de grațioși în mod natural, se împiedicau mereu unul de celălalt.

– Au, se plânse Grant când Graeme călcă apăsat peste degetele lui de la picioare.

– Lasă-mă să-ți arăt eu, Grant, spuse ea răbdătoare. Și tu privește cu atenție, Graeme!

Când deveni partenera de dans a lui Grant, băiatul îi aruncă geamănului său un zâmbet până la urechi. Nick nu putea să-l învinuiască. Orice bărbat normal la cap ar fi fost fericit să o țină pe grațioasa Victoria Knight în brațele sale.

Ea îl lovi peste umăr pe Grant.

– Fii atent! exclamă ea cu asprime.

– Da, domnișoară, răspunse Grant cu voce spăsită.

Victoria îi arătă pașii de vals încet și cu grijă, explicându-i și numărând pe măsură ce avansau.

– Înțelegi acum? întrebă ea, oprindu-se.

El încuviință din cap.

– Bine, conchise ea. O să adăugăm muzică, și vreau ca tu și Graeme să încercați singuri. Însă nu vă grăbiți și concentrați-vă asupra ritmului!

Se duse iute la băncuța pianului, iar Kade se trase într-o parte ca să-i facă loc. Ea zâmbi încurajator spre gemeni.

– Gata?

Băieții, care se țineau în brațe mult prea strâns, păreau atât de serioși, că ziceai că se pregăteau să meargă la război.

– Da, domnișoară, spuse Grant.

Ea începu să cânte un vals cunoscut, unul pe care Nick îl auzise de nenumărate ori. Tinerii începură să urmeze pașii pe care îi învățaseră de la Victoria. După câteva minute în care îi urmărise rotindu-se cu grijă prin cameră, Victoria grăbi ritmul.

– Asta e! le strigă ea. Mențineți ritmul!

Cu expresii chinuite, băieții se împiedicară.

– Dumnezeule, mormăi Angus. Este groaznic.

– Au cam măcelărit valsul, comentă Kade, strâmbându-se când Graeme aproape se împiedică în timpul unei rotiri. A fost un miracol că n-au căzut amândoi în fund.

– Ignorați criticile, strigă Victoria către gemeni. Vă descurcați de minune. Doar continuați să numărați pașii.

Royal cam rămăsese fără aer din cauză că râdea foarte puternic, iar Nick trebui să facă mari eforturi pentru a păstra o mimică serioasă.

– Cred că m-am prins cum se dansează, se lăudă Grant când îl aruncă pe fratele lui într-o rotire largă.

Prea largă, după cum se dovedi. Loviră unul din fotolii, și piciorul lui Graeme alunecă pe podeaua lustruită. În timp ce cădea, Grant făcu o încercare curajoasă să-l prindă, dar unul dintre câini se aruncă înainte și între picioarele lui Grant și îl încurcă. Amândoi gemenii căzură cu un bubuit puternic care zgudui până și ceștile cu ceai.

Toată lumea îngheță, inclusiv câinii. Apoi gemenii începură să urle.

– Dă-te de pe mine, împiedicatule, strigă Graeme, împingându-l pe fratele său.

– Încerc, spuse Grant. Mi s-a prins nenorocita de cămașă în cureaua ta.

– Nu vă mai luptați unul cu celălalt, le ordonă Nick, pășind peste ei.

Reuși să-i descurce cu minime daune și îi ridică pe amândoi.

– Nu v-ați rănit, nu-i așa? întrebă Victoria.

Se grăbise spre ei și se agita în jurul lor ca un fluture fricos. Graeme se strâmbă și își frecă posteriorul.

– Cred că mi-am rupt...

– Atenție, mormăi Nick.

– Sunt bine, comentă Royal, care șchiopătă până la ei ca să-i studieze. Au nevoie de-o căzătură mult mai zdravănă ca să-și crape țestele.

Grant făcu o grimasă speriată spre Victoria.

– Aveam impresia că ne descurcăm, dar cred că ne-am înșelat.

– Ne descurcam bine până să o ia la goană câinele ăla afurisit, spuse Graeme și aruncă o privire urâtă spre bunicul lui.

Câinii, conștienți de faptul că făcuseră belele, își găsiră refugiu sub scaunul lui Angus.

– Îmi pare rău, băieți, spuse bunicul lor. Dar chiar și niște pui de câini ar fi putut să danseze mai bine decât voi.

Gemenii aruncară o privire plină de rugăminți spre profesoara lor.

– A fost atât de groaznic? întrebă Graeme.

– Ăăă...

Victoria nu mai adăugă nimic la acest răspuns monosilabic, pentru că nu voia să le rănească sentimentele.

– Poate că ar ajuta să-l vadă interpretat corect, zise Nick. De niște dansatori care cunosc pașii.

Ea se încruntă.

– Nu cred...

– Asta este o idee bună, rosti Grant entuziasmat. Domnișoară Knight, dacă v-am putea vedea pe dumneata și pe Nick dansând corect, sunt sigur că am înțelege cum se face.

– Nick e un dansator destul de bun, din câte îmi amintesc, rosti Royal. Lord Arnprior îmbrăcat în kilt a făcut multe femei să leșine și să roșească la balurile regimentului.

– Adevărat? Graeme îl privi pe Nick de parcă l-ar fi văzut într-o lumină nouă. Femeile obișnuiau să leșine din cauza ta?

– Bineînțeles că nu, răspunse Nick, uitându-se lung la Royal.

Fratele lui ridică din umeri.

– Dar îți place să dansezi.

Nick nu putea nega acest lucru. Descoperise că puține lucruri sunt mai plăcute decât a lua o femeie drăguță în brațe pentru un vals sau chiar și pentru un dans tradițional. În plus, făcea asta pentru o cauză nobilă, nu-i așa? Făcea asta pentru a-i ajuta pe băieți să-și îmbunătățească manierele, nu se putea afirma că ceda în fața dorinței sale de-a o ține în brațe pe drăguța lor guvernantă.

– Ce zici, domnișoară Knight? Ne rotim pe aici?

Întinse mâna spre ea. Ea își strânse buzele într-o linie dreaptă. Lui Nick îi fu clar că ei nu i se părea un gest cuvenit să danseze cu el.

Cuvenit? Era al naibii de periculos.

Cu toate astea, ce putea fi rău dacă dansau într-o cameră plină cu tineri și cu un bunic morocănos care stătea cu ochii pe ei?

În mod ciudat, Angus nu mai părea a dezaproba ce se petrecea. De fapt, îl studia pe Nick cu o expresie care părea mai degrabă perplexă decât oricum altcumva.

– Dar eu sunt singura care poate cânta vals, încercă să se scuze Victoria.

– Pot să cânt eu, interveni Kade. Am recunoscut valsul Sussex, și tocmai am găsit partiturile în dosarul tău. Pare la fel de simplu ca orice altă muzică.

Nick aproape râse când ea bombăni în barbă.

– Oh, foarte bine, acceptă ea în cele din urmă. Dar o fac doar pentru a-i ajuta pe gemeni.

– Bineînţeles, replică el, adoptând o expresie nedumerită. Ce alt motiv ar putea fi?

Când ea se înroşi, el îşi trecu mâna peste gură pentru a-şi ascunde un zâmbet. Era o dulceaţă de fată, iar el nu-şi mai amintea de când nu se mai distrase atâta. Desigur, tristeţea era ceva obişnuit la Kinglas zilele astea. Dacă să tachineze o guvernantă englezoaică devenea cel mai amuzant moment din săptămâna lui – poate din tot anul lui –, chiar ajunsese rău.

După ce Kade interpretă primele note ale valsului, şi ea îşi puse în cele din urmă mâna într-a lui, Nick avu un sentiment straniu de victorie, de parcă ar fi câştigat un fel de luptă. O auzi icnind şi văzu roşeaţa din obrajii ei trandafirii.

Luptă? La naiba, se trezi dintr-odată în mijlocul unui adevărat război cu sine însuşi, stăpânindu-se cu greu să nu o ia în braţe şi să o ducă în patul lui. Slavă Domnului că familia lui era în cameră, altfel ar fi fost ispitit să facă un gest incredibil de stupid. Victoria Knight era o femeie educată care lucra pentru el, aşa că îi era cu totul inaccesibilă.

În plus, ultimul lucru de care avea nevoie era o femeie – orice femeie – alături, zi de zi. Sexul era o nevoie simplă, de bază, dar nimic mai mult. Janet îl învăţase foarte bine această lecţie.

Victoria îşi ridică în cele din urmă privirea spre el şi îi zâmbi timid. Nick se forţă să îi răspundă şi el cu un zâmbet, apoi făcu o reverenţă. Îşi trecu braţul pe după ea şi o trase cu blândeţe în ritmul primilor paşi de vals.

Ea era graţioasă şi elegantă în braţele lui – firavă, cu oase subţiri şi foarte scundă în comparaţie cu el. Dar dansa cu energie şi eleganţă, potrivindu-şi paşii cu ai lui fără ezitare. Poate că lăsa impresia unei fiinţe fragile, dar avea un trup agil şi rotunjimi feminine plăcute, drept dovadă fiind umflăturile sânilor care se frecau de pieptul lui ori de câte ori o rotea.

După aproximativ un minut, timp în care ea îşi ţinuse privirea aţintită la umărul lui, ea îşi ridică ochii spre el cu o expresie uimită.

– Cred că mă ţii mult prea aproape, milord, spuse ea şoptit.

Primul indiciu ar fi trebuit să fie faptul că putea să-i simtă sânii lipindu-se de pieptul lui, alături de alte părţi ale corpului care se frecau într-un ritm minunat.

– Milord, fraţii dumitale ne privesc, insistă ea.

– Îmi pare rău, spuse el, slăbindu-și îmbrățișarea. Presupun că nu acesta este exemplul pe care dorim să-l oferim.

Buzele ei voluptuoase se curbară într-un zâmbet lipsit de umor.

– Probabil că nu.

El se uită spre familia lui. Gemenii priveau cu o concentrare acerbă, de parcă și-ar fi luat notițe. Royal se întorsese în fotoliu și intrase din nou în starea lui obișnuită. Kade zâmbea, pierdut în muzică.

Angus însă își mângâia bărbia acoperită de peri și îi privea cu o expresie șireată, straniu de intensă. Nick putea să vadă cum i se roteau gândurile prin cap.

Ca răspuns la încruntarea lui, bătrânul îi zâmbi plictisit și flutură din mână, dar parcă ar fi vrut să-i zică „Distrează-te cât poți".

– Fratele tău avea dreptate, spuse ea. Ești un dansator foarte bun.

El privi în jos. Ea zâmbea, și obrajii ei erau roz de bucurie. Când renunța la atitudinea de guvernantă, Victoria era mai mult decât drăguță. Era ca o prințesă dintr-un basm, cu părul auriu și buze roșii.

Și, la fel ca o prințesă de basm, îl vrăjea.

– Sunt puțin cam ruginit, spuse el. A trecut destul de mult de la ultima mea incursiune pe ringul de dans.

– Nu și-ar da nimeni seama. Cât de mult a trecut?

– A fost în ajunul bătăliei de la Waterloo. La balul ducesei de Richmond, răspunse el încet.

Aproape fiecare moment din noaptea aceea și zilele îngrozitoare care urmaseră fuseseră gravate în amintirea lui cu o claritate dureroasă.

– Oh!

Privirea ei albastră păru a se îndepărta.

– A fost ultima dată când Royal a dansat, adăugă el.

Probabil că fratele lui nu avea să mai danseze niciodată.

– Îmi pare atât de rău.

El o roti de mai multe ori, căutând alinare în atingerea trupului ei cald și bucurându-se de foșnetul fustelor care se frecau de picioarele lui.

– Nu trebuie să-ți pară rău, zise el în cele din urmă. A supraviețuit. *Noi* am supraviețuit, în timp ce mulți nu au reușit.

Ea își ridică mâna puțin mai sus pe gâtul lui.

– Dar tot poate să îmi pară rău pentru amândoi.

Când el o strânse mai tare în brațe fără să vrea, Victoria păru să rămână fără aer. Nick nu voia mila ei. El voia...

Kade încheie piesa cu o înfloritură. Cei doi dansatori se mai rotiră o dată înainte ca Nick să se oprească brusc. În tăcerea neobișnuită care se lăsă în salon, el și Victoria se priviră în ochi. Ea avea ochii mari, și pupilele îi păreau dilatate, contrastând puternic cu irisul albastru ce îi înconjura. Când își umezi buzele cu vârful limbii, Nick se abținu cu greu să nu-i acapareze gura într-un sărut pasional.

Ea se scuturâ, cerând tăcută ca el să o elibereze. Mișcarea ei avu efectul opus, dar Nick se forță totuși să-i dea drumul și făcu un pas înapoi.

Când gemenii începură să aplaude, Victoria zâmbi și făcu o reverență scurtă, păstrându-și atitudinea calmă în ciuda îmbujorării care îi colora obrajii.

– Ultima parte a părut un pic cam stângace, comentă Grant. Dar restul a fost perfect, din câte pot spune.

– Chiar *ești* destul de bun, Nick, declară Graeme cu o admirație șovăitoare. Nu-i de mirare că toate doamnele te iubesc.

Când Victoria îi aruncă o privire speriată, lui Nick îi veni să rostească blesteme.

– Asta e complet ridicol, zise el în schimb, pe un ton aspru.

– Nu și dacă te iei după Royal, spuse Grant cu naivitatea lui obișnuită.

Când Nick privi încruntat spre Royal, fratele lui îi răspunse cu un zâmbet zeflemitor.

– E posibil să fi exagerat puțin puterea ta de atracție pe continent, admise Royal.

– Nu a existat nici un fel de putere de atracție, i-o tăie el brusc.

Nu era vina lui că mai multe doamne se dădeau bine pe lângă el din când în când. El nu urmărise pe nimeni, deși nici nu le refuzase atunci când i se oferiseră. La urma urmelor, era văduv, nu călugăr.

Și, ca orice bărbat aflat departe de casă și de familie, suferise uneori de chinurile singurătății – deși nu ar fi recunoscut niciodată așa ceva.

– Îmi pare rău, se scuză Royal, deși nu arăta de parcă ar fi regretat cu adevărat.

Victoria îl privea acum pe Nick cu o încruntare circumspectă. Era tipic pentru frații lui să-i distrugă singura seară plăcută pe care o avusese de luni întregi.

– Mulțumesc pentru dans, domnișoară Knight, zise el, oferindu-i un zâmbet și o mică reverență. A fost încântător și educativ pentru frații mei.

Ea încuviință.

– Mă bucur să fiu de ajutor, milord.

Guvernanta rigidă revenise. Iar ăsta era, probabil, un lucru bun.

– Vreți să mai faceți o dată rotirea aia? le ceru Grant, învârtindu-și mâna. Vreau să mă uit la picioarele voastre în timp ce o faceți.

– Da, Nick. Tu și fata ar trebui să o faceți din nou, adăugă Angus prin fumul de pipă. Arată-le băieților cum să se comporte așa cum se cuvine.

Nick studie pe furiș comportamentul suspect de vesel al bunicului. Cu numai câteva minute în urmă, se opusese ideii ca gemenii să învețe valsul. Ce naiba se întâmpla?

– Oh, cred că sunt destul de amețită din cauza rotirilor, spuse domnișoara Knight, îndepărtându-se de el. Poate că am putea relua lecțiile în altă seară.

„Sfinte Dumnezeule!" Acum, fata se uita la el cu o expresie ce aducea a frică. Oare chiar îi era teamă de el? Având în vedere modul în care reacționase în timp ce dansau, acest lucru nu avea nici un sens.

Bineînțeles, vorbăria lui Royal îi lăsase, probabil, impresia că era un ticălos cu femeile. Totul din el se răscula în fața acestei imagini false, dar reuși să se stăpânească și să nu protesteze.

– Sunt de acord, domnișoară Knight, spuse el. Voi fi în biblioteca mea dacă are cineva nevoie de mine.

Observând expresia de ușurare din ochii ei, se întoarse și ieși din cameră cu pași mari.

Capitolul 11

Victoria mergea la trap pe lângă zidul castelului. Se întorcea după o minunată oră de călărie pe proprietatea Arnprior. Kade încă nu era pregătit pentru activitățile fizice obositoare, iar ei îi fusese dor de plimbările în aer liber sau călare, așa că în cele din urmă își luase inima în dinți și-i ceruse voie contelui să folosească un cal din grajdurile lui.

Arnprior era în biblioteca lui, și pusese jos tocul, studiind-o cu aceeași privire pătrunzătoare care o enerva de fiecare dată. Din fericire, acum era perfect conștientă de impactul pe care îl avea contele asupra ei, așa că reușise să-și ascundă semnele care îi trădau tulburarea.

Deși nu trebuise să se străduiască prea mult. În ultima perioadă, contele nu-i acorda atenție mai deloc, decât dacă îi punea ea vreo întrebare. Presupuse că ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru această situație, pentru că nu avea nevoie de atențiile altui aristocrat dezmățat. Nu că Arnprior s-ar fi comportat ca un dezmățat, în ciuda afirmațiilor lui Royal. Având în vedere încruntătura contelui, părea mai degrabă posibil ca afirmațiile lui Royal să fi fost pur și simplu o tachinare între frați.

– Nu mă deranjează să-mi călărești animalele, răspunsese contele, dacă ești suficient de pricepută și de puternică pentru a le stăpâni. Nu am cai leneși în grajdurile mele, domnișoară Knight.

O deranjase scepticismul lui evident.

– Călăresc exemplar, replicase ea. De fapt, câțiva dintre angajatorii mei anteriori mi-au cerut să ofer lecții de echitație tinerelor domnișoare aflate în grija mea.

Amuzamentul lui evident o făcuse să roșească.

– Într-adevăr, ești o femeie cu multe talente, spusese el. Prea bine, voi vorbi cu grăjdarul. Dar nu te îndepărta prea mult de drumurile principale. Nu cunoști ținutul, și terenul e cam dificil. Nu vreau să te pierzi sau să cazi.

Victoria nu reușise să-și ascundă încruntarea.

– Nu sunt o fetiță, milord. Nu se va întâmpla nimic din ce ai zis.

– N-aș putea spune niciodată că ești o fetiță, domnișoară Knight, răspunsese el cu blândețe.

Victoria murmurase niște scuze și se grăbise să iasă, simțindu-se *exact* ca o fetiță.

Își încetini iapa, și trecură de ultimul colț al zidurilor, apoi intrară în curtea largă, încadrată pe trei laturi de grajduri din cărămidă roșie și de alte acareturi. Poate că turnul principal al castelului Kinglas era vechi, dar generațiile trecute ale familiei Kendrick se îngrijiseră să modernizeze încăperile de-a lungul anilor, adăugând două aripi spațioase care se uneau cu castelul inițial.

În prezent, actualul conte era chiar dornic să modernizeze castelul, spre deosebire de administratorul proprietăților sale. Victoria

fusese martoră la mai multe discuții între Arnprior și bunicul său și auzise chiar și câteva certuri violente din spatele ușilor închise ale bibliotecii. Bătrânul părea să țipe adesea, susținând superioritatea metodelor tradiționale.

Dar, cum nu era treaba ei, Victoria se prefăcea de obicei a nu auzi – oricât de mult l-ar fi compătimit pe angajatorul ei.

În timp ce ea își mâna calul spre boxa din grajd, contele ieși pe ușile duble purtând ghete și pantaloni și o vestă de piele pe deasupra cămășii. Îmbrăcat astfel, putea fi luat drept un grăjdar obișnuit – deși ea nu mai întâlnise niciodată un grăjdar atât de chipeș precum Arnprior.

Strânse fără să vrea frâiele, și iapa tresări.

– Liniștește-te, murmură ea, reușind să controleze iapa.

Contele se grăbi să ia hățurile.

– Vreo problemă, domnișoară Knight?

– Absolut deloc, milord. De fapt, am avut o plimbare minunată.

Privirea lui alunecă rapid peste ea și iapa ei. În cele din urmă, încuviință din cap, aparent mulțumit.

– Mă bucur că ai profitat de vremea frumoasă. Mă tem că nu va mai dura mult.

– Chiar *trebuie* să spui asta? comentă ea cu un oftat dramatic. Tocmai mă convingeam pe mine însămi că ne așteaptă o iarnă blândă.

El pufni.

– Da, ne putem preface, dacă asta te face să te simți mai bine. Acum, lasă-mă să te ajut să descaleci, astfel încât băiatul de la grajduri să poată duce iapa înăuntru.

Când ea ezită, el ridică din sprâncene într-o expresie întrebătoare, neîncrezătoare.

– Mulțumesc, milord, spuse ea, forțându-se să afișeze un zâmbet politicos.

Își așeză mâinile pe umerii lui largi și se lăsă să alunece în brațele lui. În timp ce el o așeza pe pământ, susținând-o cu ușurință, Victoria simți puterea impresionantă a trupului său.

Victoria mai simți și alte lucruri: cum sânii i se treziră la viață în momentul în care se lipiseră de pieptul lui și cum îi tremurară genunchii când se atinseră, pentru câteva clipe, de coapsele lui.

Când păru a-și pierde echilibrul, el o prinse cu mâinile de talie.

– Totul e în regulă? murmură el.

Victoria îi simți respirația șoptită în ureche și peste gât și se înfioră.

– Ai răcit? întrebă Arnprior când ea nu răspunse.

Victoria scutură din cap și se eliberă din îmbrățișarea lui.

– Eu nu răcesc niciodată, milord.

El părea îngrijorat, așa că ea îi oferi un zâmbet, ca să îl liniștească.

– E posibil să fiu mai firavă, milord, dar am o sănătate de fier. Slabă, dar puternică precum un taur, după cum obișnuia să spună bunicul meu când eram mică.

El râse.

– Sfinte Dumnezeule! Înțeleg că bunicul tău nu prea își calcula vorbele.

– Asta, milord, este puțin spus.

– Atunci, bănuiesc că ne-am fi înțeles foarte bine.

Ea se opri, tulburată de acest gând.

– Da, cred că este adevărat.

– Într-o zi, va trebui să-mi povestești despre el.

Ea zâmbi.

– Sunt sigură că ai lucruri mai bune de făcut decât să asculți povestiri despre rudele mele.

Contele făcu semn din cap spre băiatul de la grajduri, care aștepta cu răbdare să ia calul.

– Nu este adevărat. Sunt foarte interesat, mai ales că vizitiul mi-a spus că ai reușit să identifici problema pe care o avea la vechea trăsură de călătorie.

– Oh, da. Era doar o mică problemă la cuiul roților.

Nick adoptă o postură relaxată și își încrucișă brațele peste piept. Poziția aceea scotea în evidență umerii lui largi și brațele musculoase, aspecte pe care ea nu ar fi trebuit să le observe în primul rând.

– Ești o femeie extrem de capabilă, domnișoară Knight, comentă el. O guvernantă talentată *și* expertă în repararea trăsurilor.

Ea strâmbă din nas.

– Și mă pricep destul de bine și la cai.

– Așa se pare, deși încă nu mă liniștește ideea să ieși singură la plimbare, fără să fii însoțită de un valet sau de unul dintre frații mei.

Victoria îl privi îngrozită.

– Milord, dacă ești îngrijorat pentru siguranța mea, atunci aș fi într-un pericol și mai mare dacă aș pleca la plimbare cu gemenii.

– Ai dreptate. Ei abia dacă se pot ridica din pat dimineața fără să creeze haos. Totuși, nu-mi place să te plimbi singură. Dacă ți s-ar întâmpla ceva... ei bine, Sir Dominic m-ar ucide.

Arăta iarăși îngrijorat, lucrul pe care ea îl detesta.

– Domnule, bunicul meu m-a urcat pe primul meu ponei când aveam doi ani, spuse ea zâmbind, încercând să-l liniștească. Nu este o exagerare să spun că am crescut în preajma cailor. De fapt, ei au fost primii mei prieteni.

Singurii ei prieteni, în realitate, deoarece ea fusese cea mai mare nepoată. Grăjdarii și ajutoarele din gospodărie fuseseră întotdeauna buni cu ea, în felul lor grosolan, dar mătușile Victoriei nu priviseră niciodată cu ochi buni faptul că ea se împrietenea cu servitorii.

– Probabil ai avut o educație neobișnuită, comentă el.

– Presupun că da, răspunse ea. De obicei, evita să vorbească despre copilăria ei. În plus față de jena cauzată de originile ei, copilăria petrecută într-un han nu era genul de trecut pe care să-l dorească nobilii la guvernanta copiilor lor.

– Nu îți voi purta pică din cauza asta, replică el cu sinceritate. Munca onestă ar trebui să fie privită la fel de bine ca oricare altă activitate, oricât de umilă ar fi.

În experiența ei, nobilii rareori aveau o gândire atât de liberală, dar Arnprior părea foarte sincer. Victoria își zise atunci că nu strica dacă îi povestea niște detalii din viața ei.

– Am crescut într-un han la care opreau trăsurile ca să schimbe caii, începu ea. Bunicul meu deținea două astfel de hanuri, chiar în afara orașului Brighton. Unchii și mătușile mele îl ajutau să le conducă.

Sprâncenele lui expresive se ridicară a uimire.

– Nu-i de mirare că ești atât de pricepută la cai.

– Dacă vreodată o să rămâneți fără ajutoare la grajduri, aș fi bucuroasă să vă ajut, glumi ea.

Victoria se simțea straniu. Familia ei era prosperă, dar avea origini umile. Colegii de școală de la Seminarul Domnișoarei Kirby pentru Tinerele Domnișoare o tachinaseră deseori din cauza asta, sugerându-i mai degrabă o carieră de grăjdar decât de guvernantă. O fată deosebit de rea, al cărei tată era un negustor de succes, obișnuia să pufnească tare în preajma ei și să spună că dormitorul lor mirosea ca un grajd.

Dar, crescând cu o mamă al cărei comportament atrăsese tot felul de remarci nepoliticoase, Victoria învățase – destul de dureros – să nu reacționeze la astfel de insulte sau la aluzii legate de părinții ei. Câștigase un mare respect din partea profesorilor ei pentru faptul că se stăpânea, deși urla în sufletul ei de furie și își uda perna de la crimi, plângând noaptea pe tăcute. Totul părea atât de nedrept. Tatăl ei avea să fie într-o bună zi rege al Angliei, dar sângele albastru care curgea prin venele ei nu însemna nimic. Nu conta decât păcatul pe care mama ei îl comisese, acela de-a o aduce pe lume.

– O să țin minte asta, replică Arnprior cu o mică reverență ironică.

Ea simți nevoia să-și lase privirea în pământ.

– Ei bine, dacă asta-i tot, milord, eu trebuie...

El întinse mâna.

– Crezi că originea dumitale mă deranjează? Pentru că nu mă deranjează. Glumeam doar.

– Oh, eu... vă mulțumesc.

Îi zâmbi timid.

– Eu sunt soldat, domnișoară Knight, spuse el. Și fermier până în măduva oaselor, ca să spun adevărul. Ar fi o prostie din partea mea să privesc cu superioritate pe cineva care își câștigă traiul prin muncă grea. De fapt, mi-ar plăcea să aflu mai multe despre viața dumitale. Cum de ai plecat de la han și ai ajuns guvernantă?

Ea ezită.

– De fapt, este o poveste destul de plictisitoare.

El o prinse de braț și începu să o conducă în direcția grădinilor din fața bucătăriei.

– Nu ești câtuși de puțin plictisitoare, domnișoară Knight. În plus, îmi place să știu cât de multe pot despre oamenii care lucrează pentru mine.

Deși era logic să fie așa, era în același timp ciudat, având în vedere câteva secrete destul de mari din trecutul ei.

Ca și cum i-ar fi simțit reticența, el o privi și-i zâmbi cu un aer relaxat.

– Nu este un interogatoriu, promit. Sunt mai mult decât mulțumit de rezultatele dumitale aici. De fapt, aș vrea să vorbesc cu dumneata și despre Kade. Despre cum crezi că progresează.

– Desigur, domnule. Aș fi fericită să vă pun la curent cu progresele sale.

În timp ce privi pe furiș la profilul lui cu trăsături aspre, își dădu seama că nu avea de ce s-o deranjeze dacă petrecea puțin timp cu el. Adevărul era că se simțea cam singură. Își petrecea mare parte din zi cu Kade, care era un băiat minunat, dar ea tânjea să poarte o conversație ca între adulți. La cină, de obicei se trezea așezată între gemeni – care, deși aveau o fire bună, nu puteau fi considerați niște intelectuali – sau lângă Royal, care abia dacă scotea un cuvânt. Cât despre Angus, cu cât spunea mai puține, cu atât era mai bine.

Acum era destul de sigură că Arnprior o evitase după noaptea aceea în care valsaseră. Nu ar fi trebuit s-o deranjeze acest lucru, dar sinceritatea o obliga să recunoască opusul.

„Pentru că ești o prostuță."

– Mă gândesc că am putea să ne plimbăm prin grădină în timp ce vorbim, sugeră contele, mai ales că este o zi atât de frumoasă. Îmi place să petrec cât mai mult timp în aer liber, până să vină zăpada și viscolul.

– Te rog, nu mai aminti de urgiile care ne așteaptă. Sunt convinsă că jupoanele mele din flanel și lână nu vor fi suficient de călduroase pentru a trece prin iarnă fără să tremur.

Când el scoase un sunet gâlgâit, de parcă s-ar fi înecat, Victoria își dori să vină un cutremur și să o înghită pământul. Își pierduse mințile de vorbise despre lenjeria ei în fața unui bărbat – care era și angajatorul ei, nu altceva? Era un comportament tipic pentru mama ei. Deși Dumnezeu știe că mama ei nu ar fi purtat niciodată flanel.

– Ăăă, n-am vrut să spun... adică..., se bâlbâi ea.

– Să mergem la plimbare, domnișoară Knight, înainte să intrăm în necazuri, spuse el pe un ton sec.

O conduse printre rândurile cu varză și straturile cu plante aromatice care acum erau aproape dezgolite. Victoria era atât de stânjenită, că de abia observa împrejurimile. În mod normal, era cea mai echilibrată femeie, dar Lord Arnprior o tulbura cumva, deși nu într-un mod neplăcut.

Dimpotrivă.

– Erai pe cale să-mi povestești cum ai devenit guvernantă, începu el după ce trecură de spalierul care separa grădina bucătăriei de restul grădinilor.

Se plimbau de-a lungul unei alei cu pietriș, aflată între două parcele mari de flori în care străluceau crizanteme târzii de toamnă.

– După cum am mai sus, domnule, răspunse ea, încercând să şi pună ordine în gânduri, mătuşile şi unchii mei ajutau la hanurile bunicului. Toată lumea trăia fie în han, fie în apropiere, aşa că aveam mereu prin preajmă un grup de copii. Şi, cum eram cea mai mare nepoată, a căzut pe umerii mei datoria de-a avea grijă de micuţi. Mi s-a părut ceva normal să încep să-i învăţ şi literele, şi numerele. Victoria zâmbi, amintindu-şi de încăperea micuţă, dar primitoare pe care o primise de la bunicul ei şi pe care o transformase în şcoală. Deoarece am dat dovadă de un talent surprinzător de profesoară, am primit în grijă toţi verii, atunci când ajungeau la vârsta la care puteau sta departe de mamele lor.

– Surprinzător? De ce? întrebă el.

– Oh, probabil din cauză că mama nu avea nici o înclinaţie în sensul ăsta, răspunse ea vag. Deşi îi moştenesc talentul muzical.

Mama ei interpreta cu talent cântece vulgare pentru bărbaţii care îi frecventau hanul. Victoria detestase disponibilitatea mamei ei de-a se etala în faţa tuturor, la fel ca mătuşile ei. Dar bunicul nu păruse niciodată deranjat de comportamentul ei. Veneau bărbaţi din toate zările ca s-o audă cântând pe Rose Knight, iar asta însemna şi că, implicit, cheltuiau mai mulţi bani pe bere şi alcool.

– Şi tatăl tău lucra la han? întrebă contele.

Aceasta era întrebarea pe care o detesta cel mai mult.

– Nu. Eu nu... nu mi-am cunoscut niciodată tatăl.

– Îmi pare rău. Probabil a murit când erai foarte mică.

Era adevărat că prinţul regent era mort pentru ea, aşa că afirmaţia lui i se părea corectă.

– Da.

Arnprior se apropie de ea, şi umărul lui o atinse.

– Eu aveam doar şapte ani când a murit mama mea.

Ea îşi ridică privirea şi-i văzu expresia tristă ce i se întipărise pe chip.

– Este o vârstă prea fragedă la care un băieţel să îşi piardă mama.

Suferise mult, pierzându-şi mai întâi mama la o vârstă atât de fragedă şi apoi soţia.

– Din fericire, tatăl meu şi-a revenit după această pierdere şi a avut o căsnicie fericită alături de o femeie admirabilă, adăugă el.

Nu se putea abţine să nu se întrebe dacă bărbatul care se plimba alături de ea îşi revenise după moartea soţiei sale. Se părea că nu, deoarece nu se recăsătorise.

– Dar mama ta nu s-a recăsătorit niciodată? întrebă Arnprior.

– Ăăă, nu, dar am avut norocul să am un bunic minunat și mai mulți unchi minunați. Să nu mai vorbim despre Sir Dominic, care a fost întotdeauna bunătatea întruchipată. Nu mi-a lipsit niciodată o familie care să aibă grijă de mine.

Doar o mamă care s-o iubească cu sinceritate. Și un tată adevărat.

– Înțeleg că Sir Dominic a ajutat la educația ta.

Ea zâmbi.

– Da, el a plătit taxa pentru Seminarul Domnișoarei Kirby. Este o instituție excelentă. Am fost foarte norocoasă.

Ochii contelui o priveau cu un aer misterios. Gemu în sinea ei, înțelegând prea târziu că, de fiecare dată când îl menționa pe Sir Dominic, se afla într-o situație neclară. La urma urmei, nu avea cum să descrie relația dintre ei fără a minți.

– Sir Dominic era un prieten de-al bunicului tău, dacă nu mă înșel, rosti el.

– Întocmai.

Îi aruncă un zâmbet ironic.

– Se pare că bunicul tău cunoștea jumătate dintre membrii familiei regale, nu-i așa?

– Într-adevăr.

– Și dumneata câți ani aveai când l-ai cunoscut pe Sir Dominic?

– Nouă, domnule, răspunse ea.

Victoria își ținu respirația în timp ce el o conduse pe gazonul care ducea spre lac.

– Și câți ani ai petrecut departe, la școală? întrebă el în cele din urmă.

Victoria răsuflă ușurată în sinea ei pentru faptul că se îndepărtau de acel subiect sensibil.

– Șase, iar ultimul an l-am petrecut ca asistent de profesor. Aș fi fost fericită să rămân mai mult, dar nu au mai avut loc pentru mine. M-am angajat pentru prima oară ca guvernantă la nouăsprezece ani și de atunci predau încontinuu.

El se opri lângă o bancă de piatră care dădea spre apă și era parțial protejată de un gard viu. Descoperise și ea locul acesta când se plimbase pentru prima dată prin grădini, și devenise refugiul ei preferat când vremea era plăcută. Banca păstra căldura soarelui, nu era

în bătaia vântului și oferea locul perfect pentru a admira priveliștea uimitoare asupra lacului, munților și cerului.

Arnprior făcu un gest cu mâna și o invită să ia loc. El rămase în picioare, sprijinindu-și un picior pe celălalt capăt al băncii.

– Și iată-te aici, adăugă el pe un ton relaxat. Departe de civilizație și aproape îngropată de vie cu un grup de scoțieni necioplițI. Mă întreb ce ți s-ar fi putut întâmpla de ai ajuns în această poziție regretabilă.

– Cred că de vină e salariul frumușel pe care mi-l plătiți, domnule.

Asta era, cel puțin în parte, adevărat. El o privi neîncrezător, dar cu un aer politicos.

– Sunt sigur că o guvernantă de valoarea dumitale este foarte căutată, nu-i așa?

Doamne, Dumnezeule! Omul era la fel de insistent ca un câine de vânătoare.

– Milord, dorești să mă întrebi ceva anume sau ai vreo temere pe care dorești să mi-o adresezi? Simt că ne învârtim în jurul cozii.

El zâmbi brusc, și expresia fu atât de fermecătoare, că inima Victoriei păru să stea locului.

– Și eu care mă credeam inteligent! comentă el.

Profită o clipă ca să-și adune gândurile, ca un fel de armură.

– Din moment ce nu pot răspunde la acest comentariu fără a aduce ofense, te încurajez să repeți întrebarea. Zâmbi smerită. Milord.

Râsul lui sună intens, cald și seducător. Ea își strânse pumnii, străduindu-se să-și reprime o reacție de fetiță prostuță.

– Prea bine, spuse el. Cu toată seriozitatea, nu pot înțelege de ce o femeie cu talentele dumitale, cu referințe excelente și cu sprijinul lui Dominic Hunter ar alege să accepte o poziție care pe majoritatea le-ar face să o ia la goană urlând de spaimă.

– Aproape că am fugit și eu, după cum îți amintești, mai ales după întâlnirea cu bunicul dumitale.

– Ah, da. Angus este unul dintre motivele pentru care mi-a fost greu să-i păstrez pe tutorii de dinaintea dumitale, în primul rând. Aproape l-a alungat pe profesorul de dans pe care reușisem să-l angajez din Glasgow – amenințându-l cu pumnalul. Și aș fi vrut să fie o glumă.

Ea își închipui pentru câteva clipe scena violentă. Apoi Arnprior se aplecă spre ea și își rezemă brațul pe coapsă. Ochii lor erau acum la același nivel.

– Cu toate astea, dumneata pari să-l fi făcut pe bătrân să și țină ghearele ascunse, adăugă el cu o urmă de zâmbet.

– Chiar așa? Vai, dar tocmai ieri m-a certat că îi deranjez pe gemeni cu o grămadă de prostii și fleacuri.

– Ce anume făceai?

– Le sugeram să se abțină de la a mai sorbi supa.

El râse.

– Sărmana domnișoară Knight. Ei bine, asta nu face decât să mi dovedească spusele. *De ce* ai acceptat manierele grosolane ale familiei mele, ba chiar cu o asemenea răbdare? Și nu cred că este din cauza banilor, deoarece știu prea bine că acesta nu e singurul motiv.

Era clar că nu avea să renunțe.

– Dacă vrei să știi adevărul...

– Vreau.

Zâmbetul lui îi mai îndulci afirmația, dar ea observă tonul de avertizare cu care vorbise. Arnprior încă avea îndoieli în privința ei din simplul motiv că nu primise referințe din partea lui Lord Welgate. Deși gemenii și Royal probabil ar fi lăudat-o că îl omorâse pe cel care o atacase, contele era ceva mai formal. Victoria bănuia că el *nu* ar fi fost de acord cu fapta ei, așa că trebuia să continue explicațiile cu mare grijă.

– După ultima mea poziție, aveam nevoie de o schimbare, răspunse ea.

– Simțeai că elevii nu erau pe măsura abilităților dumitale, din câte îmi amintesc.

– Erau ceva mai mici, dar au existat și alte dificultăți.

– Continuă, o îndemnă el.

– Exista un membru al familiei care s-a comportat destul de în... îndrăzneț. Se bâlbâi și făcu o grimasă. Mi-a îngreunat situația, așa că m-am hotărât să plec.

Când Arnprior se îndreptă de spate, Victoria respiră ușurată. Contele nu o înspăimânta niciodată, dar era un bărbat masiv și o domina din punct de vedere fizic. Și, deși avea foarte mare încredere în el, amintirile o neliniștiră.

– Acest bărbat te-a rănit, domnișoară Knight?

O întrebase pe un ton calm, dar în privirea lui sclipea o furie pe care de abia și-o putea stăpâni. Destul de ciudat, privirea aceea îi topi inima, laolaltă cu resturile de rușine și de teamă cu care se alesese de pe urma atacului.

Ea scutură din cap.

– Nu iremediabil, dar nu mai puteam rămâne acolo.

Gura lui deveni o linie rigidă, și rămase cu privirea fixată asupra lacului pentru câteva secunde lungi. Când se uită înapoi la ea, ochii lui erau încă tulburați de cele aflate.

– Regret că ai fost victima unei astfel de întâmplări îngrozitoare. Dar acum te găsești într-o casă urâtă și mohorâtă, înconjurată de burlaci deloc drăguți. Făcu o grimasă. Nu cred că este o situație plăcută pentru dumneata, având în vedere recenta experiență.

– Vă asigur, domnule, că ultima mea poziție era într-o casă foarte bună, dar asta nu a fost de-ajuns ca să mă simt protejată.

Contele dădu să protesteze, dar ea își ridică mâinile.

– Ai înțeles greșit, milord. Nu îmi fac griji în privința siguranței mele la Kinglas. Frații dumitale, în ciuda anumitor comportamente lipsite de maniere, sunt bărbați buni. Oricine poate vedea că nu ar face niciodată rău unei femei sau unui copil. În ceea ce-l privește pe bunicul dumitale, cred că este inofensiv. În cea mai mare parte, adăugă ea cu un zâmbet, sperând să-l liniștească.

Contele ridică dintr-un colț al gurii și afișă un zâmbet strengăresc.

– Tocmai *partea aia* mă îngrijorează pe mine. Și sunt sigur că nu ești obișnuită cu astfel de comportamente. Își luă piciorul de pe bancă și se întoarse pe jumătate ca să se uite la apă și la cer. Iar locul ăsta nu e tocmai Brighton sau Londra. Va deveni o adevărată provocare pe timpul iernii, te asigur.

Se ridică și ea și i se alături, privind către dealurile înghesuite și către pantele abrupte care duceau spre vârfuri maiestuoase. Frunzele strălucitoare de toamnă din urmă cu câteva săptămâni dispăruseră, lăsând loc unui peisaj cenușiu, întrerupt doar de pâlcurile de pini. Briza care venea dinspre lac era rece și părea să șoptească despre furtunile care, mai mult ca sigur, aveau să vină. Știa că aveau să vină zile în care urma să-și dorească să scape de frig și de singurătate, să fugă înapoi la agitația civilizației din Londra sau chiar din vechiul Brighton.

Dar Ținuturile Înalte erau un loc incredibil de frumos și de diferit. Atât de diferit, că putea să creadă că acest loc avea să o ajute să o ia de la început. Kinglas nu-i amintea absolut deloc de trecutul ei, și era departe de viața urâtă pe care o dusese înainte.

– De fapt, cred că este minunat aici, mărturisi ea.

El aruncă o privire spre ea, surprins.

– Chiar așa?

– Da. Peisajele de aici te fac să uiți orice detaliu urât și plictisitor al vieții, nu crezi? Iar Kinglas este într-adevăr un castel vechi și nobil.

El răsuflă ușurat, de parcă ceva dinăuntrul lui tocmai și-ar fi găsit locul potrivit.

– Și eu am crezut asta dintotdeauna. Cât timp am fost departe, în toți anii aceia petrecuți pe continent, am fost uimit de cât de mult am dus dorul Scoției.

– Milord, dacă îți faci griji că îmi voi abandona postul și voi fugi înapoi în Anglia, nu e cazul. Intenționez să rămân până la capăt. Îi aruncă o privire amuzată. Totuși, mai întreabă-mă în ianuarie. E posibil să-mi schimb părerea până atunci.

– Te voi întreba.

Zâmbetul lui era aprobator și cald. Atât de cald, că o făcu să roșească.

– Mai rămâne să discutăm despre Kade, spuse ea, ignorând fluturii care îi zburau în stomac. E un băiat minunat. Chiar dacă aș fi nevoită să mănânc *haggis*[1] în fiecare zi și să dorm în grajduri, ar merita să rămân aici pentru el. Este într-adevăr cel mai dulce băiat și este atât de talentat.

Trăsăturile severe ale lui Arnprior se îndulciră într-o expresie care îi făcu inima să se oprească. Contele întinse mâna și-i îndepărtă o șuviță de păr pe care vântul i-o lipise de obraz.

– El sigur te place, domnișoară. Și nimeni nu l-ar putea învinovăți pentru asta.

– Oh, ăăă, mulțumesc, se bâlbâi ea.

Rămase locului, nemișcată, profund tulburată de o simplă atingere.

El își afundă mâna în buzunarul vestei de piele și își mută privirea cu o ușoară grimasă, de parcă și-ar fi dat deodată seama că o stânjenise.

– Da, Kade a făcut progrese extraordinare.

Se uită din nou la ea, cu o privire rece și stăpân pe sine, afișând iarăși atitudinea lui obișnuită de conte sever.

– La fel cred și eu, admise ea, pe un ton la fel de glacial. Trebuie să-l împing de la spate ca să se ocupe și cu studiul celorlalte

[1] Fel de mâncare tradițional scoțian asemănător cu drobul, făcut din organe de oaie tocate, amestecate cu ceapă și condimente și fierte în stomac de oaie (n.red.)

materii, pentru că, dacă l-aș lăsa, și ar petrece tot timpul exersând la instrumente.

– El a fost întotdeauna așa. Domnișoară Knight, am vrut să te întreb dacă băiatul a mărturisit ceva despre trauma pe care a suferit-o la școală.

– Nu, milord. E limpede că încă ezită să vorbească despre asta.

El se încruntă.

– Când am intrat în salon, noaptea trecută, am avut impresia că purtați o conversație intimă despre acel subiect.

„Fir-ar!"

Victoria nu vedea nici un rost să amâne clarificarea acelui moment. Putea respecta dorința cuiva de a păstra secrete, dar îi era greu să ignore faptul că angajatorul ei fusese cândva căsătorit.

– De fapt, vorbeam despre familia dumitale. Lui Kade i-a fost foarte dor de tine cât timp ai fost plecat.

– Am fost plecat prea mult timp. A fost o greșeală, admise el pe un ton sumbru.

– De asemenea, a amintit și că îi este dor de contesă.

Privirea lui gânditoare deveni nedumerită.

– Mama lui Kade a murit la naștere. Nu avea cum să-și amintească de ea.

– Se referea la soția dumitale, îl corectă ea cu blândețe.

Contele nu mișcă nici un mușchi, iar expresia păru să-i înghețe pe chip, deși Victoria avu senzația stranie că vorbele ei aproape îl doborâseră.

– Îmi pare rău dacă asta îți provoacă tristețe, milord, adăugă ea. Nu asta a fost intenția mea.

El mișcă mâna, făcând-o să tresară din cauza gestului brusc.

– E în regulă. Vreau să știu tot ce îl tulbură pe Kade, explică el. Doar că nu mi-am dat seama că s-a referit la soția mea, atâta tot. Era destul de mic atunci când ea a murit.

– A spus că împărtășeau amândoi dragostea pentru muzică.

– Da, contesa era deosebit de talentată la muzică. Când stătea la Arnprior, obișnuia să cânte pentru băiat. Ținea destul de mult la el.

Victoriei i se păru că exista o disonanță între tonul cu care vorbise și cuvintele pe care le rostise contele.

– Excelența Sa nu-și petrecea prea mult timp la castel? întrebă ea într-o doară.

– Prefera conacul nostru din Glasgow.

Ah, tonul ăsta îi era familiar. Era o avertizare să nu continue, să stea departe de acest subiect.

Înainte să-și întoarcă privirea spre lac, Victoria îi văzu ochii plini de deznădejde.

– Îmi pare foarte rău, domnule, spuse ea pe un ton resemnat. Cred că vă e foarte dor de ea.

Comentariul ei îl făcu să revină la realitate.

– Ar trebui, nu-i așa? Da, presupun că ar trebui. La urma urmei, am iubit-o. Probabil citi consternarea pe chipul ei, pentru că scoase un sunet exasperat. Iartă-mă, însă...

Contele se opri încruntându-se, privind dincolo de ea, spre castel.

Se întoarse și ea și o văzu pe doamna Taffy grăbindu-se spre ei, prin grădină, cu fața încremenită într-o expresie încruntată.

– Asta nu pare de bun augur, murmura Victoria.

– Ai un mare talent de-a subestima problemele, domnișoară Knight.

Când el porni cu pași mari către menajeră, Victoria își ridică fustele și o luă iute după el.

– Mă scuzați, stăpâne, începu Taffy și făcu o reverență. Dar avem musafiri care întreabă de dumneata.

El se încruntă.

– Nu așteptăm pe nimeni, nu-i așa?

– Sunt oameni care încasează taxele, spuse ea încet.

El își ridică mâinile, evident nedumerit.

– Vor să vă întrebe despre o distilerie de whisky de pe proprietatea Arnprior, continuă doamna Taffy.

– Dar noi nu avem... Închise gura pentru câteva secunde. Gemenii! exclamă printre dinți.

– Așa se pare, replică Taffy.

– Și Angus. Este și el implicat?

Privirea menajerei deveni la fel de glacială ca a stăpânului său.

– Nu știu sigur, dar voi afla până la sfârșitul zilei.

– Fir-ar să fie! exclamă Arnprior. O să-i omor pe toți!

Porni ca o furtună spre grădina bucătăriei, făcând bucăți de pământ și iarbă să sară în urma sa.

– Oh, Doamne, oftă Taffy. Tocmai când lucrurile începeau să se liniștească.

–Credeam că este legal să distilezi whisky în Scoţia, comentă Victoria.

–Doar cu permisiune, domnişoară. Permisiune pe care familia Kendrick nu o are. Acum, dacă mă scuzaţi, ar fi bine să văd dacă stăpânul se ţine de promisiune.

–Voi merge cu tine, spuse Victoria grăbindu-se pe urmele femeii.

La urma urmei, nimeni nu avea nevoie de un răufăcător în casă.

Capitolul 12

Când Kade scoase o altă notă nepotrivită, Victoria îşi ridică ochii din planul lecţiei. Băiatul se uita absent la claviatură în timp ce interpreta sonata de Haydn pe care i-o dăduse de dimineaţă. Nici măcar muzica nouă nu reuşea să îl înveselească.

După cearta înfiorătoare de ieri, Angus ieşise ca o furtună din Kinglas, în timp ce contele se închisese tunând şi fulgerând în bibliotecă. Spectacolul lor public de urlete aproape că zguduise din ţâţâni zidurile castelului. Nici unul dintre bărbaţi nu apăruse la cină, lăsând-o pe Victoria să poarte o conversaţie chinuitoare cu Royal, în timp ce Kade şi nerușinaţii de gemeni ciuguleau fără chef din mâncare.

Când Kade oftă dramatic şi îşi lăsă privirea să alunece într-o parte, Victoria încetă lucrul. Încerca întotdeauna să se distanţeze de viaţa personală a angajatorilor săi, dar elevul ei suferea vizibil şi avea nevoie de sprijinul ei.

–Ce-ar fi să iei o pauză? sugeră Victoria, lovind uşor scaunul de lângă ea. Taffy a pregătit unele dintre prăjiturile tale preferate cu seminţe. Ar fi păcat să rămână nemâncate.

Băiatul veni şi se aşeză lângă ea.

–Îmi este *extrem* de greu să mă concentrez, acum că Nick şi bunicul s-au certat. Se ceartă deseori, dar de data asta a fost diferit.

–Poţi să-mi povesteşti tot, dar mai întâi trebuie să mănânci. Abia te-ai atins de micul dejun sau de prânz.

–E greu să ai poftă de mâncare când fratele şi bunicul tău doresc să se omoare între ei.

– Sunt sigură că sunt doar amenințări rostite la supărare, îl liniști ea pe un ton blând. În plus, nu cred că, dacă te înfometezi, o să rezolvi ceva, nu-i așa?

Problemele s-ar rezolva numai dacă i-ar alinia pe toți bărbații din familia Kendrick și i-ar trage puțin de urechi pentru că s-au comportat ca niște măgari încăpățânați.

Kade oftă și acceptă ceașca de ceai.

– Cel puțin, când sunt bolnav, nu se mai luptă între ei.

– Dragule, nu este responsabilitatea ta să rezolvi problemele familiei. Este treaba lor să aibă grijă de tine, nu invers.

Kade se considera motivul pentru care era pace în familie. În general, asta însemna doar să fie vesel, deoarece contele era foarte protector cu fratele lui mai mic. Dar scandalul din urmă cu o zi distrusese echilibrul fragil al gospodăriei. Judecând după umbrele de sub ochii lui Kade, era clar că dormise prost. Și își pierduse și apetitul pe care tocmai începuse să-l recâștige în ultimele săptămâni.

Așa ceva era inacceptabil, iar Victoria intenționa să-i spună contelui lucrul acesta, imediat ce-și aduna suficient curaj pentru a intra în bârlogul leului.

– Nick nu se enervează niciodată, spuse Kade, parcă citindu-i gândurile, dar ieri am crezut că o să-l omoare pe bunicul.

– Mie mi s-a părut că mai degrabă voia să-i bată pe gemeni, spuse ea pe un ton sec.

Kade strâmbă din nas.

– A fost greșit din partea lui Grant și a lui Graeme să facă distileria ilegală, indiferent de ce crede bunicul.

Potrivit ofițerilor vamali, gemenii întemeiaseră o distilerie mică, dar totuși ilegală, într-o vale de pe proprietatea Arnprior. Deși era o practică destul de frecventă în ținut, aceasta putea avea consecințe juridice grave. Din fericire, aceștia acceptaseră să nu îi pună sub acuzare după ce contele le promisese că avea să le dărâme șandramaua și să îi pedepsească el însuși pe gemeni.

– Ei bine, *este* împotriva legii, comentă ea, și a fost foarte jenant pentru conte să fie luat pe nepregătite.

Arnprior fusese îngrozit de faptul că gemenii produceau băutură sub nasul lui. Și, mai rău, că Angus știa despre asta.

Kade își lăsă ceașca în farfurie, îngrijorat.

– Ofițerii nu se vor întoarce ca să-i aresteze, nu-i așa?

Ea îi oferi un zâmbet liniștitor.

– Nu, o să-l lase pe fratele tău să gestioneze situația după cum consideră potrivit, atât timp cât distileria va fi distrusă.

– Slavă Domnului! Ar fi groaznic dacă gemenii ar ajunge la închisoare.

– Într-adevăr, spuse ea sec, umplându-i din nou ceașca.

Din câte văzuse cu o zi în urmă, contele fusese tentat să-i trimită pe gemeni și pe bunic la răcoare.

– Și poate că bunicul are dreptatea lui, continuă Kade gânditor. Ce drept au englezii să ne spună ce și când să facem?

– Îți sugerez să nu îl asculți pe bunicul tău în privința asta, dragul meu.

Angus încercase să își susțină punctul de vedere – fără succes – în fața contelui, după ce ofițerii plecară.

– În afară de asta, zisese Angus, uitându-se urât la Arnprior, la ce altceva te așteptai de la ei? Puștii trebuie să se întrețină cumva.

Contele își privise bunicul, nevenindu-i să creadă.

– Mă aștept să nu fie dați afară de la universitate și mă aștept să învețe o meserie afurisită! De asemenea, mă aștept ca bunicul lor să-i încurajeze spre activități legale!

– Dar flăcăii *învață* o meserie, nu te-ai prins?

– Să facă băutură? Ai înnebunit?

– Nu te văd venind cu o idee mai bună, replicase Angus înainte de-a se uita la Victoria. Oh, da, cu excepția faptului că vrei să-i înveți să țopăie, ca să poată găsi niște fete prostuțe cu care să se căsătorească. Nu-i de mirare că băieții nu ascultă nimic din ce spui. Și cine-i poate învinovăți, când tu ai plecat la război ca nebunul? De parcă *tu* ai fi singurul care suferă și noi, restul, nu am simți nimic!

Și, așa, atmosfera din holul de la intrare se transformase din periculoasă în explozivă. După ce încercase, în mod evident, să își înfrâneze furia, contele arătase dintr-odată de parcă ar fi fost în stare să-l strângă de gât pe bunic.

– Destul! exclamase Royal, șchiopătând între cei doi bărbați. Nu ai voie să mai rostești nici un cuvânt despre asta, bunicule!

– Știi la fel de bine ca mine că..., protestase Angus mânios.

– Nu! i-o tăiase Royal.

Stăteau nas în nas, privindu-și bunicul cu ochi amenințători. Apoi se întorsese spre fratele lui cu un zâmbet stăpân pe sine. Dar privirea contelui devenise atât de mohorâtă și de furioasă, că Victoria simțise un fior până în măduva oaselor.

– Nick, bunicul nu știe ce spune, începuse Royal. Nu-l asculta!

Arnprior încuviințase din cap spre fratele lui, apoi se răsucise pe călcâie și se îndepărtase cu pași mari. Royal îl urmase, Angus plecase, iar doamna Taffy trimisese servitorii la treburile lor.

Victoria se retrăsese sus, în încăperea ce servea drept școală, și-l găsise pe Kade afundat în studiu, din fericire fără să aibă habar de dezastrul care se produsese jos. Fusese tentată să-i ceară lui Taffy mai multe informații despre acuzațiile voalate pe care le rostise Angus, dar hotărâse că nu era treaba ei.

De atunci, toată casa părea că își ținea respirația, de parcă s-ar fi aflat pe un vulcan gata să erupă, așteptând explozia finală a conflictului.

– Nu știu ce se va întâmpla dacă Nick nu-i iartă pe gemeni, spuse Kade. Sau pe bunicul.

De dragul lui Kade, venise vremea ca Victoria să ia niște măsuri drastice, chiar dacă asta însemna să intervină în treburile familiei Kendrick.

– Vrei să vorbesc eu Arnprior despre gemeni?

Băiatul ridică privirea, cu o expresie plină de speranță.

– Ai face asta?

– Da, și voi vorbi și cu Royal. Dacă ne unim forțele, am putea restabili niște relații mai pașnice.

El zâmbi la mica ei ironie.

– Asta ar fi minunat, pentru că sunt îngrijorat din pricina lui Nick. Nu a mai fost atât de supărat...

Își strânse brusc buzele.

– De când? întrebă ea cu blândețe.

Părea că urma să-i răspundă, când Grant intră ca o furtună în salon. Speriat, Kade aproape scăpă ceașca din mână.

Victoria se uită încruntată la Grant.

– Te rog să ieși înapoi pe hol și să intri din nou ca un gentleman.

– Îmi pare rău, domnișoară, pufni Grant cu entuziasm. Dar avem un vizitator.

– Cine? întrebă Kade.

– Logan, izbucni el. Logan s-a întors în sfârșit acasă.

Fața lui Kade se relaxă.

– Vorbești serios?

Grant încuviință din cap.

– Tocmai a sosit.

– Nick știe?

– Royal s-a dus să-l anunțe.

Înainte ca Victoria să poată spune un cuvânt, Kade zbură de pe fotoliu spre ușă.

– Kade, nu fugi, strigă ea după el.

Când fratele lui mai mare porni în urma lui, ea se ridică în picioare.

– Grant, așteaptă un moment!

El se întoarse, vibrând de nerăbdare.

– Mai întâi, te rog să-mi spui cine este Logan, îi ceru ea.

– Fratele meu mai mare.

– *Alt* frate?

– Frate vitreg, de fapt. Logan este cel mai mare, după Nick. Mama lui a fost prima contesă a tatălui meu.

Victoria își dădu seama că se zgâia la el.

– De ce nu am mai auzit vorbindu-se de el?

Grant se mișcă agitat.

– Pentru că lui Nick nu-i place să vorbească despre el. Au avut... o ceartă.

Excelenței Sale nu-i plăcea să vorbească nici despre soția lui. Omul părea să aibă multe secrete.

„Ca tine, nu?"

– Dacă nu te deranjează, domnișoară Knight, spuse Grant, trebuie să mă duc jos. Nu sunt sigur ce se va întâmpla când Nick va afla că Logan e aici.

Ea se grăbi să-l ajungă din urmă.

– Vin și eu cu tine.

– Poate ar fi mai bine să rămâi aici, rosti el după ce Victoria ajunse lângă el, pe coridor. E posibil să se ia la ceartă. Nick i-a spus lui Logan să nu se mai întoarcă niciodată la Kinglas. De fapt, nici unul dintre noi nu l-a mai văzut de șase ani. A fost în Canada.

– De ce l-ar fi exilat contele? întrebă ea fără suflare, aproape tropăind ca să țină pasul cu el.

Când ajunseră la treapta de sus a scării interioare, Grant se opri atât de brusc, încât pantofii ei moi din piele alunecară pe podelele lustruite. El o apucă de braț.

– Să nu cădeți, domnișoară.

Grant avea un talent deosebit de a sublinia lucrurile evidente.

Enervată, Victoria își împinse la o parte o șuviță care îi căzu pe față. Dar cuvintele aspre pe care ar fi vrut să i le zică lui Grant îi înghețară pe limbă când văzu expresia îngrijorată de pe chipul lui. De obicei, el era cel mai vesel dintre băieți și rămânea neafectat de nimic, exceptând mustrările cele mai dure din partea contelui. Dar acum părea aproape speriat.

Victoria putea auzi voci venind de mai jos, din holul de la intrare. Ignorând glasurile, își puse mâna cu blândețe pe antebrațul lui Grant.

– Ce este, dragul meu?

El privi dincolo de ea, ca să se asigure că nu puteau fi auziți de nimeni.

– Știi că Nick a fost căsătorit.

– Da. Și mai știu că nu-i place să vorbească despre faptul că și-a pierdut soția.

– Nu este singura pierdere despre care nu-i place să vorbească...

– Continuă!

Grant păru să ezite, dar în cele din urmă cedă.

– Oricum vei afla, așa că pot la fel de bine să-ți povestesc eu. Nick și soția lui au avut un fiu... un băiețel pe nume Cameron.

Ea se uită nemișcată la el. Creierul ei nu părea să perceapă informația.

– A murit și micuțul?

– Cu mai mult de șase ani în urmă.

Acum totul devenea clar.

– Cam în perioada în care frații tăi s-au înstrăinat?

El încuviință din cap și aruncă o privire neliniștită peste umăr. Vocile din hol deveniră stridente.

– Domnișoară, trebuie să cobor!

– Foarte bine, dar spune-mi... fir-ar să fie, murmură ea, când Grant trecu de ea și începu să coboare treptele.

Nu îl urmă imediat, ci își lăsă o clipă de repaus ca să-și pună ordine în gânduri.

În ciuda ocaziilor rare în care își arăta farmecul sincer, Arnprior era un om extrem de trist, care purta pe umeri povara grea a responsabilității. Acum, ea știa că el ducea și povara teribilă a suferinței cauzate de moartea soției și a fiului său. Inima ei suferea pentru el și pentru restul familiei sale, care aproape se înneca în secrete dureroase.

Victoria își aranjă câteva fire rebele de păr, își netezi manșetele de dantelă, apoi coborî pe scări până în holul de la intrare. Grant avea probabil dreptate – ar fi trebuit să se întoarcă în camera ei și să se gândească la treburile ei. Dar nu avea nici o intenție să îl abandoneze pe Kade sau pe Lord Arnprior.

În mijlocul holului de la intrare se afla un bărbat uriaș, îmbrăcat cu pantaloni, ghete și o pelerină groasă, vizibil uzată. Ca toți bărbații din familia Kendrick, era musculos și bine construit, dar el parcă îi întrecea pe toți. Era cu aproape zece centimetri mai înalt decât gemenii și părea chiar mai musculos decât contele.

Kade se aruncase în brațele lui Logan și aproape că fusese înghițit de îmbrățișarea bărbatului. Gemenii și Angus stăteau în apropierea lor, oscilând între entuziasm și teamă. Câțiva slujitori se plimbau pe lângă ei fără rost, iar Taffy stătea într-o parte, cu o batistă la ochi, încercând să nu plângă. Câinii făceau un adevărat vacarm, rostogolindu-se și lătrând. Cu atâta zgomot, era aproape imposibil să auzi ce spunea oricare dintre cei prezenți.

În încăpere era rece, deoarece valeții, aparent la fel de entuziasmați ca patrupedele, uitaseră să închidă ușa de la intrare.

Clătinând din cap, Victoria se grăbi să închidă ușa, apoi trecu de câini și de valeți pentru a rămâne lângă menajeră. Taffy îi zâmbi cu ochii plini de lacrimi.

– Oh, domnișoară, casa e cu susul în jos, acum că s-a întors și domnul Logan din Canada.

Victoria se aplecă mai aproape.

– Înțeleg că nu se aștepta nimeni să vină?

– Nu. Menajera își șterse repede nasul, apoi băgă batista în mânecă. O să ziceți că sunt o bătrână proastă pentru că plâng, dar au trecut ani întregi de când nu l-am mai văzut pe băiat. Și i-am dus dorul, să știți.

– Dar nu și contele, din câte am înțeles.

Taffy îi aruncă o privire prudentă.

– Ce ți-a spus domnul Grant?

– Numai că Arnprior și fratele lui s-au înstrăinat. Oh, și că Excelența Sa a avut un fiu, adăugă ea. Asta a fost o veste cam șocantă.

Taffy avu eleganța de-a afișa o expresie sfioasă.

– Îmi pare rău că nu v-am spus, domnișoară. Stăpânului nu-i place să vorbim despre sărmanul copilaș.

– Nici despre soția sau despre fratele lui, din câte se pare.

Menajera ridică mâinile într-un gest neajutorat.

– Trebuie să înțelegeți cum au fost lucrurile pentru stăpân. Prima doamnă Arnprior a murit atât de brusc, și apoi...

– Domnișoară Knight! strigă Kade peste zgomotul din încăpere. Vino să-l cunoști pe Logan!

Flutură mâna entuziasmat în direcția ei, deși era încă prins în îmbrățișarea fratelui său. Ea zâmbi și îi întoarse gestul.

– Vin imediat, răspunse, apoi își îndreptă atenția spre menajeră. Contele va fi, cel mai probabil, nemulțumit de sosirea fratelui său, dacă am înțeles eu bine.

– Asta, domnișoară, este puțin spus, rosti femeia pe un ton sumbru. Domnul Royal s-a dus să-l caute și să încerce să-l pregătească pentru vestea cea nouă.

– Atunci, aș sugera să încercăm să ne comportăm elegant înainte de sosirea contelui. Supărarea asta nu-i va trece dacă este deja prost dispus.

– Aveți dreptate, domnișoară. Voi servi ceaiul în salon când lucrurile se vor mai liniști.

În timp ce menajera plecă să restaureze ordinea printre slujitori și câini, Victoria porni spre grupul adunat în mijlocul holului.

Kade o prinse de mână.

– Domnișoară Knight, acesta este fratele meu, Logan. Ochii îi străluceau de emoție. A fost în Canada mai mult de șase ani. *Și* se pare că este la fel de bogat precum Cresus, ceea ce este destul de amuzant.

Victoria făcu o reverență.

– Este o plăcere să te cunosc, domnule Kendrick.

– Și pentru mine să te cunosc pe dumneata, domnișoară Knight, răspunse el cu voce profundă și sonoră.

Apoi se aplecă înaintea ei. Când se îndreptă de spate, era atât de înalt față de ea, că Victoria se simți forțată să-și ridice privirea ca să îl vadă. Se trezi privind în niște ochi albaștri și veseli, care semănau cu ai contelui. De fapt, Logan semăna foarte mult cu fratele său, amândoi având aceleași trăsături frumoase și părul atât de întunecat, că părea negru-albăstrui.

Spre deosebire de conte însă, Logan avea un zâmbet prietenos și o atitudine fermecătoare ce sugerau că se simțea perfect în largul său în această situație ciudată. Dacă Logan era îngrijorat de reacția fratelui său mai mare, cu siguranță nu o arăta.

– Kade, ai neglijat să-mi spui cât de frumoasă este noua ta guvernantă, spuse Logan. Nu-i de mirare că-ți place atât de mult să studiezi. E posibil să-i cer și eu câteva lecții domnișoarei Knight.

Victoria clipi. Încerca să flirteze cu ea în fața familiei și a jumătate dintre servitori? Gemenii făcură un schimb de priviri derutate și până și Angus păru confuz.

– Ei, nu o necăji pe fată, începu bătrânul. Domnișoara Knight își ia foarte în serios îndatoririle.

– Da, nu trebuie să o tachinezi, repetă Kade pe un ton serios. Este o profesoară minunată *și* o pianistă talentată. Sunt foarte norocos că este profesoara mea.

– Asta e și mai bine, deoarece iubesc muzica. Vei cânta ceva special pentru mine, dacă te rog frumos? o întrebă el.

Când sublinie întrebarea cu o clipire strengărească, Victoria rămase să se holbeze la el. Cum putea un bărbat să se comporte într-o manieră atât de scandaloasă, în împrejurări atât de scandaloase? Nu putea decât să spere că Arnprior nu avea să-i ceară să îl facă și pe Logan Kendrick să se comporte politicos. Era deja ocupată cu restul familiei, iar acest ultim frate părea un caz extrem de dificil.

Pe de altă parte, era foarte posibil ca Arnprior să-l împuște pe fratele lui rătăcitor, nu să încerce să-i îndrepte comportamentul.

Dintr-odată, câinii se opriră din lătrat. În același moment, Logan se uită dincolo de ea, iar zâmbetul lui fermecător și strengăresc îi dispăru de pe chip. Ea se întoarse și îl văzu pe conte stând în colțul cel mai îndepărtat al holului, cu Royal alături.

Inima ei făcu un salt în abis când văzu mânia glacială care plutea în jurul lui Arnprior.

– Ah, Nick, începu Logan cu voce tare. Acolo erai!

Contele se mișcă în cele din urmă, venind în mijlocul holului cu umbra protectoare a lui Royal în urmă. Angus și gemenii se retraseră câțiva pași, ba chiar și câinii avură suficientă inteligență cât să se dea îndărăt.

Victoria îl prinse pe Kade de mână, încercând să-l liniștească. Degetele lor se împletiră, și ea rămase cu privirea ațintită la conte.

– Uite, Nick, rosti băiatul cu o voce plină de entuziasm, de parcă veselia lui ar fi putut alunga furtuna care se apropia. Logan s-a întors în sfârșit acasă.

– Văd.

Glasul contelui era blând, dar sunase ca un muget înspăimântător.

El și Logan se măsurară din priviri. Tăcerea din cameră era atât de intensă, că Victoria începu să simtă fiori pe șira spinării.

– Milord, spuse Logan în cele din urmă, făcând în fața fratelui său o plecăciune corectă în privința etichetei. Comportamentul lui era acum mult mai liniștit și calculat. Mă bucur să te văd din nou.

Privirea lui Arnprior sugera contrariul. Deși Logan era într-adevăr mai mare, prezența autoritară, aproape amenințătoare a contelui, îi făcea pe toți ceilalți din cameră să se simtă mici prin comparație.

– Chiar așa? răspunse contele. Pentru că eu nu mă bucur deloc să te revăd.

În cele din urmă, când Arnprior zâmbi, Victoria aproape leșină. Era zâmbetul pe care un ucigaș cu sânge-rece îl afișa înainte să înfigă cuțitul între coastele unui om.

– Mai mult, adăugă contele, îți sugerez să părăsești casa mea cât timp încă ești într-o singură bucată.

Capitolul 13

Nick își petrecuse ani în șir căutându-și drumul afară din străfundurile întunecate ale disperării, încercând să urce din negura suferinței, a vărsării de sânge și a disciplinei. Acum, simțea că aluneca din nou acolo.

Logan.

Apariția fratelui său era insulta supremă care venea după întâmplările din urmă cu o zi. Părea o glumă groaznică a soartei, care îi dădea de înțeles că nu avea pic de control asupra vieții sale.

Logan îi adresă o privire circumspectă.

– Nick, dă-mi voie să vorbesc cu tine, spuse el îmbufnat. Lasă-mă să-ți explic de ce sunt aici.

– Nu ai nimic de explicat. Fiul meu este mort din cauza ta. Nu există nici o iertare pentru așa ceva.

În tăcerea care inundă holul, Nick o auzi pe Victoria icnind. Contele fusese atât de concentrat asupra lui Logan, încât aproape

că uitase de prezența ei. Stătea lângă Kade, ținându-l de mână. Părea șocată, bineînțeles. Probabil nici măcar nu știa despre fiul său.

Când privirile li se întâlniră, ea ridică dintr-o sprânceană în semn de avertisment. El își spuse că nu-i pasă de opinia ei sau de a altora. Nu acum, când Logan se afla în castelul Kinglas, locul în care îi interzisese să se mai întoarcă vreodată.

– Aș face orice pentru a schimba ceea ce s-a întâmplat, spuse Logan. Știi asta.

– Singurul lucru pe care-l poți face este să ieși dracului din casa mea înainte să te scot în șuturi, răspunse Nick.

Kade se desprinse din strânsoarea Victoriei și se repezi înainte.

– Nu este drept! Știi că nu a fost vina lui Logan!

– Trebuie să plece, Kade, repetă Nick, ignorând rugămințile băiatului.

Ochii lui Logan sclipiră de mânie.

– Cât timp mă vei mai pedepsi, Nick? Pentru tot restul vieților noastre nenorocite?

Nick fu surprins să audă un mârâit ieșindu-i din gâtlej.

– Nu vei mai avea mult de trăit dacă nu pleci imediat.

– Milord, cu siguranță asemenea amenințări nu sunt necesare. Vocea calmă și limpede a Victoriei tăie ceața din creierul lui Nick, la fel ca o pală de vânt care tăia apele lacului pe timp de iarnă.

Se uită spre ea, mijind ochii.

– Și fratele dumitale mai mic este prezent, în caz că ai uitat, adăugă ea, deloc intimidată.

– Atunci, îți sugerez să-l scoți de aici, i-o tăie Nick.

Ea păși protectoare în fața lui Kade.

– Voi fi fericită să fac asta, domnule, imediat ce voi fi convinsă că dumneata sau oricine altcineva de aici nu va comite o crimă.

Royal oftă exasperat.

– Nu-ți face probleme din pricina asta.

– Poate ar trebui să-și facă, se răsti Logan și râse malefic. Pentru că se pare că va trebui să îl bat pe fratele meu ca să-i bag mințile în cap.

Servitorii gemură la unison. Logan nu știuse niciodată când să-și țină gura sau să arate un oarecare respect. Era clar că cei șapte ani petrecuți în exil nu schimbaseră nimic din punctul acesta de vedere.

– Aici, acum! Vei arăta mai mult respect față de conte! exclamă Angus cu glas autoritar.

Nick îi aruncă un zâmbet criminal.

– Nu contează, bunicule. Am fost întotdeauna în stare să-l dobor. E clar că a uitat asta.

Privirea fratelui său deveni tăioasă.

– Cred că veți descoperi că s-au schimbat niște lucruri, frate.

– Excelent, mărăi Nick. Începem?

Începu să se miște, dar se opri brusc când Victoria se strecură între ei. Îl apăsă pe piept cu mâna ei mică.

– Milord, începu ea pe un ton calm, nu gândești limpede.

– Nick, te rog, ascult-o, îl imploră Kade cu glas gâtuit.

Nick își desprinse privirea de la chipul ei calm și se uită spre fratele său mai mic. Kade se ținea acum strâns pe brațul lui Royal, cu gura strânsă într-o linie tremurândă. Royal făcu o grimasă și arătă cu capul spre băiat, dându-i de înțeles lui Nick să înceteze.

Când Nick își întoarse privirea spre Victoria, văzu înțelegere și compasiune în adâncul ochilor ei frumoși. Simți că ceva se rupea în sufletul lui, de parcă un medic i-ar fi alinat o durere. Rămase numai o oboseală care îi împovăra sufletul – și durerea pe care i-o aducea conștientizarea faptului că suferința lui nu avea să se termine niciodată.

Micuța lui guvernantă îl bătea ușor pe piept, de parcă încerca să liniștească un animal pe jumătate sălbăticit. Nu se putu împiedica să nu observe ironia. Pe câmpul de luptă se considerase întotdeauna un om civilizat, care evita cruzimea și brutalitatea ori de câte ori era posibil. Dar acum trebuia să se lupte cu dorința de a-l omorî pe fratele lui ticălos.

– Ești bine, milord? întrebă Victoria.

– Sunt bine, răspunse el pe un ton tăios.

Când ea își retrase mâna și făcu un pas înapoi, Nick avu sentimentul că pierduse ceva de o importanță vitală.

– Mă simt ușurată să aud asta, milord, rosti ea. Genul ăsta de scenă nu ajută cu nimic la recuperarea lui Kade. Aruncă o privire autoritară la toți cei adunați în hol. Ultimele zile au fost extrem de grele pentru el.

Când Angus și frații lui – inclusiv Logan – avură un schimb de priviri rușinate, Nick simți cum otrava se scurgea din inima lui. Victoria, întruchiparea guvernantei perfecte, cu rochia ei cafenie cu guler alb scrobit, îi lua cu neînfricare apărarea lui Kade. Frații lui

ar fi putut s o ridice cu uşurinţă în aer într o singură mână, dar ea îi făcuse să bată în retragere ca pe nişte şcolăreţi năzdrăvani.

Era pur şi simplu... minunată.

– Sunt de acord cu tine, domnişoară Knight, spuse Nick. Şi îmi cer scuze pentru rolul meu în acele evenimente nefericite. Îţi sugerez să-l duci pe Kade la etaj, pentru a evita o supărare mai mare.

Kade îi aruncă o privire sfidătoare.

– Sunt destul de mare să iau parte la orice discuţie de familie, Nick. Şi nu plec până nu promiţi că nu o să l răneşti pe Logan.

Şi furia lui Logan se domolise, iar acum îşi privea fratele mai mare cu un fel de precauţie relaxată, zâmbind slab. Înainte ca tragedia să distrugă această familie, Logan considerase că lumea era un loc minunat, plin cu femei frumoase, whisky bun şi veselie. Se întreba dacă Logan mai credea asta.

Kade întinse mâna şi îl trase de vestă.

– Nick, promite-mi!

Contele zâmbi forţat.

– Băiete, te-ai uitat bine la Logan? Cred că e mai greu decât mine cu câteva kilograme bune. Probabil m-ar doborî.

– Ai mare dreptate, admise Logan, şi zâmbetul i se lărgi până la urechi.

– Încetează, idiotule! mârâi Royal. Nu-i cel mai bun moment pentru a glumi.

– De ce nu? întrebă Logan. La urma urmei, toată situaţia asta e aproape o farsă. Ba avem chiar şi o eroină care completează scena.

Când îi făcu Victoriei cu ochiul, Nick simţi iarăşi dorinţa de a-l omorî pe fratele său.

– Logan, ţi-am cerut să nu o mai tachinezi pe domnişoara Knight, repetă Kade. Dai dovadă de lipsă de respect, şi ea nu merită asta.

Logan se strâmbă.

– Îmi pare rău, băiete. Am impresia că sunt cam greu de cap astăzi. Nu în fiecare zi mă întorc în casa părintească.

– Înţeleg şi te iert, spuse Kade cu un aer demn şi elegant. Acum, te rog să-ţi ceri scuze şi faţă de domnişoara Knight.

Nick nu ştia dacă să râdă sau să plângă. Fratele lui mai mic îi punea pe toţi la punct. Logan făcu o plecăciune scurtă în faţa Victoriei.

– Te rog să îmi accepţi scuzele pentru comportamentul meu nepotrivit, doamnă. Apoi afişă un zâmbet fermecător, care probabil ameţise multe servitoare din Scoţia. Pur şi simplu...

– Scuzele au fost acceptate, domnule Kendrick, îl întrerupse Victoria brusc.

Era clar că îl citise din priviri pe Logan. Nick ciufuli părul lui Kade.

– Du-te sus cu domnișoara Knight, băiete. Voi urca și eu imediat.

Băiatul aruncă o privire îngrijorată de la Nick la Logan.

– Oh, nu trebuie să-ți faci griji, spuse Logan. Doar ne vom blestema și vom țipa unul la celălalt și probabil vom sparge niște porțelanuri, dar nimic mai mult.

– Îmi promiteți? întrebă Kade bănuitor.

– Promitem, aghiuță, rosti Nick. Acum, du-te!

Kade fugi să-l mai îmbrățișeze o dată pe Logan.

– O să vii să mă vezi înainte să pleci?

– Promit, Kade.

Zâmbetul plin de siguranță al lui Logan dispăru imediat ce Kade se întoarse cu spatele. Cu o expresie sumbră, îl privi pe fratele său urcând pe scări cu Victoria.

Nick era furios pe Logan pentru că se întorsese la Kinglas, dar era conștient de cât pierduse fratele lui cu acest exil. Deși se bucurase de succes în Canada, pierduse șansa de a-i vedea crescând pe Kade și pe Braden. Își pierduse familia, Ținuturile Înalte și casa părintească pe care o iubea mai presus de toate.

Nick scoase un sunet ce trăda un soi de compasiune. Fratele său nu merita iertarea lui. Logan îi amintea constant și chinuitor că suferise și pierduse multe în viață. Era inacceptabil să rămână la Kinglas.

Se uită împrejur. Încă o dată, avuseseră parte de public la cearta lor de familie.

– Taffy, cred că spectacolul de astăzi s-a terminat. Servitorii se pot întoarce la îndatoririle lor.

Menajera făcu o reverență scurtă.

– Da, stăpâne. Vreți să aduc sus o tavă cu ceai?

– Nu va fi necesar. Domnul Kendrick nu cred că va mai rămâne mult timp.

Expresia lui Logan se înăspri.

– Chiar nu vrei să auzi ce am de spus?

– Pot tolera o scurtă discuție, dar să fiu blestemat dacă voi sta să beau ceaiul cu tine. Am nevoie de o doză sănătoasă de whisky.

– În sfârșit, suntem de acord cu ceva, replică Logan sarcastic.

După ultimele zile, Nick avea nevoie de mai mult decât de o băutură. Avea nevoie să se vâre în sticla blestemată și să se stabilească înăuntru.

– Ce vrei să facem, Nick? întrebă Grant. El și Graeme reușiseră să-și țină gurile închise pe durata scenei neplăcute.

– Stați naibii departe de necazuri, spuse el.

Nick se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre bibliotecă. În acest moment, gemenii erau cea mai mică problemă a lui. Se uită în spate și-l văzu pe fratele lui urmându-l la câțiva metri, uitându-se pe pereții galeriei din aripa de vest, admirând portretele strămoșilor și arătând ca un om care își uitase trecutul, iar acum și-l reamintea. Angus, care mergea lângă Logan, se uita la Nick cu o privire sfidătoare, de parcă l-ar fi provocat să-l excludă din consiliul familiei. Bătrânul și Logan fuseseră mereu apropiați. De fapt, corespondau frecvent, deși Angus nu credea că Nick știa lucrul acesta.

Dar el bineînțeles că știa, la fel cum știa și că Logan le scrisese lui Kade și lui Braden. Se făcuse că nu știa doar pentru că Logan avusese bunul-simț să stea departe. Dar, din moment ce fratele lui își pierduse rațiunea și venise acasă, ostilitățile erau pe cale să se reia.

Royal îl prinse din urmă.

– Ce ai de gând să faci, Nick?

– Să ascult ce are de zis și apoi să-l dau afară.

– Nu crezi...

– Nu.

Nick deschise ușa bibliotecii și se îndreptă cu pași mari spre dulapul de mahon și sticlă, unde avea colecția de carafe și pahare. Își umplu un pahar – în speranța că nu era o băutură ilegală preparată de frații lui –, în timp ce restul familiei intra, și dădu totul pe gât, de abia simțind arsura alcoolului. Apoi își umplu încă o dată paharul și se așeză la biroul său.

– Puteți să vă turnați singuri, comentă el.

– Eu nu. Cineva din familia asta afurisită trebuie să rămână cu mintea limpede, spuse Royal și se așeză pe un fotoliu.

Angus se retrase în colțul lui obișnuit, lângă cămin, de unde rareori intervenea în conversație. Cu toate astea, Nick nu-și făcea nici o iluzie că avea să rămână la fel de tăcut și de data aceasta.

De fapt, se pregăti mental pentru a ține piept întregii familii. Tuturor le fusese dor de Logan, și era clar că toată lumea considera că venise timpul să fie primit înapoi acasă. La urma urmei, după cum

arătaseră Royal și Angus, moartea lui Cam fusese un accident. Dar fusese un accident care nu s-ar fi întâmplat dacă Logan ar fi îngrijit copilul, în loc să flirteze cu o femeie.

Femeile fuseseră întotdeauna punctul slab al lui Logan, și această slăbiciune îl omorâse pe fiul lui Nick.

Împotriva dorinței întregii sale familii, nu avea de gând să-și ierte fratele – nici acum, nici altă dată.

Logan aruncă o privire spre Royal, care își freca absent piciorul rănit.

– Te deranjează mult zilele astea?

Răspunsul lui Royal fu o mișcare scurtă din cap.

– Îl deranjează foarte mult, răspunse Nick în locul lui. Dar asta nu este treaba ta. *Familia asta* nu este treaba ta. Credeam că ai suficientă minte cât să-ți dai seama de asta și să nu te mai întorci niciodată.

Logan își trânti paharul pe birou, vărsând whisky pe suprafața lustruită. Nick văzu picăturile adunându-se într-o pată mare și căpătând o culoare urâtă, de un maro-închis.

– Pe naiba nu e treaba mea, se răsti Logan. Sunt și familia mea. Nu îi deții.

– Nu, dar eu sunt contele și capul familiei. După cum ți-am spus acum șapte ani, tu ți-ai pierdut dreptul de a fi un Kendrick sau membru al clanului când l-ai lăsat pe Cameron să moară ca urmare a neglijenței tale. Și, făcând asta, mi-ai distrus familia.

În ochii cenușii ai lui Logan sclipiră resentimentele, și el se aplecă înainte.

– Asta e o afirmație cam dramatică. Poate că putem discuta și despre felul în care ai distrus *tu* viața lui Janet. Nu ești singura parte nevinovată din familia asta, Nick, și tu știi foarte bine acest lucru.

Înainte să se poată controla, Nick se trezi în picioare și pe jumătate aplecat peste birou, spre fratele lui.

– Mai spune ceva de genul ăsta și *te voi ucide*, Logan, în ciuda promisiunii pe care i-am făcut-o lui Kade.

Royal se întinse și îl lovi pe Logan în braț.

– Ce dracu' se petrece cu tine? Ar trebui să-ți ceri scuze, să nu faci acuzații nefondate.

Logan se îndreptă și își trecu mâinile peste față.

– Doamne, mormăi el cu voce groasă, ai dreptate. Îmi pare rău, Nick. A fost josnic din partea mea să spun așa ceva. Trece-o pe lista uriașă de lucruri pentru care trebuie să-mi cer scuze.

Nick căzu înapoi în scaunul lui, simțind că oboseala îi îngreuna corpul.

– Poți să-ți păstrezi scuzele, căci eu nu te voi ierta niciodată pentru Cam.

Moartea lui Janet era o altă poveste. Oricât de mult detesta Nick să recunoască, fratele său avea dreptate.

– *Merde*, murmură Logan când se așeză pe celălalt scaun, aflat în fața biroului.

Când Nick devenise conte, Logan își petrecuse ore întregi pe scaunul acela, ajutându-l să pună la punct toate afacerile familiei. În ciuda viziunii sale relaxate asupra vieții, Logan avea o minte ascuțită și se pricepea la cifre. Transformase acest talent într-un avantaj, punând cu succes bazele unei afaceri de comerț cu lemn și blănuri în Québec.

Oricare ar fi fost motivul pentru care se întorsese Logan, acesta nu avea legătură cu banii.

– Înțeleg cum te simți, începu Logan în cele din urmă. A fost un accident, dar a fost totuși vina mea.

Royal se uită la el, nevenindu-i să creadă.

– Doamne, omule, aproape că te-ai înecat încercând să-l salvezi pe Cam. Nimeni n-ar fi putut face mai mult.

Era adevărat, dar Logan îl convinsese pe Nick să-l lase pe Cam la pescuit cu unchii lui. Nick îl făcuse pe Logan să jure că nu avea să-și ia nici o clipă ochii de la băiat. Și fratele lui îi făgăduise acest lucru, desigur, cu râsul liniștitor care îi venea atât de ușor.

Fusese ultima dată când Nick își văzuse fiul în viață.

– Păi, măcar ai reușit să aduci acasă trupul copilului, comentă Angus. Măcar asta a fost o alinare.

Nick pufni.

– Alinare? Da, una mică. Dar imaginea copilului său iubit și jucăuș închis pentru totdeauna într-un mormânt de marmură rece îi frânsese inima. Cel puțin băiatul meu a avut parte de o înmormântare corespunzătoare.

– Ar trebui să-ți aducă alinare faptul că nu mă voi ierta niciodată, spuse Logan.

– Și te aștepți să te iert eu, când nici măcar tu nu te poți ierta?

– Da, pentru că tu ești un om mai bun decât mine.

Nick se întinse după pahar.

Nu și după spusele bunicului, comentă el înainte de a da pe gât restul băuturii.

Angus se îmbujoră, iar obrajii lui roșii contrastară puternic cu părul alb ca zăpada.

– Acum, băiete, știi că nu am vrut să spun asta. Doar mi-am pierdut cumpătul puțintel.

Royal fluieră.

– Puțintel? Cred că glumești.

– Ce se întâmplă aici? întrebă Logan.

Royal se întoarse în fotoliu și se uită la bunicul lui.

– Vrei să-i explici tu, sau o fac eu?

Angus începu să-și inspecteze ghetele.

– Cineva ar face bine să-mi explice, altfel o să încep să sparg capete, zise Logan.

– Asta o să fie ceva diferit pentru tine, comentă Nick pe un ton sarcastic.

Logan se uită urât la el, dar avu suficientă minte cât să-și țină gura. Când erau tineri, Logan se lua deseori la luptă doar pentru distracție. Se lua la bătaie la fel de ușor cum se apuca de băutură sau de femei. Logan fusese întotdeauna altfel – un dezmățat fermecător, după cum îl numise mama lui vitregă.

– Bine, îți spun, îl liniști Royal. Frații noștri idioți...

– Gemenii, evident, rosti Logan.

– Normal. Se pare că gemenii au construit o distilerie ilegală. Nick a aflat despre asta de abia ieri, când ne-au vizitat niște ofițeri.

– Fir-ar să fie! exclamă Logan. Și bunicul știa despre asta, presupun.

– Într-adevăr, confirmă Royal.

Logan se întoarse în scaun pentru a privi spre bătrân.

– Ce naiba se întâmplă cu tine?

– Potrivit lui Angus, eu sunt problema, explică Nick. Eu am abandonat familia când *am fugit* să lupt pentru țara mea. Prin urmare, gemenii au apucat-o pe asemenea căi din cauza mea.

Logan clătină din cap.

– Sufereai, Nick. Nimeni nu te poate învinui pentru asta.

– Nu contează, spuse el nerăbdător. Angus are dreptate când spune că am stat departe. Toți băieții aveau nevoie de ajutorul și de îndrumarea mea, iar eu nu mă aflam aici ca să le-o ofer.

– Dar nici nu ți-ai pierdut viața printr-un bordel sau căzut pe sub mese, mort de beat, în toți anii aceia, zise Royal. Ai fost comandant de oaste.

– Ce-i făcut e bun făcut. Tot ce pot face acum este să încerc să îndrept lucrurile.

Cu ajutorul Victoriei, Nick se gândise că avea să reușească să cizeleze comportamentul gemenilor suficient de mult cât să-i ajute să-și găsească soții respectabile – asta dacă nu îl avea pe Logan alături, să-i distragă atenția. Doar faptul că se afla în aceeași cameră cu fratele său reușise să-l facă să tremure.

– Cred că aș putea avea o soluție la această problemă, spuse Logan.

– Cu gemenii? întrebă Royal.

Logan încuviință din cap.

– Știu exact ce să fac cu ei.

– Nu e nimic în neregulă cu băieții, comentă Angus. Sunt doar tineri și plini de avânt.

– Sunt niște idioți, asta sunt, conchise Royal. Și data viitoare când intră în necazuri, e posibil ca Nick să nu-i mai poată scoate din belele.

– Pot lucra pentru mine, interveni Logan. Înființez un birou și un depozit în Glasgow și am nevoie de ajutor. Când se holbară toți la el, Logan ridică pur și simplu din umeri. Am al naibii de mare succes în afaceri, după cum probabil ați auzit. Am resurse mai mult decât suficiente pentru a-i întreține pe gemeni și încă ceva pe deasupra. Logan aruncă o privire rapidă prin bibliotecă. Și, dacă e nevoie, să ajut și moșia.

– Deci te întorci aici și vrei să rezolvi tu totul, nu-i așa? Nick îl împunse cu degetul pe Logan. Nu am nevoie de ajutorul tău blestemat! Sunt perfect capabil să am grijă de familie *și* de Kinglas.

– Eu nu asta am auzit, i-o întoarse Logan în șoaptă.

Când Nick îi aruncă o privire aspră lui Angus, bătrânul făcu o grimasă.

– Știi că avem nevoie de ajutor, băiete. Nu mai avem la fel de mulți bani ca înainte.

– Și asta din cauza anumitor decizii pe care *le-ai luat* cât timp am fost eu plecat, se răsti Nick. Decizii pe care acum încerc să le corectez pentru a pune proprietatea pe picioare.

– Dar tu l-ai lăsat pe el să administreze, Nick, spuse Logan. Sunt sigur că Angus a făcut tot ce se putea.

Era un comentariu raţional. Din păcate, Nick nu se simţea deloc raţional în acel moment.

– Da, asta am făcut, se apără Angus, cu demnitatea rănită.

– De asta te-ai întors? îl întrebă Nick pe fratele său. Ca să te speli pe mâini de vinovăţie oferindu-mi bani, cumpărându-mă?

Logan mijii ochii.

– M-am întors ca să-mi ajut familia. Mă crezi sau nu, să ştii că mi-a fost dor de toţi, inclusiv de tine.

– Repet, nu am nevoie de ajutorul tău, răspunse Nick cu glas rece.

– Eu cred că ai nevoie. Logan se opri o clipă, de parcă şi-ar fi adunat gândurile. Iar *eu* am nevoie de iertarea ta, aşa că nu plec până nu o voi obţine.

Royal se aplecă înainte, privindu-l cu toată sinceritatea.

– E timpul, Nick. Trebuie să renunţi.

Nick pufni.

– Tocmai tu vorbeşti? Omul care nu renunţă la nimic?

– Cum a spus şi Logan, tu eşti un om mai bun decât noi.

Nick se săturase să audă că era un om bun. Se împinse de la birou, se ridică şi se uită la Logan.

– Se pare că nu sunt, pentru că o să te iert de abia la paştele cailor.

Capitolul 14

Victoria se grăbi pe hol şi-i găsi pe Royal întins în faţa uşii bibliotecii şi pe Angus plimbându-se înainte şi înapoi, aproape făcând gaură în covor. Se opri pentru a-şi linişti bătăile inimii. Scenele dramatice din ultimele zile se dovedeau destul de chinuitoare – la fel cum erau toţi bărbaţii Kendrick, începând cu Arnprior şi trecând apoi la fiecare în parte.

Observând-o, Angus scoase din buzunar un ceas vechi.

– Băiatul a adormit? E trecut de ora unsprezece.

– Da, în cele din urmă. Sărmanul băiat era istovit. Tonul ei abrupt îi făcu pe cei doi bărbaţi să schimbe o privire vinovată.

– Cum se simte? întrebă Royal când se rezemă de perete şi se chinui să se ridice. Când am încercat să vorbesc cu el, mi-a spus că suntem cu toţii nişte proşti şi că are de gând să ne ignore până încetăm cu certurile.

– E jenat de comportamentul familiei sale.

Angus se zbârli.

– Jenat de familia sa? Ridicol!

– Personal, cred că este o situaţie tristă atunci când un băiat de cincisprezece ani are mai multă minte decât cei mai maturi decât el, comentă ea.

Bătrânul îşi puse mâinile în şold.

– Ei, ia vezi tu, fătucă...

– Oh, mai renunţă, bunicule, îl întrerupse Royal. Ea are dreptate. Suntem nişte proşti, inclusiv Nick.

Victoria aruncă o privire spre uşa bibliotecii.

– Presupun că Excelenţa Sa nu a răspuns când i-aţi cerut să intraţi, nu?

– Nu a răspuns încă la nimic, rosti Royal. Am bătut şi am strigat, dar ne-a ignorat.

Angus se rezemă de perete.

– E turtă.

Victoria se încruntă.

– Poftim?

– E beat, domnişoară Knight, îi explică Royal. Mort de beat.

– Dar Excelenţa Sa rareori serveşte mai mult de un pahar sau două de vin la cină. Niciodată nu l-am văzut nici măcar ameţit.

– Adevărat, zise Royal, dar a început să bea de când a venit Logan.

– Asta-i rău, comentă ea.

– Fătuco, n-ai idee *cât de rău* este, declară Angus cu un oftat.

După scena din după-amiaza aceea, ea mersese împreună cu Kade la etaj. Vorbiseră puţin despre Logan, deşi băiatul nu voia să discute despre incidentul care dusese la moartea fiului lui Arnprior sau despre înstrăinarea dintre cei doi fraţi. Nu putuse decât să îl ajute pe Kade să se concentreze asupra studiilor sale, aceasta fiind cea mai bună modalitate de-a face timpul să treacă mai repede, până venea cineva să vorbească cu el.

După ce se scurseseră mai multe ore fără vreo vizită de la conte sau altcineva, Victoria devenise aproape la fel de îngrijorată ca elevul ei. În cele din urmă, coborâseră la cină doar ca să afle că Arnprior dăduse ordin să fie lăsat în pace și se închisese în bibliotecă.

– Atunci, poate ar fi bine să-i spui cât de rău este, se auzi vocea doamnei Taffy.

Victoria se răsuci pe călcâie și o văzu pe menajeră, îmbrăcată cu boneta ei îngrijită și cu șorțul apretat, privindu-i liniștită.

– La naiba, femeie, tresări Angus, uitându-se la Taffy. Aproape am făcut atac de cord din cauza ta, că te-ai furișat așa.

– Taffy nu se furișează niciodată, spuse Royal. E doar foarte, foarte discretă.

Menajera aruncă o privire spre ușa bibliotecii.

– Încă n-a ieșit?

Angus scutură cu tristețe din cap.

– Asta *e rău*, spuse ea agitată. Cred că ar trebui s-o lăsați pe domnișoara Knight să încerce.

– Ce să încerc? întrebă Victoria, surprinsă.

– Să încerci să vorbești cu el. Stăpânul nu ascultă ce-i zice propria familie, și cine ar putea să-l învinovățească pe sărmanul om?

– N-o să-i placă, îi avertiză Angus. Nu se vorbește despre problemele de familie cu străinii.

Victoria oftă.

– Trebuie să admit că toate secretele astea încep să fie obositoare.

– Oricum, dumneata nu mai ești o străină, o liniști Royal.

Cu siguranță nu se simțea așa, dar nu era ea în măsură să comenteze acum.

– Hmm, mormăi Angus, cred că ai dreptate în privința asta, băiete. Cred că și contele ar fi de acord.

Un semnal slab de avertizare răsună în mintea Victoriei.

– Nu sunt sigură că...

Angus o întrerupse:

– Știi că Arnprior a avut un băiețel numit Cameron?

Ea încuviință din cap.

– Da, și că a murit într-un fel care a dus la o înstrăinare între conte și fratele său.

– Cameron s-a înecat când avea patru ani, o informă Royal direct.

– Îmi... îmi pare atât de rău, spuse Victoria.

– După ce soția contelui a murit, băieţelul ăla a devenit raţiunea lui de a trăi, continuă Taffy cu durere în glas. Conașul Cameron era cel mai dulce băieţel. Semăna foarte mult cu unchiul său Kade.

– Arnprior nu a mai fost niciodată același om, comentă Angus. Moartea lui Cam aproape că a distrus toată familia.

– De ce îl învinovăţește pe Logan? întrebă Victoria.

– A fost ideea lui Logan să ia băiatul la pescuit, povesti Royal. Îi făcuse cadou lui Cam o undiță mică și un tambur de ziua lui de naștere, iar băiatul era încântat să le încerce cu unchii lui. Nick a fost ocupat în ziua aia și nu a putut să ni se alăture, dar Logan i-a promis că nu se va îndepărta nici măcar cu un pas de lângă băiat.

Victoria își apăsă o mână pe abdomen, ameţită de scenariile îngrozitoare care îi treceau prin minte. Văzuse odată un înec, la Brighton, iar întâmplarea aceea oribilă îi rămăsese în minte timp de mai multe luni.

– L-am dus în locul lui preferat – un pârâiaș aflat la nord de aici, care se scurge în lac, continuă Royal. Era primăvară, și apa fugea repede la vale. La fel și Cam, adăugă el cu un zâmbet dulce-amărui. Era atât de entuziasmat, micuţul! Logan n-a stat o clipă locului, încercând să-l țină departe de necazuri.

– Dar totuși a dat de necaz, spuse Victoria ușor. Ce s-a întâmplat?

Taffy oftă.

– S-a întâmplat... o fată. Cum se întâmpla de obicei când era vorba despre Logan.

– Una dintre fiicele nobililor din ţinut, adăugă Royal. Ieșise la plimbare călare. Logan nu era genul de bărbat care să fie interesat de o singură femeie, dar se părea că simţea ceva serios pentru fata aceea.

Angus oftă.

– Da, lui Logan îi fugeau întotdeauna ochii după femei. Dar era îndrăgostit de fata aia. Și ea era atât de frumoasă.

– Desigur, ea i-a atras atenţia de la Cam. Eu și gemenii eram mai în amonte, destul de departe cât să nu ne dăm seama. Când Cam a alunecat și a căzut în apă, doar Kade a fost destul de aproape încât să încerce să-l salveze.

Victoria rămase cu gura căscată.

– Kade a intrat după el?

– Fără să stea pe gânduri, spuse Royal, scuturând din cap. Băiatul are mai multă inimă decât noi toţi laolaltă. Imediat ce a văzut

ce s-a întâmplat, Logan a sărit în apă și a început să înoate după Cam, iar eu m-am dus după Kade. Am reușit să ajung la băiat și să-l trag înapoi pe țărm, aproape mort. Este un miracol că nu au murit amândoi în curentul ăla vijelios de apă.

– Atunci, s-a îmbolnăvit Kade de febra asta îngrozitoare, adăugă Taffy. De atunci a început să aibă sănătatea delicată.

– Și contele îl învinuiește pe Logan și pentru asta, bănuiesc, sugeră Victoria, iar ceilalți nu negară.

Royal continuă povestea sumbră:

– Curentul l-a tras pe Cam în aval spre lac. Știam că, dacă Logan nu ajungea la el mai repede, nu mai putea fi salvat.

– Dar a ajuns la el, spuse ea încet.

Royal încuviință din cap.

– N-am mai văzut așa ceva niciodată. Logan s-a luptat cu apa râului aproape o veșnicie. Nu voia să renunțe, chiar dacă știam cu toții că era prea târziu ca să-l salveze pe Cam. Își frecă pieptul, de parcă l-ar fi durut. Dar el l-a luat pe băiat, asta a făcut. Cel puțin a reușit să-i aducă trupul acasă la Nick.

Timp de câteva secunde, Victoria nu putu vorbi.

– Ce coșmar, reuși ea în cele din urmă să rostească.

Se gândi la copilăria ei. Dincolo de toate supărările și neajunsurile, fusese o copilărie idilică în comparație cu suferințele prin care trecuse această familie.

Angus își frecă ochii și își trase nasul, cu o expresie atât de tristă, că Victoriei îi venea să îl îmbrățișeze.

– Am crezut că sărmanul Nick avea să-și piardă mințile când a văzut că fiul lui era mort.

Royal făcu un efort să se dezbare de emoții și reluă povestirea cu voce mohorâtă:

– Da, a fost o scenă îngrozitoare. Nick l-a acuzat pe Logan și... s-au luptat. Te voi scuti de restul detaliilor. În cele din urmă, am reușit să-l calmăm pe Nick, mai ales pentru că fratele nostru Kade avea nevoie de atenția noastră. După înmormântarea lui Cam, Nick abia de s-a mai dezlipit de Kade.

– Și l-a izgonit pe Logan, rosti Angus cu amărăciune. I-a spus să nu mai pună niciodată piciorul pe proprietatea familiei Kendrick.

– Poți să-l învinuiești? întrebă brusc Taffy.

– Nu, dar nu este bine că încă se ceartă din cauza asta. Amândoi au suferit prea mult.

– Dacă există un lucru la care Nick excelează, atunci acela e să se simtă vinovat, comentă Royal.

– Se pare că este o trăsătură obișnuită în familia asta, replică Victoria.

– Ah, frumos, domnișoară Knight, rosti Royal cu un zâmbet fantomatic. Mai ai vreo altă observație pe care dorești să ne-o împărtășești?

– Probabil, dar ne presează timpul și încep să-mi fac griji în privința lui Lord Arnprior. La fel ca voi toți, altfel nu ați sta pe hol ca vrăjitoarele din Macbeth.

– Nu trebuie să ne insulți, fătuco, spuse Angus indignat.

Ea râse disprețuitor.

– În momentul acesta, mă pot gândi la insulte mult mai rele pentru familia dumitale, domnule. Dar întrebarea rămâne... ce face contele acolo?

– Bea până leșină, sugeră Royal.

– Dacă asta e tot, atunci își va reveni, spuse Victoria. Dar oare *numai* atât face?

Începea să aibă un sentiment de rău augur legat de starea sufletească a contelui.

– Ți-e teamă că s-ar putea răni singur? întrebă Royal. N-aș fi spus că este posibil, dar nu l-am văzut niciodată pe Nick atât de trist... de ani întregi.

– Cel mai probabil se va duce la Logan să-l împuște, spuse Angus pe un ton care sugera că ea ar trebui să se simtă liniștită de acest gând.

– Nimeni nu împușcă pe nimeni, strigă Victoria tare la ușa bibliotecii. Domnule Arnprior, sunt domnișoara Knight. Aș vrea să vorbesc cu dumneata.

Efortul ei fu răsplătit cu o tăcere asurzitoare. Victoria își lipi urechea de ușă, dar fie lemnul de stejar era prea gros, fie contele leșinase din cauza băuturii... sau mai rău.

Lovi mai tare în ușă.

– Domnule, sunt domnișoara Knight. Deschide, te rog!

Angus se strâmbă.

– Oh, fătuco, dacă n-a auzit răcnetul tău de adineauri, atunci sigur a trecut pe lumea cealaltă.

– Și, dacă nu este mort, sunt destul de sigur că știe că ești tu, comentă Royal cu o tentă de umor.

– Nu reușesc să văd ceva amuzant în situația asta, se stropși ea.

– Atunci, nu îți dai silința, spuse Royal.

Victoria se forță să-l ignore gluma.

– Mai există vreo cheie pentru camera aceasta?

– Taffy a avut una, dar Nick a făcut-o să renunțe la ea, o informă Royal.

– Contele a insistat, zise Taffy nefericită. Am luat la rând cheile vechi ca să caut una în plus, dar până acum nu am avut noroc.

Victoria oftă.

– Poți continua căutarea?

Încuviințând din cap, menajera se retrase în partea principală a casei.

– Trebuie să intrăm acum în camera aia, spuse Victoria, încercând să-și stăpânească un sentiment din ce în ce mai mare de panică.

Angus scutură din cap.

– Contele a dat ordine stricte să fie lăsat singur.

– Nu și mie. Există un alt mod în care putem intra?

Royal își trosni degetele.

– Dumnezeule, da! Ferestrele bibliotecii au vedere spre lac. Dacă una dintre ele este deschisă, pot să urc și să...

– Nu, voi urca eu și voi discuta cu contele, îl întrerupse Victoria. E clar că nu vrea să discute cu nici unul dintre voi. Nu pot să-l condamn, din moment ce vă comportați cu toții ca niște prostovani.

Victoria ignoră protestele lui Angus și porni spre intrarea din spate a aripii de vest. Royal o prinse din urmă.

– Domnișoară Knight, dacă este treaz, fratele meu se va afla cel mai probabil într-o dispoziție proastă. Dumnezeu știe ce poate face.

– Nu mă va răni, asta e sigur, spuse ea cu o încredere mai mare decât simțea.

Ideea de-a se aventura în bârlogul lui Arnprior o neliniștea, dar nu putea suporta nici gândul că el suferea singur, lipsit de alinare.

– Are dreptate, admise Angus, care se opri în spatele lor. E mai bine să o lăsăm pe fată să încerce prima.

Victoria se uită peste umăr.

– Chiar ești de acord cu mine?

Bătrânul îi oferi un zâmbet dulce.

– Nu strică să încercăm.

Victoria nu putea să scape de sentimentul că Angus punea ceva la cale, dar nu avea timp să descopere acum planurile bătrânului.

– Sunteți nebuni amândoi, comentă Royal în timp ce ridica o lampă de pe măsuța de lângă ușă.

– Suntem, băiete, recunoscu Angus cu o mină straniu de veselă.

Își croiră cu grijă drum pe lângă aripa de vest. Era o noapte întunecoasă, și doar o semilună arunca un văl de lumină argintie peste grădini. Vechiul turn central se înălța ca o rămășiță fantomatică a unor timpuri de mult uitate și numai câteva dintre ferestrele sale erau luminate. Un vânt rece bătea dinspre lac, unde valurile loveau țărmul cu zgomot.

În jurul lor, munții erau niște pete masive de cerneală profilată pe cer, vârfurile lor zimțate sclipind în lumina slabă a lunii. Era un peisaj sălbatic și neiertător, și Victoria nu-și putu ascunde un fior de agitație. Nici nu putea să scape de sentimentul că avea să se petreacă ceva important. N-ar fi fost surprinsă dacă s-ar fi ridicat în fața lor, din pământ, chiar regele zânelor.

Desigur, ea *nu credea* în premoniții, apariții, zâne, elfi sau alte astfel de prostii scoțiene. Îi era doar frig.

Royal păru a-i citi gândurile.

– Nu ești îmbrăcată corespunzător pentru vremea asta.

– Câtă atenție din partea ta, că ai observat.

El nu răspunse decât cu un chicot. Angus, care mergea înainte, trase cu ochiul pe una dintre ferestrele bibliotecii.

– Nu pot să văd nimic.

Victoria se ridică pe vârfuri ca să se uite peste umărul lui. Singura lumină din cameră provenea de la focul care ardea mocnit în cămin. Lumina sa de abia dacă pătrundea prin întunericul profund. Putea distinge conturul fotoliului mare, tapițat cu piele, aflată în fața căminului, și niște ghete care străluceau în lumina focului.

– Cred că Excelența Sa stă lângă foc, spuse ea.

Royal îl împinse pe Angus cu coatele.

– Nu se mișcă, din câte se pare. Probabil e beat mort.

– Atunci, nu putem decât să sperăm că a adormit, zise Victoria. Dacă da, atunci voi deschide ușa și vă voi lăsa înăuntru. Apoi îl veți putea transporta în camera lui, cu ajutorul unor valeți.

– Dacă găsești cheia de la ușă, îi aminti Royal. E posibil să n-o fi lăsat în încuietoare.

– Oh, fir-ar! Nu m-am gândit la asta.

– Poți să îl pipăi după cheie, sugeră Angus pe un ton îndatoritor. Sunt sigur că pe Nick nu l-ar deranja.

– Nu voi face așa ceva, domnule MacDonald.

Victoria roși imaginându-și cum și-ar trece mâinile peste trupul contelui. Slavă Domnului că era prea întuneric să observe cineva. Royal își stăpâni un hohot de râs.

– Dacă nu este în ușă, probabil se află în buzunarul vestei sale. Sunt sigur că nu vei fi nevoită să încalci în nici un fel intimitatea fratelui meu.

– Te rog, deschide odată fereastra, îi ordonă Victoria.

Văzu în întuneric dinții albi ai lui Royal, semn că tânărul zâmbea larg. Acesta se chinui o clipă cu cerceveaua, apoi deschise fereastra.

– Ultima șansă, spuse el. Sigur nu vrei să intru eu?

Ea ezită pentru o clipă, dar apoi scuturâ din cap.

– Nu, contele probabil doarme. Și, dacă nu, e mai puțin probabil să mă certe pe mine decât pe vreunul dintre voi.

– Are dreptate, băiete, spuse Angus.

– Nu-mi place, dar bănuiesc că e adevărat, admise Royal. Sus cu dumneata!

O prinse de talie și o ridică pe pervazul ferestrei. Ea rămase acolo pentru o clipă, obișnuindu-se cu înălțimea, apoi își trecu picioarele dincolo de tocul ferestrei și sări pe podea. Pășind cât se putea de ușor, se îndreptă spre cămin.

Trupul deșirat al contelui era întins pe fotoliu, cu ghetele sprijinite de suportul pentru bușteni și cu mâinile împreunate peste abdomen. Bărbia îi ședea rezemată în piept și avea, în mare, o postură foarte relaxată. Își dădu seama că dormea dinainte să audă ritmul lent și regulat al respirației sale.

Trase cu ochiul la carafa goală de whisky care ședea pe podea, alături de un pahar de cristal. Evident, contele băuse până căzuse într-un somn binecuvântat. Cu toate astea, fruntea lui era încruntată și gura îi era încadrată de riduri de tristețe, semne clare că somnul lui era tulburat de coșmaruri. Ea își dorea să le poată alunga cu o simplă atingere a degetelor.

Sau a gurii...

Victoria aproape muri de spaimă când șoapta puternică a lui Angus răsună în tăcerea care domnea în bibliotecă.

– Ce se întâmplă, fătuco? întrebă el.

Victoria își duse mâna în dreptul inimii care îi bubuia în piept.

– El... el doarme.

– Verifică cheia, vezi dacă se află în ușă, rosti încetișor Royal.

– Imediat.

Se mustră în sinea ei pentru că era atât de fricoasă şi se grăbi spre uşă. De ce îşi imaginase că l-ar putea trezi pe Arnprior cu un sărut? Nici chiar în închipuirile ei nu trebuia să se gândească la angajatorul ei într-o manieră atât de scandaloasă, indiferent de cât de chipeş era.

Şi chiar dacă era convinsă că el avea nevoie de ea – avea nevoie de ea într-un fel pe care ea încă nu reuşise să-l definească.

Blestemata de cheie nu era în uşă. Dar, doar ca să fie sigură, încercă să deschidă uşa. Aceasta rămase închisă.

O rafală rece ca gheaţa pătrunse pe fereastră şi făcu perdelele să fluture ca pelerina unui uriaş. Tremurând, se grăbi înapoi la ceilalţi.

– Cheia nu e în broască, spuse ea.

– Bineînţeles, replică Royal.

Angus, care ţinea acum lampa, o ridică să o privească mai bine. Lumina pâlpâia agitată pe chipurile bărbaţilor, aruncând umbre în jurul ochilor şi făcându-i să arate mai degrabă ca nişte fantome.

Victoria încercă să-şi reprime un frison, supărată că emoţiile începeau să pună stăpânire pe ea.

– Eşti bine, fătuco? întrebă Angus.

– Da, dar s-a făcut foarte rece, nu-i aşa?

– Da, suficient de rece cât să îngheţe alama...

– Da, foarte, spuse ea grăbit. Domnilor, vă sugerez să vă întoarceţi înăuntru şi să aşteptaţi la uşa bibliotecii. Voi găsi cheia şi voi deschide uşa ca să intraţi.

– Cred că ar trebui să intru acum, spuse Royal, pregătindu-se să se ridice.

– Nu vei face asta, îl opri ea. Royal îşi tratase cu grijă piciorul toată ziua, iar ultimul lucru de care avea nevoie Victoria era un bărbat rănit, în plus faţă de unul beat. Sunt perfect capabilă să caut cheia şi să vă las să intraţi imediat ce o găsesc.

– Dacă fratele meu se trezeşte...

Ea îl împinse înapoi şi începu să închidă geamul.

– Se va trezi doar dacă nu te opreşti din comentat.

– Dar...

Le închise geamul în nas. Când se uitară la ea prin sticlă, ea le făcu semne să plece, apoi se întoarse tiptil spre conte.

Focul fusese redus la niște cărbuni care ardeau acum mocnit, iar lumina palidă scotea în evidență trăsăturile cizelate ale chipului său. Nu se mișcase deloc, deși cei trei făcuseră foarte mult zgomot.

Mâinile lui Arnprior erau împreunate lejer peste abdomen, astfel că misiunea ei de-a căuta în buzunarul vestei fără să îl trezească era destul de dificilă. Dacă se trezea în timp ce îl pipăia, avea să creadă, pe bună dreptate, că un asemenea comportament era inadecvat din partea angajatei sale.

Ei bine, cum zicea bunicul ei, dacă nu încerci, nu câștigi.

Se aplecă peste el – încercând să ignore felul în care se ridica și cobora pieptul lui – și îndepărtă cu grijă marginile hainei lui. Slavă Domnului că nu își încheiase nasturii hainei! Gândul de a-l dezbrăca, fie și puțin, începea să o afecteze în mod straniu, întețindu-i bătăile inimii.

Tocmai începuse să își strecoare o mână în buzunarul vestei lui, când el se mișcă atât de repede, că Victoria nu apucă să își dea seama de ceea ce se petrecea. Între o respirație și următoarea, el îi cuprinse încheietura mâinii cu degetele sale lungi.

Tresărind, Victoria scoase un țipăt și aproape căzu în poala lui. Nick o prinse cu cealaltă mână de talie și o ținu locului, dar într-o poziție incomodă, deasupra lui.

Ea își întoarse brusc privirea ca să se uite la el. Ochii lui uimitori sclipeau spre ea ca argintul-viu.

– Victoria Knight, îi rosti el numele cu glas seducător și pătrunzător. Ce naiba faci?

Capitolul 15

– Ăăă... ăăă, milord..., se bâlbâi Victoria ca o școlăriță, incapabilă să exprime un gând coerent.

De fapt, părea incapabilă să facă altceva decât să privească în ochii lui uimitori.

– Ei bine, domnișoară Knight? Îmi furi din buzunare sau încerci să mă pipăi? întrebă el cu un accent scoțian mai pronunțat, ceea ce îi conferea un ton seducător vocii.

– Bineînțeles că nu încerc să te pipăi.

Se strădui să sune și să arate indignată, dar avea senzația neplăcută că obrajii îi sclipeau la fel de roșii ca tăciunii din vatră. Și glasul îi sună prea ascuțit.

Când încercă să se retragă, el o ținu de încheietura mâinii cu o strânsoare blândă, dar implacabilă.

– Ah, și eu care speram că vrei să-ți faci de cap cu mine.

– Milord, te rog, gâfâi ea.

– Și nu ai negat că voiai să îmi furi din buzunar.

– Nu.

Victoria își schimbă poziția, mult prea conștientă că se sprijinea încă de el, cu pieptul aproape lipit de al lui. Era atât de aproape, încât putea să-i vadă ridurile fine din jurul ochilor și perii care îi creșteau pe barbă.

De asemenea, începea să o doară spatele din cauza poziției.

– Pot să întreb motivul? întrebă el cu accentul lui seducător.

– Încercam să găsesc cheia de la ușă. Domnule, ne aflăm într-o poziție destul de ciudată și dureroasă, răspunse ea, împingându-se în umărul lui în încercarea de-a se elibera.

Ochii lui străluciră de amuzament. Blestematul, el găsea toată situația asta foarte amuzantă.

– Bineînțeles, comentă el. Mai ales pentru o femeie așa cuviincioasă și rigidă ca dumneata.

– Eu nu sunt...

O trase brusc spre el și, într-o clipită, se trezi întinsă deloc elegant în poala lui. În timp ce mintea ei se zbătea să se adapteze situației, el o poziționă și mai bine pe coapsele lui.

Și avea niște coapse foarte musculoase, pe care ea le putea simți foarte ușor prin pantalonii lui strâmți și prin materialul mult prea subțire al rochiei și al cămășuței pe care le purta.

– Milord, ce faci? reuși ea în cele din urmă să întrebe.

– Ți-am corectat postura ciudată. Sunt sigur că poziția asta e mai blândă cu spatele tău.

Ea se holbă la el, observându-i linia senzuală a gurii curbându-se într-un zâmbet strengăresc. Ar fi trebuit să țipe din toți rărunchii, dar nu făcu altceva decât să se ghemuiască și mai aproape de el.

În mod clar, își pierduse simțul rațiunii.

Victoria încercă încă o dată să-și adune mințile și simțul moralității, care, din câte se părea, o părăsiseră complet.

– Milord, am venit aici doar ca să văd ce faci, nu ca să încep...

Ei bine, chiar nu știa cum să descrie momentul. Contele nu era genul de bărbat care să flirteze cu o femeie oarecare, iar toată situația asta nu îi amintea absolut deloc de experiența înspăimântătoare cu Thomas Fletcher. Instinctiv, simți că, dacă ar încerca să se zbată și să scape, el nu ar încerca să o împiedice.

Arnprior se aplecă înainte și-i sărută vârful nasului.

– Ce să începi, domnișoară Knight? murmură el și apoi își trecu buzele fierbinți peste obrazul ei.

Când își reveni din șocul acestei atingeri, Victoria încercă să arunce o privire severă.

– Domnule, nu cred că te simți bine în seara asta.

Sprâncenele lui se ridicară într-o expresie jignită.

– Dacă îți închipui că încerc să te seduc din cauză că sunt beat, domnișoară Knight, atunci greșești foarte mult. S-ar putea să fiu un pic amețit, dar încă pot să vorbesc limpede.

Ea se încruntă.

– Nu am idee ce înseamnă asta.

El se aplecă mai aproape, până își lipi nasul de al ei. Victoria își simțea inima galopându-i în piept.

– Înseamnă că sunt în deplinătatea facultăților mintale, șopti el.

– Nu pot să fiu de acord cu dumneata.

Începu să se miște, încercând să-i dea de înțeles că voia să se ridice din poala lui. Dar asta nu părea decât să producă efectul opus, pentru că el scoase un sunet gâtuit și o îmbrățișă și mai strâns.

Un moment mai târziu, Victoria înțelese motivul. Un mădular în erecție o împingea acum în spate.

– Domnule! Cred că ar fi bine să mă lași să plec înainte să se întâmple ceva necuviincios.

„Doamne, vorbise ca o fată prostuță."

El trase puternic aer în piept, de parcă ar fi încercat să-și revină.

– Nu sunt de acord că ar fi mai bine, dar... cum dorești.

Victoria scoase un strigăt panicat când el se aplecă înainte și se întinse spre taburetul de lângă scaunul lui.

– N-o să te scap, iubire, o liniști el, ținând-o în siguranță cu brațul celălalt.

Iubire? În ciuda protestelor lui, probabil era mai beat decât își închipuise ea.

Cu un gest ușor, care arăta cât de puternic era, o așeză pe taburet, apoi îi netezi fustele cu o grijă exagerată.

– Mai bine? murmură el.

O parte mare din ea nu considera că era mai bine, dar, bineînțeles, Victoria ar fi murit înainte să recunoască așa ceva.

– Da, mulțumesc, domnule.

Contele se rezemă pe spătarul fotoliului, adoptând o postură masculină relaxată și elegantă, arătând mult prea confortabil, având în vedere supărările din ultimele zile. Victoria nu putu să nu observe mădularul în erecție care încă împungea materialul pantalonilor săi. Și, deși lucrul acesta ar fi trebuit să o alarmeze, îi părea rău să admită sieși că se părea că avea efectul opus.

– Acum, micuța mea guvernantă, începu el cu un zâmbet leneș, spune-mi de ce te-ai cățărat înăuntru pe fereastra bibliotecii mele.

Ea oftă.

– M-ai auzit?

– Voi trei făceați la fel de mult zgomot ca un regiment de cavalerie pornit la atac. N-ai cum să dormi când se întâmplă asta.

– Atunci, de ce nu ai deschis ușa aia afurisită când am ciocănit? întrebă ea cu exasperare. Am fost îngrijorați pentru dumneata, așa că am venit să găsesc cheia și să-i las și pe ceilalți să intre.

– Ah! Contele își miji ochii. Iar eu am ales să nu răspund pentru că așa am vrut. Evident.

Victoria își apăsă un deget pe buze, încercând să-și potolească iritarea. Din nefericire, gestul ei nu făcu altceva decât să-i atragă lui atenția spre gura ei și să reînvie sclipirea seducătoare din ochii lui.

Se întinse și trase ușor de o șuviță care îi cădea pe lângă obraz.

– În orice caz, ambele chei se află pe biroul meu. Nu era necesar să mă pipăi.

– Royal a spus că, foarte probabil, cheia se va afla în buzunarul dumitale, rosti ea pe un ton defensiv.

El schiță un zâmbet ironic. Adevărul era că îl pipăise.

– Am făcut-o cu intenții bune, spuse ea.

El încuviință din cap.

– După cum ai spus, erați îngrijorați pentru mine.

– *Familia dumitale* este îngrijorată. M-am oferit voluntar să vin să vă verific.

– Umblând prin întuneric și apoi târându-te pe fereastră?

Dacă punea problema așa, suna destul de absurd.

Contele se ridică într-un braț și se holbă la carafa cu whisky.

– Fir-ar, e goală. Domnișoară Knight, ești atât de bună cât să-mi aduci altă carafă de la bufet?

– Cred că ai băut destul pentru seara asta, refuză ea folosindu-se de tonul de guvernantă.

Pufnetul lui dezgustat îi spuse exact ce gândea despre afirmația ei.

– Domnule, dacă vrei...

– De ce ai intrat *tu* aici, și nu Royal sau Angus?

Ea încerca să se gândească la un mod diplomat de a explica.

– Pentru că era destul de clar că nu îi vei primi pe nici unul din ei.

El pufni iarăși.

– Vrei să spui că le era frică să nu le sparg capetele? Fără îndoială, pe bună dreptate.

Ea scutură din mână.

– Royal a fost chiar dispus să-și asume riscul. Cu toate acestea, m-am gândit că nu ajută la nimic încă o ceartă.

– Deci tu ai fost jertfa nobilă, trimisă în bârlogul leului?

Victoria nu putu să-și rețină un zâmbet maliții, deoarece și ea se gândise la exact același lucru înainte să pătrundă pe fereastră.

– Am fost destul de sigură că nu îmi vei sparge capul.

El se aplecă înainte, cu buzele strânse într-un rânjet amenințător.

– Deci consideri că sunt un leu înfumurat, domnișoară Knight?

Ea refuză să se lase intimidată.

– Nu, cred că ești un gentleman, domnule. Și un om bun, de asemenea.

El se lăsă pe spate cu un oftat.

– Nu și conform fraților mei sau lui Angus. Pentru ei, sunt un nenorocit care îl ține pe Logan departe.

Arăta atât de trist și de istovit, că Victoria cedă impulsului și își odihni o mână pe genunchiul lui.

– Ei știu că încă suferi.

– Ți-au spus totul, presupun, comentă el.

Ea fu surprinsă să descopere că acum deja se rezema de piciorul lui. Cumva totuși, părea un gest complet natural.

– Îmi pare atât de rău pentru băiețelul dumitale, spuse ea.

Pentru mai multe clipe, nu auzi decât ticăitul ceasului de pe policioara căminului și sfârâitul tăciunilor.

– Încă îmi lipsește forte mult, se confesă el în cele din urmă.

Tăcerea profundă din glasul lui aproape îi frânse inima.

– Cum era?

El se holbă la foc.

– Cam a fost ca o lumină strălucitoare pentru noi toți, fătuco. Cel mai dulce băiat. Știu că sună a clișeu, dar el a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Nu soția lui. Victoria lăsă această informație pentru mai târziu.

– Semăna cu dumneata? întrebă ea.

El chicoti.

– Era un Kendrick, get-beget. Avea părul negru, ochii albaștri și era întotdeauna fericit. Din punctul ăsta de vedere, Cam semăna mai degrabă cu Kade, era un copil bun care iubea pe toată lumea. De asemenea, avea și talentul de-a intra în buclucuri, exact ca gemenii.

– Așa sunt de obicei băieții.

Căldura din privirea lui se stinse.

– Soția mea nu știa cum să se comporte cu el. Ea voise o fată, pe cineva ca ea, nu un bărbat gălăgios din neamul Kendrick.

Victoria își ascunse surpriza. Majoritatea femeilor care făceau parte din aristocrație simțeau că eșuau dacă nu nășteau un moștenitor de sex masculin la scurt timp după căsătorie.

De parcă i-ar fi sesizat uimirea, Arnprior ridică din umeri.

– Janet nu s-a simțit niciodată cu adevărat confortabil în preajma copiilor, cu atât mai puțin a băieților. L-a iubit pe fiul nostru, dar nu era motivată să se implice în educația lui.

Victoria îl bătu ușor pe genunchi.

– De aceea oamenii ca dumneata angajează oameni ca mine.

Contele afișă cel mai uluitor zâmbet al lui.

– Adevărat, dar mie îmi plăcea să-mi petrec timpul cu Cam. Eram obișnuit cu băieții, pentru că a trebuit să-mi cresc frații mai mici.

– Cu siguranță te-a ajutat și Angus cu asta.

– Da, a fost de mare ajutor, spuse el cu ironie.

– Știu că este un om dificil, dar îi pasă de tine și dorește să te ajute. La fel și frații tăi.

– Nu mi-ar fi trecut asta prin cap, având în vedere modul în care s-au comportat în ultima vreme.

– Iar noi ne străduim să schimbăm toate astea, nu-i așa?

El îi prinse mâna și-și împleti degetele cu ale ei. Atingerea pielii lui calde și aspre, felul în care mâna lui o cuprindea aproape complet pe a ei o făceau să tremure de nerăbdare.

– I-am dezamăgit, rosti el posac.

– Nu înțeleg.

– După ce a murit Cam, m-am pierdut. Am făcut lucruri de care nu sunt mândru.

Victoria îi strânse mâna.

– Ai pierdut atât de multe. Mai întâi pe soția dumitale și apoi pe băiat.

– Nu, Angus avea dreptate. Și ei erau îndureraţi, dar mie nu mi-a păsat. Nu-mi păsa de nimic altceva în afară de faptul că fiul meu era mort, iar Logan era responsabil pentru asta.

Din câte auzise, Logan suferise aproape la fel de mult ca Nick, dar acum nu era momentul potrivit să vină cu un asemenea argument.

– Sunt sigură că ai făcut tot ce ai putut pentru toată lumea.

El pufni scârbit.

– Mi-am abandonat familia când avea cea mai mare nevoie de mine și am folosit ca scuză datoria militară. Am fost un laș.

– Ei, asta e o prostie. Eu aș îndrăzni să adaug, milord, că nu iese nimic bun atunci când un om deja trist începe să se învinovăţească.

– Ai vorbit ca o guvernantă adevărată, spuse el, tachinând-o ușor. Mai ai vreun sfat pentru mine?

Ea se gândi pentru o clipă.

– Poate să încetezi să te mai consideri vinovat pentru tot?

Arnprior pufni.

– Trebuie să recunosc că am făcut o treabă îngrozitoare cu fraţii mei, în special cu gemenii. Ar fi trebuit să fiu aici, să îi cresc cu mână de fier și să mă ocup de restul responsabilităţilor mele.

– Graeme și Grant sunt bărbaţi în toată firea. Nu sunt complet fără creier și, categoric, sunt destul de mari cât să știe ce să facă. Se încruntă. În fine, Graeme se comportă ca și cum n-ar avea nici un pic de minte, dar încă mai am speranţa că putem interveni asupra acestui aspect.

El chicoti încet, apoi îi eliberă mâna doar ca să-i prindă bărbia între degete.

– Domnișoară Knight, ţi-am spus în ultima vreme cât sunt de fericit că te-am angajat?

Victoria se holbă la el, încă o dată fascinată de ochii lui uimitori.

– Cred că, din când în când, mi-ai arătat aprecierea pe care mi-o porţi.

Când el chicoti din nou, Victoria se strâmbă din cauza felului în care sunaseră vorbele ei.

Peste bibliotecă se aşternu tăcerea, întreruptă doar de trosnetul ocazional al tăciunilor din cămin şi de ritmul lent şi constant al respiraţiei sale. Îşi putea auzi propria inimă bătând atât de puternic, încât îi venea să-şi ducă mâna la piept ca să o liniştească. Îi părea imposibil să se mişte, deşi ar fi trebuit să se străduiască să pună mai multă distanţă între ei.

Privirea lui coborî pe buzele ei, apoi îi înclină bărbia în sus, ca să o aducă mai aproape de el, şi se aplecă spre ea. Avea să o sărute, şi ea nu putea face nimic ca să-l oprească.

Rectificare. Ea *nu dorea* să facă ceva ca să-l oprească, deşi semnele de avertizare dansau prin faţa ochilor ei de parcă ar fi fost scrise cu litere mari.

Îi simţi respiraţia caldă pe faţă.

– Oh, fătuco, nu cred că mi-am arătat destul de mult aprecierea.

Accentul lui scoţian adăugă cuvintelor o notă impertinentă şi sexuală care o seduse mai mult decât orice altceva. Închise ochii şi rămase să aştepte cu toată fiinţa ei acel sărut.

El îşi trecu degetul mare peste buzele ei, apoi le trasă conturul. Această atingere simplă îi înmuie toţi muşchii din corp. Când gura lui coborî peste a ei, Victoria făcu apel la fiecare dram de putere din fiinţa ei ca să nu se prăbuşească grămadă la picioarele lui, deoarece *asta* ar fi făcut-o să piardă acest moment absolut magic.

Arnprior o sărută încet, dar posesiv, cu mângâieri moi şi umede care îi ademeneau gura cu o căldură delicioasă. Limba lui alunecă uşor de-a lungul buzelor ei întredeschise, fără să o invadeze şi fără grabă, pur şi simplu gustând-o. După mai multe secunde de astfel de tachinări, o sărută din nou, de data asta cu o intensitate provocatoare care o făcu să-şi dorească să se agaţe de el.

Mâinile lui deja îi cuprinseseră capul cu gentileţe în timp ce o săruta fără grabă. Degetele ei tremurânde îl prinseră de încheieturile mâinilor. Victoria îi simţea gustul ameţitor de whisky, de bărbat care ştie exact ce vrea. Simţea pasiunea abia stăpânită care mocnea în el şi pericolul că şi cel mai mic dezechilibru l-ar fi făcut să depăşească limita. Atunci, ar fi luat ceea ce ea îi oferea acum în joacă, trăgându-i pe un drum de unde nu mai exista cale de întoarcere.

Victoria îl dorea la fel de mult cât o dorea şi el. Dar contele era beat şi ostenit, şi fără îndoială căuta pur şi simplu alinare în primul

rup cald care se afla în apropiere. Cu siguranță ce se întâmpla acum ıu avea nimic de-a face cu ea, ci cu durerea și cu responsabilitățile :are amenințau să îl copleșească.

„Atunci, oprește-l! Acum!"

Gura lui fermă alunecă seducător deasupra buzelor ei într-un fel :are îi anulă orice dorință de-a se retrage sau de a-l refuza. Când îi ıpăsă ușor buzele, în încercarea de-a le deschide, Victoria nu putu să-și rețină geamătul.

Totul se schimbă într-o clipită. El scoase un sunet gutural și puse stăpânire pe gura ei, devorând-o cu o pasiune arzătoare, cum ea nici măcar nu-și închipuise că poate exista. Întregul ei trup începu să pulseze de dorință, îndemnând-o să se lipească de el fără nici o rușine.

Când el o eliberă brusc, Victoria icni și îl prinse de genunchi, ca să nu cadă. Se priviră în ochi pentru o clipă. Ochii lui cenușii erau flămânzi și tulburi, respirația îi era neregulată. Victoria știa că ar fi trebuit să profite de șansa asta pentru a scăpa, dar nu putea face altceva decât să se piardă în ochii lui, fascinată de puterea irezistibilă a privirii lui pline de pasiune.

– Vino aici, gemu el.

Un moment mai târziu, o prinse de talie și o trase în poala lui. Ea icni, uimită de puterea lui aproape înfricoșătoare. De data aceasta însă, când încercă să o așeze pe coapsele lui ca să o sărute în continuare, ea se opuse, împingându-l în piept cu amândouă mâinile. Pentru o clipă, îi distraseră atenția mușchii duri de sub mătasea alunecoasă a vestei sale.

El mijì ochii.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu cred că dorești să mă săruți.

Sperase că vorbele ei aveau să sune mai hotărâte, dar glasul ei se auzi ca un chițăit slab. Buzele lui se curbară într-un zâmbet seducător.

– Te asigur, domnișoară Knight, că vreau foarte mult să te sărut.

Când se aplecă spre ea, Victoria își duse degetele pe buzele lui.

– Oprește-te, te rog!

El se retrase cu un oftat dezamăgit.

– Poate vrei să îmi explici de ce dorești să încetez ceva care, în mod evident, este plăcut pentru amândoi.

În sinea ei, îi aprecie reacția. Pentru un bărbat care băuse atât de mult, vorbise extraordinar de coerent.

Şedea în poala lui într-o postură deloc decentă, aşa că se strădui să se ridice. El icni de parcă l-ar fi lovit.

– Ai grijă, draga mea!

– Îmi pare rău, domnule.

Mostra aceea impresionantă de masculinitate o apăsă din nou în posterior. Se părea că încercarea ei de-a se ridica îl făcea să sufere, ceea ce...

„Nu te mai gândi la asta."

Dar era aproape imposibil să nu se mai gândească, deoarece stătea în poala celui mai viril bărbat, pe deasupra şi excitat, pe care îl întâlnise vreodată.

Victoria se săltă cu prudenţă şi-i întâlni privirea. Acum arăta mai degrabă ca un urs mohorât, trezit din lunga sa hibernare, nu ca un leu pasional. Citise că astfel de urşi pot fi periculoşi, deoarece erau irascibili şi înfometaţi.

Arnprior era în mod evident înfometat.

Îşi suflă o şuviţă rebelă care îi căzuse pe faţă şi încercă să adopte cea mai rigidă postură de guvernantă. Din păcate, singurul lui răspuns fu să-i facă cu ochiul, apoi să zâmbească leneş în timp ce-şi aşeză palmele pe talia ei.

– În regulă, doamnă guvernantă, încearcă să mă convingi că nu vreau să te sărut.

– Acum, încerci pur şi simplu să-ţi distragi atenţia de la probleme, domnule. Te simţi... puţin trist.

– Chiar aşa?

– Oamenii apelează deseori la activităţi plăcute atunci când se simt...

– Trişti? îi termină el propoziţia cu un rânjet care aducea a zâmbet.

Suna absolut ridicol ce avea să spună, dar nu avea încotro.

– Da, exact.

Când îşi schimbă poziţia, Victoria trebui să-şi stăpânească un geamăt, deoarece îi simţi iarăşi coapsele musculoase şi mădularul în erecţie.

– Domnişoară Knight, permite-mi să te asigur că nu simt doar tristeţe, murmură el. Îşi sublinie comentariul sărutându-i vârful nasului.

Era un gest dulce şi amuzant, care aproape că o făcu să chicotească.

Dar chicotitul nu era permis acum, deoarece îi putea încuraja pe amândoi. El cu siguranță nu avea nevoie de o asemenea încurajare, iar ea se simți de parcă abia mai putea să evite dezastrul.

El îi cuprinse bărbia și își trecu încă o dată degetul peste buzele ei, lăsând în urma lor o amorțeală plăcută. Bărbatul acesta era periculos – un vrăjitor seducător și chipeș.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, scumpa mea, șopti el.

– În afară de faptul că stau în poala omului pentru care lucrez? întrebă ea cu amărăciune.

– Da, în afară de asta, zise el de parcă ar fi considerat perfect normală poziția în care se aflau acum.

Iar ea nu prea se putea aduna cât să argumenteze de ce *nu* trebuia să stea în poala lui.

„Gândește-te mai mult!"

– Am dovedit deja că mă săruți doar pentru că dorești să-ți distragi atenția de la probleme.

El se încruntă.

– Și ce e în neregulă cu asta?

– Totul.

– Te contrazic. Sunt în deplinătatea facultăților mintale și știu exact ce vreau să fac.

– Milord...

O rezemă de brațul lui și îi cuprinse gura într-un alt sărut delicios de pasional, care aproape îi distruse puterea de rezistență. Incapabilă să facă orice altceva în afară de a se prinde de umerii lui largi, Victoria îi cuprinse umerii și îi răspunse la sărut cu un entuziasm uluitor.

Dar, când îi simți mâna pe genunchi și apoi începând să alunece în sus, ridicându-i fustele, încremeni pe loc, și mintea ei păru că se golește de gânduri. Fu atrasă în trecut, în mijlocul unui moment îngrozitor care încă strălucea viu în amintirea ei. Thomas Fletcher, țintuind-o la pământ în timp ce mâinile lui transpirate încercau să-i ridice rochia.

Panica își înfipse gheara în pieptul ei și îi explodă în vene. Reacționă instinctiv, trăgându-se și luptând împotriva brațului care o înconjura.

– Încetează, încetează, gemu ea, chinuindu-se să scape. O frică oarbă puse stăpânire pe trupul ei, făcând-o să se miște stângaci și rigid.

Arnprior o eliberă imediat.

– În regulă, iubito, în regulă. Dar nu te mai zbate, că te vei răni singură.

Era stăpânită de o emoţie mai puternică decât raţiunea. Mintea ei ştia că era în siguranţă alături de el, dar trupul ei se răzvrătea.

– Eu... eu... nu pot..., bâigui ea.

O clipă mai târziu, se trezi aşezată înapoi pe taburet.

– Pur şi simplu respiră, Victoria, îi spuse el uşor, mângâindu-i părul. Eşti în siguranţă cu mine. Nu te voi răni.

Ea încuviinţă din cap, simţindu-se tot mai jenată cu fiecare secundă care trecea. Dar Arnprior continuă să-i mângâie părul, murmurându-i cuvinte liniştitoare pe un ton calm, şoptit.

Curând se simţi din nou stăpână pe ea, dar stânjenită în acelaşi timp. Ştia că Arnprior n-ar fi rănit-o niciodată. Ba chiar îşi dorise cu pasiune sărutul acela, dar tot nu reuşise să-şi controleze teama ce o luase prin surprindere ca o furtună sălbatică.

– Vrei să vorbeşti despre ce s-a întâmplat adineauri? întrebă contele.

Ea clătină din cap. Detesta să vorbească despre Fletcher. Pe deasupra, Dominic îi spusese foarte clar că nimeni, nici măcar Arnprior, nu ar trebui să ştie că îl omorâse pe cel care o atacase.

În plus, dacă i-ar fi spus contelui, probabil că el ar fi privit cu dezaprobare, ba chiar cu dezgust, gestul ei. Şi ideea că el ar putea să o gonească era mai tulburătoare decât şi-ar fi putut imagina vreodată.

– Aş prefera să nu, şopti ea.

Arnprior păru nedumerit, dar apoi se rezemă de spătarul scaunului.

– Doamne, ce idiot sunt! Am uitat că ai fost supusă acestui tip de comportament la ultimul tău angajator. Te implor să mă ierţi că am acţionat într-o manieră atât de dezgustătoare, domnişoară Knight. Nu-mi pot imagina ce gândeşti despre mine.

Îşi închise ochii, cufundându-se în deznădejde. Cu siguranţă n-ar fi rănit-o niciodată, iar ea nu suporta să-l lase să se simtă mai rău decât se simţea deja.

Victoria îşi netezi fustele, reculegându-se. Apoi aşeză o mână pe genunchiul lui. El îşi ridică privirea spre faţa ei.

– Cred că eşti cel mai onorabil bărbat pe care l-am întâlnit vreodată, spuse ea cu blândeţe.

– Da, după cum a dovedit atât de clar comportamentul meu din seara asta, zise el clătinând din cap. Ar trebui să pleci, draga mea. Voi fi bine.

Victoria era absolut convinsă că nu avea să fie bine dacă îl părăsea. De fapt, nu voia să îl mai părăsească niciodată. Victoria ascunse această revelație uimitoare undeva în mintea ei, pentru a o cerceta mai târziu, când avea să fie suficient de calmă încât să poată judeca rațional.

Alunecă de pe taburet și rămase în genunchi înaintea lui.

– Nu te părăsesc, domnule. Cu grijă, își așeză mâna pe pieptul lui, chiar acolo unde se afla inima. Aceasta bătea puternic și repede sub palma ei.

– Ce faci? o întrebă el răgușit.

Ea ridică din umeri.

– Sinceră să fiu, habar nu am.

Răspunsul ei îl făcu să râdă.

– Presupun că nici eu nu știu ce vreau să fac. Dar știu, totuși, ceva.

– Ce anume?

– Vreau să te țin în brațe, spuse el, mângâindu-i încet obrazul. Doar atât și nimic mai mult. Ar fi în regulă pentru tine?

– Cred că mi-ar plăcea asta.

– Ești sigură?

Ea îi oferi un zâmbet tremurat.

– Da.

În timp ce el se cobora deasupra ei, așezând-o cu grijă pe podea, Victoria se mustra în sinea ei pentru prostia uriașă de care dăduse dovadă.

Dar Arnprior avea nevoie de căldura și de alinarea ei. Iar ea trebuia să-l mângâie, simțea nevoia asta cu o disperare care aproape o lăsa fără aer.

Se trezi întinsă pe spate, pe covor, cu lâna moale gâdilând-o la ceafă și la picioare. O cuprinse apoi în brațe și își odihni capul pe pieptul ei. Corsajul îi coborâse un pic, iar obrajii lui nebărbieriți îi atingeau pielea sensibilă. Era incredibil de mare și de musculos, iar dimensiunile și puterea lui ar fi trebuit să o sperie de moarte.

În schimb, ea se simțea minunat.

Arnprior o strânse în brațe și scoase un oftat lung, istovitor, care îi făcu inima să îi tresară în piept. Își duse mâna la ceafa lui

și începu să-i mângâie părul moale și dens în timp ce respirațiile lor se armonizau într-un ritm constant. Fu cuprinsă de un sentiment de pace, o liniște pe care nu o mai simțise de multă vreme. Toate temerile și supărările ei se dizolvară, permițându-i să se simtă în siguranță, iubită, fericită.

Alunecă într-o stare de visare pentru un minut sau două, înainte să-și dea seama că respirația lui se schimbase. Acum era lentă și profundă. De asemenea, trupul lui se relaxase complet și acum apăsa greu deasupra ei.

– Milord? murmură ea.

Nici un răspuns.

– Lord Arnprior, repetă ea mai tare, împingându-l în umăr.

Singurul răspuns pe care îl primi fu un sforăit.

Ea gemu și își lăsă capul să cadă pe covor. Perfect. Nu numai că adormise deasupra ei, dar mai era și atât de greu, că probabil avea să-și rănească spatele încercând să-l miște.

În timp ce încerca să găsească cea mai bună modalitate de a se ridica, auzi o serie alarmantă de zgomote, apoi niște pași care se apropiau. Privirea ei speriată zbură în sus pentru a întâlni privirea uluită a lui Angus, a lui Royal și a doamnei Taffy. Toți trei se uitau în jos la ea, cu gurile la fel de căscate.

– Văd că ai găsit o cheie în plus, comentă Victoria cu voce slabă.

Royal își reveni primul din șoc.

– Iar eu văd că te-ai descurcat de minune să îl liniștești pe Nick, spuse el cu un chicot.

– Așa-i, a făcut-o, adăugă Angus pe un ton gânditor.

– Nu este cum pare, protestă Victoria.

Privirea lui Taffy le studie trupurile lipite.

– Îndrăznesc să spun că este exact cum arată, domnișoară Knight.

Victoria își înălță capul ca să se uite în jos și trebui să-și suprime un geamăt. Fustele ei erau adunate în jurul genunchilor, expunându-i jartierele, iar corsajul ei era un dezastru. Capul contelui se odihnea confortabil pe pieptul ei, iar gura îi stătea la numai câțiva milimetri de sfârcul care de abia dacă era ascuns privirilor de cămașa de noapte.

– Ai nevoie de ajutor ca să te ridici? întrebă Royal cu politețe. Sau preferi să-ți petreci noaptea pe podea, cu Nick?

Ea își trânti capul pe covor, învinsă.

– Aș prefera să plecați și să vă prefaceți că nu ați văzut nimic.

Angus rânji.

– Îmi pare foarte rău, fătuco, dar nu avem cum să uităm ce am văzut aici.

Victoria oftă.

– Atunci, ar fi bine să mă împușcați și să terminăm cu asta.

Capitolul 16

Nick se trezi din somn din cauza unei dureri teribile de cap. Era întins pe niște scânduri? Fie asta, fie salteaua lui avea nevoie urgentă de reparații.

Își întredeschise ochii. Deasupra lui se afla tavanul tencuit al bibliotecii, nu baldachinul patului.

– Era și timpul să te întorci printre cei vii, strigă o voce pe care nu-i era deloc greu să o recunoască. Tocmai voiam să trimitem după doctor.

Nick se ridică brusc în șezut, apoi își prinse capul între mâini, trăsnit de o durere cruntă de cap.

– Doamne! Își închise ochii strâns. Nu mai striga.

– Practic, șoptea, se auzi glasul lui Royal. Cât poate șopti bunicul, cel puțin.

– Pot vorbi în șoaptă, replică Angus cu voce tare. Și pot să rămân și tăcut ca mormântul, să știi.

Nick deschise ochii și se holbă la ei.

– Vreți să tăceți amândoi? O să-mi explodeze capul.

Nu-și amintea să se mai fi simțit vreodată atât de rău. Avea mai multe defecte de caracter, dar tendința de a se îmbăta nu era una dintre ele.

– Așa-i, ești mahmur în dimineața asta, băiete! spuse Angus cu vocea plină de compasiune.

Bătrânul ședea într-unul dintre fotoliile din fața căminului. Royal stătea în spatele lui, sprijinindu-se relaxat într-un cot, de spătarul fotoliului.

– Vă mulțumesc că mi-ați explicat ceea ce este deja evident. Nick încercă să-și maseze ceafa, pentru a alunga durerea pe care o simțea

la baza gâtului. Îmi poate explica cineva motivul pentru care mă aflu aici?

– Ai băut aproape toată carafa cu whisky și ți-ai pierdut cunoștința, îi explică Royal. Și, din moment ce ești prea greu să te mutăm, te-am lăsat aici până te-ai trezit.

Nick aruncă deoparte pătura pe care cineva i-o pusese cu grijă peste picioare.

– Îmi amintesc că m-am îmbătat, lucru pe care, apropo, nu-l voi mai face niciodată. Dar cum am ajuns pe blestemata asta de podea?

Angus ridică din umeri.

– Noi nu știm. Va trebui s-o întrebi pe fătucă.

O imagine vagă începu să se închege în mintea lui Nick.

– Pe fătucă?

Royal încuviință din cap.

– Pe domnișoara Knight. Era singura persoană care se afla în cameră când ai... ăăă, ajuns pe podea.

– Când ați ajuns amândoi pe podea, îl corectă Angus.

Nick își sprijini coatele pe genunchii îndoiți și își prinse capul între palme. Niște frânturi de amintiri din seara precedentă începeau să iasă la suprafață din ceața băuturii, inundându-i creierul cu tot felul de imagini colorate – Victoria stând pe taburetul de lângă el, Victoria stând în poala lui și, în cele din urmă, Victoria stând sub el, pe podea, și obrazul lui odihnindu-se pe umflăturile moi ale sânilor ei.

„Fir-ar să fie! La naiba! Blestemăție!"

Cea mai puternică amintire dintre toate era gustul delicios al gurii ei, pe care i-o oferise cu atâta blândețe și inocență. Oricât de rău s-ar fi simțit acum, cu o lână udă în loc de creier și o gură uscată ca o peșteră, trupul lui se înfioră la amintirea buzelor ei.

– Oh, erați ca un cuplu de bătrâni căsătoriți, în patul vostru, spuse Angus cu un gest expansiv. Aproape că mi-au lăcrimat ochii să te văd atât de liniștit, băiete. De parcă ai fi fost înfășurat într-un flanel cald, așa arătai.

La auzul acestei glume proaste, Royal încercă să-și oprească un chicot. *Înfășurat în flanel* mai însemna și *mort de beat*.

– Doamne, oftă Nick. Se lăsă înapoi pe podea și își frecă tâmplele dureroase. Vă rog, spuneți-mi că nu am rănit-o sau că nu am speriat-o pe sărmana fată.

– Oh, absolut deloc, spuse Royal. Părea mai mult decât fericită să îți ofere alinare în acele momente dificile.

Și, evident, el fusese mai mult decât fericit să o primească. Acum își aminti totul. Starea lui mizerabilă și cum încercase să-și înece toate problemele în whisky, apoi Victoria intrând pe fereastra aia blestemată, făcând tot ce-i stătea în putere pentru a vorbi cu el. Căldura și tandrețea ei îndepărtară amintirile dureroase care îl bântuiseră cu o noapte în urmă.

Se ridică în șezut, aruncă deoparte pătura și sări în picioare. Capul i se învârti pentru câteva momente, dar el refuză să cedeze impulsului de a-și vărsa conținutul stomacului în cea mai apropiată găleată. Voia să știe exact ce se întâmplase noaptea trecută și trebuia să se gândească la Victoria și la ce avea să facă în privința ei.

Nick se îndreptă spre clopoțelul servitorilor și trase de șnurul acestuia. Avea nevoie disperată de cafea.

– N-ar fi trebuit să o lăsați să intre aici, mormăi el în timp ce se întoarse la birou.

– N-am putut să o opresc, spuse Royal, așezându-se pe scaunul din fața biroului lui Nick.

– Nu ai putut să oprești o fătucă să urce pe fereastra aia afurisită? întrebă Nick nevenindu-i să creadă.

– Am încercat, spuse Angus cu ardoare în glas. Dar fătuca a fost de-a dreptul insistentă.

– Lașilor!

– Poți să ne învinovățești? întrebă Royal.

Nick pufni.

– Da.

Ușa se deschise, și Andrew privi cu precauție înăuntru.

– Ai sunat, stăpâne?

– Spune-i lui Taffy să aducă un ibric cu cafea.

– Da, domnule.

– Și să nu trântești...

Nick făcu o grimasă când valetul, încercând să iasă cât mai repede, trânti ușa în urma sa. Se părea că terorizase toată casa, cu excepția Victoriei.

– O să te simți al naibii de incomod, spuse Angus.

– Direct, ca întotdeauna, replică Nick. Dar asta nu contează mai deloc. Contează doar ce s-a întâmplat aici și cum va afecta asta

reputația domnișoarei Knight. Ce atitudine a părut să aibă despre... Făcu un gest larg cu mâna. ... Toate astea.

– Mi-a cerut să o împușc, spuse Royal.

– Dumnezeule, murmură Nick.

– Da, zise Angus fericit. N-ai de ales decât să te însori cu sărmana fată. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Nick ajunsese la aceeași concluzie inevitabilă. În mod surprinzător, se simțea destul de entuziasmat de idee. Dar cum de îl aproba Angus?

– De ce ești atât de bucuros? Nici nu-ți place de Victoria.

Bunicul său ridică din umeri.

– Nu-i rea pentru o englezoaică, și îi conduce pe băieți cu o mână de fier.

Nick mijì ochii. Bătrânul îl bătea de ani în șir la cap să se recăsătorească. Acum, părea că, în sfârșit, avea să i se îndeplinească voia.

– Nu cred că ai de ales, spuse Royal. Fie te căsătorești cu fata, fie o trimiți în liniște înapoi la Londra și să sperăm că nimeni nu va auzi de cele întâmplate noaptea trecută.

– Care sunt șansele ca Sir Dominic sau Alec să nu audă despre acest mic incident? întrebă Nick. Dacă reputația fetei va fi pusă sub semnul întrebării, cei doi mă vor ucide.

Probabil ar face-o oricum dacă nu proceda așa cum se cuvenea și nu se căsătorea cu ea. Cu toate acestea, exista o mare întrebare la care încă nu găsise răspuns.

– Presupun că te întrebi dacă domnișoara Knight va accepta să se căsătorească cu tine, comentă Royal cu intuiția ce-l caracteriza.

– Cum aș putea să nu mă întreb așa ceva? replică Nick.

Fratele lui flutură din mână.

– Aș spune că ai șanse egale. După ce am reușit să o scoatem de sub tine, a fugit de aici de parcă ar fi fost fugărită de moarte.

Nick se strâmbă la această descriere, deși în același timp și-o închipui pe Victoria, goală sub el.

– Fătuca ne-a făcut să promitem că nu vom povesti nimic din ce am văzut aici, explică Angus. I-am spus că ar fi greu să uităm ce am văzut.

Ușa se deschise, și Taffy intră cu cafeaua.

– Și tu ți-ai ținut gura? întrebă Nick.

Taffy îi aruncă o privire lui Angus și scoase un zgomot enervat, în timp ce așeză tava pe colțul biroului mare.

– De parcă bunicul și-ar putea ține gura vreodată! spuse Royal.

Nick oftă în timp ce Taffy răsturnă conținutul unui plic cu pulberi pentru durerile de cap într-un pahar cu apă.

– Deci *ce știu* servitorii?

– Știu că stăpânul a fost închis aici cu guvernanta pentru destul de mult timp, spuse ea cu tristețe.

– Și că tu erai beat, adăugă Royal de parcă ar fi vrut să fie de ajutor.

Nick dădu pe gât apa și medicamentul, ignorând gustul amar – și amuzamentul din vocea fratelui său.

– Domnule, e posibil ca domnișoara Knight să fie un pic cam tulburată de evenimentele de aseară, continuă Taffy în timp ce îi dădu o ceașcă de cafea. Dar nu e proastă. Știe foarte bine ce înseamnă asta.

– Și înțelege ce trebuie să se întâmple în continuare, adaugă Royal.

Nick luă mai multe guri din băutura fierbinte, așteptând ca efectul acesteia să îi limpezească mintea. În timp ce el era pregătit să facă întocmai ceea ce se cuvenea, oare Victoria era pregătită să-l accepte? Păruse mai mult decât bucuroasă să-i primească săruturile noaptea trecută, deși era posibil să fi fost mânată de un sentiment de milă.

Iar asta era o posibilitate neplăcută.

– A venit timpul, băiete, zise Angus. Trebuie să-ți continui viața. În afară de asta, tu ești conte, iar un conte are nevoie de o lady.

– Chiar dacă este o englezoaică?

– Nu va mai fi, odată ce se căsătorește cu tine. În plus, trebuie să recunoști că este o lady până în vârfurile degetelor de la picioare.

– Ar fi grozav să avem din nou o lady adevărată în casă, zise Taffy cu mândrie.

Nick studie chipurile celor trei oameni care îl sprijineau cel mai mult, chiar dacă uneori îl scoteau din minți. Era clar că aveau un țel comun, lucru neobișnuit în casa lui.

– Simt o conspirație, spuse el.

– Una care este, cu siguranță, în interesul tău, comentă Royal. Și al domnișoarei Knight.

– E posibil ca ea să nu fie de acord cu asta.

Nick îi cunoștea povestea – cel puțin o parte din poveste – și nu dorea să o forțeze să accepte o relație pe care nu și-o dorea. Doar că acum erau în joc viitorul și reputația ei.

– Există o singură modalitate de-a afla, îi spuse Royal.

Nick se întoarse de la birou.

– Unde este ea?

– În sala de clasă, împreună cu conașul Kade. Taffy îl privi lung. Dar ar fi mai bine să vă schimbați hainele înainte să vorbiți cu ea, domnule.

– Mai târziu, replică el în timp ce se îndrepta cu pași mari spre ușă.

– Mult succes, îi ură Royal.

– Vei avea nevoie, la halul în care arăți, comentă Angus în urma lui.

În timp ce Nick urca iute câte două trepte deodată, se gândi că poate ar fi mai bine să le asculte sfatul. Dar nu mai avea răbdare, voia să afle dacă ea era cu adevărat nevătămată. În plus, îl văzuse deja în cea mai proastă stare. Cel puțin acum era treaz.

Ajunse la etajul al doilea, unde se afla încăperea în care se țineau cursurile, camerele copiilor și ale profesorilor. El urca rareori aici, deoarece camerele astea păstrau prea multe amintiri dureroase cu băiețelul său. Dar, într-o zi, spera că aveau să fie din nou pline de râsete de copii.

Oprindu-se în fața ușii, își trecu repede mâna prin păr și își îndreptă vesta. Nu știa unde i se afla haina, dar presupuse că nu mai conta acum. Pentru o cerere în căsătorie, aceasta avea să fie neconvențională în cel mai bun caz.

Deschise ușa ușurel și intră tăcut în camera spațioasă, cu tavan jos, ale cărei ferestre înalte dădeau spre răsărit. Lumina soarelui se strecura înăuntru, luminând pereții și pardoseala cu razele sale calde. Totul era ordonat și vesel aici, cu rafturi pline de cărți, două globuri pământești mari, aflate lângă o tablă, și o harpă mică lângă ferestre. Pernele și păturile îngrămădite ordonat în fața căminului sugerau că acolo era locul confortabil de lectură în fața focului care trosnea. Bănuia că aceasta fusese ideea Victoriei.

Nick petrecuse ore întregi în această cameră în copilărie, dar nu-și imaginase niciodată că ar putea deveni atât de primitoare.

Sursa acestui confort și veselie ședea împreună cu Kade la o masă mare, aflată în centrul camerei. Îmbrăcată într-o rochie verde și elegantă de lână, încheiată până în gât și cu nasturi la mâneci, Victoria arăta uimitor de dichisită pentru o femeie care noaptea trecută se topise sub săruturile lui. Lumina soarelui îi lucea în păr și îi făcea pielea

să sclipească precum niște perle. Faptul că o vedea din nou îl făcu pe Nick să-și simtă mintea mai limpede și inima mai bucuroasă.

Ea și Kade stăteau cu capetele aplecate deasupra unui atlas. Pe măsură ce Nick traversă camera, îndreptându-se spre masa lor de lucru, ei își ridicară privirea. Victoria făcu ochii mari, și obrajii i se înroșiră.

– Oh, ăăă, milord, credeam că ești servitoarea cu micul dejun. Se ridică de pe scaunul cu spătar fără grația de care dădea în mod obișnuit dovadă. Nu... nu mă așteptam să te văd în această dimineață.

– Nu sunt surprins, având în vedere starea mea de aseară, zise el cu un zâmbet liniștitor.

Kade strâmbă din nas.

– Arăți destul de mohorât în dimineața asta, Nick. Ești sigur că ești în regulă?

– Sunt bine, băiete. Îmi pare rău că am fost atât de ursuz ieri. Sper că nu te-am speriat.

Fratele lui pufni.

– Nu, deși am fost un pic cam îngrijorat că tu și Logan ați putea să vă omorâți unul pe celălalt.

Nick îl bătu ușor pe umăr.

– N-ai de ce să te temi în privința asta, dar nu vreau să discutăm despre Logan în acest moment, dacă nu te superi.

Kade încuviință din cap.

– Îmi pare rău că ieri ți-am făcut atâtea probleme. Sper că vom putea discuta despre asta la un moment dat.

– Vom vorbi. Curând.

Nick se uită la Victoria, care stătea în spatele scaunului ei, strângându-și mâinile peste abdomen. Ochii ei erau umbriți de cearcăne, iar buzele îi erau strânse într-o linie îngrijorată. Nick trebui să-și reprime impulsul de-a o lua în brațe și de a o săruta până scăpa de supărare.

– Kade, ce-ar fi să te duci jos să aduci micul dejun? Vreau să vorbesc cu domnișoara Knight.

Mâna ei se ridică în aer, de parcă ar fi vrut să îl oprească.

– Servitoarea va sosi în curând cu ceaiul și biscuiții, domnule. Și cu siguranță vei dori să-ți schimbi hainele, având în vedere că...

Se strâmbă și își strânse buzele. Kade îi privi suspicios pe amândoi.

– Ce se întâmplă, Nick?

Nick se gândi o clipă, apoi se hotărî să spună adevărul.

– Kade, mă aflu aici ca să o cer în căsătorie pe domnișoara Knight.

Victoria se înecă. Kade rămase cu gura căscată.

– Să o ceri în căsătorie?

– Da.

– Ptiu, comentă fratele lui. Apoi zâmbi. Bravo ție, Nick! Domnișoara Knight este un om minunat.

Ea se holbă la Kade, perplexă.

– Într-adevăr, zise Nick. Dar încă nu le spune nimic fraților noștri. Eu și domnișoara Knight trebuie să discutăm mai întâi detaliile.

– Așteaptă, spuse ea în cele din urmă. Lord Arn...

El ridică o mână.

– Un moment, te rog, domnișoară Knight. Fugi jos, puștiule!

Kade se îndreptă spre ușă și îi făcu Victoriei cu mâna.

– Ne vedem mai târziu, domnișoară Knight.

Victoria reuși să-i răspundă cu o fluturare ușoară a mâinii, dar Nick observă că în același timp pe chip îi apărea o încruntare furioasă. Arăta atât de adorabil de înfricoșătoare, că îi venea să râdă. Cu toate acestea, rațiunea îi spuse că era bine să se comporte cu prudență. Doamna guvernantă avea propriile ei idei despre orânduielile lumii și era posibil ca aceste orânduieli să nu îl includă și pe el. În primul rând, era posibil să fie îngrozită de ideea de a-și petrece cea mai mare parte din viață într-un castel friguros din Ținuturile Înalte.

La urma urmelor, Janet urâse locul acesta, și ea se născuse și crescuse în Scoția.

Dar Victoria nu era Janet. În timp ce soția lui fusese melodramatică și sentimentală, Victoria era mai stăpână pe sine și rațională. Ea nu ar crede niciodată ideile prostești despre fericire și nu s-ar aștepta ca Nick să se comporte într-o manieră romantică și cuceritoare. Aveau să aibă un parteneriat satisfăcător, bazat pe stimă reciprocă, afecțiune și o viziune cuviincioasă asupra familiei și asupra îndatoririlor fiecăruia.

„Și vom avea parte de nenumărate partide uimitoare de sex."

– Milord, te simți bine?

Renunțase la încruntare și acum îl studia cu o privire ușor alarmată.

Prostule! O doamnă nu se cucerea lăsându-ți mintea să rătăcească.

– Sunt bine. De ce întrebi?

– Nu o să ți se facă rău, nu-i așa?

Îl cercetă repede din cap până-n picioare, fără să pară foarte impresionată. Probabil că ar fi trebuit să-și schimbe hainele și să se bărbierească, dar acum era prea târziu.

– Nu, mă simt perfect.

Când ea ridică din sprâncene, el ridică din umeri.

– Prea bine. Mă doare puțin capul, dar nu e nimic de care să-ți faci griji.

– Nu mă surprinde, murmură ea.

– Domnișoară Knight. Victoria...

– Nu vrei să te așezi? îl întrerupse ea cu fermitate. Aș putea să sun după servitoare, să văd de ce durează atâta să aducă ceaiul.

El ocoli masa și ajunse lângă ea.

– Nu am nevoie de ceai. Am nevoie de tine.

Ea mijii ochii.

– Nu sunt sigură că înțeleg ce înseamnă asta.

El îi cuprinse bărbia și îi înclină fața spre el.

– Înseamnă că aș dori să te sărut.

Minunatele ei buze se despărțiră de uimire, dar ea nu făcu altceva decât să se holbeze la el. Apoi, în timp ce el își cobora capul, ea clipi de câteva ori și puse una din palme pe pieptul lui.

– Nu cred..., începu ea.

– Exact, nu mai crede nimic.

Își trecu brațele pe după spatele ei. Ea tremură, dar se opuse îmbrățișării. În schimb, cealaltă mână a ei se alătură primei și se odihni pe vesta lui. Nick scoase un chicot mic și victorios chiar înainte ca buzele lor să se întâlnească.

– Oh, Doamne!

Își desfăcu palmele și îl împinse. El își slăbi îmbrățișarea.

– Ce s-a întâmplat?

Victoria își încreți nasul, evident dezgustată.

– Nu-mi place să critic, milord...

– Da?

– Respirația ta. E cu adevărat... groaznică.

El oftă și o eliberă.

– Îmi pare rău pentru asta. Se pare că am uitat manierele de bază când vine vorba despre curtarea unei lady.

Ea se îndepărtă până în cealaltă parte a mesei.

– Domnule, nu este nevoie să mă curtezi.

El zâmbi.

– Bine. Atunci, ne vom căsători cât mai curând posibil?

Ochii ei se măriră de surpriză.

– Sincer, Lord Arnprior, asta e absolut de prisos, după cum i-am spus și fratelui dumitale.

– De asemenea, și lui Angus și lui Taffy.

Ea se strâmbă.

– Da.

– Adică trei oameni care ne-au prins într-o poziție compromițătoare. Și, în ciuda eforturilor mele de a înăbuși orice bârfă...

– E clar că de abia te-ai trezit, spuse ea cu neîncredere.

– Mă tem că Angus nu a dat dovadă de discreția care ne caracterizează pe noi, termină el, încercând să pară dezamăgit.

– Dar i-am spus foarte clar domnului MacDonald că mă bazez pe discreția sa.

– Angus, discret?

Nick nu-și putu reține râsul. Ea se uită lung la el.

– Domnule, *nu* am fost compromisă. Te simțeai... rău, iar eu pur și simplu am încercat să... îți ofer sprijinul meu.

– Sărutându-mă și apoi tăvălindu-te pe podea cu mine?

– Nu ne-am tăvălit, izbucni ea.

– Am înțeles. Dar totuși *eu* eram întins deasupra ta, cu capul rezemat de... ăăă, pieptul tău.

Încă își putea aminti cât de încântători se simțeau sânii ei sub obrazul lui. Obrajii ei se înroșiră violent.

– Acea poziție a fost un accident, la fel ca sărutările.

– Un accident foarte plăcut, trebuie să spun.

– Nu trebuiau să se întâmple, i-o tăie ea cu hotărâre.

Nick simți o senzație neplăcută în stomac.

– Vrei să spui că te-am forțat? Dacă așa ar fi stat lucrurile, s-ar fi împușcat.

– Nu, bineînțeles că nu! exclamă ea. Știu că nu ai profita niciodată de mine. De nici o femeie.

Nick se relaxă.

– Atunci, spui că mi-ai răspuns de bunăvoie la sărutări și atingeri? Că nu te-am forțat în nici un fel.

Ea arăta de parcă și-ar fi analizat cuvintele.

– Așa este, domnule.

El își întinse mâinile într-un gest larg.

– Atunci, draga mea, nu văd altă variantă decât să ne căsătorim. Ești o lady, și un gentleman nu profită de o lady.

– Simt nevoia să repet că nu ai profitat de mine, spuse ea pe un ton ce îi trăda frustrarea. Iar eu nu sunt o lady. Sunt o guvernantă complet capabilă să mă întreţin fără ca dumneata să faci un asemenea sacrificiu inutil.

– Nu vei mai fi guvernantă pentru mult timp. Și bârfa *va părăsi* zidurile acestui castel.

Nick era destul de sigur de asta. Nu ar fi fost surprins dacă Angus s-ar fi aflat chiar în aceste clipe cu fermierii, discutând despre cele întâmplate, împrăștiind vestea că stăpânul avea să se căsătorească în curând cu guvernanta lui Kade, o englezoaică.

Ea trase o gură de aer.

– Atunci, voi renunţa chiar astăzi la postul meu, Lord Arnprior. Înainte să existe ocazia de a răspândi bârfe.

Inima lui tresări, dar contele se forţă să nu reacţioneze prea exagerat.

– O astfel de plecare bruscă va avea efectul opus, draga mea.

– Domnule...

– Și cum rămâne cu Kade? Doar nu vrei să-l părăsești și pe el, nu-i așa?

– Bineînţeles că nu, răspunse ea. Ţin foarte mult la el.

– Și pe mine vrei să mă părăsești? întrebă el într-o doară.

Ea făcu o grimasă.

– Asta... nu despre asta e vorba, milord. Dumneata nu poţi să te căsătorești cu cineva ca mine.

Părea cu adevărat șocată de această idee, de parcă el ar fi trebuit să simtă repulsie la simpla idee de-a se căsători cu ea.

– Ai dreptate... nu vreau să mă căsătoresc cu cineva ca tine, spuse el liniștit.

Un val de tristeţe îi întunecă ochii, și gura ei se încovoie un pic. Apoi se calmă și încuviinţă din cap.

– Sigur că nu.

– Vreau să mă căsătoresc *cu tine*. Doar cu tine, adăugă el, pentru a clarifica acest aspect.

Victoria arăta extrem de nedumerită, de parcă Nick i-ar fi vorbit într-o limbă complet străină. Apoi își ridică bărbia într-un gest de încăpăţânare.

– După cum am spus, asta nu va fi necesar.

Începea să îl doară iarăși capul. Poate că era timpul să abordeze problema dintr-un alt unghi.

– Este absolut necesar dacă nu dorești să mă vezi mutilat fără milă și apoi omorât.

Ea se încruntă.

– Poftim?

– Ce crezi că se va întâmpla când Sir Dominic și Alec vor auzi ce s-a petrecut între noi? Și, crede-mă, vor auzi.

Avea să le spună el însuși, dacă trebuia. Victoria se afundă într-un scaun.

– Oh, Doamne, este un dezastru. Îi aruncă o privire încruntată. Un dezastru cauzat *de dumneata*, aș putea adăuga.

El ridică dintr-o sprânceană și afișă o expresie sceptică.

– Bine, pufni ea. *În cea mai mare parte*, e vina dumitale. Și eu am răspuns la sărut.

– Așa este. Dar, în loc să văd situația ca pe un dezastru, eu o văd ca pe o șansă... pentru noi toți.

Ea își încrucișă brațele.

– Oh, chiar așa?

– Eu mă aleg cu o soție, tu cu un conte și *împreună* vom oferi un exemplu minunat pentru frații mei. Faptul că mă căsătoresc cu o femeie atât de bună și de amabilă ar trebui să îi încurajeze și pe ei să facă același lucru.

– Ar trebui să ne căsătorim pentru ca să-i încurajăm pe ei?

El se strâmbă auzind tonul ei aspru.

– Cel mai important motiv este că refuz să văd că ai putea suferi din cauza acțiunilor mele.

Ea se aplecă înainte și își odihni fruntea în palme.

– Victoria, te dezgust? o întrebă el cu blândețe.

– Știi că nu, răspunse ea, ridicându-și privirea.

– Te înspăimânt în vreun fel?

– Ți-am spus aseară că nu mă sperii.

– Excelent. Atunci, e posibil să mă placi măcar un pic, totuși?

Ea oftă.

– Din nou, nu despre asta e vorba.

– Atunci, despre ce e vorba?

– Eu nu sunt nici de sorginte nobilă, nici o lady.

El se încruntă spre ea.

– Sigur că ești.

– Vrei să stai jos? Mă doare gâtul când mă uit în sus.

El își reținu un zâmbet și se așeză pe scaunul de lângă ea.

– Acum, spune-mi de ce nu crezi că ești o lady?

– Pentru că sunt fiică ilegitimă.

Cuvintele îi zburară din gură.

Brusc, Nick simți că îl lua durerea de cap.

– Nu înțeleg. Ai spus că ai fost crescută de părinții tăi, în hanul bunicului tău.

– Nu, am fost crescută de mama mea. Într-o oarecare măsură, murmură ea.

– Da, dar ai spus că ți-ai pierdut tatăl la o vârstă fragedă.

Ea flutură din mână.

– El nu a făcut niciodată parte din viața mea, dar nu a murit.

El bătu darabana în masă.

– Nu-mi place să fiu mințit, Victoria.

– Îmi pare rău că am făcut-o, spuse ea. Dar nu este un subiect despre care cineva să discute cu plăcere, mai ales ca guvernantă.

El îi observă expresia îngrijorată și faptul că își ținea mâinile strânse pe masă.

– Îmi pot imagina că ăsta ar fi un impediment. Dar ai fost crescută într-o gospodărie respectabilă, nu-i așa?

Ea încuviință din cap.

– Pot garanta pentru caracterul bun al mătușilor și al unchilor mei. Sunt foarte bine văzuți în Brighton, la fel ca bunicul meu.

După o clipă, el ridică din umeri.

– Atunci, dacă nu cumva tatăl tău este un ucigaș, un tâlhar sau un hoț la drumul mare, nu reușesc să văd care este problema.

Când ea se făcu albă la față, Nick se încordă.

– Te rog, spune-mi că tatăl tău nu este ce am zis adineauri.

– Nu este.

Răbdarea lui Nick începuse să ajungă la capăt.

– Atunci, ce este?

Ea ezită.

– Chiar trebuie să insiști asupra acestui subiect?

– Da!

Victoria se încruntă la el.

– Nu trebuie să urli la mine.

– Ba e clar că da, din moment ce delicatețea ta transformă această conversație într-un chin.

– Oh, foarte bine. Dacă trebuie să știi, sunt fiica naturală a Alteței Sale Regale, prințul regent.

Nick aproape căzu de pe scaun.

– Cine ești?

– M-ai auzit. Prințul regent a avut o scurtă aventură cu mama mea, când a stat prima dată în Brighton. Eu am fost rezultatul acelei aventuri, termină ea pe un ton sarcastic.

El se holbă la ea, studiindu-i obrajii înroșiți și privirea sfidătoare, deși înduioșătoare. Ceva în pieptul lui se înfioră, se înfurie și apoi se amuză. Sărmana fată credea că faptul că era copilul ilegitim al unui prinț – următorul rege, pentru numele lui Dumnezeu – avea să îl îndepărteze.

– Spune ceva, îi ceru ea încet.

– Eu...

Nick își duse mâna la buze.

Ea îl privi cu dezgust.

– Milord, poate că acum înțelegi cât de nepotrivită sunt ca soție și de ce este mai bine să plec de aici, cât mai curând. Nu cer decât să nu mă penalizezi pentru ceva ce nu a fost în puterea mea și sper că vei fi suficient de generos încât să scrii o recomandare bazată pe abilitățile mele de predare și pe munca mea, nu pe originile mele nefericite.

Discursul ei absurd îi puse capac. Nick izbucni în râs, aplecându-se în față și ținându-se de burtă. Când își recuperă suflul, își ridică ochii și întâlni cea mai reușită privire de guvernantă a Victoriei. Care, din nefericire, îl făcu din nou să râdă.

– Lord Arnprior, nu știu cum poți găsi ceva amuzant în aceste lucruri, spuse ea pe un ton glacial.

Nick icni și își șterse ochii.

– Sir Dominic îți cunoaște trecutul, sunt sigur.

– Da, și nu trebuie să folosești asta împotriva lui. Încerca doar să mă protejeze.

– N-o voi face. Așadar, ești verișoară cu Alec Gilbride.

– Din nou, ai dreptate, deși nu am știut asta înainte să vin la Kinglas.

– Ticălosul ăla nenorocit! Cum de-a îndrăznit să nu-mi spună?

Nick râse din nou. Toată treaba asta era extrem de ridicolă. Guvernanta lui cuviincioasă era fiica unuia dintre cei mai mari ticăloși

din istoria Angliei. Bineînțeles, asta însemna și că prin venele ei curgea cel mai albastru sânge.

– Chiar nu știu de ce râzi, se răsti ea furioasă.

– Pentru că este drăguț, dar complet inutil faptul că ai crezut că așa ceva mă va ține departe de tine. Iubito, îți dai seama că mulți copii ilegitimi ai regilor se căsătoresc bine și deseori primesc și titluri nobiliare?

Ea roși, probabil din cauză că o alintase cu un cuvânt atât de intim.

– Da, dar aceia sunt bărbați, în primul rând.

– Nu toți. De exemplu, ducesa de Leverton. Este fiica ducelui de Cumberland.

Ea își țuguie buza inferioară, de parcă s-ar fi gândit la ceva. Nick trebuia să reziste impulsului de-a o mușca de buză.

– Adevărat, dar ducesa oricum provine dintr-o familie foarte bună, spuse ea. Eu nu.

– Familia ta este respectabilă, Victoria... muncitoare și prosperă, realizând totul pe cont propriu. Nu reprezintă nici un impediment, în ceea ce mă privește.

Nick se ridică și ocoli masa pentru a se așeza lângă ea. Când îi luă mâna într-a lui, ea înghiți nodul care i se pusese în gât, dar acesta nu dispăru.

– Știu că circumstanțele nu sunt ideale, începu el cu blândețe. Însă mi-ai face o mare onoare dacă ai accepta să devii soția mea.

– Departe de ideale, protestă ea, deși îl prinse strâns de mână. Tu ești un conte, iar eu...

– Fiica prințului regent.

– Fiica unei hangițe. Și, de asemenea, o simplă guvernantă.

– Nu ești câtuși de puțin simplă. Și îți pot spune fără tăgadă că voi fi încântat să-ți devin soț.

Fiecare clipă care trecea îl făcea să fie mai sigur de acest lucru. Ea păru să se mai gândească, dar apoi își retrase mâna.

– E foarte amabil din partea ta, milord, dar nu mi-ai făcut nici un rău. Nu ești absolut deloc obligat să te căsătorești cu mine.

Femeia asta era în același timp extrem de fidelă principiilor ei de viață, dar și extrem de încăpățânată.

– Bănuiesc că tatăl tău nu ar fi de acord. Își frecă mâna de bărbia ei cu precauție. Nici Sir Dominic. Dacă nu ne căsătorim, mă va împușca în clipa în care va afla ce am făcut.

– Eu... eu..., se bâlbâi ea.

El trosni din degete.

– Stai puţin. O să-i scriu tatălui tău şi îi voi cere părerea în această chestiune.

Ea se holbă la el.

– Regentului?

– Este, de regulă, general acceptat ca un bărbat să ceară permisiunea tatălui pentru a se căsători cu fiica sa, nu-i aşa?

Ea îşi dădu seama imediat că el încerca să o pună în încurcătură.

– Să ştii că..., începu ea, fluturându-şi degetul arătător spre el.

El îi prinse mâna cu blândeţe.

– Ştii că glumesc doar, scumpo. Nu trebuie să te superi.

Nick nu-şi mai amintea ultima oară când se distrase atât de mult. Având în vedere starea depresivă care pusese stăpânire pe el cu o noapte în urmă, guvernanta lui făcea adevărate miracole. Când el îi bătu uşor obrazul, ea păru să îşi piardă şi ultimele gânduri care o făceau să se opună.

– Eu... nu ştiu ce să spun, şopti ea.

– Spune da, îi şopti el drept răspuns.

Se aplecă spre el, de parcă ar fi vrut să facă întocmai, însă uşa se deschise tocmai atunci. Victoria se desprinse la timp din braţele lui, iar gemenii dădură buzna în cameră.

– E adevărat? întrebă Graeme. O să te căsătoreşti cu domnişoara Knight?

Nick scrâşni din dinţi.

– V-a zis bunicul?

– Da, zise Grant, zâmbind spre Victoria. Ar trebui să accepţi, domnişoară. Nick este un bărbat de-a dreptul chipeş. Şi, dacă te vei căsători cu el, atunci vei deveni sora noastră şi vei avea şi mai mult timp să ne înveţi să fim domni şi să ne găsim neveste potrivite.

Ea îi privi pe gemeni cu o expresie îngrozită înainte să-şi întoarcă privirea spre Nick. El era ispitit să blesteme; în schimb, îşi întinse mâinile într-un gest demonstrativ.

– Sincer, cum ai putea refuza o ofertă atât de tentantă? întrebă el.

Pentru o clipă, în mintea ei păru a se da o luptă.

– Sunteţi cu toţii nebuni de legat, spuse ea în cele din urmă.

Apoi se ridică şi ieşi din încăpere.

Capitolul 17

– Acceptarea propunerii domnului Arnprior este, cu siguranță, cel mai bun lucru pe care îl poți face, spuse Edie Gilbride în timp ce luă un homar de pe farfuria din fața ei. Și, dacă Sir Dominic crede că este mai bine așa, ar trebui să te pregătești de nuntă.

Victoria își puse ceașca de ceai pe farfurioară cu un clinchet hotărât.

– Poate, dar nu este decizia lui, nu-i așa?

Încă era supărată pe Arnprior pentru că îi scrisese lui Dominic, cerându-i permisiunea de a-i face curte. Mentorul ei își dăduse acordul cu ardoare, la fel și Aden, fratele Victoriei. Pentru ea era un mister de ce considerau ei că problema era treaba lor, și le spusese clar acest lucru în câteva scrisori dure. Cu toate astea, răspunsul pe care îl primise fusese doar o tăcere asurzitoare.

– Și Alec e de părere că este o idee splendidă, adăugă Edie, iar el se pricepe la petit. Știa că vom rămâne împreună chiar și atunci când eu îl credeam un prostănac.

Victoria clătină din cap.

– Bărbații... Întotdeauna se sprijină unul pe celălalt. Apropo, unde este dragul tău soț?

Edie privi cu atenție prin eleganta sală de mese în care reușiseră să se așeze la una dintre mesele mai mari, în spatele câtorva ferigi plantate în ghivece. Graeme și Grant erau atenți la conversația pe care o purtau cu două tinere partenere de dans, în timp ce Victoria și Edie așteptau să apară și restul grupului.

– Presupun că e încă în salonul de cafea, discutând cu partenerii lui de afaceri, răspunse Edie. Dar ar fi bine să ajungă aici cât mai curând, altfel vom pierde dansul.

– Este un prost dacă preferă să discute afaceri când ar putea dansa cu tine.

Edie râse.

– Îți dau dreptate, dar sunt fericită că am avut ocazia să purtăm această discuție despre situația ta, în liniște.

Alec și Edie, care se instalaseră confortabil în Glasgow pentru cea mai mare parte a lunii decembrie, dădeau acum o mare petrecere în ajunul Anului Nou și îi invitaseră și pe cei din clanul Kendrick.

Aparent, această invitație neașteptată fusese singura scuză de care avusese nevoie Arnprior ca să-i ducă pe toți în oraș, la două zile după surprinzătoarea lui cerere în căsătorie. Acum, se aflau deja de două săptămâni în casa familiei Kendrick din Glasgow, iar Victoria simțea că încă nu-și revenea din cauza agitației și activităților.

De asemenea, se simțea și ciudat de vulnerabilă.

Casa Kendrick era un conac plin de farmec și care oferea tot confortul, iar personalul avea tendința de-a o trata ca pe stăpâna conacului. Dar situația asta nu făcea decât să-i intensifice senzația că, într-un fel, tenta soarta prin faptul că locuia într-un loc atât de mare precum Glasgow. Dincolo de toate problemele care existau la castelul Kinglas, se simțea în siguranță și fericită în acel castel vechi, cu lacul lui liniștit.

– Că tot veni vorba despre soți, unde este Arnprior? întrebă Edie.

Victoria privi spre gemeni, așezați suficient de aproape cât să tragă cu urechea, și îi aruncă prietenei sale o grimasă de avertizare.

Edie chicoti.

– Dragă, toată lumea știe că Arnprior îți face curte. Mai ales familia lui.

– Da, dar nu vreau să presupună că o să spun „da".

– Faci pe inabordabila, nu-i așa? Edie îi făcu cu ochiul. Am făcut și eu la fel cu Alec... neintenționat, trebuie să recunosc... și a avut un efect minunat asupra lui.

– Nu mă joc... oh, nu mai contează.

În ultimele zece zile, ea și Arnprior se aflaseră într-un impas. El se comporta de parcă ar fi fost deja logodiți, iar ea susținea cu fermitate că nu erau. Dar, până în prezent, nu convinsese pe nimeni. De fapt, întreaga familie părea încântată, iar entuziasmul lor o împiedica să păstreze distanța. Bineînțeles, și inima ei prostuță îi cerea capitularea.

În ciuda reticenței sale, se îndrăgostea din ce în ce mai mult de contele ei chipeș și misterios. Și totuși, existau atâtea obstacole între ei.

Edie o apăsă ușor pe mână.

– Te tachinez. Știu cât de dificile pot fi aceste situații. Dar nu trebuie să te îndoiești de faptul că Arnprior îți este devotat. Cu toții vedem asta.

Victoria ignoră saltul pe care îl făcu inima ei la auzul acestor cuvinte și se forță să nu privească în jurul ei.

– Atât de devotat, că m-a lăsat să am grijă de fraţii lui obraznici.

Edie râni.

– Bădăranul! Dar gemenii se comportă destul de frumos. Din ce îmi povestise Alec, mă aşteptam la o pereche de celţi pictaţi cu albastru pe faţă şi cu piepturile dezgolite, porniţi să terorizeze Glasgow-ul.

– Da, s-au descurcat foarte bine până acum. Sunt de-a dreptul mândră de asta.

Gemenii încă făceau conversaţie cu partenerele lor de dans. Domnişoara Lainie MacBride era fiica unui vicar, iar domnişoara Anna Peyton era singurul copil al unui bogat om de afaceri din Glasgow. Era mai degrabă uimitor că Graeme părea atras de fiica unui vicar, dar se lipise de fermecătoarea domnişoară MacBride din clipa în care o întâlnise. Cât despre Grant, el şi domnişoara Peyton doar cu o săptămână în urmă dansaseră împreună la trei baluri.

– Au fost inspiraţi de exemplul fratelui lor mai mare, fără îndoială, comentă Edie.

– Să nu-ţi închipui că Excelenţa Sa nu mi-a spus acelaşi lucru, replică Victoria cu tristeţe. De mai multe ori.

– E enervant când se dovedeşte că bărbaţii au dreptate, nu-i aşa?

Victoria scoase un râset precaut.

– Da, dar n-ar trebui să-mi vărs frustrările asupra ta.

– Draga mea, eu înţeleg cât de derutantă este situaţia ta. Şi eu am fost prinsă într-o situaţie asemănătoare cu Alec, în timp ce el era logodit cu o altă femeie, nici mai mult, nici mai puţin. Îţi poţi imagina cât de jenantă a fost situaţia *aia*.

– Sfinte Dumnezeule! Şi ce s-a întâmplat?

– Adică, ce făceam eu şi Alec când am fost prinşi?

– Nu, spuse Victoria. Cum ai ieşit din situaţia respectivă?

– Nu am ieşit. Şi, dacă tu şi Arnprior aţi fost într-o situaţie la fel de compromiţătoare, mă tem că va trebui să suportaţi consecinţele acţiunilor voastre.

– Dar eu doar îl consolam pe conte, când el a fost... ăăă... distras.

– Îl consolai? Aşa se numeşte acum treaba asta la Kinglas? întrebă Edie pe un ton politicos.

– Bine, nu a fost ceva complet nevinovat, dar Arnprior a iscat prea multă agitaţie în privinţa asta.

Privirea veselă a lui Edie deveni serioasă.

– Victoria, dacă nu vrei absolut deloc să te căsătorești cu Arnprior, îți voi sprijini hotărârea. Dar trebuie să știi că deja circulă câteva bârfe despre voi doi.

– Știu. Toată lumea pare să considere că suntem deja logodiți, comentă Victoria cu tristețe.

Edie ezită câteva momente.

– Instinctul îmi spune că tu ai sentimente puternice pentru conte. Am dreptate?

– Presupun că este destul de evident, nu-i așa? răspunse ea cu un oftat.

– Așa este, din moment ce arăți ca o îndrăgostită imediat ce apare și el în aceeași încăpere. De asemenea, se vede că și el este extrem de dornic să te facă soția lui, așa că nu înțeleg prea bine ce rețineri ai.

Victoria credea că exista posibilitatea ca Arnprior să se simtă mai degrabă obligat decât dornic, dar exista un impediment și mai mare.

– Mă gândesc la propunerea lui. Doar că...

Distrasă de o mișcare din stânga ei, Victoria se opri. Graeme șoptea ceva cu ardoare la urechea domnișoarei Lainie, și se părea că mâinile îi dispăruseră sub masă.

Înclinându-se peste scaunul dintre ei, Victoria îl împunse pe Graeme în coapsă cu evantaiul. El sări câțiva centimetri în aer și mâna îi reapăru brusc. Răspunse cu o grimasă la privirea încruntată a Victoriei, dar se îndreptă de spate și începu să vorbească cu Grant.

– Mă întreb unde a dispărut mama lui Lainie, rosti Victoria, întorcându-se spre Edie. Ea ar trebui să fie însoțitoarea acelor fete.

– E în camera cu jocuri de cărți. Sunt sigură că doamna MacBride e încredințată că vei sta tu de pază.

– Să-i păzesc pe gemeni e o treabă destul de istovitoare. Nu am nevoie de încă două domnișoare vioaie care să mă țină ocupată.

– Oh, sunt bine. Acum, să ne întoarcem la tine și la Arnprior. *Ce anume* te reține, Victoria?

Victoria se aplecă mai aproape.

– Chiar îți închipui că el ar vreo o soție criminală?

– Dar tu erai în legitimă apărare, draga mea. În plus, Dominic și Aden au situația sub control, sunt sigură. Chestiunea asta nu ar trebui să-ți stea în cale.

Dominic spusese același lucru în ultima lui scrisoare, deși se părea că existau câteva detalii minore de lămurit cu Lady Welgate

și tatăl ei. Între timp, mentorul ei o sfătuise că era mai bine să mențină o tăcere deplină asupra problemei, pentru a împiedica răspândirea oricărei bârfe dăunătoare. Îi putea povesti lui Arnprior toate detaliile odată ce totul se rezolva, deși Dominic nu părea să simtă că era absolut necesar.

Victoria nu știa dacă să fie mai supărată de presupunerea lui că ea urma a se căsători cu Arnprior sau de aceea că ar păstra un secret atât de important față de viitorul ei soț.

– Pur și simplu nu mi se pare corect să nu-i spun, indiferent de ce zice Dominic.

– Dacă tu crezi că este mai bine să-i spui, atunci ar trebui s-o faci. Apoi Edie ridică degetul într-un gest de atenționare. Dar numai după ce Dominic îți va spune că o poți face. Trebuie să ai încredere în el, Victoria. Știe despre ce vorbește.

– Știu. Doar că...

Ea șovăi, știind cât de prostuță avea să pară.

– Ce?

– De când suntem în Glasgow, am simțit că cineva mă urmărește și că este ceva legat de moartea lui Fletcher. Râse incomod. Pare ridicol, dar jur că este adevărat.

Edie se încruntă.

– Despre ce vorbești?

– Când am ieșit ca să fac niște comisioane, sunt destul de sigură că m-a urmărit cineva.

De mai multe ori, zărise un bărbat care o privise pe furiș.

– Înțeleg. Mă crezi sau nu, același lucru mi s-a întâmplat și mie înainte să mă mărit cu Alec. Omul acela a încercat să ne omoare pe amândoi.

– Edie, asta nu mă liniștește.

Prietena ei strâmbă din nas.

– O să-i spun lui Alec și voi vedea ce părere are. Se uită prin cameră. Și, că tot vorbeam despre soțul meu plimbăreț, iată-l că a sosit.

Alec le făcu un semn de la ușă, dar fu imediat acostat de un domn în vârstă.

– Un bărbat a căzut, mai sunt doi, comentă Edie. Arnprior și fratele acela chipeș al lui ar trebui să apară în orice clipă acum, nu crezi?

– Lord Arnprior s-a oprit puțin la clubul său. Cât despre Royal... Victoria ridică din umeri. Cine știe?

Aproape că îi ordonase lui Royal să meargă cu ei în seara asta, dar nimeni nu-i putea spune acelui om afurisit ce să facă. Ar fi preferat să bântuie prin casă, mohorât, ca un erou dintr-un roman romantic.

– Oh, fir-ar! exclamă Edie. Am vrut să i-o prezint pe Ainsley. Sunt destul de sigură că ar deveni prieteni buni.

– Într-adevăr? întrebă Victoria curioasă. Bănuia că o asociere între Royal Kendrick și Lady Ainsley Matthews ar fi explozivă și nu ar duce la nimic bun.

– Da, zise Edie cu fermitate. Va fi bine pentru amândoi.

– Dacă spui tu...

Fiică a unui conte bogat, Lady Ainsley stătea cu familia Gilbride înainte să călătorească spre nord, ca să-și viziteze rudele scoțiene. Din câte își dăduse seama Victoria văzând-o, tinerii melancolici și fără avere nu prea păreau genul ei.

– Lady Ainsley se distrează cât e în vizită la voi? întrebă ea politicoasă.

– E greu de spus. Poate fi dificilă, dar și foarte amuzantă. Și sub manierele alea mai degrabă pline de snobism se află o inimă bună. Dar s-a schimbat ceva de când am văzut-o ultima oară la Londra, și nu-mi pot da seama ce anume.

– Pare să fie tulburată de ceva, dacă mă întrebi.

– Da, cred că ai...

– Atenție! murmură Victoria. Excelența Sa tocmai l-a recuperat pe Alec și se îndreaptă spre noi.

– În sfârșit, îi spuse Edie soțului ei, în timp ce el o însoțea pe Ainsley până la scaunul de lângă Victoria. Cel cu care discutau era domnul Coltrane?

Alec depuse un sărut rapid pe capul soției sale, apoi se așeză pe scaunul de lângă ea.

– Da. L-a cunoscut pe bunicul, aproape dintotdeauna, așa că nu am putut să îl refuz pe bătrân.

– Eu aș fi putut, spuse Ainsley pe tonul ei glacial.

– Și bine-ai fi făcut, răspunse Alec cu sarcasm.

Edie îi aruncă prietenei sale o privire supărată.

– E un bătrân complet inofensiv, Ainsley.

Sprâncenele teatrale ale lui Ainsley se ridicară într-un arc elegant.

– Acel domn... și folosesc termenul în sens larg... a avut îndrăzneala să-mi spună că sunt *o fetișcană drăguță*.

Ainsley era mai mult decât drăguță. Avea o înălțime medie și o siluetă voluptuoasă, mereu pusă în evidență de rochiile scumpe, cu croială perfectă. Tenul ei era extraordinar: o piele palidă și perfectă, ochi de culoare violet, încadrați de gene dese, sprâncene groase și păr negru și mătăsos. Cu trăsăturile ei elegante și atitudinea plină de mândrie, atrăgea atenția bărbaților din clipa în care intra într-o cameră.

Femeile aveau, în general, o reacție diferită, deoarece Ainsley avea o atitudine mai degrabă autoritară și neprietenoasă. Era mult mai probabil să provoace gelozie în rândul celorlalte fete de măritat decât să le invite la confidențe.

În mod ciudat, fusese întruchiparea amabilității față de Victoria, căreia i se părea straniu acest lucru. Cele mai multe fete de genul lui Ainsley le-ar fi tratat pe guvernante cu dispreț, dacă nu chiar cu ură.

– E un simplu scoțian pentru tine, spuse Edie. Ca să vorbim pe șleau, cum știu eu mai bine.

– Oh, asta așa este, comentă Alec, adoptând accentul lui amuzant. Deși tu ești o fetișcană cu mintea deschisă, știi?

Edie râse, dar Ainsley gemu.

– Accentul ăsta îmi dă dureri de cap doar când îl aud.

– Ai face bine să te obișnuiești cu accentul, draga mea, îi spuse Edie. Îl vei auzi din plin când vei ajunge la Inveraray.

– Nu-mi aminti, spuse ea cu tristețe.

– Și să nu uiți cimpoaiele, o tachină Alec. Până de Paști, o să te facă să te arunci în cel mai apropiat lac.

Comentariul lui o făcu să zâmbească timid.

– Îți mulțumesc că, peste suferință, ai adăugat și o insultă.

– Unde vei sta, Lady Ainsley? întrebă Victoria. Castelul Inveraray, din câte am înțeles, este casa strămoșească a ducelui de Argyll.

– Voi fi pe aproape, răspunse Ainsley. Sunt rudă cu ducele, după tată, dar voi sta în conacul mătușii mele din afara Cairndow-ului, un sat mic în capul lacului Fyne.

– Puțin spus mic, comentă Alec.

– Și izolat.

Încruntarea fetei îi dădu un aer mai degrabă gânditor decât mohorât.

– Am auzit de Cairndow, interveni Victoria. Nu este foarte departe de castelul Kinglas.

Ainsley îi zâmbi timidă.

Poate îmi vei face o vizită la un moment dat.

Victoria își ascunse uimirea.

– Mi ar plăcea. Sau ai putea veni în vizită la Kinglas. Contele va fi încântat să te vadă, sunt sigură.

Atitudinea prietenoasă a lui Ainsley se schimbă imediat.

– Mă îndoiesc. În orice caz, sunt sigură că voi fi prea ocupată pentru vizite.

Toată lumea, cu excepția lui Ainsley, se uită ciudat, dar în cele din urmă Edie se înveseli.

– Uite, e domnul Kendrick.

Graeme sări în picioare și începu să-și miște amândouă brațele ca niște mori de vânt.

– Aici, strigă el spre Royal.

– Stai jos, Graeme, îi spuse Victoria. Nu ești la cursele de cai.

– Îmi pare rău.

Tânărul se așeză pe scaunul său, oferindu-i un rânjet sfios lui Lainie. Fata chicoti. Deși era fiica unui vicar, părea să-i facă plăcere comportamentul grosolan al lui Graeme.

În timp ce Royal își croi drum prin încăpere, Victoria respiră ușurată când văzu că, cel puțin de data asta, era îmbrăcat elegant. Arăta foarte chipeș în costumul lui negru, lavaliera albă și vesta de un gri perlat, care domolea aspectul lui destul de serios. Cu părul care îi cădea peste frunte, o expresie batjocoritoare și un șchiopătat pronunțat, era întruchiparea tipului poetic care se lăsa cucerit de fetele tinere ușor de impresionat. De fapt, multe priviri feminine îl urmăriră cu admirație.

O singură femeie părea neinteresată, dacă expresia lui Ainsley era un indiciu în acest sens.

Dacă Royal urma să o trateze pe Ainsley cu dispreţul pe care îl arăta față de fetele răsfățate din înalta societate, mai mult ca sigur aveau să iasă scântei înainte de sfârșitul serii.

„Arivistele și barmanițele sunt mai pe gustul meu, Victoria", o informase el cu o săptămână în urmă, când ea încercase să-l convingă să se alăture familiei la o serată muzicală. „Și, dacă preferințele mele sexuale te șochează, adăugase el, atunci îți sugerez să încetezi naibii cu încercările de-a mă șlefui pentru căsătorie. Este o cauză fără speranță."

Victoria nu intenționa să renunțe. Royal avea nevoie de ajutorul ei la fel de mult ca restul bărbaților din familia Kendrick.

– Bună, bătrâne. Mă bucur foarte mult să te văd, spuse Alec, întinzând mâna.

– Gilbride, e...

Orice vorbe ar fi vrut să iasă pe gura lui Royal, acestea îi înghețară pe buze când o observă, în cele din urmă, pe Ainsley. Victoria urmări uimită cum făcu ochii mari și o umbră de roșeață îi atinse pomeții ascuțiți. Deși ea era o fată frumoasă, el nu era deloc genul care să fie pe loc fascinat de o femeie.

Edie îi aruncă Victoriei o privire încrezută, apoi îi zâmbi lui Royal.

– Domnule Kendrick, aș vrea să te prezint prietenei mele...

– Știu cine e, o întrerupse Ainsley. Din păcate.

Toți cei de la masă înghețară, deși observația ei păru să-l scoată pe Royal din visarea lui stranie.

– Oh, Lady Ainsley, îmi pare bine să te văd din nou.

– Voi doi vă cunoașteți? întrebă Alec.

Royal își încrucișă brațele și o privi pe Ainsley cu o expresie sarcastică. După ce se uită lung la el preț de câteva clipe, ea răspunse în cele din urmă:

– Am avut *marea* plăcere să-l întâlnesc pe domnul Kendrick la o trecere în revistă a trupelor în Londra, iarna trecută.

– Și apoi eu am avut *marea* plăcere de a sta lângă Lady Ainsley la o petrecere, câteva zile mai târziu, rosti Royal, prefăcându-se plictisit.

Victoria se încruntă. În momentul acela, Royal se comporta ca un crai inveterat.

– Din nou, din păcate, izbucni Ainsley.

Royal fulgeră spre ea un zâmbet sarcastic, care îi dezveli toți dinții.

– Trebuie să fi fost o petrecere pe cinste, comentă Edie.

Ainsley pufni delicat și disprețuitor în același timp.

– Nici nu ai habar.

– Royal, nu am știut că te aflai în Londra iarna trecută, spuse Victoria încercând să înveselească atmosfera.

– Nick m-a târât până acolo ca să mă vadă un chirurg afurisit, o informă el. Cel mai bun doctor din Londra, adăugă.

– Ah, minunat tipul ăsta Arnprior. Mereu are grijă de frații lui, spuse Alec cu o voce plină de entuziasm. Sper că medicul ți-a oferit niște remedii bune.

– Mi-a sugerat amputarea piciorului.

– Oh, vai, rosti Edie uşor.

– Păcat că nu ţi-a amputat limba, comentă Ainsley pe un ton visător.

Din nou, o tăcere teribilă se aşternu peste cei aflaţi la masă. Victoria se chinui să spună ceva pentru a preveni dezastrul iminent.

Din fericire, Royal izbucni în hohote de râs.

– Ah, Lady Ainsley, eşti fermecătoare ca întotdeauna! Ce noroc pe capul nostru că ai hotărât să îi onorezi pe ţăranii din Glasgow cu sfânta dumitale prezenţă.

– Nu pentru mult timp, slavă Domnului, murmură ea.

Victoria bătu uşor scaunul aflat de cealaltă parte a ei.

– Royal, de ce nu stai lângă mine să-mi povesteşti cum a fost ziua ta?

Sperase să păstreze locul pentru Arnprior, dar acum era prioritar să prevină o vărsare de sânge. Trase un scaun liber de la masa alăturată şi îl puse în aşa fel încât să stea vizavi de Ainsley.

– Mă simt foarte bine aici, spuse el, aşezându-se cu picioarele înainte, într-o postură relaxată. Poziţia lui era neobişnuit de relaxată, dar Victoria bănuia că avea mai mult de-a face cu piciorul lui bolnav decât cu dorinţa de a fi nepoliticos. Cunoscându-l însă, obrăznicia lui avea să fie un atu.

Îşi lăsă privirea să coboare pe pieptul lui Ainsley, şi buzele lui se curbară într-un zâmbet uimitor de seducător.

– Arăţi bine, milady, dar cred că te-ai mai îngrăşat puţin de iarna trecută. Chiar şi aşa, trebuie să spun că îţi stă foarte bine.

Ainsley îşi strânse buzele într-o linie dreaptă, şi obrajii i se înroşiră.

– Royal Kendrick, comportă-te civilizat! îl admonestă Victoria.

Dar el continuă să-şi fixeze ţinta cu ochii lui verzi.

– Nu este nimic în neregulă cu puţină carne pe oase, bătrâne, spuse Alec pe un ton ameninţător. La urma urmei, uită-te la draga mea soţie. E la fel de drăguţă şi durdulie ca o puicuţă, şi mie nici nu mi-ar plăcea altfel.

Când fiecare femeie de la masă se holbă la el, Alec roşi:

– Ce?

– Eşti un imbecil, Alasdair Gilbride, comentă Edie.

– Oh, fir-ar, oftă el. Îmi pare rău, iubito, încercam doar să explic faptul că...

– Știu, răspunse soția lui. Ai încredere în mine când spun că se înțelege foarte bine și fără explicațiile tale.

– Lady Ainsley, când pleci spre Cairndow? întrebă Victoria, disperată să preia controlul conversației.

Unde era afurisitul de Arnprior? Când Royal intra într-una dintre stările ce-l caracterizau, doar contele avea puterea de a-l controla.

Momentan, Ainsley încetă să-i mai arunce lui Royal priviri ucigătoare.

– Peste câteva săptămâni. Oricum, de abia după balul din ajunul Anului Nou organizat de familia Gilbride.

– De ce naiba te-ai duce tocmai până în Cairndow? interveni brusc Royal. Nu este nimic acolo, în afară de munți și apă.

– Mătușa mea este acolo, se răsti Ainsley. Îmi voi petrece iarna împreună cu ea.

Royal se încruntă și – slavă zeilor milostivi – rămase tăcut.

În următoarele câteva minute, încercară din răsputeri să aibă o conversație obișnuită. Victoria îi atrase pe gemeni și pe partenerele acestora în conversație, și tensiunea se mai disipă.

Dar nu dură mult, și Ainsley își ridică privirea spre Royal, care o studia cu o încruntare gânditoare.

– Domnule Kendrick, nu ți-a spus nimeni că este nepoliticos să te holbezi?

El ridică din umeri.

– Probabil, dar presupun că am uitat.

– Păi, te rog să încetezi.

– Atenția pe care ți-o acord te face nervoasă, milady? întrebă el cu o politețe exagerată. Nu te teme. Nu sunt fiu moștenitor... în plus sunt și olog... așa că nu voi fi niciodată atât de îndrăzneț încât să te deranjez. Buzele i se curbară din nou în acel zâmbet seducător. Doar dacă nu cumva vrei să fie altfel...

Victoria, încruntându-se înnebunită către Royal, mai degrabă simți decât văzu că Ainsley se încordă ca un arc. Se uită spre ea și văzu că era albă ca varul la față.

– Ești bine, Lady Ainsley? o întrebă.

Când fata se uită în cele din urmă la ea, Victoria tresări. Expresia din ochii lui Ainsley era plină de tristețe.

– Da, sunt bine. Vă rog să mă scuzați o clipă, spuse și se ridică de la masă cu stângăcie.

– Ainsley, așteaptă! interveni Royal, dând să se ridice.

– Lasă-mă în pace, se răsti ea, după care aproape fugi de la masă.

Pentru că discuta cu Alec și cu gemenii, Edie nu auzise schimbul urât de replici. Se întoarse tocmai când Ainsley pleca în grabă.

– Unde se duce?

Victoria se ridică iute.

– Doar se retrage puțin. Cred că voi merge cu ea.

Edie se uită circumspectă la Royal, care se holba lung după Ainsley, cu o expresie uluită.

– Nu trebuie să vă faceți griji, spuse Victoria. Mă voi ocupa eu de ea.

Când trecu pe lângă Royal, îl lovi în braț.

– Tu stai jos și comportă-te civilizat, îi șopti cu glas scăzut.

În mod surprinzător, el se supuse fără să protesteze.

Victoria își croi drum prin salonul aglomerat în care se servea cina, zâmbind politicos la oricine o privea ciudat. Când ajunse în liniștea relativă a coridorului care se întindea de-a lungul casei cu arhitectură clasică, respiră ușurată. Muzica ajungea până aici, tocmai din sala de bal de la etaj, și existau câteva cupluri și grupuri de fete care se plimbau pe coridor, dar tavanul înalt al acestuia îi conferea o liniște binecuvântată.

Se grăbi spre partea din spate a casei, înspre salonul în care se retrăgeau doamnele. Dar, când un bărbat păși afară dintr-un alcov umbrit, se opri speriată și de abia își reținu o exclamație de uimire.

– Mă scuzați, domnișoară, începu bărbatul. N-am vrut să vă sperii.

După accent, părea să vină din Londra, poate din East End. Îmbrăcat elegant și decent, nu era nici prea înalt, nici prea frumos, deși trăsăturile lui erau destul de plăcute. La prima vedere, părea de-a dreptul simpatic și inofensiv.

Dar, cum el continua să-i zâmbească și să-i blocheze drumul, Victoria simți că i se face pielea de găină. Pentru un bărbat care părea inofensiv, în mintea ei se ivi un cuvânt straniu.

Amenințător.

Ea se forță să zâmbească.

– Nu-i nici o problemă, domnule. Acum, vă rog să mă scuzați.

Când ea dădu să îl ocolească, el se mută ușor înaintea ei.

– Vă rog să-mi iertați comportamentul îndrăzneț, doamnă. Credeți-mă când vă spun că nu doresc să vă jignesc.

Ea ignoră valurile de spaimă pe care le simțea în stomac. Nu-i putea face nimic, deoarece erau atât de mulți oameni în apropiere.

– Atunci, vă sugerez să vă dați din calea mea, domnule.

– Sunteți domnișoara Victoria Knight, nu-i așa?

Ea ezită să răspundă. Acesta să fi fost bărbatul care o urmărise? I-ar fi fost destul de ușor să-i descopere identitatea. Oricine din cealaltă cameră putea să-i spună.

– Da. De ce întrebați?

– Și sunteți guvernanta fratelui lui Lord Arnprior?

Ea se încruntă.

– Pot să știu cum vă numiți, domnule, și de ce întrebați?

– Mă numesc Archibald Pence, spuse el, făcând o ușoară reverență. Îl cunosc pe unul dintre angajatorii dumitale anteriori.

Victoria simți că-i saltă stomacul în gât.

– Pe care?

– Pe doamna Havergill. A vorbit foarte frumos despre dumneata.

– Înțeleg, spuse ea, simțindu-se ușurată. Sunteți interesat să mă angajați, domnule? Dacă răspunsul este afirmativ, mă tem că nu voi fi disponibilă o vreme.

Sau niciodată, dacă Arnprior avea ceva de spus în acest sens. El își ridică mâinile.

– Nu, pur și simplu am dorit să-mi satisfac curiozitatea. Iertați-mă dacă v-am speriat. Se uită spre partea din față a clădirii. Ah, se pare că vine încoace contele. O seară bună, domnișoară Knight.

O ocoli și se îndepărtă în grabă.

Victoria se întoarse și îl văzu pe Arnprior îndreptându-se spre ea, încruntat. Când Pence ajunse în dreptul lui, contele încetini și îi aruncă omului o privire scrutătoare. Londonezul își scoase pălăria și își văzu de drum.

– Omul acela te deranja? Arnprior își așeză mâna înmănușată pe umărul ei, într-un gest protector. Pielea mănușilor se simțea rece și fină pe umerii ei goi. Pot să mă duc după el și să-l învăț minte, dacă vrei.

Ea își înăbuși un zâmbet.

– Oferta asta generoasă nu e necesară, domnule. Nu m-a deranjat cu adevărat.

Cu toate astea, nu se putu abține și se apropie mai mult de căldura lui liniștitoare. El o strânse în brațe.

– Dar *ești* agitată din cauza lui. Cine era?

– Nimeni, sincer.

– Victoria...

– Numele lui este Pence. Cunoaşte pe unul dintre angajatorii mei anteriori, asta-i tot.

– Nu îmi e familiar acest nume. Voi vedea ce pot afla despre el.

– Mulţumesc, dar sunt sigură că nu este nimic.

Deşi putea fi ridicol de protector, Victoria se bucura în secret de atitudinea lui. Arnprior îi ridică bărbia cu un deget.

– Apropo, ce faci aici, pe coridor, de una singură, aşteptând să fii acostată de bărbaţi ciudaţi?

Acum, era de-a dreptul prostuţ.

– Saloanele din Glasgow nu sunt chiar cele mai rău famate din Londra, domnule.

– Încă...

– Cred că mă căuta pe mine, Lord Arnprior, spuse o voce întretăiată.

Se întoarseră şi o văzură pe Ainsley, care îi privea cu atitudinea ei obişnuită, autoritară. Victoria se duse la ea.

– Milady, te simţi mai bine? Arătai puţin palidă când ai plecat de la masă.

Ea se strâmbă în batjocură.

– E un fel de-a spune. Dar acum mă simt foarte bine.

Victoria făcu o grimasă.

– Îmi pare rău dacă...

Ea ridică o mână.

– Nu trebuie să-ţi ceri scuze. Dacă nu te deranjează, mă voi duce la familia Gilbride.

Făcu un semn scurt din cap şi porni în direcţia salonului în care se servea cina.

– Despre ce a fost vorba? întrebă Arnprior.

– Mă tem că Royal a insultat-o.

– Dumnezeule! comentă el, dezgustat.

– Dar nu a fost singurul vinovat. Şi Lady Ainsley a fost la fel de nepoliticoasă. Chiar mai mult, de fapt. Îi studie privirea încruntată. Nu ştiam că se cunosc.

El încuviinţă din cap.

– Păreau să se înţeleagă destul de bine când s-au întâlnit prima dată, dar apoi s-au îndepărtat. Royal a refuzat să vorbească despre asta.

Victoria își apăsă o mână peste piept, mimând uimirea.

– Sunt profund șocată să aud asta.

Când el râse, ea îl prinse de braț și porni înainte.

– Ar fi mai bine să ne întoarcem și să împiedicăm izbucnirea altor ostilități.

El o trase ușor în îmbrățișarea lui.

– Lord Arnprior! Ea se uită în jurul lor, pe coridor. Din fericire, în acest moment nu se afla nimeni prin apropiere. Asta este complet nepotrivit.

El îi ignoră obiecțiile și depuse un sărut ușor pe buzele ei.

– Cred că ai stat suficient cu familia mea pentru noaptea asta.

Ea trebui să înghită în sec înainte să răspundă.

– Domnule, treaba mea este să stau cu familia dumitale.

Zâmbetul lui era infinit de incitant.

– Nu și în seara asta, fătuco. În seara asta, treaba ta este să ai grijă de mine.

Capitolul 18

Îi era imposibil să reziste zâmbetului său seducător. Cu toate astea, Victoria se simți obligată să facă un efort.

– Lord Arnprior, nu cred că asta e inclus în descrierea îndatoririlor mele.

– Atunci, cred că ar trebui să le modific, spuse el pe un ton strengăresc. Când ea se desprinse de îmbrățișarea lui, zâmbetul îi dispăru de pe buze. Fătuco, eu doar te tachinez. Niciodată nu va trebui să faci ceva ce nu vrei.

– Mulțumesc, spuse ea, simțindu-se stânjenită.

El o studie pentru un moment lung.

– Spune-mi ce te supără.

Ea ezită pentru o clipă înainte de a răspunde:

– Cred că nu mai știu care este locul meu la castel.

– Ești femeia cu care sper să mă căsătoresc. În ceea ce mă privește, faci deja parte din familia Kendrick.

Privirea lui era sinceră.

– E mai complicat de atât.

– Nu și pentru mine. Și în momentul acesta vreau să fiu singur cu tine, fără ca familia mea afurisită să observe.

Victoria ezită, mai tentată de propunerea lui decât ar fi vrut să recunoască. Totuși, trebuia să ia multe în calcul înainte de a merge mai departe cu relația lor, începând cu faptul că păstrase niște secrete îngrozitoare față de el.

El îi zâmbi cu tristețe.

– Ai evitat să rămâi singură cu mine de când am venit la Glasgow, fătucó.

– Nu am făcut-o înadins.

Când el ridică dintr-o sprânceană, ea oftă.

– Toate mă fac să mă simt foarte confuză în momentul ăsta. Nu am mai fost niciodată...

– Compromisă?

– E un fel de-a spune.

– Atunci, ai putea scăpa de orice confuzie dacă ne-am petrece timpul singuri.

Ea își spusese sieși, de zile întregi, să nu cedeze sentimentelor, dar probabil că el avea dreptate când spunea că cea mai bună cale era să-și petreacă timpul împreună, ca niște adulți raționali. Ce rău se mai putea întâmpla?

– Ei bine, domnișoară Knight?

Îi oferi un zâmbet sfios.

– Recunosc, mi-ar face plăcere. Când buzele lui se curbară într-un zâmbet mulțumit, ea nu se putu abține și îl tachină: Cel puțin voi fi mai liniștită decât dacă i-aș supraveghea pe gemeni. Sau să-i împiedic pe Royal și pe Lady Ainsley să se omoare unul pe celălalt.

– Asta sună a provocare, replică el, luând-o de braț și conducând-o spre partea din față a clădirii. O provocare la nivelul căreia voi fi fericit să mă ridic.

Când își săltă sprâncenele într-un gest amuzant, Victoria încercă să pară șocată. Din fericire, fu cruțată să răspundă în vreun fel, deoarece Edie tocmai apăru din salonul în care se servea ceaiul.

– Iată-te, Victoria! Începusem să-mi fac griji.

Înclină din cap înspre Arnprior.

– Bună seara, doamnă Gilbride, o salută Arnprior. Domnișoara Knight se simte destul de obosită, așa că o conduc acasă.

– Royal și gemenii vor merge cu voi? întrebă Edie.

– Nu, răspunseră Victoria și Arnprior la unison.

Edie zâmbi.

– Ah, așa mă gândeam și eu. Foarte bine, eu și Alec îi vom supraveghea pe gemeni și ne vom asigura că Royal și Ainsley păstrează o distanță sigură.

Victoria făcu o grimasă.

– Vai de mine! Încă se ceartă?

– În momentul acesta, doar se uită urât unul la celălalt, așa că poate au ajuns la un armistițiu.

Victoria îl privi pe conte.

– Poate ar trebui să intrăm.

– Doamne, nu! exclamă Arnprior.

– Nu vă faceți griji, îi liniști Edie. Avem totul sub control. Încercă să-i facă să plece. Voi doi plecați și distrați-vă!

Victoria roși din cauza privirii complice a prietenei sale, apoi îi permise lui Arnprior să o ducă spre garderobă.

El se uită la picioarele ei.

– Credeam că ne vom plimba până acasă, dar pantofii aceia de dans nu se potrivesc.

– De fapt, eu și gemenii am venit pe jos până aici. Casa familiei Kendrick se află la scurtă distanță de saloanele de bal. Ghetele mele sunt la garderobă, alături de pelerina mea.

– Știam eu că nu îți place să-ți fie frig.

– S-ar părea că m-am obișnuit cu climatul din Scoția.

Spre uimirea ei, descoperise că îi era dor de plimbările și ieșirile călare în aerul rece din Ținuturile Înalte. Și îi era dor și de frigurosul castel Kinglas.

După ce un lacheu le aduse pelerinele, Victoria se așeză într-un alcov pentru a-și schimba ghetele. În timp ce se străduia să-și îndese pantofii de dans într-un buzunar interior din pelerină, Arnprior i-i smulse din mână și îi bagă în interiorul hainei lui.

Îi oferi brațul lui.

– Ești pregătită?

Victoria se uită la chipul lui frumos și își dădu seama că era mai mult decât pregătită pentru orice avea să urmeze.

– Da, milord.

Coborâră cele câteva scări până în stradă, unde el se opri ca să-i ridice gluga.

– Nu vreau să răcești, murmură el.

Ea îi aprecie grija.

– E imposibil să răcesc dacă port pelerina asta. Este cel mai bun cadou de Crăciun pe care l-am primit vreodată.

Scoţienii nu dădeau mare atenţie sărbătorii Crăciunului, rezervând cele mai multe festivităţi pentru ajunul Anului Nou. Dar, cu câteva zile în urmă, Edie insistase să se adune pentru o cină specială de sărbători, unde să servească mâncăruri tradiţionale şi să aibă parte de obiceiurile englezeşti. După aceea, o trăsese deoparte pe Victoria şi-i oferise cadou această pelerină elegantă, cu căptuşeală de catifea. Victoria protestase, susţinând că nici o guvernantă nu ar putea purta un asemenea obiect de îmbrăcăminte. Edie îi răspunsese că nu avea să mai fie guvernantă mult timp şi că avea nevoie de îmbrăcăminte călduroasă pentru a supravieţui iernilor îngrozitoare din Ţinuturile Înalte.

– În plus, faci parte din familie, adăugă Edie, îmbrăţişând-o. Şi nu este nimic în neregulă ca membrii unei familii să-şi ofere cadouri frumoase.

Victoria nu mai avu ce să spună în faţa acestei replici imbatabile.

– Sunt mai degrabă deranjat de pelerină, începu Arnprior.

În lumina lămpilor stradale, chiar arăta puţin nemulţumit.

– De ce anume?

– Pentru că *mie* nu mi-ai permite să-ţi ofer un cadou de Crăciun.

Săptămâna trecută încercase să o ducă la cumpărături, dar Victoria refuzase cu fermitate să se expună în public alături de Arnprior şi nu acceptase ca el să îi cumpere cadouri. Glasgow mustea suficient de bârfe pe seama lor.

– Scoţienii nu-şi fac daruri de Crăciun, ai uitat? întrebă ea.

– Ai făcut o excepţie cu Edie şi Alec.

– Dar ei sunt parte din familia mea. E altceva.

Era minunat să poată recunoaşte faptul că Alec era vărul ei, iar Victoria fusese uimită că Arnprior acceptase atât de uşor trecutul ei scandalos. Fusese sigură că avea să fie îngrozit.

– Şi eu voi face parte din familie, domnişoară Knight, mai devreme sau mai târziu, spuse el, prefăcându-se serios. Prin urmare, pretind dreptul să-ţi ofer orice cadou doresc.

– Poate îmi poţi oferi ceva cu ocazia sfârşitului de an. Am nevoie de nişte rechizite noi pentru şcoală.

– Vulpiţă impertinentă, o mustră el în timp ce o conducea de-a lungul străzii.

Victoria își ascunse zâmbetul și schimbă conversația, alegând ca subiect gemenii și noile lor prietene.

În ciuda frigului, era o noapte minunată, cu cer senin și aer rece. Lămpile stradale aruncau o lumină blândă pe caldarâm, iar clopotele unei biserici din apropiere băteau cu o eleganță solemnă. Pe măsură ce se plimbau, Victoria își permise să se bucure de senzația de fericire și liniște. Era un lucru obișnuit să te plimbi pe stradă la brațul unui bărbat, dar totuși se simțea extraordinar. Pentru că, în ciuda tuturor convențiilor sociale și a rațiunii, bărbatul minunat care-i stătea alături dorea să se căsătorească cu ea.

Cu ea, Victoria Knight, o femeie absolut obișnuită, în ciuda faptului că tatăl ei era de origine nobilă. Ea se mulțumise întotdeauna să fie o persoană obișnuită. Dorința ei cea mai mare era să-și petreacă restul vieții ca o profesoară necunoscută și să-și găsească fericirea realizând o muncă importantă.

Acum însă, înaintea ei se deschidea o cale complet diferită, una pe care niciodată nu ar fi crezut-o posibilă. Ideea de a-și petrece viața cu Arnprior era mai incitantă decât orice și-ar fi putut imagina vreodată.

Și era și mai înspăimântătoare, pentru că își dorea atât de mult să facă asta.

Câteva minute mai târziu, urcară treptele casei Kendrick, un conac spațios construit în secolul trecut. La început, Victoria fusese fermecată de mobilierul elegant și de toate facilitățile moderne, care contrastau puternic cu atmosfera străveche a castelului Kinglas. Când îl întrebase pe Arnprior dacă își petrecea mult timp acolo, el se încruntase și îi răspunsese negativ, spunând că Braden era singurul care locuia în mod obișnuit în casă.

Victoria era sigură că nu tânărul Braden era responsabil pentru modul plăcut în care era decorat conacul.

– Luăm ceaiul în bibliotecă? întrebă Arnprior imediat după ce îi întinseră hainele lacheului.

– Aș prefera un pahar de whisky.

Deși în mod normal nu-i plăceau băuturile alcoolice, îi făcea plăcere să bea uneori un pahar, mai ales în serile friguroase. Ochii lui străluciră cu ironie.

– Ai vorbit ca o adevărată scoțiancă.

– Știu că nu e demn de o lady, spuse ea sfioasă.

El se opri cu mâna pe mânerul ușii.

– Victoria, poți avea tot ce dorești. Orice îți pot oferi.

Sinceritatea lui calmă o încălzi mai mult decât ar fi putut s-o facă orice băutură. Arnprior nu era genul care să arunce promisiuni în van. Vorbea puțin, și cuvintele lui erau mereu onorabile.

– Mulțumesc, șopti ea.

Probabil arăta ca o școlăriță îndrăgostită, deși pe Arnprior nu părea să-l deranjeze. Se apropie de parcă ar fi vrut să o sărute, dar se îndepărtă brusc de ea când se deschise ușa biroului.

Angus aproape se lovi de ei.

– De ce naiba bântuiți pe aici ca o pereche de hoți de rom? strigă bătrânul în timp ce se chinuia să nu scape registrele pe care le purta în brațe.

Arnprior își ajută bunicul să țină registrele.

– De fapt, tocmai voiam să intrăm în biroul *meu* ca să bem un păhărel.

Bătrânul pufni.

– După ce vă priviți languros pe coridor, nu?

– Speram să avem ceva mai multă intimitate înainte de a ne privi languros, răspunse calm Arnprior.

– Nu ne priveam... Ooh, nu mai contează. Victoria se încruntă la conte. Și tu ești la fel de rău ca el.

– Nici în visele tale, fătuco, spuse Angus, făcându-i cu ochiul și dându-se din dreptul ușii.

– Noapte bună, Angus.

Contele închise cu putere ușa în fața bunicului său.

– Ce a vrut să spună prin acel comentariu? întrebă Victoria, în timp ce el o trase spre unul din fotoliile de lângă șemineu. Mai bine zis... crezi că vreau să știu?

– Sunt sigur că aș fi îngrozit să aflu, răspunse el. Aproape la fel de îngrozit pe cât sunt când îl văd uitându-se din nou peste registrele alea.

– Vrea doar să te ajute.

Victoria se așeză pe scaun și își scoase ghetele, întinzându-și picioarele reci spre vâlvătaia focului. Era un comportament destul de șocant pentru ea, dar se simțea îndrăzneață în seara aceea.

– Angus e incredibil de demodat și de autoritar, începu Arnprior, în timp ce aducea pahare de pe măsuța de lângă biroul lui. În unele zile mă tratează de parcă încă aș fi un copilandru.

Victoria zâmbi la gândul că Arnprior fusese cândva copil. Își imagina că fusese puțin prea serios pentru binele lui, dar totuși adorabil.

El îi întinse un pahar și se așeză pe scaunul de lângă ea, privindu-i picioarele cu un zâmbet.

– Te simți confortabil, nu-i așa?

Ea își mișcă degetele de la picioare, desfătându-se cu valul de căldură care venea dinspre cămin.

– Sper că nu te deranjează.

– Absolut deloc. De fapt, sper să te scot din hainele astea până la sfârșitul serii.

Ea vărsă whisky pe mână. El se apropie și-i luă paharul, apoi îl așeză pe masa rotundă de lângă scaunul lui.

– Ce faci? întrebă ea.

– Te ajut să te cureți.

Victoria icni când îl văzu că îi duce mâna la gură și-i linge picăturile de whisky de pe podul palmei. Și apoi, când el îi întoarse mâna și-i linse interiorul palmei, simți că o ia amețeala.

– Domnule, dacă intră cineva? protestă ea cu o voce slabă.

Ochii lui sclipiră poznaș.

– Asta deja s-a întâmplat, îți amintești?

– Da, și uite unde am ajuns.

– La asta.

Își lipi nasul de încheietura mâinii ei, și Victoria aproape se topi de plăcere.

– Pe mine nu mă deranjează ce a urmat după acea întâmplare, adăugă el, păstrându-i mâna într-a lui. Singurul meu regret este că eram atât de beat, încât am adormit în mijlocul întâmplării, ceea ce m-a pus într-o poziție ridicolă.

– Nu la fel de ridicolă ca *poziția mea*, atunci când Royal și ceilalți au intrat peste noi.

– Atunci când te aflai sub mine, pe podea? Când ea încercă să-și tragă mâna, el râse. Îmi pare rău, iubito, dar sunt sigur că nu era așa îngrozitor pe cât crezi.

– Ei bine, partea în care ai adormit nu a fost, recunoscu ea.

– Atunci, ce-ar fi să mai încercăm încă o dată? Garantez că nu voi adormi de data asta.

Ea îi studie zâmbetul ușor, dorindu-și să poată accepta, de dragul lui, dar și al ei. Tânjea să fie iar în brațele lui, să schimbe mai

mult decât câteva sărutări furate. Dar existau atât de multe îndoieli și îngrijorări care îi atrăgeau atenția și care o avertizau să păstreze distanța.

El se încruntă, și zâmbetul îi pieri de pe buze.

– Iubito, nu este nici o rușine să ne bucurăm de prezența celuilalt. La urma urmei, ne vom căsători în curând.

– Ești sigur de asta?

El păru șocat.

– Desigur! De ce te-ai îndoi de acest lucru?

Ea trase puternic aer în piept. Era timpul să fie cinstită cu el – cel puțin în unele privințe.

– Trebuie să mă îndoiesc, pentru că nu știu ce simți cu adevărat pentru mine. Și, mai ales, deoarece eu cred că...

– Da?

Ea se forță să vorbească:

– Deoarece cred că încă ești îndrăgostit de soția ta.

Era o mărturisire umilitoare, chiar dacă arăta că îi respecta sentimentele în privința asta. Dar o parte din ea nu putea să scape de gândul că Arnprior o vedea ca pe o soluție convenabilă pentru a-și stăpâni familia rebelă, o soluție pe care o alesese forțat de împrejurări și de sentimentul datoriei – față de ea și față de restul familiei Kendrick.

Când el îi eliberă mâna și se întinse după băutură, inima Victoriei se prăbuși. Contele luă o înghițitură sănătoasă înainte să pună paharul deoparte.

– Greșești, spuse el. Nu mai sunt îndrăgostit de ea.

– Dar ai fost.

– Da, cu înverșunare. Îi aruncă o privire tainică. Chiar vrei să știi mai multe?

Nu cu adevărat, dar cum putea să accepte căsătoria dacă nu afla ce simțea el.

– Da.

El făcu o grimasă.

– Prea bine. Soția mea, Janet Lockhart, provenea dintr-o familie respectată, care avea o proprietate modestă în apropiere de frontieră. Ne-am cunoscut pe când eram destul de tineri. Familia ei deținea și o casă în Glasgow, iar mama mea vitregă a devenit prietena mamei lui Janet. Gura i se curbă într-un zâmbet sfios, aproape jenat. Nu este o exagerare să spun că m-am îndrăgostit aproape la prima vedere.

Victoria își înăbuși un necuviincios acces de gelozie.

– Cât de tineri erați?

– Foarte. Eu aveam cincisprezece ani, iar ea, treisprezece. Presupun că ai putea spune că am fost iubiți din copilărie.

– Și ea s-a îndrăgostit la fel de repede de tine?

– Ea a avut nevoie de ceva mai mult timp, dar, când a intrat pe piața căsătoriilor, era deja convinsă că eu eram simbolul contelui scoțian romantic – sau viitor conte, mai exact.

Acum ea simțise un ton de amărăciune în glasul lui.

– Dacă te-a văzut îmbrăcat în kilt, o înțeleg, comentă Victoria cu sinceritate. Veșmintele scoțiene par înadins croite pentru a impresiona fetele tinere.

El chicoti cu reticență.

– Cum eu consideram că era o adevărată zână din basme, presupun că eram la fel de prostuț ca ea.

– Erați tineri.

– Și prostuți.

Ea îl împunse cu degetul în braț.

– În general, așa sunt tinerii. Sunt sigură că, altfel, erați plictisitor de banali din punctul acesta de vedere.

El zâmbi ironic.

– Mulțumesc că îmi amintești, domnișoară Knight.

– Cu plăcere. Acum, îmi dau seama că era foarte frumoasă, nu?

– Era o mare frumusețe, admise el încet. Janet avea părul ca aurul și ochii de culoarea safirelor. Și era o fătucă isteață, drăguță și delicată. Avea o atitudine jovială, râdea mereu. Ea... pot spune că strălucea de-a dreptul. Janet putea vrăji aproape pe oricine, chiar și pe oamenii pe care nu-i cunoștea.

Cu alte cuvinte, era exact opusul Victoriei, lucru de care probabil Arnprior era mai conștient decât oricine.

– Pare fermecătoare, zise ea, încercând să nu sune ca o harpie invidioasă.

– Toată lumea credea asta, inclusiv alți bărbați, rosti el pe un ton dezaprobator.

– Asta este de așteptat, având în vedere că a fost o mare frumusețe.

El nu răspunse, ci doar continuă să se uite lung la flăcările din cămin.

– Când v-ați căsătorit? îl întrebă ea cu blândețe.

– Hmm. Oh, noi voiam să ne căsătorim de îndată ce împlinea ea optsprezece ani, dar tatăl meu era hotărât ca eu să îmi termin mai întâi studiile. El nu o simpatiza pe Janet. Știu că, în sinea lui, spera că ea avea să mă părăsească pentru altcineva.

– De ce nu și-o dorea pe Janet ca soră?

El ridică mâna într-un gest neglijent.

– Credea că Janet era o fată capricioasă și irresponsabilă, care nu avea personalitatea necesară pentru a deveni următoarea contesă de Arnprior.

– Pare o judecată cam dură pentru o fată atât de tânără.

– Discuțiile noastre cu privire la această chestiune nu erau plăcute, după cum îți poți imagina.

– Îmi pare rău, spuse ea încet.

El ridică din umeri, gest care părea extrem de ciudat în situația de față.

– I-am cam pus tatălui meu răbdarea la încercare, dar apoi el a murit într-un accident de călărie, ceea ce a dus la amânarea nunții. Janet a devenit atât de nerăbdătoare, încât am crezut că avea să rupă logodna.

– Dar era clar că tu făceai tot ce puteai. Probabil că Victoria ar fi așteptat ani întregi dacă ar fi știut că Arnprior o iubea atât de mult.

– Da, dar când Janet era frustrată, devenea... Se opri, încercând să găsească descrierea potrivită. Instabilă din punct de vedere emoțional. M-am convins că reacțiile ei se datorau dorinței de a fi cu mine. Îi aruncă o privire sarcastică. M-am înșelat.

– Îmi pare rău.

Ce altceva putea să spună? El încuviință din cap.

– În cele din urmă, ne-am căsătorit, spre ușurarea familiei lui Janet. Ei mă considerau capabil să-i pot controla impulsurile iraționale.

Ea se încruntă, fără să mai fie la fel de sigură dacă să continue sau nu cu întrebările. Devenea evident faptul că mariajul lui nu fusese căsătoria idilică pe care o presupusese ea.

El aruncă o privire spre ea și oftă.

– Soția mea era instabilă, Victoria.

– Înțeleg, răspunse ea cu prudență. Probabil a fost dificil.

– În cele din urmă, da. Dar, în primul an al căsătoriei noastre, am fost fericiți. Am dus-o pe Janet la Londra, iar apoi am petrecut câteva luni în Glasgow. Ea a redecorat reședința Kendrick și a devenit cea

mai populară amfitrioană din oraș, fermecând pe toată lumea. Făcu o pauză lungă. Mai ales pe bărbați.

Acum, Victoria înțelegea încotro se îndrepta povestea lui și simțea că suferea pentru el.

– Dar nu am putut rămâne în Glasgow pentru totdeauna. Frații mei aveau nevoie de mine; la fel și moșia. Trebuia să ne întoarcem la Kinglas. Din păcate, ea a ajuns să urască totul de aici.

Pentru o femeie tânără și în mod evident imatură, izolarea trebuie să fi fost tare dificilă.

– Presupun că îi era dor de familia ei, spuse Victoria, încercând să continue cu tact.

El râse aspru.

– Nu, dar ura familia *mea*, mai ales pe Angus. Se certau aproape mereu.

– Ei bine, bătrânul poate fi de-a dreptul dificil.

El îi aruncă o privire voalată.

– Tu pari să te descurci cu el.

Ea ridică din umeri.

– Nu sunt nici delicată, nici prea sensibilă, după cum știi.

– Slavă Domnului pentru asta!

Victoria încercă să nu facă o grimasă, știind că exclamația lui se voise a fi un compliment.

– Presupun că nu se înțelegea prea bine nici cu frații tăi.

– Sincer să fiu, era amabilă cu Kade și împărtășea cu el dragostea pentru muzică. Ea și Logan se înțelegeau bine. El poate fermeca orice femeie, iar Dumnezeu știe că soția mea nu era imună la bărbații fermecători.

Sunase ca o altă remarcă negativă împotriva lui Logan Kendrick.

– Îmi pare rău că a fost atât de dificil.

– Viața e dificilă, nu-i așa?

– De prea multe ori, da, răspunse ea încet.

El își frecă fruntea cu vârfurile degetelor, de parcă ar fi avut o durere de cap.

– Iartă-mă că par așa sentimental, Victoria. Viața noastră împreună nu a fost întotdeauna groaznică. Când Janet a rămas însărcinată cu Cam, am adus-o în Glasgow. Era fericită acolo. Până când s-a născut fiul nostru. Apoi a căzut într-o tristețe profundă. Deși am chemat cei mai buni doctori să o trateze, ei m-au sfătuit doar să am răbdare și i-au prescris laudanum.

Ea făcu o grimasă.

– Probabil că laudanumul nu a fost de ajutor în situaţia ei.

El o privi cu surprindere.

– Cunoşti femei care au suferit de această afecţiune?

– Într-una dintre casele în care am lucrat, doamna a suferit de o boală similară după naşterea celui de-al treilea copil. A durat câteva luni să-şi revină. Alcoolul şi picăturile cu laudanum păreau să-i agraveze starea.

El căzu pe gânduri câteva clipe, înainte să continue:

– Starea de spirit a lui Janet s-a îmbunătăţit într-o oarecare măsură după ce am angajat o doică şi l-am dus pe Cam înapoi la Kinglas. Doctorii au crezut că este mai bine ca ea să rămână în Glasgow şi, pentru o perioadă, chiar păruse cu adevărat fericită. Ba chiar începuse să socializeze din nou. După o vreme, i-am cerut să se întoarcă la Kinglas, dar a refuzat.

– Şi nu a deranjat-o faptul că stătea separată de soţul şi de copilul ei?

El ezită, de parcă ar fi căutat din nou cuvintele potrivite.

– Îl iubea pe Cam, dar credea că era mai bine ca el să rămână la Kinglas. În ceea ce priveşte relaţia noastră...

Victoria se întinse şi-i luă mâna, ştiind ce avea să audă. Degetele lui se împletiră cu ale ei şi le strânseră puternic.

– În cele din urmă, au început să apară zvonuri că Janet avea nişte relaţii. Când am venit în Glasgow să o confrunt, ea a izbucnit în lacrimi şi a recunoscut. Avea un amant. Se uită lung şi încruntat la foc, ca să-i evite privirea. De fapt, mai mulţi.

Chiar dacă se aşteptase la infidelitate, Victoria tot era şocată. Parcă simţea durerea lui Arnprior. Se părea că, în ultimii ani, trădarea soţiei sale rămăsese un mister devastator.

După un minut, ea îndrăzni să întrerupă tăcerea:

– Şi ce ai făcut?

El se uită în jos la mâinile sale, de parcă ar fi fost surprins că încă o ţinea de mână.

– Oh... Am iertat-o. Sau cel puţin am încercat. Era atât de tulburată că mă rănise şi mă supărase prin comportamentul ei nepăsător! Când m-a implorat să-i mai dau o şansă, nu am putut să o refuz. Zâmbi cu tristeţe. Niciodată n-am putut s-o refuz.

– Pentru că eşti un om bun şi ai iubit-o.

– Dacă aș fi refuzat-o mai devreme, dacă aș fi fost mai autoritar cu ea, ar fi fost în viață astăzi. Aș fi putut s-o salvez.

Ea se încruntă.

– Soția ta s-a îmbolnăvit și a murit, nu-i așa? Cum ar putea fi asta vina ta?

În cele din urmă, el o privi în ochi.

– Janet s-a sinucis, Victoria. Iar vina este numai a mea.

Capitolul 19

Când Arnprior îi eliberă mâna, Victoria o lăsă moale între ei. Nu putea decât să se holbeze la el. Contele arăta de parcă era plin de ură – față de el și față de întreaga lume.

– Eu... Nu știu ce să spun, bâigui ea, luptându-se cu șocul, decât că se prea poate ca soția ta să-și fi pierdut rațiunea. Cu siguranță nu avea nici un motiv să-și ia propria viață.

– Era disperat de nefericită. Din păcate, nu am conștientizat cât de nefericită. Credeam că era pur și simplu supărată pe mine pentru că am insistat să se întoarcă la Kinglas dacă dorea să ne salvăm căsnicia. Să rămână în Glasgow nu era o opțiune acceptabilă.

– Într-adevăr, comentă ea cu blândețe.

– Janet a crezut că ar trebui să am suficientă încredere în ea cât să-i permit să rămână în reședința Kendrick. Oftă. Îmi doresc să o fi lăsat să rămână acolo, indiferent de ce s-ar fi putut întâmpla.

Nu părea să-și dea seama că tocmai își contrazisese convingerea că ar fi trebuit să fie mai autoritar cu soția lui. Pentru Victoria, asta îi confirma faptul că Arnprior se confruntase cu o situație imposibilă.

– Ce s-a întâmplat după ce ai adus-o înapoi la Kinglas? întrebă ea.

– La început, nimic. Era fericită să-l vadă din nou pe Cam, și amândoi am încercat să reînviem ceea ce am avut odinioară. Dar familia mea afurisită nu mi-a ușurat lucrurile. Au fost cu toții răniți de faptul că ne-a trădat atât pe mine, cât și numele Kendrick.

– Nu prea îi poți învinovăți.

– Nu, dar ar fi trebuit să-mi dau seama de efectul pe care urma să-l aibă dezaprobarea lor asupra firii ei sensibile. Ar fi trebuit să o protejez mai bine, mai ales de Angus.

Victoria știa cât de furios trebuie să fi fost bătrânul din cauza faptului că ea îl trădase pe nepotul lui.

– Bănuiesc că s-au certat.

– Da. Janet începuse să se enerveze din cauza a ceea ce ea numea „închisoarea ei". Fusese o iarnă deosebit de friguroasă și de mohorâtă, și ea mă tot bătuse la cap să o las să se întoarcă la Glasgow. Angus i-a spus că datoria ei era să rămână la Kinglas, împreună cu soțul și cu copilul ei, și că trebuia să înceteze să se mai comporte ca o răsfățată. Firește, asta a stârnit un șir de insulte.

Ea se strâmbă, imaginându-și prea bine groaznica scenă.

– E ceva obișnuit pentru Angus.

– Într-adevăr. Când am refuzat să o duc imediat la Glasgow, Janet m-a acuzat că nu am încredere în ea. Făcu o grimasă. În acel moment, mi-am pierdut cumpătul și i-am spus că purtarea ei din trecut făcea imposibil să mai am încredere în ea. Atunci, a pretins că, dacă aș fi iubit-o suficient și aș fi fost alături de ea, nu ar fi căutat alinare alături de alți bărbați.

Victoria făcu o pauză ca să-și domolească furia pe care o simțea față de sărmana femeie.

– Asta, domnule, este o prostie. Acuzațiile soției tale arată că mintea ei era, din păcate, în dezordine. Nu a fost o acuzație rațională.

– Privind în urmă, îmi dau seama de asta. La vremea aceea, m-am gândit pur și simplu că Janet mă pedepsea când mi-a spus că mai degrabă ar muri decât să rămână la Kinglas. Clătină din cap. Nici pentru un minut nu m-am gândit că vorbea serios, dar în noaptea aia a luat o supradoză de laudanum. Servitoarea ei nu și-a dat seama, iar eu... ei bine, eu nu eram alături de ea, așa că nici unul din noi nu a știut ce s-a întâmplat până când a fost prea târziu.

Victoria trebui să înghită de câteva ori înainte de a putea vorbi.

– Nu este vina ta că nu te aflai în dormitorul ei, având în vedere starea în care ajunsese relația voastră.

– Ar fi trebuit să...

– Nu, spuse ea ferm. Nu ai fi lăsat-o niciodată singură dacă ai fi crezut că avea să facă asta. Numai o persoană profund bolnavă ar face un asemenea gest tragic, lăsând în urmă un soț și un copil care o iubeau. Când el nu spuse nimic, ea îl trase de mână. Îți dai seama că am dreptate, nu-i așa?

Zâmbetul lui reticent era mai degrabă o grimasă.

Sărmana mea soție era într adevăr un suflet tulburat. Voi spune, de asemenea, că nu a fost clar dacă intenționa să se sinucidă. Potrivit servitoarei ei, nu mai respecta doza de laudanum. Medicul a fost extrem de înțelegător față de situația noastră și a înregistrat moartea ca fiind provocată de o supradoză accidentală.

Ila răsuflă ușurată.

Slavă Domnului!

Ne a permis să i facem lui Janet o înmormântare creștinească. Am fost recunoscător, mai ales de dragul lui Cam.

Sărmanul băiat, spuse ea încet.

El îi ridică mâna la gură și depuse un sărut scurt înainte să-i dea drumul. Victoria avu senzația stranie că se îndepărta de ea.

– Cam a fost supărat, firește, dar și-a revenit repede. Deși îl iubea, Janet nu și-a petrecut niciodată prea mult timp cu el.

– Asta cred că a fost o mică binecuvântare.

– Da, și, cum a trebuit să am grijă de el, nu mi-am permis să sufăr prea mult. Până l-am pierdut și pe el, bineînțeles. Și apoi m-am cufundat în tristețe și-n furie. Îi aruncă o privire, cu gura strânsă în semn de amărăciune. Te-am avertizat că nu este o poveste frumoasă, Victoria.

– Așa este, și sunt recunoscătoare că ai avut suficientă încredere în mine cât să mi-o spui, zise ea calmă.

– Bineînțeles că am încredere în tine. Își puse mâinile pe coapse și se încruntă. Încep să cred că am mai mult încredere în tine decât în oricine altcineva.

– Atunci, te rog, crede-mă când spun că ai făcut tot ce ți-a stat în putință pentru a-ți ajuta soția. Este evident.

El scoase un pufnet sceptic și se întinse după paharul cu băutură. Când văzu că era gol, dădu să se ridice de pe scaun.

– Nu, spuse Victoria, sărind în sus. Își puse mâna pe pieptul lui și îl împinse înapoi. Nu mai bea whisky.

El se uită urât la ea.

– Nu am nevoie de mila ta, fătuco. Am nevoie de altă băutură.

– Nu, insistă ea, smulgându-i paharul din mână și așezându-l pe masă.

Fără să stea pe gânduri, Victoria se ghemui într-o poziție ciudată în poala lui. Când el se mișcă, evident surprins, ea trebui să se prindă de umerii lui largi.

– Ce faci, fată zăpăcită? întrebă el, strângându-i brațele în jurul taliei. Chiar dacă nu părea tentat să o împingă la o parte, se uită încruntat la ea. Ți-am spus deja... nu am nevoie de mila ta.

– Asta nu este milă.

– Atunci, ce este?

– Îți ofer alinare, scoțian încăpățânat și prostuț ce ești!

El pufni.

– Nu sunt unul dintre elevii tăi, domnișoară Knight. Nu am nevoie să mă mângâi pe creștet, să mă înveselești și să îmi abați atenția de la supărări.

– Nu, dar cred că ai nevoie de o prelegere.

– Și mi-o vei ține, fie că vreau, fie că nu, spuse el, zâmbind pieziș.

Cu toate astea, în ochii lui se vedea un sentiment profund de tristețe. Victoria înțelese cât de ușor îi era să se ascundă în spatele unei fațade posomorâte. Arnprior păruse mult mai fericit în ultimele săptămâni, în ciuda faptului că Logan se întorsese acasă și îi redeschisese vechile răni. Victoria nu putea suporta ideea că frumosul conte avea să lase din nou durerea și vinovăția să-i întunece sufletul.

Se aplecă și îl sărută pe vârful nasului, așa cum făcuse el cu ea de multe ori în ultimele săptămâni. Atunci când gestul ei îl făcu să zâmbească cu gura până la urechi, ea prinse curaj să continue.

– Lord Arnprior, permite-mi să remarc faptul că ești cel mai bun, onorabil și decent om pe care l-am întâlnit vreodată.

– Asta nu prea este o prelegere, comentă el, mângâindu-i spatele cu o mână.

Victoria se chinui să se concentreze și să nu se sprijine de palma lui puternică.

– Asta a fost doar introducerea, domnule. În plus față de comentariul meu anterior, mai ești, de asemenea, și încăpățânat, arogant și predispus la un sentiment exagerat de responsabilitate. Înțeleg foarte bine cât de grea a fost viața pentru tine și pentru familia ta, iar tu ai suferit mai mult decât ar trebui să sufere vreun om. Dar tragediile care au căzut pe umerii tăi nu au fost din vina ta. Ai făcut tot ce ai putut ca să iubești și să ai grijă de întreaga familie, și nici o persoană rațională nu ar putea cere mai mult de la tine.

Mâna lui se odihni între omoplații ei.

– Eu aș fi cerut mai multe de la mine.

Ea îl împunse în lavalieră.

– Trebuie să accepți faptul că viața poate fi dezordonată, irațională și îngrozitor de tristă. Unele lucruri și unii oameni sunt pur și simplu în afara controlului nostru, oricât am încerca. Nu are nici un rost să-ți risipești energia gândindu-te la ce ai fi putut face sau nu. O astfel de reevaluare lipsită de importanță îți va îngreuna povara de pe suflet și te va împiedica să apreciezi darurile pe care ți le-a oferit viața, aici și acum.

În mod ironic, Victoria conștientiză că trebuia să înțeleagă și ea aceleași lucruri. Săptămâni întregi, se învinuise parțial pentru pățania cu Thomas Fletcher, pentru că nu fusese mai inteligentă sau mai atentă. Dar vina se afla în întregime la atacatorul ei, iar, dacă ar fi continuat să se învinovățească, nu ar mai fi avut niciodată liniște.

Amprior afișă o expresie de un interes politicos.

– A fost o prelegere excelentă, domnișoară Knight. Nu e de mirare că ești guvernantă.

– Îmi cer scuze dacă am depășit limitele, domnule.

– Glumeam. Cu mine, n-ai putea depăși niciodată limitele. Cuvintele tale sunt amabile și înțelepte, iar eu voi face tot posibilul să le dau ascultare. Zâmbi ironic. Și mărturisesc că nu ești prima persoană care îmi spune lucrurile astea.

– Royal?

– Într-adevăr, deși, ca frate mai mic, îl pot ignora fără probleme. Dar pe tine nu pot să te ignor. La urma urmei, vei fi soția mea.

Când se aplecă să o sărute, ea își așeză o mână pe pieptul lui.

– Acum, ce mai e? întrebă el cu un oftat întristat.

– Am vorbit serios când am spus că nu ești obligat să te căsătorești cu mine.

– Într-adevăr? Sir Dominic și fratele tău nu ți-ar da dreptate.

Dintr-odată nervoasă și foarte conștientă de mădularul care se apăsa de posteriorul ei, victoria începu să se joace cu lavaliera de la gâtul lui.

– Da, în legătură cu asta... Cred că ar trebui să am și eu un cuvânt de spus.

Mâna lui coborî în curbura taliei ei.

– Nu te-aș forța niciodată să faci ceva ce nu vrei, Victoria. Dar alegerile tale sunt limitate. Ești o femeie tânără care a fost găsită cu un domn în circumstanțe compromițătoare.

– Știu, dar...

El se încruntă.

– Ești împotriva căsătoriei în general? Dacă așa stau lucrurile...

Ea îl bătu ușor pe piept.

– Nu, nu este asta, deși îmi vor lipsi orele de predat și să-mi petrec timpul alături de copii. Probabil e ciudat din partea mea să recunosc, dar îmi place munca mea.

– Nu trebuie să renunți la asta, cel puțin nu în întregime. Două dintre satele de pe moșia Kinglas au nevoie de școli corespunzătoare. Asta e pe lista mea de priorități, și aș fi fericit să-ți predau ție planurile astea.

– Ai face asta pentru mine? întrebă ea. Să-și poată înființa școala, la urma urmelor... Părea prea bine pentru a fi adevărat.

– Ai înțeles greșit, iubito. Tu ai face asta pentru mine.

– Asta e... foarte amabil din partea ta, comentă ea.

Să-l aibă pe Arnprior și munca pe care o iubea era mai mult decât ar fi putut cere vreodată.

– Nu sunt deloc amabil, Victoria, pentru că și eu am de câștigat ceva din asta.

Ea simți o strângere de inimă. Ăsta... exact ăsta... era miezul problemei.

– De ce te deranjează asta? întrebă el. Nu crezi că ne vom potrivi? Dacă asta e, trebuie să înțelegi că eu sunt de altă părere.

Victoria își așeză cu grijă mâinile pe umerii lui.

– De ce crezi că ne potrivim?

Ar fi trebuit să-l întrebe direct ce avea să obțină, dar nu avusese curajul.

– Adică, în afară de faptul că ești frumoasă și atrăgătoare și că te voi duce, în sfârșit, în patul meu? murmură el, strecurându-și mâna în sus și așezând-o posesiv pe gâtul ei.

– Da, în afară de asta, spuse ea sceptică.

Nu era nimic în neregulă la aspectul ei, dar nu era nici o frumusețe extraordinară. El râse.

– Iubito, ești o femeie tare greu de convins. Foarte bine. În ce alte moduri ne potrivim? În primul rând, îți plac Kinglas și Scoția. Cel puțin, nu urăști complet vechea grămadă de pietre.

– Bineînțeles că nu. Este un loc vechi și splendid și este casa ta. Cum să nu-mi placă?

– Excelent. Acum, în al doilea rând, te descurci foarte bine cu familia mea și cu gospodăria. Toată lumea te adoră.

„Inclusiv tu?"

– Nu și Angus, interveni ea.

– Nu fi așa sigură. De fapt, cred că bătrânul e destul de înnebunit după tine.

Ea nu putu să nu zâmbească.

– Asta e o prostie.

– Pe onoarea mea de soldat. L-ai îmblânzit.

– Dacă spui tu... Acum, în privința ta? întrebă ea.

El îi zâmbi perplex.

– M-ai îmblânzit și pe mine. Nu știam că am nevoie să fiu îmblânzit.

– Nu asta am vrut să spun. Mă întreb dacă ești... și tu înnebunit după mine. Doar un pic, oricum, adăugă ea cu stânjeneală.

Când el o privi neîncrezător, ea își dori să se deschidă podeaua și să o înghită. Bineînțeles că nu o iubea. O dorea și avea nevoie de ea, dar era ridicol să creadă că un om ca el ar putea să iubească vreodată o femeie ca ea.

– Ignoră-mă, spuse ea, zâmbind forțat. Glumeam.

Când încercă să alunece din poala lui, brațele lui o cuprinseră de talie.

– Nu pleci nicăieri, doamnă, spuse el cu asprime. Sincer să fiu, nu pot să cred că o femeie atât de inteligentă ca tine poate fi atât de ignorantă în această privință.

Ea se bosumflă.

– Nu trebuie să mă insulți, domnule.

– Înnebunit după tine... doar un pic, repetă el. Dumnezeule, Victoria! Nu mă gândesc *decât* la tine zi și noapte... mai ales noaptea. Ți-ai da seama de asta dacă nu ai mai încerca să mă eviți.

Victoria încetă să mai încerce să scape din poala lui.

– Ești sigur? Vreau să fii sigur.

– Dacă sunt sigur? Lasă-mă doar puțin să-ți arăt cât de sigur sunt.

Îi cuprinse gura într-un sărut care îi aprinse focul în vene. Când ea întredeschise buzele, el scoase un geamăt răgușit și seducător care avu ecou în tot trupul ei.

Victoria își trecu mâinile în jurul gâtului său, afundându-și degetele în părul lui mătăsos, care se ondula în jurul gulerului de la cămașă. Apoi se răsuci și se așeză mai bine în îmbrățișarea lui. El gemu, își înălță șoldurile și-și împinse mădularul în posteriorul ei.

Victoria rămase șocată de cât de mult voia să-l simtă... pe de-a-ntregul. Nu mai simțise niciodată asta, dar o simțea acum, și cu o pasiune nesăbuită care o făcuse să se miște din nou în poala lui.

El o sărută până când pierdu complet noțiunea timpului – sărutări pline de dragoste care o făcură să-i tremure în brațe. Apoi se retrase încet, când tot ce-și dorea era mai mult.

Victoria deschise ochii și-i întâlni privirea.

– De ce te oprești?

Zâmbetul lui părea mai degrabă o grimasă.

– Fătuco, dacă nu mă opresc, o să te trezești întinsă pe podea, cu picioarele în aer. Nu asta am planificat pentru tine în seara asta.

Ea se îmbujoră din cauza descrierii lui, în special pentru că suna atât de incitant.

– Nu... nu m-ar deranja.

– Doamne, nu mă ispiti, spuse el, mișcându-și șoldurile. Nu vreau să te sperii, scumpa mea.

Rochia și cămășuța îi ofereau o protecție firavă, pe măsură ce mădularul lui se freca de zona ei cea mai sensibilă. Ea era tentată să meargă mai departe, să potolească dorința care părea că i se aduna gata să-i cotropească tot corpul.

Victoria îl sărută apăsător, cu o atitudine provocatoare care îi fusese străină până atunci. Când Arnprior răspunse strecurându-și limba printre buzele ei, Victoria îl primi bucuroasă. Nu mai putea să se îndoiască de sentimentele pe care i le purta sau de intensitatea cu care se doreau unul pe celălalt. Arnprior o dorea ca femeie – femeia *lui* –, nu ca pe un ajutor în casă aflat la îndemână.

Îi împărtășise cele mai profunde dureri și secrete. Își deschisese sufletul, devenise vulnerabil în fața ei și îi arătase cât de mult avea nevoie de ea. Să îl refuze acum ar fi însemnat că era lașă, că se prefăcea sensibilă, când de fapt era speriată.

Victoria obosise de atâtea temeri și se săturase să nege ce dorea cu adevărat.

Se retrase și-i cuprinse fața între palme. Ochii lui albaștri luceau de pasiune și o priveau arzători.

– Nu mi-e teamă, șopti ea. Și eu vreau asta.

Ridică un colț al gurii și zâmbi languros.

– Nu te temi de nimic, nu-i așa? Dar prima dată nu ar trebui să fie așa. Vom avea nevoie de mai multă intimitate. Și vom avea nevoie de întreaga noapte, deoarece vreau să dormim împreună.

Victoria oftă nerăbdătoare. Acum îi spunea? El îi mângâie șoldul.

– Nu-ți face griji, fătuco! O să am grijă de tine.

– Sper că da, recunoscu ea, înainte să se poată gândi mai bine la ce se referea.

Făcu o grimasă când auzi chicotul său încântător.

– Foarte bine, doamnă. Spune-mi ce dorești.

Nu prea știa cum să explice, așa că îi întoarse întrebarea.

– Ce vrei *tu*?

Una din sprâncenele lui întunecate se ridică în semn că accepta provocarea.

– Pentru început, aș vrea să văd mai mult din tine. Își trecu degetul peste marginea de sus a corsajului, lăsând o dâră de căldură pe pielea ei. Am petrecut foarte mult timp imaginându-mi cum arată sânii tăi.

– Asta e ridicol, spuse ea încercând să-și reprime un zâmbet.

– Tu ai întrebat.

– Ajută-mă să mă ridic, îi ceru ea.

El o sprijini, și ea se chinui să se ridice. Mișcarea era de-a dreptul încântătoare, deoarece îi aduse organul mult mai aproape de zona ei intimă. Când o tachină, ea nu avu încotro și se mișcă și mai mult, icnind la senzația de tresărire pe care o simți între coapse.

– Nu vom ajunge prea departe dacă vei continua astfel, o avertiză Arnprior cu voce tare.

– Dar eu nu fac nimic, se apără ea.

Când el își mijì ochii și imită un mârâit, ea nu putu să-și rețină un chicot. Nu își imaginase niciodată că relațiile puteau fi atât de amuzante, dar să îl tachineze era amuzant și interesant în același timp.

Victoria se întinse să-și descheie partea de sus a rochiei, apoi își scoase mânecile scurte de pe brațe și lăsă corsajul să i se lărgească pe talie. Reacția lui o încurajă să continue, așa că trase de cele două șnururi ale cămășii, gest care îi făcu piesa de îmbrăcăminte să-i cadă în jurul taliei.

Acum era îmbrăcată numai în lenjerie, o lenjerie foarte simplă care se închidea în față. În mod evident, nu era o îmbrăcăminte croită pentru a fi seducătoare.

El își așeză mâna caldă pe pieptul ei, chiar deasupra lenjeriei.

– Doamne, murmură el, ești atât de frumoasă.

Când își strecură mâna înăuntrul materialului și-i atinse sfârc cu vârful degetului, Victoria trebui să-și muște buza ca să nu geamă. El o mângâie până când sfârcul îi deveni rigid de plăcere.

– Vrei să-mi scot lenjeria? rosti ea fără suflare, dorindu-și mai mult.

În ochii lui se aprinse o combinație de dorință și amuzament.

– Cum de săptămâni întregi tot încerc să mă uit discret în decolteul tău, aș spune că răspunsul este da.

Ea râse nervos și începu să desfacă șnurul. El mîji ochii în timp ce o urmărea.

Victoria avu nevoie de mai mult timp decât era necesar, din cauză că se simțea, dintr-odată, agitată. Nimeni nu ar putea să spună despre ea că era voluptuoasă – era mai degrabă slăbănoagă. Pentru că bărbaților păreau să le placă doamnele cu forme mai generoase, se întrebă dacă el avea s-o găsească mai puțin frumoasă.

Nerăbdător, Arnprior îi îndepărtă mâinile și îi trase lenjeria în jos. Sânii ei se revărsară dincolo de marginea materialului, moi și palizi în lumina pâlpâitoare a focului.

– La naiba, Victoria, murmură el. Ești o zeiță.

Își curbă palma în jurul sânului ei, masându-l ușor și jucându-se cu sfârcul. Sub buricele degetelor sale se nășteau senzații electrizante.

– Acum, ești chiar prostuț, reuși ea să comenteze fără suflare.

Privirea lui Arnprior se ridică și îi întâlni ochii, apoi el se apropie și îi linse marginea buzelor. Când o mușcă ușor de buza inferioară, ea gemu și îl apucă de umeri. Când o mângâie din nou, Victoria simți un val de căldură și de umezeală între coapse.

– Uită-te la sfârcurile tale, murmură el. Întărite, roz și perfecte pentru gura mea.

Când îi strânse cu grijă unul între degete, ea chicoti. O rezemă de brațul lui, apoi își coborî capul și îi supse sfârcul între buze.

Victoria se topi în îmbrățișarea lui puternică. Gura lui fermă o făcea să simtă o plăcere atât de profundă, că se cutremură. Își petrecu o mână în jurul gâtului său, ținându-l aproape de sânul ei și încurajându-l în tăcere să continue.

Arnprior îi provoca plăcere cu o pasiune neobosită, mergând de la un sân la altul, acordând la fel de multă atenție sfârcurilor ei sensibile. Ea se agăță de el și închise pleoapele, iar corpul i se cufundă într-o mare întunecată și liniștită. Când o mușcă ușor de unul din sfârcuri,

nu își putu reține un strigăt moale. Pântecul i se încordă, și simți un val de spasme.

Când se retrase, ea deschise ochii și încercă să se concentreze prin ceața de plăcere care îi bloca rațiunea.

Privirea lui o devora, intensă și strălucitoare ca diamantele, iar zâmbetul îi lumina chipul cu o satisfacție aprigă. Nu arătase niciodată mai mult ca un scoțian sălbatic.

– Fătuco, n-am dorit nimic așa cum te doresc pe tine, spuse el, și accentul îi îmbogăți vorbele cu o notă delicioasă și profundă. De asta poți fi sigură.

Ei îi venea greu să creadă, dar oricum era un sentiment minunat.

El își trecu o mână peste trupul ei, întârziind peste sâni, apoi pe abdomen și în cele din urmă odihnindu-se pe coapsa ei.

Coapsa ei goală.

Victoria se uită în jos și clipi surprinsă. Fusese atât de distrasă de atențiile lui senzuale, că nu observase cum îi ridicase fustele peste genunchi. Ciorapii și jartierele erau la vedere, la fel și pielea de deasupra lor.

Când îi apucă fustele mototolite și i le ridică mai sus, Victoria icni șocată. Lăsase totul vederii, inclusiv peticul de păr mătăsos dintre coapsele ei, care îi acoperea parțial cele mai intime părți.

Tresări când el își trecu degetele prin buclele ei.

– Ușurel, fătuco, murmură el. Vreau doar să mă joc cu tine și să te fac să te simți bine. O mângâie de parcă ar fi fost o pisică și îi aruncă un zâmbet îndrăzneț. Mă întrebam dacă ești la fel de blondă și acolo.

Fața ei luă foc – la fel și restul trupului.

El se aplecă și-i acoperi buzele cu un sărut arzător, care o lăsă fără respirație și dorindu-și mai mult, mult mai mult.

Când își înălță capul, amuzamentul din ochii lui dispăruse. Privirea lui era din nou pătrunzătoare, iar trăsăturile lui frumoase erau întunecare de linii dure, aproape sălbatice. Își apăsă degetele prin buclele ei, alunecând în jos. Victoria aproape se ridică din poala lui.

– Ești atât de umedă, murmură el în timp ce o mângâia. Ce n-aș da să te gust.

Ea se agăță de brațul lui.

– Poftim?

– Îți voi arăta data viitoare. Relaxează-te, iubito! Bucură-te de tot!

Când îşi coborî degetele şi mai jos între coapsele ei, Victoria gemu. Muşchii parcă i se lichefiară când el îi atinse sexul.

Era imposibil să se relaxeze. Da, se simţea topită sub atingerea lui, îi tremura în braţe. Dar, pe măsură ce valul de excitaţie creştea, Victoria devenea şi mai neliniştită.

Îşi cunoştea trupul şi ştia că avea să ajungă la punctul culminant. Dar niciodată nu mai fusese o senzaţie atât de intensă. Atingerea mâinilor lui pe trupul ei, cu degetele sale mari şi ferme, dar tandre în acelaşi timp, cunoscătoare... era o senzaţie pe care nu o mai experimentase niciodată. Fiecare mângâiere părea să verse valuri de căldură şi de magie prin venele ei.

Când o pătrunse cu un deget, Victoria se arcui înainte. Senzaţiile îi străpungeau pielea şi o trimiteau dincolo de marginea extazului.

– Nicholas, icni ea, închizându-şi strâns ochii şi afundându-şi degetele în vesta lui.

– Da, iubire, scrâşni el printre dinţi. Mai e un pic.

Când mâna lui alunecă pe partea interioară a coapsei sale, Victoria deschise ochii. El îi desfăcu încet picioarele. Victoria respiră sacadat când se privi stând crăcănată în poala lui. Era aproape goală, şi trupul îi vibra de pasiune.

Ar fi trebuit să-i fie ruşine de comportamentul ei, de faptul că se abandonase pasiunii în braţele unui bărbat care încă nu era soţul ei. Şi totuşi, nu se simţea ruşinată. Vulnerabilă, da, şi chiar puţin speriată de atacul unor emoţii atât de zguduitoare. Dar... nu se simţise niciodată mai sigură sau mai iubită decât în braţele puternice ale lui Arnprior.

Îşi ridică o mână la chipul lui, cuprinzându-i obrazul şi privindu-l direct în ochi. Apoi el o privi din nou, concentrându-se pe coapsele ei depărtate. Îşi împinse încet două degete înăuntrul ei. Când Victoria începu să geamă, se aplecă şi-i acoperi buzele cu un sărut, înghiţind sunetul. Ea se cutremură în braţele lui în timp ce valul de plăcere îi invadă corpul. Când ajunse la punctul culminant, gemu în gura lui şi se ghemui la pieptul lui puternic.

El îi cuprinse sexul şi o mângâie încet, în timp ce fiorul pasiunii dispărea. Victoria trase aer în piept, încercând să-şi încetinească bătăile inimii. Când plămânii – şi creierul ei – începură să funcţioneze din nou, deschise ochii şi se uită visătoare la el.

În ochii lui Arnprior strălucea o foame nesatisfăcută.

– Am încredere că asta răspunde la întrebarea dacă ne vom potrivi, domnișoară Knight. Și că va risipi pentru totdeauna orice obiecții ai avea legate de căsătoria noastră. În ceea ce mă privește, nu ne oprește nimic să ne căsătorim. Absolut nimic.

Dar totuși exista, bineînțeles, un obstacol foarte mare și tulburător pentru viitoarea lor fericire.

Iar numele lui era Thomas Fletcher.

Capitolul 20

Când Nick o ajută pe Victoria să urce pe treapta trăsurii, ea îi zâmbi timidă. După acea noapte intensă și senzuală din biroul lui, crezuse că totul se rezolvase între ei și că, la scurt timp, avea să urmeze căsătoria.

Dar Victoria îi răspunsese țâșnind din poala lui și bâlbâind o scuză. După ce se chinuise să-și aranjeze îmbrăcămintea – trebuise să o ajute el –, aproape că fugise din birou. El pusese reacția ei pe seama faptului să era virgină și speriată, dar acum începea să creadă că exista o altă problemă care o reținea. Și avea de gând să rezolve misterul – în seara asta, dacă era posibil.

Între timp, făcuse eforturi pentru a-și exprima angajamentul față de ea, atât în privat, cât și în public. O scosese la câteva plimbări prin oraș și până la castelul Mugdock, pentru a se bucura de priveliștea splendidă. Kade era, de obicei, escorta lor. Flăcăul muncea prea mult și avea nevoie de o pauză de la studiile sale, iar Victoria se simțea în mod clar mai fericită să nu fie singuri. Când era mai liniștită, era mai receptivă la eforturile lui Nick de a o curta.

Cu toate acestea, el era nerăbdător să rezolve problema dintre ei și era hotărât să facă orice pentru a-și atinge scopurile.

După ce îl ajută și pe Royal să urce, Nick se așeză lângă Victoria. Îi aranjă cu grijă pătura în jurul picioarelor, iar ea scutură ușor din cap.

– Mulțumesc, domnule. Sunt destul de capabilă să fac asta și singură.

– Îmi place foarte mult să am grijă de tine, spuse el, oferindu-i un zâmbet cald.

– Evident, comentă Royal.

– Ţi-a plăcut balul din seara asta, Royal? întrebă Victoria.

– Familia Gilbride ştie cum să organizeze o petrecere, atâta am de spus.

Alec şi Edie fuseseră amfitrionii balului din ajunul Anului Nou, la conacul lor de lângă Glasgow. Petrecerea adunase aproape jumătate dintre cetăţenii care locuiau în Glasgow. Fusese un bal reuşit, iar asta era puţin spus.

Victoria căscă discret în spatele mâinii înmănuşate.

– Nu sunt surprinsă că gemenii au decis să rămână. Păreau să se distreze.

– Cred că vor rămâne acolo până după răsăritul soarelui, spuse Nick.

Ezitase să-i lase pe cont propriu până când Alec îi promisese că avea să-i supravegheze. Din fericire, în mare se comportaseră civilizat. Graeme părea foarte îndrăgostit de domnişoara MacBride, fiica vicarului. Era o alegere surprinzătoare pentru fratele său rebel, deşi Nick nu putu să nu observe că fata nu era tocmai un exemplu de comportament modest. Fata îl trăsese pe Graeme pe ringul de dans pentru un al doilea vals. Pentru că gestul ei iscase câteva discuţii şuşotite, era timpul să-i dea fratelui său un avertisment. Nick nu avea nevoie de un scandal, mai ales în timp ce o curta pe Victoria.

– Poate că ar fi trebuit să-i luăm pe gemeni acasă cu noi, în loc să-i lăsăm în seama lui Edie şi a lui Alec, rosti Victoria pe un ton îngrijorat.

– Mulţi dintre oaspeţi vor rămâne până în zori, spuse Nick. Este o tradiţie. Fără îndoială, familia Gilbride va asigura micul dejun pentru toată lumea.

– Victoria, în caz că nu ai observat, noi am fost printre primii care au plecat, comentă Royal. Dintr-un anumit motiv, Nick părea dornic să iasă de acolo.

– Nu te-am auzit ridicând vreo obiecţie la plecarea noastră, replică Nick.

– Mie nu îmi plac prea mult petrecerile. Royal îi aruncă lui Nick un zâmbet zeflemitor. Dar e păcat că ai simţit nevoia să o tragi pe Victoria de acolo, înainte de miezul nopţii. Nu ai lăsat-o pe sărmana fată să se distreze.

– Ai uitat că am venit mai devreme să luăm masa cu familia Gilbride? Nu poţi spune că am dat bir cu fugiţii, imbecilule! Nick

îi aruncă Victoriei o privire spășită. Dar îmi pare rău dacă simți că te-am târât după noi. Am crezut că vrei să-ți petreci o parte din seară cu Kade și Braden. Ne așteaptă.

Asta era adevărat, dar și o scuză convenabilă în același timp.

– Am fost destul de mulțumită să plec, milord. Aș prefera să trec în Noul An alături de familia ta, nu într-o cameră plină de străini. Nu sunt obișnuită să particip la baluri și serate, după cum știi. Guvernantele sunt rareori invitate la astfel de evenimente.

Nick se prefăcu șocat.

– Vrei să spui că nu ți-e dor să fii călcată pe picioare de mulțime în drum spre sala în care se servește cina sau să te ferești de tinerii ușor amețiți de băutură?

– Nimeni nu ar îndrăznit să fie atât de impertinent când tu te uiți urât la fiecare bărbat sub șaizeci de ani care îndrăznește măcar să privească în direcția ei, spuse Royal.

– Nu fi ridicol! Victoria a dansat cu mai mulți domni în seara asta, după cum bine știi.

Nick știa exact numărul, pentru că numărase fiecare tâmpit care venise să-i miroasă fustele.

– Și arătai de parcă ai fi vrut să-l omori pe fiecare dintre ei.

– Se pare că și tu te-ai distrat, Royal, interveni Victoria. Ai petrecut destul de mult timp conversând cu Lady Ainsley.

– Am fost așezat alături de ea la cină, așa că nu puteam să o ignor pe sărmana fată. Deși aș fi vrut, adăugă el, studiind o cusătură de pe mănușile sale. Dar nu puteam fi nepoliticos.

Nick pufni.

– Asta nu te-a oprit niciodată.

De fapt, se îngrijorase când văzuse că Edie îi așezase alături pe Royal și pe Ainsley. Își petrecuse primul fel de mâncare aruncând priviri amenințătoare spre fratele lui, pe jumătate așteptându-se să sară de pe scaun pentru a preveni o altercație verbală. Cu toate acestea, Royal și frumusețea snoabă de lângă el reușiseră să treacă de momentul cinei fără incidente.

– Poate am crezut că ar fi mai amuzant să nu provoc o scenă, replică Royal pe un ton acru.

– Sunt sigur că gazdele noastre sunt recunoscătoare pentru răbdarea de care ai dat dovadă, spuse Victoria cu un zâmbet încurajator. Ai stat alături de ea și în timpul dansului, și părea că aveați o conversație plăcută.

În timp ce Nick ratase acea conversație, era clar că Victoria îi supraveghease îndeaproape pe toți frații lui. De fapt, devenise un fel de mamă protectoare când venea vorba despre băieți, inclusiv despre Royal.

Royal se uită urât la ea.

– Nu am nevoie să mă spionezi, Victoria. Sunt bărbat în toată firea.

– Chiar dacă nu te comporți întotdeauna ca unul, spuse Nick.

Fratele său roși.

– Doar îi explicam dansul cu sabia lui Ain... lui Lady Ainsley. M-am gândit că ar vrea să știe ce înseamnă pașii, atâta tot.

Poate că îl deranja pe Royal faptul că nu mai putea lua parte la dansuri. Înainte să fie rănit, nimeni din familie – de fapt, din întregul ținut – nu dansa cu sabia mai bine și cu la fel de multă eleganță ca fratele lui.

„La naiba!"

Poate că nu fusese o idee atât de bună să-și care fratele după el la astfel de baluri. Cu siguranță îi aminteau de tot ce pierduse în război.

Victoria încuviință din cap.

– A fost foarte amabil din partea ta. Și mie mi-a plăcut. Cât de inteligent din partea lui Edie să angajeze actori care să distreze invitații cu dansuri tradiționale vechi.

Tot restul drumului spre casă continuă să comenteze pozitiv și jovial despre petrecere. Dar Royal de abia dacă mai scosese un cuvânt, iar, când ajunseră la casa Kendrick, Nick se simțea mai mult decât dornic să iasă din trăsura aia afurisită. După suspinul ușor al Victoriei, se părea că și ea stătuse destul cu Royal pentru o noapte.

Când lacheii deschiseră ușa trăsurii, Royal țâșni afară pe cât de repede îi permitea piciorul lui rănit.

– Îmi pare rău, fătuco, spuse Nick. Nu ar trebui să te trateze așa.

– Nu, l-am stânjenit. Mă întreb...

El îi prinse bărbia și depuse rapid un sărut pe buzele ei.

– Nu te mai întreba și nu-ți mai face griji în legătură cu frații mei pentru restul serii. Ești în pauză, domnișoară Knight.

Ea îi zâmbi.

– După cum doriți, milord.

– Apropo, începu el în timp ce o ajuta să coboare, ți-am spus cât de frumos arăți? Am fost tentat să te scot la o plimbare prin locuri retrase și să-mi fac de cap cu tine.

– Șșștt, îl mustră ea. Te va auzi lacheul.

El rânji, apoi ieși ajutând-o și pe ea să coboare. Royal se rezema de balustrada din fața casei, cu o expresie îngrozitoare pe chip. Era întruchiparea unui erou romantic – gând care, fără îndoială, l-ar fi dezgustat pe sărmanul tânăr.

– Arată ca un poet, murmură Victoria, parcă citindu-i gândurile lui Nick. Nu-i de mirare că Lady Ainsley este atât de fermecată de el.

Nick îi aruncă o privire uluită.

– Este?

– Fără îndoială.

Dacă ar fi fost adevărat, era o evoluție bine-venită ca Royal să capteze interesul unei astfel de tinere bogate...

– La naiba cu voi doi, spuse Royal. E aproape timpul. Ar fi mai bine să vă mișcați, altfel o să-l pierdem.

– Ce să pierdem? întrebă Victoria.

Nick scoase ceasul de buzunar. Mai era doar un minut până la miezul nopții.

– Primul pas în noul an, spuse el, însoțind-o pe treptele largi de piatră spre ușa din față.

– Am auzit de asta, zise ea. Este o veche tradiție scoțiană.

– Tradiția spune că prima persoană care intră în casă aduce noroc pentru tot restul anului... dacă sunt îndeplinite condițiile corespunzătoare.

– Condiții corespunzătoare? întrebă ea.

– Să fie un bărbat brunet, spuse Royal. Când e acasă, Nick face asta de obicei.

– Și o voi face de acum înainte, rosti Nick. Ai cărbunele?

Royal ridică o bucată mică de cărbune.

– Cerule! exclamă Victoria, râzând.

– O altă tradiție, spuse Royal. Angus ne-ar ucide dacă n-am purta o bucată de cărbune.

Când clopotele începură să bată de miezul nopții peste tot în oraș, Nick scoase din buzunar o pungă cu obiecte de aur, pe care o ascunsese în haina lui înainte să plece de acasă. Apoi bătu la ușă. Aceasta se deschise, dezvăluind toată familia și majoritatea servitorilor, aliniați și așteptându-i să sosească.

Păşi peste prag.

– Un An Nou fericit şi urări de bine pentru voi şi familiile voastre!

Ca reprezentant al casei, Angus se apropie primul.

– Un An Nou fericit, băiete, spuse el hodorogit, strângându-l într-o îmbrăţişare scurtă.

– An Nou fericit, bunicule. Nick îi dădu punga. Asigură-te că toţi servitorii primesc câte una.

Angus încuviinţă din cap.

– Şi un An Nou bun pentru amândoi, spuse el către Victoria şi Royal.

Luă un pahar de whisky de la unul dintre lachei şi i-l dădu lui Nick. Un alt lacheu împărţi pahare mici tuturor celor care se strânseseră în holul casei.

Nick ridică paharul.

– Noroc şi un An Nou fericit!

Ovaţionară toţi şi îi întoarseră urarea. După ce se goliră paharele, începură toţi să se îmbrăţişeze şi să se bată pe spate. Când Kade încercă să fure un pahar în plus de la un lacheu, Nick i-l smulse din mână.

– A fost suficient pentru tine, băiete, spuse el cu ironie.

– Strici cheful! protestă Kade, apoi îşi aruncă braţele în jurul taliei lui Nick şi îl îmbrăţişă ferm. Un An Nou fericit, Nick! Sunt atât de bucuros că suntem cu toţii împreună.

– Cu excepţia gemenilor, comentă Braden, care se apropie şi el să-l îmbrăţişeze pe Nick. Presupun că aveau lucruri mai bune de făcut.

– Cum ar fi să flirteze cu nişte fete drăguţe şi să se distreze? replică Victoria cu un zâmbet. Activităţi cu adevărat şocante pentru nişte tineri.

Braden îşi dădu ochii peste cap.

– Ştiu că mă consideri plictisitor, dar eu chiar prefer să fiu cu familia mea.

– Cred că eşti minunat, i-o întoarse Victoria, strângându-l într-o îmbrăţişare. Dar mai cred şi că munceşti prea mult.

De la sosirea în Glasgow, îşi pusese în cap să-l facă pe băiat să mai ia o pauză de la studii. Dar Braden era hotărât să fie admis la şcoala medicală cât mai curând posibil. Era cea mai disciplinată şi mai serioasă persoană pe care o cunoscuse Nick vreodată.

– Cineva din casa asta trebuie să și câștige traiul, rosti Royal. Dumnezeu știe că noi, restul, lâncezim pe ici, pe colo.

– Vorbește pentru tine, spuse Kade și îl împunse în braț. Eu muncesc foarte mult, la fel ca domnișoara Knight.

– Adevărat, spuse Royal, ciufulind părul fratelui său mai mic.

Nick observă zâmbetul amar al fratelui său. Royal încă nu știa ce să facă cu viața lui.

– Ce ziceți, să mai servim un pahar în salon? întrebă Angus.

– Da, vă rog, se grăbi Kade. Vreau să aud totul despre petrecere.

Nick se încruntă.

– Se face târziu, și cred că ești obosit.

Când Kade începu să protesteze, Victoria interveni subtil:

– Cred că putem face o excepție. La urma urmei, e Anul Nou.

– Iată!

Kade scoase limba la Nick.

Toți râseră, și familia îl urmă pe Angus în salon. Nick o reținu pe Victoria mai în spate.

– Ești sigură că băiatul nu se obosește? Pare cam agitat.

– Nu arată așa, spuse ferm. Doctorul a zis ieri că este mulțumit de progresul lui Kade. Nu te mai îngrijora. Sunt sigură că nu e bine pentru tine.

– Te temi pentru sănătatea mea, doamnă guvernantă? Dacă mă îmbolnăvesc și cad la pat, trebuie să mi te alături acolo. Ca să ai grijă personal de nevoile mele, desigur.

– Domnule, nu-mi pot imagina despre ce vorbești.

– Fătuco, știi exact despre ce vorbesc, murmură el, apropiindu-se de ea.

Mirosea delicios, a mentă și a ceai cu gheață. Buzele ei tresăriră.

– Ești incorigibil, spuse ea înainte să îl ocolească.

Nick o urmă, fără să se sinchisească să-și mai ascundă zâmbetul. Kade, așezat pe canapea lângă șemineu, flutură o mână înspre ei când intrară.

– Domnișoară Knight, vino să stai lângă mine!

Când se duse lângă el, Nick își sprijini umărul de marginea policioarei de deasupra căminului și acceptă un alt pahar din mâna lui Angus.

– Deci, v-ați distrat pe cinste țopăind ca niște căprioare, nu-i așa? întrebă Angus.

– Da, recunoscu Victoria. A fost o petrecere minunată, și nu toată lumea era de sorginte nobilă. În primul rând, am fost și eu acolo.

– Da, dar tu ai un aer autoritar, spuse Angus. Chiar dacă ești o guvernantă.

Victoria își dădu ochii peste cap.

Numai Nick știa că ea era fiica naturală a prințului regent, pentru că îl făcuse să jure că nu avea să divulge secretul. Pentru familia lui, Victoria era doar o guvernantă, și totuși era clar că o respectau, inclusiv bătrânul, care cel mai probabil ar fi văzut sângele ei albastru drept o trăsătură negativă. Iar frații lui Nick probabil ar fi crezut că era o glumă.

– Ea nu e deloc autoritară, bunicule, spuse Kade, sărind în apărarea ei. Și pun pariu că domnișoara Knight a fost cea mai frumoasă doamnă de acolo. Nu-i așa, Nick?

Nick zâmbi spre ea.

– Fără îndoială.

Ea se strâmbă.

– Au existat fete mult mai frumoase. Știu, pentru că le-am văzut urmărindu-i pe gemeni. Graeme și Grant arată foarte chipeși în hainele lor tradiționale.

– Și tu, Nick, spuse Braden. Nu-mi amintesc când te-am văzut ultima dată îmbrăcat în costumul Gărzilor Negre.

De vreme ce Royal și gemenii purtau culorile familiei, Nick se hotărâse să-și onoreze atât vechiul regiment, cât și gazda, purtând uniforma.

– Mi s-a părut potrivită, având în vedere că și Alec era membru al gărzii.

– Dar tu, Royal? Ai întâlnit fete frumoase? întrebă Kade.

– Nu, spuse Royal, holbându-se la paharul lui.

Braden îl privi pe fratele său.

– Ai stat într-un colț toată noaptea și i-ai ignorat pe toți, ca de obicei?

– Bineînțeles că nu, interveni Victoria, când Royal începu să se înfurie. A vorbit cu mulți oameni, inclusiv cu un oaspete care îi vizitează pe Edie și pe Alec. Acea persoană se simțea puțin singură, și a fost foarte frumos din partea lui Royal că a petrecut timpul în compania ei.

– Probabil vreo fată bătrână cu care nu mai voia să vorbească nimeni, comentă Angus.

– Exact, răspunse Royal pe un ton sec.

– Povestiți-ne ce s-a mai întâmplat. Kade își ridică picioarele și se rezemă de umărul Victoriei. Ce au servit la cină? A fost vreun moment de divertisment?

– Per total, a fost splendid, după cum vă puteți imagina, răspunse Victoria.

Luă pătura de lână de pe brațul fotoliului și o așeză în jurul picioarelor lui Kade. De ani în șir, băiatul tânjise după afecțiunea unei mame, și acum o găsise în sfârșit în firea caldă și sensibilă a Victoriei. De fapt, Nick credea că prezența ei repara în tăcere golurile pe care timpul și tragedia le făcuseră în viața lor.

Ajunsese în punctul în care îi era greu să-și imagineze viața fără ea.

În cele din urmă, conversația se mută spre următoarele câteva luni și spre revenirea iminentă a familiei la castelul Kinglas. În momentul în care pendula înaltă din hol bătu ora unu, Kade deja aținise pe umărul Victoriei.

– Oh, băiatul a adormit, spuse Angus cu o versiune ridicol de sonoră a unei șoapte.

– Doar îmi odihnesc ochii, spuse Kade adormit.

Victoria îl împinse pe băiat.

– E târziu și a venit vremea să mergem toți la culcare.

– Într-adevăr, spuse Nick.

Când ea își ridică privirea, el îi făcu cu ochiul. Ea se înroși și își întoarse privirea ca să-l ajute pe Kade să se ridice.

– Vino, tinere!

– Are cineva chef de încă un păhărel? întrebă Angus cu speranță în glas.

– Nu, răspunse Victoria cu fermitate.

Ca o mamă-cloșcă ce era, îi goni pe toți afară în hol, ignorând protestul lui Angus. Rătăciră în sus pe scări câte unul sau doi, cu Braden îndrumându-l pe Kade, care protesta, către dormitorul său.

– Îți mulțumesc pentru o seară plăcută, Lord Arnprior, spuse Victoria și se opri în fața ușii lui Nick, în drum spre camera ei. Și un An Nou fericit!

– Cum, nu primesc un sărut de Anul Nou?

Ea aruncă o privire rapidă pe hol. Royal și Angus încă erau în capul scărilor, vorbind.

– În aceste circumstanțe, cred că nu, spuse ea cu regret.

– Ah, atunci poate mai târziu, o încurajă el, mișcând din sprâncene.

Ea îi zâmbi amuzată.

– După cum am spus mai devreme, ești incorigibil.

– Sper că da.

– Noapte bună. Porni în jos pe hol, trena scurtă a rochiei sale răsucindu-se în spatele ei ca un evantai de mătase. În mod convenabil pentru planurile sale, camera ei se afla în partea din spate a casei și la o distanță considerabilă de celelalte dormitoare.

Nick îl concedie pe lacheul care îi servea drept majordom în oraș și începu să se dezbrace cu veselie. Se gândi să-și pună cămașa de noapte, dar, amintindu-și ce se spunea în Scoția despre bărbații în rochie, se hotărî să rămână în kilt.

După ce așteptă câteva minute, se duse la ușă și trase cu urechea. Casa era cufundată în tăcere, așa că luă o cutiuță pe care o avea pregătită și o îndesă în partea din spate a centurii, apoi porni pe holul întunecat înspre partea din spate a casei. Lumina sclipea pe sub ușa camerei Victoriei, semn că ea încă nu se băgase în pat.

Bătu ușor în ușa de stejar. După câteva clipe, auzi un foșnet ușor, și ușa se deschise. Victoria clipi spre el, evident surprinsă.

– Domnule Arnprior, Dumnezeule! exclamă ea pe nerăsuflate.

El își lăsă privirea să coboare și simți cum dorința începe să-i zvâcnească prin vene. Părul ei desfăcut cădea ca o cascadă argintie peste umeri. Din fericire, era încă îmbrăcată în rochia ei albastră strălucitoare, o rochie minunată din mătase și dantelă pe care visase să i-o dea jos din clipa în care o văzuse.

Se rezemă cu o mână de tocul ușii și-i zâmbi.

– Bună, fătuco. Am venit să iau sărutul de Anul Nou pe care mi l-ai promis.

Capitolul 21

Victoria clipi buimacă, uimită de priveliștea pe care i-o oferea pieptul lui musculos și dezgolit, aflat la nici zece centimetri de nasul ei. Abia dacă mai putea gândi.

Apoi făcu greșeala să-și coboare privirea. Purta doar un kilt, și acesta nu făcea decât să-i sublinieze picioarele lungi, șoldurile înguste și abdomenul plat, de unde o dâră de păr negru cobora și dispărea sub talie, spre...

„Încetează!"

Pentru că se sprijinea cu un braț de tocul ușii, umerii păreau să umple aproape întregul spațiu. Victoria era deja obișnuită să locuiască într-o casă plină de bărbați înalți și cu umeri lați, dar contele era complet diferit. El avea mereu o alură care emana putere și demnitate, dar în acest moment arăta aproape sălbatic, precum un războinic celt imperios, care coborâse de pe dealuri pentru a jefui.

Faptul că nu arăta prea civilizat era mult mai incitant decât ar fi vrut ea să recunoască.

– Ăăă, ce?

Apoi se strâmbă la răspunsul ei prostesc. În loc să se holbeze la el ca o fetișcană prostuță, ar fi trebuit să-i trântească ușa în față.

Un zâmbet strengăresc îi ridică lui Nick colțurile gurii. Își puse mâinile pe talia ei și o împinse înapoi în cameră, apoi închise ușa cu călcâiul.

– Sărutul de Anul Nou, îți amintești? repetă el. Trebuia să-mi dai unul.

Ea făcu un efort considerabil pentru a nu se mai comporta ca o fetișcană îndrăgostită.

– Nu cred că am promis vreodată să fac așa ceva, milord.

El afișă o încruntare gânditoare în timp ce mâinile urcară și se opriră sub sânii ei.

– Ești sigură?

– Foarte.

Ochii lui mocneau precum argintul topit.

– Cred că oricum ar trebui să-mi dai unul. Este o tradiție... pentru noroc.

Victoria simți cum voința i se dărâma precum zidul vechi din fundul grădinii castelului.

– Ei bine, presupun că dacă este o tradiție...

În plus, nu-i strica deloc un strop de noroc.

El începu să-și coboare capul, iar ea își odihni palmele pe pieptul lui și se ridică fără să-și dea seama pe vârfurile picioarelor pentru a-i veni în întâmpinare. Mâinile lui mari îi alunecară în jos până la șolduri, trăgând-o ușor la adăpostul trupului său. Se lipiră unul

de celălalt, și ea gemu când îi simți mădularul împingând-o în abdomen.

Uimirea ei dispăru când el o sărută cu o pasiune care o lăsă fără putere. Când se lipi și mai tare de el, Nick îi strânse fesele, mototolind materialul rochiei.

Sărutul lui era ca o furtună care cobora din înălțimile de deasupra castelului Kinglas. Victoria se prinse cu disperare de umerii lui, în timp ce el o săruta cu o pasiune pe care nu o mai experimentase niciodată – nici măcar în timpul interludiului senzual care avusese loc în biroul lui, când o adusese pe culmile plăcerii în brațele sale.

Când Nicholas îi mușcă ușor buza inferioară, ea gemu și întredeschise buzele. Sărutul se transformă într-un fel de împreunare fierbinte și umedă, în care el o seducea și o domina cu mișcările sale cunoscătoare. Era clar că fusese foarte reținut când o sărutase înainte. Prima dată, când fusese beat, se comportase cu blândețe, protejând-o, în ciuda pasiunii care mocnea în inima lui. Acum, sărutările sale spuneau clar „*ești a mea*". Acesta era contele din Ținuturile Înalte și revendica fără reținere ceea ce îi aparținea.

Și, Dumnezeu să o ajute, Victoria voia să fie revendicată. Pentru prima dată, voia să aparțină cuiva, să fie mai presus de toți ceilalți, trup și suflet.

Și ea voia să îl revendice pe el.

Își înfășură brațele în jurul gâtului său, apăsându-se pe pieptul lui și gemând în gura lui. Drept răspuns, el mârâi ca un lup. Tot ce se afla înăuntrul ei păru a înflori la auzul acestui sunet delicios, și se frecă de el, încercând să aline pasiunea dureroasă din pieptul ei.

Și să aline dorința pe care o simțea pulsând între picioarele ei. Fără să se gândească, se aruncă asupra lui, lipind cea mai intimă parte a ei de mădularul lui incredibil de excitat.

Când Nicholas rămase nemișcat, Victoria deschise ochii și îi întâlni privirea. Avea pupilele dilatate, de parcă ar fi fost drogat, și obrajii îi erau îmbujorați.

Se uitară unul la altul, amândoi străduindu-se să respire.

– Ce... ce s-a întâmplat? se bâlbâi ea.

Când el nu-i răspunse, înțelese ce se petrecuse, și asta avu efectul unei găleți cu apă rece ca gheața. Una era să răspunzi la săruturile presupusului tău logodnic cu plăcere și entuziasm, și alta era să-ți pierzi complet controlul și să te arunci asupra lui ca o femeie ușoară.

„La fel ca mama."

– Îmi pare rău, milord, începu ea, încercând să se elibereze. Nu-mi pot imagina ce gândești despre mine.

Deși și el se comportase la fel de libertin, o femeie respectabilă nu trebuia să renunțe la principii. Nici măcar dacă era îndrăgostită nebunește de bărbatul care încerca să o seducă. Ar fi trebuit să-i dea un sărut pe obraz și să-l trimită la culcare.

Uimitorii ochi albaștri ai contelui o priveau cu înțelegere și căldură. O ridică și, fără pic de efort, o lipi de ușă. Când se apropie de ea, Victoria nu se putea decide ce era mai rău – ușa de care stătea lipită cu spatele sau trupul musculos din fața ei.

Îi prinse ușor bărbia.

– Ești cea mai dulce, bună și drăguță femeie care a pășit vreodată pe pământul ăsta. Și nimic din ce faci cu mine nu va fi greșit sau păcătos, așa că scoate-ți asta din minte. Zâmbetul lui era întunecat și seducător. Entuziasmul tău doar m-a surprins pentru o clipă... în cel mai bun mod.

Stânjenită, ea închise ochii.

– Dar nu ar trebui să facem asta. Nici măcar nu suntem căsătoriți.

– Și a cui este vina pentru asta, aș putea întreba?

Ea oftă și deschise ochii.

– A mea. Dar nu pot să nu simt că...

El îi mângâie obrazul cu un sărut ușor. Tandrețea lui o impresiona chiar mai mult decât puterea lui.

– Ce să simți? șopti el.

– Că nu sunt potrivită pentru tine.

– Cred că eu sunt cel care poate răspunde cel mai bine la întrebarea asta.

Ea se gândi la secretele pe care le purta.

– Nu sunt așa sigură de asta.

– Eu sunt, și mă bucur să-ți arăt exact motivul.

Când puse din nou stăpânire pe gura ei, Victoria nu mai avu puterea să îl împingă. Buzele lui rătăciră pe obrajii ei, apoi pe maxilar și în jos, pe gât. Victoria își înclină capul într-o parte, incapabilă să facă altă mișcare decât să-i ofere ceea ce dorea – ceea ce doreau amândoi. Când el își întinse mâinile în jurul taliei sale și o ridică, țintuind-o de ușă și lipindu-se de ea, Victoria țipă și se prinse strâns de el.

– Doamne, fătuco, rosti el. O să termin înainte să ajung în tine.

Ea înghiți în sec, în același timp șocată și incitată de cuvintele lui directe.

O ținea lipită de ușă fără să depună prea mult efort, împingând în același timp șoldurile și mădularul spre zona ei intimă. Un val de dorință o luă pe nepregătite, amețind-o. Victoria îi cuprinse capul între palme și îl sărută cu o pasiune aprigă. Avea nevoie de el atât fizic, cât și emoțional – o dorință aproape viscerală care, dacă nu era îndeplinită, avea să o ducă la pierzanie.

Vulnerabilă și speriată, spera ca Nicholas să nu înceteze niciodată să o sărute.

Un moment mai târziu, el rămase iarăși nemișcat. Ea deschise ochii. El se încrunta, cu capul înclinat într-o parte.

– Acum, ce mai e? După ce lăsase în cele din urmă garda jos, îi venea să îl omoare dacă se oprea acum.

– Taci, iubito, șopti el.

Atunci, înțelese. Cineva se plimba cu pași regulați pe coridor. Fără îndoială că era valetul, care făcea ultima rundă înainte de culcare.

Nicholas o ținea bine, dar poziția ei nu era foarte confortabilă, cu un umăr lipit de ușa masivă din lemn de stejar și cu degetele de la picioare abia atingând podeaua.

Și era oarecum sprijinită de mădularul lui, care își găsise drum de sub pliurile kiltului și acum se freca de mătasea subțire a rochiei ei. Era o poziție stranie – deși excitantă –, care o făcea să se simtă oarecum ridicol. Sprijinită de ușă și aproape călărind mădularul unui bărbat... cu siguranță nu era o poziție cuviincioasă pentru o femeie.

„De ce nu?"

Victoria alungă cu fermitate întrebarea din mintea ei.

Capul contelui era încă întors de la ea, și el asculta zgomotul din ce în ce mai slab al pașilor. Ea îl bătu ușor pe umăr, și el ridică dintr-o sprânceană spre ea.

– Poți să mă pui jos, te rog? întrebă ea politicos.

– Trebuie? O împinse un pic și o făcu să chicotească. Mie îmi cam place poziția asta.

– Mie nu, zise ea cu tristețe. Ei bine, nu în întregime, oricum.

– Îmi strici cheful.

O eliberă, lăsând-o să alunece de pe trupul lui. Victoria avu nevoie de o clipă ca să-și recapete suflul.

– Cred că oricum ar trebui să ne ținem departe de ușă, spuse el pe un ton relaxat. Am face mult zgomot dacă am rămâne acolo. Și ar fi mult prea incomod pentru prima dată.

Victoria rămase cu gura deschisă.

– Poți face *asta* lipit de ușă?

– Iubito, poți să o faci lipit de ușă, pe un scaun, în trăsură și aproape oriunde altundeva te poți gândi. Zâmbi. Poți să o faci chiar și din spate, stând în mâini și genunchi. Îți voi exemplifica bucuros unele dintre cele mai ciudate poziții, odată ce vom fi repetat elementele de bază.

Desigur, ea se întrebă dacă făcuse toate astea și cu alte femei.

– Cu norocul meu, probabil m-aș pricopsi cu o aşchie, boscorodi ea.

Ochii lui străluciră.

– Oh, fătuco, mă voi bucura să-ți alin posteriorul drăguț în caz că pățește ceva.

Ea se îmbujoră. Și roși. Conversația devenise chinuitoare.

– Sunt sigură că nu se va întâmpla niciodată așa ceva. Își împinse părul încâlcit peste umeri. Și acum, că am îndeplinit cerințele tradiției și am schimbat sărutul de Anul Nou, astfel asigurându-ne o doză sănătoasă de noroc, cred că ar trebui să ne urăm noapte bună.

Făcu tot ce-i stătea în putință pentru a rosti acest discurs ridicol și a schița o reverență scurtă.

Nicholas râse înfundat.

– Victoria, asta ar fi o cruzime. Mai ales din cauza *asta*. Și aruncă o privire spre zona lui intimă, căci se ridica partea din față a kiltului, ceva ce ea făcuse tot posibilul să ignore.

– Domnule, este aproape ora două dimineața. Întreaga casă doarme.

– Și eu aș fi fericit să te duc la culcare, domnișoară Knight, spuse el și ridică din sprâncene.

Nu știa dacă să râdă sau să-l certe – sau să sară în brațele lui și să-l sărute. Rareori se simțise atât de confuză, pendulând între o bucurie pură și teama că făcea o greșeală îngrozitoare.

Deși Nicholas părea complet în largul său, privirea lui deveni serioasă.

– Iubito, de ce lupți cu atâta înverșunare?

– Eu... ți-am spus. Vreau să fiu sigură că nu faci o greșeală.

Pe chipul lui frumos se vedea compasiunea. Sau poate era milă.

Ea se întoarse și se îndreptă spre cămin, luă cleștele și mișcă neîndemânatică buștenii.

– Dă-mi asta, prostuțo, spuse el, în timp ce veni în spatele ei și îi luă unealta din mână. Nu te descurci deloc.

Victoria scoase un oftat tulburat.

– Suntem amândoi de acord cu asta.

El rezemă cleștele de căminul de marmură și o conduse spre fotoliul cu spătar înalt, aflat chiar în fața focului. Îngenunche în fața ei și îi prinse mâinile într-ale sale.

– Este vorba despre originile tale? o întrebă el. Pentru că am avut impresia că am discutat deja despre asta.

– Dar...

– Nu este un impediment, și tu știi asta. Acum, spune-mi adevăratul motiv pentru care te simți atât de speriată.

Exista un motiv simplu pentru toate temerile ei, iar numele acestuia era Thomas Fletcher. Nicholas nu ar fi învinuit-o niciodată pentru că se apărase, dar nici un om cu scaun la cap nu ar dori să ia de soție o femeie peste care plana acuzația de crimă, cu atât mai puțin un bărbat a cărui primă căsnicie se încheiase cu o tragedie și cu un scandal. Deși moartea lui Fletcher nu fusese vina Victoriei, în ochii înaltei societăți ea tot avea să fie considerată suspectă – dacă nu chiar vinovată.

Nicholas suferise deja prea mult ca ea să vrea să-i facă viața și mai dificilă.

Dar, mai mult decât orice, se temea că avea să piardă respectul lui. Se temea să vadă pierind căldura din ochii lui, fiind înlocuită de șoc și de teamă. Cu siguranță, atunci avea să-și amintească motivele pentru care ea nu era potrivită să-i devină mireasă.

Atunci, avea să-l piardă pentru totdeauna.

– Victoria? o readuse el la realitate cu blândețe.

– Eu... nu sunt vreo sfântă, milord, începu ea. Am făcut lucruri de care nu sunt mândră și nu întruchipez ideea de femeie perfectă.

– Asta e bine, pentru că și eu sunt departe de a fi perfect. Zâmbi. Nu mă interesează câtuși de puțin să mă însor cu o persoană care are un comportament exemplar, pentru că nu-mi pot imagina nimic mai plictisitor.

– Dar...

– Iubito, știi că am făcut lucruri de care nu sunt mândru. Și tu nu mă desconsideri din pricina asta, nu-i așa?

– Sigur că nu. Pur și simplu încercai să supraviețuiești unei situații teribile.

– Și, când tu ai făcut acele lucruri de care nu ești mândră, ce făceai?

Ea oftă.

– Încercam să supraviețuiesc.

– Exact. Acum, spune-mi, ai rănit vreodată pe cineva intenționat sau ai acționat în mod contrar principiilor tale?

– Nu, răspunse ea, încercând să fie cât mai sinceră. Nu intenționat.

– Așa credeam și eu. Victoria, în mod clar există lucruri din trecutul tău care te deranjează, și sper că într-o zi îmi vei spune despre ele. Dar îți respect intimitatea și îți respect și secretele. Cum aș putea să nu? Eu am păstrat secrete față de tine până când familia mea afurisită m-a forțat să le povestesc. Se aplecă înainte și-i sărută scurt vârful nasului. Nu te voi forța cu nimic, iubito. Voi aștepta până vei fi pregătită să le împărtășești din proprie voință.

Generozitatea lui o făcu să se simtă ca o mojică, dar în același timp și ușurată.

– Mulțumesc, milord. Sunt... sunt foarte recunoscătoare.

Un zâmbet timid îi curbă colțurile gurii.

– Nu pari recunoscătoare. De fapt, cum ar zice Angus, arăți de parcă ți-ar fi călcat cineva pe mormânt.

Ea strâmbă din nas.

– Da?

– Da, dar știu exact lucrul care te poate scoate din starea asta proastă.

– Nu sunt... nu mai contează. În momentul de față, emoțiile ei erau atât de confuze, încât nu avea nici un rost să încerce să le explice.

Cu un râs liniștitor, Nick duse mâna la spate și scoase obiectul din centura kiltului. Când ea văzu caseta mică de bijuterii, inima începu să-i bubuie în piept.

– Un alt cadou, domnule? Se forță să zâmbească. Sincer, nu este necesar. Mi-ai dat deja atât de multe, inclusiv această rochie frumoasă.

– Pe care a trebuit să te forțez s-o accepți, din câte îmi amintesc, spuse el sec.

– Nu se cuvine să îmi cumperi tu îmbrăcămintea.

Avusese mai mult de o singură ceartă pe subiectul ăsta, deoarece contele insista ca rochiile ei să fie corespunzătoare statutului ei de viitoare contesă. În cele din urmă, ea acceptase ca el să-i cumpere câteva piese de îmbrăcăminte, inclusiv rochia din seara asta, deoarece Edie și Alec se poziționaseră de partea lui.

– Atunci, voi fi fericit să te scot din toate hainele, după ce îți dau asta, spuse el.

Când deschise cutia, Victoria rămase fără aer. Pe o bucată de catifea vișinie, se afla o perlă perfectă, roz, înconjurată de diamante mici, montate pe un inel simplu de aur. Era cel mai frumos și mai elegant inel pe care îl văzuse vreodată.

– Dumnezeule, nu pot purta așa ceva, milord.

– Nu văd de ce nu.

Îi luă mâna moale și îi puse inelul pe deget.

– Pentru că toată lumea va crede că suntem logodiți, protestă ea cu voce gâtuită, simțind că-i venea să plângă.

– Deja cred asta.

La fel de bine putea face totul oficial. Ea ezită pentru o clipă, apoi scutură din cap.

– Lord Arnprior...

– Nicholas, murmură el, luându-i mâna și așezându-i-o pe pieptul lui. Mușchii lui se simțeau fierbinți sub degetele ei, iar perla strălucea cu o lumină aproape mistică. Sau Nick, dacă preferi așa.

Ea se holbă la chipul lui frumos și simți că toată voința ei se evapora complet și o lăsa să cadă într-o mare de iubire. Îl dorea dureros de mult.

– Poartă-l pentru mine, măcar în noaptea asta.

Și o sărută ușor pe buze. Victoria își trecu mâinile pe după gâtul lui și se opri când li se atinseră nasurile.

– Bine, Nicholas.

Ochii lui sclipiră a victorie, și el se ridică, trăgând-o sus după el. O luă în brațe și o duse pe patul cu baldachin.

„Mâine. Mâine o să-i scriu lui Dominic." Avea să-i spună mentorului ei că nu voia să mai păstreze nici un secret, indiferent de circumstanțe.

Apoi gândurile ei se îndreptară doar spre Nicholas, pentru că o luase în brațe și acum o așeză pe pat.

– Acum, voi face dragoste cu tine, Victoria, spuse el răgușit. Este în regulă?

Ea trebui să înghită de două ori înainte să poată răspunde.

– Da, te rog, domnule.

Un râset răguşit fu singura lui reacţie în timp ce se apucă să o dezbrace, începând mai întâi cu pantofii şi ciorapii. În cel mai scurt timp, i le îndepărtă de pe trup şi-şi strecură mâinile sub fustele ei, ca să-i desfacă jartierele. Ea se înfioră când îi simţi mâinile mari mângâindu-i pielea.

Nicholas îi aruncă ciorapii şi jartierele în direcţia scaunului.

– Milord, ciorapii ăia erau foarte scumpi, spuse ea, şocată de atitudinea lui.

– Ştiu exact cât costă aceste lucruri, fătuco, spuse el mucalit. Eu le-am plătit.

Îi mângâie încet umerii. Muşchii lui fermi tresăriră sub degetele ei.

– Şi a fost foarte amabil din partea ta.

Ea îi ridică bărbia, studiindu-i expresia de pe chip.

– Victoria, te doresc atât de mult, că abia dacă mai pot vedea ca lumea, dar nu trebuie să ne grăbim.

– Sunt puţin agitată, mărturisi ea.

– Doar spune-mi dacă fac ceva care te deranjează. În regulă?

Arăta atât de serios, încât ea nu îşi putu reţine un zâmbet.

– Sună minunat.

– Bun. Acum, eşti pregătită să scapi de rochia aia?

Ea scoase un oftat dramatic.

– Da, deşi este atât de frumoasă, încât îmi pare rău să o dau jos.

– Pot să mă descurc şi fără să o dăm jos, admise el cu o strălucire în ochi. Deşi s-ar putea să fie cam şifonată când voi termina.

– Dumnezeule, asta ar fi groaznic! exclamă ea, prefăcându-se şocată.

Când se întinse să-şi descheie nasturii, el îi îndepărtă mâinile şi i-o luă înainte, pentru ca apoi să-i scoată peste cap rochia şi cămăşuţa.

Cu siguranţă nu pierdea vremea. Văzând că el se pregătea să arunce obiectele de îmbrăcăminte peste umăr, ea se încruntă.

– Să nu îndrăzneşti!

El pufni, apoi luă ciorapii de pe podea şi trânti vraful de îmbrăcăminte pe un scaun.

– Eşti fericită acum? întrebă el.

Ea trebui să-şi reprime un zâmbet.

– Apreciez gestul de curtoazie, milord.

– Eu apreciez felul în care arăți acum, zise el în timp ce privirea îi hoinări peste tot trupul ei.

Ea roși, simțindu-se ciudat așa cum stătea rezemată de marginea patului, îmbrăcată doar cu lenjeria cea nouă. Spre deosebire de lenjeria ei obișnuită, compleul cel nou era extrem de frivol. Brodat cu flori roz și roșii, era presărat cu fundițe din mătase roșie. Pentru că avea un decolteu adânc și stătea foarte lipită de corp, îi înălța mult sânii. Deși Victoria fusese inițial reticentă să o poarte, modista susținuse că noua rochie de bal nu avea să i se potrivească fără această lenjerie.

– Mă bucur că ești de acord, glumi ea, pentru că a fost ridicol de scumpă.

– Și merită fiecare bănuț. Nu, nu ți-o scoate. Cel puțin, nu încă.

Ea își coborî mâinile de la șireturi.

Când trase el de șireturi, sânii îi ieșiră în afară și mai mult, scoțând la iveală sfârcurile rozalii și rigide.

– Acum, *asta* este perfecțiunea pentru mine, murmură el.

Trase ușor de sfârcurile sensibile. Victoria scânci și îl apucă de brațe, înfiorată. Simți un val de căldură între picioare.

– Îți place asta, draga mea? Îi mângâie sfârcurile cu vârful degetelor, apoi cu toată palma. Victoria simți o plăcere dureros de delicioasă. Vrei mai mult?

Ea îi răspunse cuprinzându-i capul și sărutându-l cu disperare. Lui îi veni să râdă, însă îi făcu pe plac, sărutând-o pasional. Victoria își concentră toată pasiunea în acest sărut fierbinte.

Fusese prea mult timp o persoană reținută, încercase prea mult să-și țină emoțiile sub control. Dar acum barierele ei se prăbușiseră. Nicholas știa că avea secrete și un trecut problematic. Încrederea pe care i-o arătase era ca un vânt puternic și înviorător, ce zdruncina îndoielile prăfuite care se cuibăriseră de atât de mult timp în sufletul ei.

Timp de multe minute delicioase, o seduse cu buzele sale în timp ce îi mângâia sânii, o tachina și o făcea să tremure de plăcere. Îi promisese că nu avea să o grăbească, dar în acest moment ei îi venea greu să creadă că se mai puteau abține.

Când el îi ciupi ușor unul din sfârcuri, ea tresări și aproape rămase fără aer.

– Mă înnebunești.

– Asta e și ideea, draga mea.

Îi prinse talia cu mâinile și o aruncă în spate, pe mormanul pufos de perne de lângă tăblia patului. Acesta era probabil cel mai important moment din viața ei, dar ei îi venea să râdă cu voce tare sau să sară în picioare și să facă piruete de fericire, până când amețea de bucurie.

Dorința ei de a râde dispăru când Nicholas își desfăcu kiltul, expunându-și masculinitatea uimitoare. A spune că era impresionant ar fi fost un uriaș eufemism.

„Cu accent pe uriaș."

Încet, Victoria se rezemă pe coate ca să îl privească, și inima îi bubuia în piept. Mădularul lui era imens și erect, o priveliște intimidantă care ar fi trebuit să facă orice tânără inocentă să leșine. Ea *se simțea* un pic amețită, dar cu siguranță nu de teamă. Și, evident, nu era nici suficient de inocentă, nici suficient de cuviincioasă, căci era de părere că Nicholas, gol și excitat, era cel mai interesant lucru pe care îl văzuse vreodată în viața ei.

Când el se mișcă spre marginea patului, Victoria căzu înapoi pe perne, cu părul revărsându-i-se pe sâni și umeri. Se înălță deasupra ei cu un zâmbet arogant și seducător.

Nicholas îi depărtă picioarele și îngenunche între coapsele ei. Când își strecură mâna mai jos, trecându-și degetul peste sexul ei, Victoria aproape căzu din pat. Drept răspuns, el îi ținu mâna pe șold și continuă să o mângâie. Victoria gemu, încercând să se arcuiască spre mâna lui, cuprinsă de un val fierbinte de dorință. Mici spasme începură să erupă din zona ei cea mai intimă, și atunci închise ochii, alunecând într-o mare de plăcere catifelată și întunecată.

– Deschide ochii, Victoria, îi ordonă el cu glas răgușit și se opri.

Ea se forță să-și deschidă pleoapele.

– De ce te-ai oprit?

– Pentru că vreau să mă privești în timp ce mă joc cu tine.

Cuvintele o făcură să se înfioare. Când el îi atinse iarăși sexul, de parcă ar fi vrut să o răsplătească, ea chicoti.

– Așa, draga mea, murmură el. Acum, desfă-ți lenjeria!

Cu degetele tremurânde, Victoria se supuse cerinței lui. Era o sarcină pe care o mai îndeplinise de mii de ori, dar plăcerea pe care o simțea o făcea neîndemânatică. El îi depărtă picioarele mai mult, ba chiar o pătrunse ușor cu degetele. Dar, de fiecare dată când mâinile

ei se opreau din desfăcutul șireturilor sau când ea dădea să închidă ochii, el se oprea.

– Acum, ești de-a dreptul rău, protestă ea când o aduse aproape de climax și se opri încă o dată.

Singurul lui răspuns fu un râs pătrunzător, plin de satisfacție.

Când ea se încruntă, el termină imediat să desfacă șireturile și o descoperi complet. Stătea în fața lui înfiorată și plină de dorință. Sânii ei erau roșii cu sfârcurile excitate, atât de dureroși, că era tentată să se atingă singură. Lumina flăcărilor din cămin îi învăluia trupul gol, și triunghiul de păr dintre picioare îi sclipea de excitare. Părea o jertfă păgână, oferită lui pentru a fi devorată.

Și, în acel moment, cu trupul lui musculos și cu mădularul erect, chiar arăta mai degrabă ca un sălbatic primitiv. Ea simți că se lichefiază de dorință, că tremură după atingerea lui.

– Așa te vreau, spuse el. Să nu stea nimic între noi.

Încă existau secrete între ei, dar acum nu mai contau.

– Te rog, nu te opri, îi șopti ea.

El se înălță deasupra ei și-i captură gura într-un sărut aprig și posesiv. Ea își înfășură brațele în jurul gâtului său și îl sărută cu limba. Se răsuci și-și lipi sexul de coapsa lui tare, gemând în timp ce senzații delicioase izbucniră din locul acela până înspre pântecul ei.

Nicholas gemu.

– Doamne, fătuco, trebuie să te gust!

Apoi începu să îi sărute fiecare părticică din corp, deplasându-se în jos. Ea se răsuci sub el când Nicholas îi sărută și îi tachină sfârcurile. Apoi țipă când el coborî și mai mult și se poziționă între coapsele ei depărtate.

Când își trecu mâinile sub posteriorul ei și o ridică spre gura lui, Victoria rămase nemișcată. Înainte să poată vocifera, el începu să-i sărute cea mai intimă parte a corpului. Șocată, se sprijini pe coate ca să se holbeze la el.

Nicholas își ridică privirea. Avea o expresie fermă, și ochii îi sclipeau.

– Ce?

Victoria trebui să-și dreagă glasul ca să poată răspunde:

– Nu-mi vine să cred că îți place să faci asta.

El îi răspunse lingându-și încet buzele, iar ea rămase cu gura căscată.

– Te contrazic, iubito. Ai un gust delicios.

Expresia lui lacomă părea să arate că spunea adevărul.

– Ei bine, atunci, continuă, spuse ea , deși nu mai era nevoie.

El râse, apoi puse o mână pe pieptul ei și o împinse ușurel înapoi pe saltea. După asta, se întoarse la activitatea de dinainte, oferindu-i plăcere cu gura și cu limba. Și o ținea locului, forțând-o să nu-și apropie coapsele, de fiecare dată când era tentată să se zvârcolească sub puterea senzațiilor care i se adunau în pântec.

Când își trecu limba peste mugurele sexului ei și apoi îl supse între buze, Victoria țipă. Spatele i se arcui pe saltea, și strânse așternuturile într-un gest disperat.

După câteva clipe, își deschise ochii uimită, ca să-l găsească pe Nicholas rezemat pe glezne, privind-o. Ochii lui străluceau cu o foame mistuitoare.

– Ești gata pentru mine, fătuco? întrebă el pe un ton guturaI.

Ea nu putu decât să încuviințeze din cap. El se întinse spre ea și o apucă pe după umeri. O ridică foarte ușor și o așeză deasupra lui. Când încercă să găsească drumul spre ea, Victoria îi îndepărtă mâinile.

– Lasă-mă pe mine, șopti ea.

Privirea lui deveni și mai înfocată, și încuviință cu înfrigurare.

Victoria îi cuprinse mădularul în mână cu foarte mare grijă. Înghiți în sec, agitată și totodată emoționată de ideea că acel lucru urma să o pătrundă. Când îl mângâie cu stângăcie, Nicholas respiră sacadat.

– Da, asta este, fătuco, mârâi el și începu să-i maseze posteriorul. Acum, lipește-te de mine.

Ea se mișcă mai aproape, cu grijă. Când trupurile lor se atinseră ușor, gemu încet la senzațiile care se treziră din nou la viață în trupul ei.

– Ești minunată, Victoria, rosti el printre dinții încleștați. Da, continuă să faci asta.

Ea se aplecă spre el și închise ochii. Nicholas gemu și începu să-i frământe posteriorul cu mișcări puternice, erotice. Brusc, îi îndepărtă mâinile și se lipi complet de ea. Victoria era mai mult decât pregătită. Cu toate astea, icni când îi simți mădularul.

– Rezistă, iubito, rosti el, scrâșnind din dinți.

Când își mișcă șoldurile, ea simți un scurt disconfort și o durere ascuțită. Apoi el o pătrunse complet, atât de profund, că de abia își recăpătă suflul. Deschise ochii brusc.

– Sfinte ceruri!

Nicholas îi înălță capul și depuse un sărut moale pe buzele ei.

– Îmi pare rău, spuse el pe un ton sfios. Asta e cea mai rea parte, te asigur.

Ea încuviință din cap, agățându-se de brațele lui. El îi masă spatele cu mișcări circulare și o rezemă ușor de pieptul lui.

Curând, durerea începu să dispară, fiind înlocuită de o senzație plăcută de împlinire. Victoriei aproape că nu-i venea să creadă că erau uniți astfel. Și uniunea lor începu să-i provoace senzații de-a dreptul uimitoare.

– Ești bine? îi murmură el la ureche.

Ea îi sărută umărul.

– Mai mult decât bine.

Buzele i se despărțiră într-un zâmbet seducător.

– Excelent! Acum, ce zici de asta?

Își roti șoldurile, și ea gemu.

– Și asta e... foarte frumos.

Când repetă mișcarea, ea chicoti și se prinse de umerii lui. Unghiul în care stăteau, ritmul lent și controlat năsteau senzații uimitoare atât în interiorul, cât și în afara trupului ei. Se lipi de el, savurând felul în care se simțeau mușchii lui puternici lipiți de sfârcurile ei excitate, în timp ce coapsele lui îi desfăcură complet picioarele.

El o ghidă folosind cuvinte șoptite, erotice. Victoria închise ochii și își lăsă capul pe spate. Părul îi căzu precum o draperie pe umeri și mai jos.

Apoi ritmul se înteți, și, curând, pe măsură ce pasiunea creștea între ei, ajunseră la mișcări aproape frenetice. Nicholas îi ridică bărbia și o sărută fierbinte pe buzele întredeschise. Îi cuprinse un sân cu un gest posesiv și îi tachină sfârcul. Victoria simți că ia foc, ajungând pe culmile plăcerii.

Ca din senin, el își coborî mâna și îi mângâie sexul. Victoria își desprinse gura din sărut și țipă. Se cutremură și cedă în fața climaxului amețitor. Pântecul și tot corpul îi fură cuprinse de spasme delicioase în timp ce el o pătrunse din nou, și mai puternic. Nicholas blestemă, apoi o mai pătrunse o dată și o ținu strâns lipită de el.

Nicholas se cutremură din cauza orgasmului, și ea simți că sămânța lui aproape îi atinse inima.

Când tremurul lui încetă, o cuprinse în brațele sale protectoare. Victoria își ghemui obrazul în scobitura gâtului său și închise ochii

strâns pentru a-și reține lacrimile. Pulsul lui bătea puternic și constant sub urechea ei, în timp ce o mângâia cu mișcări liniștitoare pe spate.

Apoi o ridică cu grijă. Ea se strâmbă puțin când el se retrase, mușchii ei fiind încă dureroși în urma actului pasional. El o așeză pe pat cu șoapte liniștitoare și o strânse în brațe, adăpostind-o la pieptul lui puternic.

Victoria ațipi pentru o clipă, simțindu-se perfect relaxată și mulțumită.

– O ultimă întrebare înainte să adormi, fătuco, murmură el după câteva minute.

Cum stăteau practic nas în nas, și ea era extrem de obosită, îi fu greu să se concentreze asupra chipului său. Arăta foarte serios.

– Ce este? întrebă.

– Victoria Knight, vrei să te căsătorești cu mine?

Ea reuși să zâmbească somnoroasă.

– Da, milord. Am să mă căsătoresc cu tine.

Ghemuindu-se mai aproape, se cufundă într-o uitare sublimă.

Capitolul 22

– Ce încântător este să putem servi o cină liniștită în familie, înainte să te întorci la Kinglas, spuse Edie, oferindu-i un zâmbet cald lui Nick. Îți mulțumesc că ne-ai invitat în seara asta.

Nick ridică paharul spre ea.

– Și, din moment ce vom face parte din aceeași familie în scurt timp, te rog să îmi spui Nicholas... sau Nick.

– Familie, repetă Edie. Sună minunat, nu-i așa?

El se uită înspre Victoria, care se afla la jumătatea mesei, între Kade și Braden. Cum nu era încă soția lui, nu se așezase în fața lui la masă. Spre lauda sa, Angus, care ocupa în prezent această poziție, încercase să o convingă să stea în acel loc de onoare, dar ea refuzase categoric.

În curând totuși, avea să devină stăpâna casei Kendrick și a castelului Kinglas, iar Nick de abia aștepta. Sub acea aparență elegantă

și cuviincioasă, se afla o femeie foarte senzuală. Victoria făcea dragoste cu un entuziasm care îl surprinsese chiar și pe el.

De fapt, aproape îl năucise. Deși nu avea experiență în pat, era o femeie matură și inteligentă. Îi răspunsese cu o pasiune care îi dăduse de înțeles că avea să fie întotdeauna egala lui, atât în dormitor, cât și în afara acestuia.

De asemenea, avea și o frumusețe subtilă care îi pusese inima pe jar.

– Cuvântul potrivit este „minunat", spuse el.

Victoria își ridică privirea și îi întâlni ochii, apoi clătină scurt din cap, de parcă l-ar fi mustrat că se uita la ea. Dar, când se întoarse înapoi spre Kade, expresia i se schimbă într-un zâmbet fericit.

– Ești un bărbat norocos, spuse Edie. Victoria este o femeie cu adevărat minunată. Atât Alec, cât și eu o adorăm, după cum bine îți dai seama.

– Sunt foarte conștient de norocul care a dat peste mine. Deoarece era o cină neprotocolară, se întinse spre sticla de vin pentru a-și reumple paharul. Cu toate astea, simt o notă de avertizare în vorbele tale.

Ea râse.

– Doar puțin, dar e din prietenie. Alec e foarte protector cu ea, după cum știi. El ar proteja orice persoană care are nevoie de protecție, desigur, dar acum Victoria este una de-a noastră.

– Înțeleg. Dar Victoria este, de asemenea... sau va fi în curând... o Kendrick și una de *a noastră*. Fiecare dintre frații mei și-ar da viața pentru ea.

„Inclusiv Logan."

Se încruntă în sinea lui la acel gând care îi apăruse în minte, apoi își întoarse atenția spre Edie.

– Mă bucur să aud asta, pentru că, dacă o vei răni vreodată pe Victoria, familia noastră – inclusiv eu – te va distruge, Nicholas. La propriu, încheie ea.

El aproape râse de contrastul dintre mesajul sângeros pe care i-l transmisese și de modul jovial în care vorbise.

– Nu cred că un membru iubitor din familie ar face vreodată așa ceva.

– Nu ai petrecut prea mult timp cu familia mea extinsă... deși și a voastră este destul de însuflețită. Servitorii mei încă se luptă cu dezastrul făcut de fratele tău la petrecerea de Anul Nou.

Nick făcu o grimasă. Grant se cam îmbătase în ajunul Anului Nou, iar salonul lui Edie suportase efectele.

– Îmi pare rău pentru asta, spuse el. Și poți fi sigură că băiatul va plăti pentru daunele pricinuite.

– Deja i-a plătit cinci guinee lui Alec și a promis că va îndeplini orice sarcini sau comisioane pe care soțul meu le consideră potrivite.

Alec, care vorbea cu Royal, își îndreptă atenția spre conversația lor.

– Vă rog, nu-mi mai amintiți de petrecerea aia blestemată! Amintirile încă îmi mai provoacă vise urâte.

– Nu fi ridicol, i-o tăie Edie. Tu nu ai coșmaruri de la nimic.

– Notele de plată care au venit după petrecere mi-au cam dat.

– Înțeleg perfect, spuse Nick sec.

Alec râse.

– De fapt, bătrâne, n-a fost chiar atât de rău. Și Grant mi-a fost de mare ajutor în ultima vreme. Am rămas cu puțini oameni la conacul din Glasgow, de când vechiul meu majordom s-a pensionat, acum câteva săptămâni. Fratele tău s-a descurcat de minune la unele treburi de pe moșie.

– Ăăă, sunt bucuros să aud asta.

Nick se uită la fratele său, care era implicat într-o conversație cu Angus. Gemenii păreau să se comporte cu mai multă maturitate în ultimul timp.

– Frații tăi sunt bărbați pe cinste, comentă Edie. Aveau doar nevoie de puțină îndrumare.

– Pe lângă a mea, rosti Nick cu mâhnire.

– Trebuie să spun că Victoria v-a ajutat pe toți să evoluați într-o manieră uimitoare. Alec înțepă o bucată de carne de vită și o mestecă atent. Ai face bine să ai grijă de ea, Arnprior, adăugă el după ce înghiți.

– Nu-ți face griji, Gilbride. Soția ta a făcut deja amenințările corespunzătoare.

– Asta e fata mea, spuse Alec, ținându-și paharul pentru a-i fi reumplut.

– Te-ai întrecut pe tine însuți cu acel inel, Nicholas, continuă Edie. Sunt verde de invidie.

Alec oftă.

– Dragă, dacă vrei un inel cu perlă, nu trebuie decât să-mi ceri.

Edie ridică din sprâncene, pe deasupra ochelarilor ei de aur.

– Ideea este *să mă surprinzi* cu ceva care să arate cât de mult mă adori, prostuţule! N-ai învăţat asta încă?

– Mai bine vii cu ceva bun, bătrâne, spuse Nick. Altfel...

– Edie nu va avea mult de aşteptat până voi veni la ea cu ceva bun.

Alec rânji spre soţia sa. Ea încercă să rămână serioasă.

– Sfinte Dumnezeule! Fii cuminte, Alasdair Gilbride.

Nick se rezemă de spătarul scaunului, bucurându-se de gluma lor. Curând, avea să se bucure de aceeaşi intimitate plăcută alături de Victoria. Avea să simtă întotdeauna tristeţe pentru viaţa şi moartea nefericite ale lui Janet şi nu avea să se recupereze niciodată complet după pierderea lui Cam. Dar, pentru prima oară în ani întregi, recăpătase ceva ce crezuse pierdut pentru totdeauna.

Îşi recăpătase speranţa.

– Deci, Arnprior, începu Alec. Când va fi căsătoria voastră?

– Nu am avut ocazia să discutăm despre detalii.

Victoria fusese ca un vârtej în ultimele zile. Când nu scria un şir de scrisori, organiza familia pentru întoarcerea la Kinglas. Nick abia dacă petrecea zece minute singur cu ea, iar, când se întâmpla, nu irosea acele momente preţioase cu planuri de nuntă.

– Sunt sigur că Victoria ar dori să participe şi familia ei, adăugă el. Deci va fi nevoie de ceva planificare.

– Care familie? glumi Alec. Are mai multe.

– Acesta este un argument excelent, deşi destul de alarmant. Va trebui să... Se opri când valetul său intră în cameră. Henderson avea un adevărat talent la a se preface, dar Nick îl cunoştea de mult timp. Ceva nu era în regulă.

Henderson se aplecă peste scaunul lui.

– Domnule, aveţi un vizitator.

– La ora asta din noapte? Cine este?

– Nu a vrut să-şi dea numele, domnule, dar a spus că este o chestiune de maximă urgenţă.

Nick pufni.

– Dacă nu-şi va da numele, atunci nu am de gând să-mi abandonez oaspeţii. Spune-i să se întoarcă mâine.

Un spasm uşor trecu peste chipul majordomului.

– I-am sugerat asta, milord. A ţinut să vă transmită că, dacă nu îl veţi primi în noaptea asta, se va întoarce mâine cu un poliţist.

– Chiar aşa? murmură Nick.

– Unul din fraţii tăi? întrebă Alec.

– Probabil. Nick își aruncă șervetul. Te rog să-l aduci în studioul meu, Henderson.

Valetul se înclină și se retrase.

– Ce se întâmplă, Nick? întrebă Grant.

– Nu știu. Dar, dacă vreunul din voi a intrat în necazuri, va fi iadul pe pământ...

Victoria ridică din sprâncene.

– Vor fi consecinţe, se corectă Nick. Când gemenii și Royal făcură un schimb de priviri furioase, îi veni să blesteme. Spera doar că orice necaz îi aduseseră nu avea să-i golească de tot punga cu bani.

– Vrei să merg cu tine? întrebă Alec.

Nick se ridică.

– Nu este necesar, dar îţi mulţumesc. Stai aici și termină-ţi cina. Și încearcă să-i împiedici pe fraţii mei să dea bir cu fugiţii. Reuși să-i arunce un zâmbet scurt Victoriei, care își încreţi nasul drept răspuns.

Henderson aștepta în faţa biroului lui Nick, cu o expresie sumbră pe chip. Valetul său avea instincte excelente; prin urmare, nici comportamentul său nu prevestea nimic bun.

Un bărbat înalt, ușor adus de umeri, aștepta în birou, rezemat de cămin, căutând căldură. Părea să aibă peste șaizeci de ani, cu un ten care arăta că suferise de varicelă sau că își petrecuse viaţa într-un climat aspru. Deși nu era îmbrăcat de seară, hainele sale erau excelent croite și sugerau că era un om important. Oricum, nu era vreun fermier supărat sau vreun cârciumar venit să primească despăgubiri pentru dezastrul provocat de unul dintre fraţii lui.

– Sunteţi Lord Arnprior? întrebă bărbatul, păşind înainte. Modul în care rostea cuvintele și tonul ascuţit al vocii sale sugerau că era un bărbat realizat prin propriile puteri.

Atitudinea lui emana ostilitate.

– Eu sunt, răspunse Nick pe un ton rece. Poate că în sfârşit vă veţi dezvălui identitatea și îmi veţi spune motivul pentru care mi-aţi întrerupt cina.

– Eu sunt domnul Richard Fletcher. Fiica mea este Lady Welgate.

Când Nick se încruntă, buzele strânse ale bărbatului se despărţiră într-un zâmbet care părea mai degrabă un rânjet.

– De vreme ce recunoști numele fiicei mele, spuse el, ai putea ghici motivul pentru care mă aflu aici. Fie intenţionat, fie nu,

milord, adăposteşti o criminală în casa dumitale. Şi îţi cer să o predai imediat pe domnişoara Knight mie... şi autorităţilor.

După agitaţia din ultimele zile, Victoria ar fi trebuit să se simtă epuizată. În schimb, ea se simţea de parcă i-ar fi curs şampanie prin vene. De fiecare dată când arunca o privire spre inelul ei – aproape în fiecare minut –, abia dacă mai putea să stea liniştită. Fericirea ei era atât de efervescentă, încât părea aproape imposibil să nu îi iasă din corp.

Un corp, ar putea adăuga, care acum tânjea după atingerea iubitului ei. Nu-şi imaginase niciodată că relaţiile sexuale puteau fi atât de incitante sau de emoţionante. Deşi înainte se considerase îndrăgostită de contele de Arnprior, nu se putea compara cu ceea ce simţea pentru el acum, când în sfârşit acceptase cererea în căsătorie.

O posedase cu o senzualitate pe care nu avea să o uite niciodată şi o preţuise cu o tandreţe care îi înseninase sufletul.

– Fătuco, te-ai înroşit la faţă, comentă Angus. Ţi-e rău?

Cât de stânjenitor să fie prinsă visând la Nicholas, în timp ce stătea la masă.

– Sunt doar puţin îngrijorată de motivul pentru care a plecat contele, răspunse ea. Sper că nu s-a întâmplat nimic rău.

– Oh, nu te nelinişti! Sunt sigur că totul este în regulă.

Victoria studie expresia suspicios de angelică a bătrânului. În mod normal, acesta era semn de necaz.

– Sper că vom pleca devreme mâine, rosti Kade. Mi-e dor de Kinglas.

– Oh, sunt sigur că vom pleca foarte devreme, spuse Graeme.

Când Grant scoase un râset înfundat, Victoria miji ochii spre gemeni.

– Termină, Graeme! i-o tăie Royal pe un ton de avertizare.

Ea oftă în sinea ei. Puneau la cale o năzbâtie. Poate că acesta era motivul pentru care plecase Nicholas.

– Ţi-e dor de Kinglas, băiete? Ei bine, îmi pare tare bine să aud asta, zise Angus. Încă putem face un muntean de-al nostru din tine.

Kade îşi dădu ochii peste cap.

– Bunicule, eu sunt un muntean, născut şi crescut în Ţinuturile Înalte.

– Da, eşti, spuse Angus, dând din cap ca un cocoş.

– Ce se întâmplă aici? îl întrebă Victoria pe bătrân, în şoaptă.

Angus făcu ochii mari, încercând să pară nevinovat.

– Vai, dar nimic, fătuco. Mi se pare că ești cam agitată în noaptea asta.

– Nu sunt...

Se opri când valetul intră în cameră.

– Excelența Sa dorește să vă vadă în biroul său, domnișoară Knight. Și pe căpitanul Gilbride, de asemenea.

Asta o făcu să tresară.

– A spus de ce? întrebă Alec.

– Nu, domnule. A cerut doar să vă alăturați lui în birou, fără întârziere.

Stomacul Victoriei se crispă. Dacă ar fi fost vorba despre gemeni sau despre Royal, de ce ar fi vrut Nicholas să îi vadă pe ea și pe Alec?

Fu cuprinsă de un frison rece, pentru prima dată în ziua aceea. Simți tentaculele fricii agățându-i-se în jurul inimii, de parcă cineva i-ar fi legat un lanț în jurul gleznei.

Kade îi atinse brațul.

– Victoria, s-a întâmplat ceva?

Ea se chinui să zâmbească.

– Sunt sigură că nu este nimic.

– Nu sună a nimic, spuse Royal.

– Atunci, sugerez să aflăm despre ce este vorba. Alec se ridică și zâmbi liniștitor spre Victoria. Haide, fătuco!

Simțind că lanțul se strânge, Victoria se forță să se ridice.

– Vin și eu, spuse Edie.

– Nu, te rog să rămâi aici și să controlezi situația, zise Victoria. Ne vom întoarce curând.

Edie făcu o grimasă.

– Ești sigură?

– Da. Dacă Nicholas ar mai fi dorit pe altcineva prezent, ar fi specificat acest lucru.

– Ai vreo idee despre ce este vorba? murmură Alec în timp ce o însoțea în jos pe scări.

– Am crezut că e vorba despre unul dintre băieți, dar...

Nu mai completă propoziția.

El o opri la capătul scării și o prinse de umeri.

– Orice ar fi, nu trebuie să-ți faci griji. Te voi proteja. La fel și Nick.

– Mulţumesc.

Se rugă să aibă dreptate. Dacă era vorba despre Fletcher, nu ştia cum ar reacţiona Nicholas. Îi venea să-şi tragă palme pentru că nu-i povestise totul în urmă cu câteva zile.

Henderson deschise uşa pentru a-i anunţa.

– Domnişoara Knight şi căpitanul Gilbride, domnule.

Victoria trecu prima pragul, dar se opri imediat ce văzu cine stătea lângă cămin. Alec se izbi de ea, însă Victoria abia dacă simţi ceva.

Fletcher o privi cu atât de multă furie şi cu un dispreţ nedisimulat, încât era de mirare că nu se topise toată sub privirea lui.

– Credeai că te poţi ascunde de mine, domnişoară Knight. Şi că-ţi vei putea ascunde crimele de restul lumii.

– Te rog să te abţii de la astfel de declaraţii dramatice, domnule Fletcher, spuse Nicholas pe un ton rece. Intră, domnişoară Knight!

Încercând să scape de senzaţia că fusese paralizată de privirea unei vipere, Victoria se uită la logodnicul ei, şi inima i se prăbuşi. Nicholas semăna foarte mult cu bărbatul distant şi neprietenos pe care îl întâlnise în prima zi la Kinglas. Desigur, era supărat. Îl minţise – pe el, bărbatul pe care îl iubea, bărbatul care îi destăinuise toate secretele lui întunecate.

Ştia că, pentru el, o asemenea trădare era cel mai rău păcat.

– Haide, fătuco, murmură Alec. Nu te îngrijora. Sunt chiar aici.

Ea îi aruncă un zâmbet strâmb peste umăr, apoi se îndreptă spre scaunul din faţa biroului lui Nicholas. Luă loc şi îşi strânse mâinile tremurânde peste fuste.

– Ce se întâmplă aici, Arnprior? întrebă Alec, aşezându-se în spatele ei.

Nick se trânti pe scaunul său, de parcă ar fi fost brusc istovit.

– Bănuiesc că deja ştii o parte din motivul pentru care domnul Fletcher este aici.

– Poate, dar aş vrea mai întâi să aud de la vizitatorul tău. Alec ridică o mână în semn de avertizare, tocmai când Fletcher deschidea gura să vorbească. Dar vreau să spun clar că domnişoara Knight este sub protecţia mea. Nu i se va întâmpla nimic fără aprobarea mea.

– Este şi sub protecţia mea, Gilbride. Şi, dacă mi-ai fi spus despre asta, aş fi putut să gestionez mai bine situaţia. Nicholas îi aruncă o privire dezgustată lui Fletcher. În loc să vină omul ăsta aici şi să ne ameninţe.

– Pur și simplu, cer dreptate pentru fiul meu, care a fost ucis, spuse Fletcher. Ați făcut tot ce ați putut pentru a ascunde criminala, ca să nu o găsească nimeni.

Nicholas se aplecă înainte, cu o privire amenințătoare.

– Te-am avertizat, domnule Fletcher. Dacă continui să te adresezi astfel celor aflați în casa mea, te voi arunca în stradă.

Fletcher își strânse buzele și spumegă de furie. Evident, spusese deja foarte mult despre persoana ei. Era exact lucrul de care se temuse – că, atunci când urma să aibă, în cele din urmă, șansa de a se apăra, avea să fie prea târziu. În ochii lumii, doar o persoană vinovată pleca și refuza confruntarea. Doar o persoană vinovată fugea și se ascundea.

– Îmi pare atât de rău, îi spuse ea contelui. Îmi doresc să-ți fi spus.

– A primit ordine stricte de la Sir Dominic și de la fratele ei să păstreze tăcerea în această chestiune, până când situația avea să se rezolve, explică Alec înainte ca Nicholas să poată răspunde. De asemenea, și eu am sfătuit-o să facă același lucru.

Fletcher șuieră.

– Încercați să o ascundeți, dar am angajat un agent să o urmărească. Nu a fost deloc greu să dau de ea.

– Pentru că nu o ascundem, mârâi Alec. Am vrut să o scoatem din oraș ca să punem capăt bârfelor. Astfel de bârfe, apropo, nu ar aduce nimic bun pentru reputația fiului sau a familiei dumitale, dacă adevărul ar ieși la iveală.

Nick îi aruncă lui Alec o privire dură.

– Se pare că planul vostru a dat greș.

Alec clătină din cap, exasperat.

– Evident, dar Dominic controla perfect situația când Victoria a părăsit Londra.

– Nici măcar puternicul Sir Dominic nu poate ascunde o crimă sub covor, spuse Fletcher disprețuitor.

– Ea *nu* ți-a ucis fiul, spuse Alec. Fiul tău a atacat-o, și ea s-a apărat.

– Asta-i o minciună, strigă Fletcher. E o curvă care a încercat să-mi seducă bietul băiat. Când el nu a vrut să se căsătorească cu ea, l-a ucis cu sânge-rece. Am dovezi.

Victoria simți un gust amar în gură și își duse mâna la buze. Lady Welgate îi aruncase în față aceleași acuzații în noaptea în care

murise fratele ei, dar ea le pusese pe seama şocului şi a durerii, fără să îşi imagineze că o persoană sănătoasă la cap ar putea crede că astfel s-au petrecut lucrurile.

Se părea că se înşelase.

– Fletcher, dacă mai spui un cuvânt fără permisiunea mea, vei ajunge să-l regreţi. Nicholas îi arătă canapeaua de lângă fereastra cu arcadă. Stai acolo şi controlează-te! Dacă nu poţi, căpitanul Gilbride te va escorta afară.

– O să fac asta cu bucurie, chiar acum, interveni Alec.

Faţa lui Fletcher străluci de mânie, dar încuviinţă din cap.

– Mulţumesc. Nicholas se uită la Victoria. Nu vreau să-ţi provoc suferinţă, Victoria, dar am nevoie să explici de ce ar face domnul Fletcher o acuzaţie atât de gravă. A fost extrem de vag în privinţa circumstanţelor morţii fiului său.

Ea înghiţi în sec. Îşi simţea gâtul atât de uscat, că de abia putea vorbi.

– Foarte bine.

– Spune-mi doar în mare ce s-a întâmplat în acea noapte, îi ceru el.

– În primul rând, permite-mi să spun cât de rău îmi pare că ai fost deranjat cu această situaţie îngrozitoare, începu ea. Şi, din nou, cât de rău îmi pare că nu ţi-am povestit chiar eu prima.

– Nu a fost vina ta, Victoria, interveni Alec brusc.

Victoria îl privea direct în ochi pe Arnprior. Părea greu de crezut că acesta era acelaşi bărbat care o ţinuse în braţe cu câteva nopţi în urmă, sărutând-o nebuneşte.

– Ar fi trebuit să-i spun, i-o tăie ea. Şi regret că nu am făcut-o mai mult decât pot exprima în cuvinte.

Când Fletcher pufni, Nicholas îi aruncă o privire de avertisment, apoi se uită înapoi la ea.

– Mulţumesc. Apreciez asta.

Răspunsul lui politicos îi ucise şi ultimul strop de speranţă. Nicholas nu avea să o ierte niciodată şi nici nu putea să o protejeze cu adevărat, deoarece nu avea să fie niciodată soţia lui. Toate speranţele ei erau acum la Dominic, Alec şi la fratele ei.

– Ţi-am povestit despre unele dintre problemele pe care le-am avut la ultimul angajator. Povesti detaliile acelei nopţi îngrozitoare, încercând să se distanţeze cât mai mult posibil de amintiri. Când descrise atacul lui Thomas Fletcher, Nicholas încremeni. Apoi

În privirea lui se adună o furie fermă pe măsură ce îl fixa pe domnul Fletcher.

– Nu așa s-a întâmplat, protestă bărbatul. Minte!

– Taci, omule, mărâi Alec, altfel îți închid eu gura.

– Victoria, îmi pare foarte rău că ai fost obligată să suporți o asemenea violență, spuse Nicholas în liniște, întorcându-și atenția spre ea. Este groaznic.

Pieptul ei era atât de contractat, că abia mai putea respira.

– Mulțumesc... mulțumesc, domnule. Să continui?

– Dacă te simți în stare.

Povesti cât de repede putu ce se petrecuse după căderea lui Fletcher pe scări. Alec preluă apoi firul povestirii, descriind acțiunile lui Dominic și hotărârea magistratului de a nu deschide o anchetă sau de a depune acuzații.

– A declarat că a fost o moarte accidentală, spuse Alec. Pentru a o cruța atât pe Victoria, cât și familia bărbatului.

– Magistratul nu mai crede asta, interveni Fletcher furios. Există un martor dispus să depună mărturie că domnișoara Knight a încercat să-mi seducă fiul, cu intenția de a-l forța să se căsătorească cu ea.

Victoria știa că trebuia să fie vorba despre doică, cea care o disprețuise de la început.

– Prostii! exclamă Alec.

– Sunt de acord, spuse Nicholas. Comportamentul domnișoarei Knight a fost ireproșabil.

Fletcher șuieră.

– Iartă-mă că spun asta, dar se pare că te-a păcălit. Ești logodit cu această femeie, nu-i așa?

Ceva pâlpâi în privirea contelui, și inima Victoriei se făcu scrum.

– Situația nu este deloc asemănătoare, comentă Nicholas. În orice caz, nu cred că a ucis pe nimeni.

– Mă îndoiesc că magistratul din Londra va fi de acord cu dumneata, replică Fletcher. Voi adăuga, de asemenea, că am luat legătura cu Departamentul de Justiție din Glasgow. Ar fi mai bine ca domnișoara Knight să vină cu mine acum și să se predea autorităților.

Victoria trebui să se prindă de brațele scaunului, pentru că toată camera începu să se învârtă în jurul ei.

– Las-o baltă, interveni Alec. Asta nu se va întâmpla niciodată.

– Domnişoara Knight nu va pune piciorul în faţa casei Kendrick, te asigur, spuse Nicholas, după ce o privi îngrijorat pe Victoria.

– Doar întârziaţi inevitabilul, replică Fletcher.

– Poate, dar, atât timp cât se află sub acoperişul meu, este sub protecţia mea.

– E sub protecţia *mea*, chiar dacă se află sau nu sub acoperişul tău, spuse Alec, aproape provocându-l pe Nicholas. Apoi îl privi pe Fletcher. Ai idee ce vrei să stârneşti, omule? Ai idee cine este Victoria Knight?

Victoria icni.

– Alec, nu. Era ultimul lucru de care avea nevoie acum – să-i ofere muniţie inamicului.

– Trebuie să ştie cu cine are de-a face, spuse Alec.

– Gilbride, nu face asta, zise şi Nicholas pe un ton ameninţător.

– Nu-mi pasă cine este, izbucni Fletcher. O să atârne în ştreang când voi termina cu ea.

Alec sări vijelios în picioare şi adoptă o poziţie ameninţătoare. Se ridică şi Fletcher, fără să pară câtuşi de puţin intimidat. Victoria presupuse că furia şi nevoia de răzbunare îi furnizau acest curaj.

– Ea este fiica naturală a nimănui altuia decât a prinţului regent, prostule. Nu va atârna niciodată în ştreang, mârâi Alec.

– Hristoase! Nicholas îşi trecu o mână prin păr. Asta nu a fost o intervenţie utilă, Alasdair.

– Cineva trebuie să o apere pe biata fată, de vreme ce tu nu te descurci deloc, replică Alec.

Victoria sări de pe scaun şi se prinse de braţul vărului ei, scuturându-l.

– Alec, te rog să încetezi!

– Ascultă, Victoria...

– Nu, spuse ferm.

Când Alec îşi dădu ochii peste cap şi cedă cu reticenţă, ea se întoarse către Fletcher, a cărui privire era acum plină de stupoare. Cu toate astea, nu se gândise nici măcar o clipă că o astfel de veste i-ar deturna planurile.

– Domnule, îmi pare foarte rău pentru pierderea dumitale, începu ea. Mai mult decât crezi. Dar nu l-am ucis...

Faţa bărbatului căpătă o nuanţă periculoasă de roşu.

– Nu l-am ucis pe fiul dumitale, continuă ea. M-am apărat de atacul lui și sunt mai mult decât pregătită să mărturisesc acest fapt când va fi cazul.

Când Fletcher răspunse, vocea lui părea mai mică și mai aspră:

– Vrei să scapi doar pentru că ești odrasla ilegitimă a acelui nenorocit? Când voi termina eu, toți din Anglia și Scoția vor ști cine ești și ce ai făcut. S-ar putea să scapi de ștreang, dar îți voi distruge reputația și îți voi distruge și viața. Nu îmi voi găsi liniștea până nu voi face asta.

– E de ajuns, Fletcher, spuse Nicholas, venind de la birou. Gilbride, scoate-l pe idiotul ăsta din casa mea!

– Îl voi da pe mâna valetului, dar nu te las singur cu Victoria.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Alec, spuse Victoria. Fii rațional!

Nicholas n-ar răni-o niciodată – i-ar putea frânge inima, dar el deja făcuse asta. Alec îi aruncă o privire sceptică.

– Te rog, spuse ea. Eu și contele trebuie să vorbim.

– Foarte bine, dar voi fi chiar în fața ușii.

– Trebuie să te arunc și pe tine în stradă, Gilbride? întrebă contele.

– Bine, plec.

Alec se îndreptă cu pași mari spre Fletcher și îl prinse de umăr. Omul se scutură.

– Îmi pot găsi și singur drumul. Apoi își întoarse privirea plină de ură spre Victoria. Ne vom revedea, domnișoară Knight. Foarte curând.

– Să nu mai pui piciorul pe proprietatea mea dacă nu ai un mandat corespunzător și dacă nu ești însoțit de un inspector de poliție, spuse Nicholas pe un ton glacial. Altfel, te voi aresta chiar eu.

Fletcher râse disprețuitor.

– Cuvinte frumoase, milord, dar vom vedea.

Deschise ușa larg și ieși. Alec îl urmă, făcând o pauză pentru a-i arunca lui Nicholas o privire amenințătoare.

– Amintește-ți ce am spus la cină despre rănirea Victoriei.

Contele mijii ochii.

– Nu mă amenința, Gilbride!

– Alec, te rog, du-te, spuse Victoria.

Vărul ei o salută brusc, înclinând din cap, și apoi ieși cu pași mari, trântind ușa în spatele lui.

– Imbecilul, murmură Nicholas.

Victoria își strânse nervoasă mâinile pe rochie.

– Milord, regret profund...

– Iisuse, Victoria, o întrerupse el. De ce nu mi-ai spus? Nu ți-am câștigat încrederea de o sută de ori?

Merse înapoi la biroul său.

– Bineînțeles că da, spuse ea, simțindu-se mizerabil. Am greșit că nu ți-am spus. Dar îmi era...

Cuvintele îi rămaseră în gât.

– Ce?

– Îmi era teamă că mă vei forța să plec.

El se holbă la ea câteva momente.

– Deci ai venit la Kinglas doar ca să te ascunzi. Tot ce a spus Fletcher este adevărat? Că doar te folosești de mine?

Ea rămase cu gura căscată.

– Nu! Cum poți să crezi asta?

– Pentru că ai omorât un om și nu ai găsit de cuviință să-mi spui?

Frustrarea începu să depășească în ea sentimentul de vinovăție.

– Am vrut să-ți spun, Nicholas. Dar Dominic a insistat să nu o fac.

El își încrucișă brațele peste piept.

– Ah, da. Sir Dominic. Poți fi sigură că voi discuta și cu el. Nu trebuia să păstreze față de mine secrete de o asemenea importanță și nu ar fi trebuit să-ți ceară să faci același lucru. Aveți idee cum îi va afecta asta pe Kade și pe restul familiei mele?

Victoria își închise strâns ochii. Șocul vederii lui Fletcher o făcuse să uite de toate acestea, dar acum se simțea copleșită de vinovăție. Adusese scandal și probleme în familia pe care ajunsese să o iubească, o familie care deja suferise prea mult.

– Da, și îmi pare mai rău decât vei putea ști vreodată, spuse ea, deschizând ochii doar pentru a clipi, înlăcrimată.

– Nu ți-a părut suficient de rău cât să fii sinceră. Se cufundă în scaunul lui, cu o expresie mohorâtă. Victoria, eu ți-am spus fiecare detaliu blestemat și rușinos despre mine. Mi-am deschis sufletul blestemat în fața ta. Te-am rugat să te căsătorești cu mine, pentru numele lui Dumnezeu.

– Nu a fost ideea mea să mă căsătoresc, bolborosi ea, rănită de cuvintele lui chinuitoare. Practic, m-ai forțat.

El tresări. Victoria își ridică mâinile.

– Îmi pare rău. Nu am vrut să spun asta. Doar... doar că am încercat să-ți spun că nu ar funcționa, dar nu m-ai ascultat.

– Pentru că nu mi-ai spus *motivul.* Își sprijini fruntea în palmă. Victoria, am avut deja o soție care m-a mințit în toate aspectele importante. Nu cred că pot trăi din nou asta.

Ea simțea de parcă îi înfipsese o sabie ruginită în piept și i răsucise tăișul în inimă. Victoria nu semăna deloc cu prima lui soție, dar dacă el nu putea să vadă asta...

„Dar tu chiar l-ai mințit."

Știuse ce aveau să însemne minciunile ei pentru el și, cu toate astea, tot îi fusese teamă să-i spună adevărul. Să aibă încredere în el. Din acest motiv, acum el nu putea să mai aibă niciodată încredere în ea.

– Nu, bineînțeles că nu poți. În timp ce se îndrepta spre birou, se străduia să-și scoată inelul de pe deget. Îți mulțumesc pentru incredibila ta bunătate, milord. Nu voi uita niciodată.

Când ea puse inelul pe birou, Nicholas înălță capul. Ochii îi erau plini de atâtea fantome, că Victoria nu suportă să îl privească.

Întorcându-se repede, fugi spre ușă. Când îi aruncă o privire peste umăr, văzu că el deja luase inelul și îl privea încruntat, de parcă nu îl mai văzuse niciodată până atunci.

– Adio, milord.

– Victoria, așteaptă...

Închise ușa și se rezemă de ea, încercând să-și oprească suspinele. Și așteptă, dar nu se auziră sunete de pași venind din bibliotecă.

„Ăsta e răspunsul pentru tine."

Terminase cu ea. Trecutul lui, pierderile pe care le suferise și genul de om care era – toate acestea făceau imposibil să o ierte.

Dar Victoria trebui să recunoască, dincolo de suferința, de frica și de vinovăția ei, că și ea era supărată pe el. De ce nu putea să înțeleagă?

Auzi pași rapizi pe scări și se îndepărtă de ușă, încercând să-și revină.

– Dragă, am auzit ce s-a întâmplat, spuse Edie și se repezi spre ea. Ce groaznic!

Victoria căzu în îmbrățișarea prietenei sale și suspină cu tristețe. Edie o bătea ușor pe spate, încercând să o liniștească. După

aproximativ un minut, se retrase și își șterse ochii umezi cu dosul palmelor.

– Aș vrea să-l ucid pe acel bărbat, spuse Edie, arătând suficient de înverșunată cât să facă asta.

– Pe care dintre ei? întrebă Victoria drept răspuns.

Era o glumă proastă. Edie aruncă o privire spre ușă.

– Ce ți-a spus Arnprior? Nu contează. Alec a zis că a fost dificil. O să intru și o să-i explic eu cum stau lucrurile.

Victoria întinse brațul ca să o oprească.

– Te rog, nu face asta. E foarte supărat, și pe bună dreptate. Eu... n-ar fi trebuit să-l mint.

Edie aruncă o privire către degetul gol al Victoriei.

– Te rog, nu-mi spune că a cerut înapoi inelul acela superb. Altfel, va trebui să-l arunc pe fereastră.

– Nu, a fost decizia mea. El nu și-ar retrage niciodată promisiunea, dar căsătoria noastră nu ar putea funcționa niciodată.

Sentimentele lui de durere și de trădare aveau să se transforme curând în amărăciune, poate chiar în ură.

Edie făcu o grimasă.

– Nimeni nu trebuie să ia vreo decizie în noaptea asta. De ce nu încerci să dormi? O să vorbim dimineață.

– Mâine-dimineață îmi voi împacheta lucrurile și mă voi întoarce la Londra. Cu cât se îndepărta mai repede de Fletcher și se întorcea la Dominic și la Chloe, cu atât mai bine.

– Probabil nu este o idee bună, draga mea. Din punct de vedere legal, Alec crede că este mai sigur să rămâi în Scoția.

– Nu pot să rămân aici.

– Atunci, vei sta cu noi până rezolvăm totul. Edie zâmbi. După cum știi, avem și noi un castel, și este foarte spațios.

Auzind de castel, Victoria își simți din nou ochii umezindu-se. Dar clipi ca să își alunge lacrimile și se forță să zâmbească.

– Mulțumesc. Ar fi minunat.

– Sunt sigură că va fi doar temporar. Într-o zi sau două, contele se va răzgândi, și Alec va rezolva totul cu acest îngrozitor domn Fletcher. Îi va trimite o scrisoare urgentă lui Dominic în noaptea asta, cerându-i sfatul. Vom pune și avocații noștri să lucreze la ea.

– Mulțumesc. Nu știu ce m-aș face fără voi.

Edie o îmbrățișă încă o dată.

– Faci parte din familie, prostuțo, și noi avem grijă unul de celălalt.

Victoria încercă să nu se gândească la familia pe care tocmai o pierduse. Dar avea o altă familie – una legată atât prin sânge, cât și de trecutul ei ciudat –, gata să stea alături de ea în cele mai rele situații. Și se simțea profund recunoscătoare.

– Alec mă așteaptă, zise Edie. Încearcă să dormi, și o să vorbim de dimineață.

Se grăbi să plece spre holul din față.

Victoria se duse în direcția opusă, spre scara servitorilor. Nu putea suporta ideea de a-l întâlni pe oricare dintre membrii familiei Kendrick, nu în noaptea asta. A doua zi avea să-l vadă pe Kade, cel puțin, și să își ia rămas-bun.

Acest gând era de-ajuns pentru a-i mistui și fărâma de inimă care îi mai rămăsese.

Urcă cu pași grei pe scară. După ce închise ușa dormitorului, se trânti pe pat și, în cele din urmă, își permise să izbucnească în plâns. Dar lacrimile nu reușiră să-i domolească emoțiile, ci îi dădură o durere cruntă de cap.

După ce își suflă puternic nasul, se lăsă în mâini și genunchi și-și scoase valiza de sub pat. Apoi începu să-și adune hainele pe care le adusese din Anglia și pe cele pe care i le dăduse Edie. Deși era epuizată, somnul o ocolea, așa că putea la fel de bine să își împacheteze hainele și să fie gata de plecare la prima geană de lumină.

După ce își aranjă hainele, se așeză la masa de scris și începu să compună o scrisoare pentru Dominic. Din păcate, lacrimile care nu mai conteneau îi încețoșau privirea. Când auzi o bătaie ușoară în ușă, respiră ușurată și puse jos penița.

– Imediat.

Deși spera să fie Nicholas, știa că el avea mândria prea rănită ca să o caute. Când deschise ușa, fu surprinsă să îl vadă pe Angus. El făcu o grimasă.

– Da, arăți de parcă l-ai fi văzut pe diavol, și nu ești departe de adevăr. Tu și Nick ați avut o ceartă, din câte am auzit...

Ea oftă.

– Din cauza unui englezoi pe care l-ai omorât, din câte am înțeles.

Ea mijii ochii.

– Ai tras cu urechea?

El ridică din umeri.

– N-am putut auzi totul, dar am auzit suficient.

– Atunci, înţelegi de ce Excelenţa Sa este atât de supărat.

– Oh, o fi el conte şi nepotul meu, dar e un prost.

Ea se holbă la bătrân.

– Domnule MacDonald, am omorât pe cineva.

– Da, dar era doar un englezoi.

– Iar acesta nu este un motiv suficient de bun pentru a ucide pe cineva, spuse ea exasperată.

Când el rânji spre ea, Victoria râse uimită. Zâmbetul lui dispăru.

– Fătuco, omul acela o merita?

– Ei bine, eu cu siguranţă meritam să mă apăr.

– Şi bruta te-ar fi rănit dacă nu ai fi acţionat în felul acela?

– Da, m-ar fi rănit.

– Atunci, ai procedat corect, decretă Angus. Şi îi voi explica lui Nicholas la prima oră a dimineţii.

Victoria era impresionată şi mai degrabă uimită de sprijinul bătrânului. Pe de altă parte, faptul că omorâse un englez o ridicase în ochii lui Angus.

– Îţi mulţumesc, dar nu va fi nevoie, spuse ea, zâmbind forţat.

– Să nu pleci de la noi. Contele are nevoie de tine. Noi, toţi, avem nevoie de tine.

Ea clipi uimită, încercând să nu plângă din nou.

– Nu, destul cu plânsul, rosti bătrânul. Acum, trage un pui de somn, şi vom rezolva situaţia mai târziu. Aş vorbi cu Nick în noaptea asta, dar nu am timp în clipa asta.

Ea se încruntă.

– De ce nu?

El rânji şi îi atinse vârful nasului.

– Am lucruri de făcut, fătuco. Acum, du-te să te odihneşti!

Bănuielile din timpul cinei îi reveniră în minte.

– Ce pui la cale, domnule MacDonald?

– Pa, o salută el cu o fluturare a mâinii şi un zâmbet.

Se îndepărtă pe holul întunecat. Kiltul i se rotea în jurul picioarelor sale slăbănoage. Câteva secunde mai târziu, îi auzi paşii grăbiţi la parter.

Pentru o clipă, rămase în ușă, nehotărâtă, gândindu-se că ar fi trebuit să îl urmărească sau să-i spună lui Nicholas despre comportamentul suspect al bătrânului. Dar gândul de a-l revedea sau de a încerca să rezolve încă o problemă pur și simplu o copleșea.

În plus, membrii familiei Kendrick nu mai erau treaba ei. Avea destule lucruri pentru care să-și facă griji - unele din cauza cărora putea sfârși atârnând în ștreang.

Capitolul 23

Victoria deschise ochii și se holbă în întuneric. De ce bătea cineva la ușa ei, în toiul nopții?

Se chinui să se ridice în șezut. Era mai degrabă dimineața devreme, deoarece lumina zorilor tocmai începuse să pătrundă prin obloane.

Se auzi altă bătaie la ușă.

– Victoria, te rog, trezește-te!

Era vocea lui Braden.

Își luă capotul și își căută papucii. Când deschise ușa, Braden stătea acolo, îmbrăcat într-o cămașă de noapte și pantaloni.

– Nick trebuie să te vadă imediat în birou, îi zise el.

Ea simți că i se contractă stomacul. Oare Fletcher făcuse deja rost de un mandat pentru arestarea ei?

– Știi pentru ce?

El ridică mâna repede, ca să o liniștească.

– Nu are nimic de-a face cu ce s-a întâmplat între tine și Nick noaptea trecută.

– Ți-a spus Angus? întrebă ea, făcând o grimasă.

– Nu cunosc toate detaliile și nici nu am nevoie. Te cunosc foarte bine. Zâmbi. Toți avem încredere în tine și te respectăm, Victoria. Te rog să nu te îndoiești niciodată de asta.

– Mulțumesc, Braden. Asta înseamnă foarte mult pentru mine.

– Și Nick o să treacă peste asta. Acum, e doar supărat.

Ea oftă.

– Are tot dreptul să fie.

– Poate, dar acum are alte probleme. Pufni dezgustat. Fraţii mei proşti...

Victoria îşi aminti de conversaţia cu Angus.

– Şi bunicul lor?

– Nick îţi va explica.

Îi întinse lumânarea, apoi se întoarse şi aproape fugi în jos pe scări.

– Să nu te împiedici! strigă ea după el.

– Grăbeşte-te, spuse el.

Ea se întoarse în camera ei şi se uită lung la valizele pregătite. În mod clar apăruse încă o criză în familia Kendrick care trebuia rezolvată şi, pentru un moment, fu tentată să se târască înapoi sub aşternuturile patului şi să-şi închipuie că lumea nu exista.

Sincer acum, ce le datora lui Lord Arnprior şi familiei sale în acest moment?

„Eşti datoare să îi ajuţi."

Toţi îi oferiseră dragostea şi respectul lor, aşa că nu le putea întoarce spatele acum. În ciuda tuturor lucrurilor, era clar că Nicholas avea nevoie de ea.

Stinse flacăra lumânării şi se duse la masa de toaletă ca să-şi găsească boneta de noapte, deoarece nu avea de gând să coboare cu părul vâlvoi, neîmpletit. După ce îşi îndesă părul sub bonetă, înşfăcă un şal pe drumul spre uşă. În timp ce se grăbea jos, încearcă să-şi calmeze bătăile inimii. Perspectiva de a-l vedea din nou pe Nicholas era categoric neplăcută.

Se opri ca să ia o gură de aer, îşi aşeză palma pe uşa biroului şi numără până la zece înainte să bată.

– Intră, se auzi glasul pătrunzător al contelui.

Stătea în spatele biroului, privind încruntat o hârtie pe care o ţinea în mână, în timp ce Braden stătea în apropiere, rozându-şi nervos o unghie.

Nicholas îi aruncă o privire scurtă, studiind-o din cap până în picioare.

– Îţi mulţumesc că ni te-ai alăturat, Victoria. Un zâmbet firav îi curbă colţurile gurii. Aşa repede.

Probabil arăta ridicol în ţinuta ei şifonată.

Nicholas era îmbrăcat – nu avea jacheta – cu hainele pe care le purtase noaptea trecută. Din câte se părea, nu se dusese la culcare.

Victoria trase cu ochiul la carafa cu whisky de pe marginea biroului său și respiră ușurată când văzu că era, în mare parte, neatinsă.

– Nu-ți face griji, nu sunt beat, rosti el sec. Și ai fi putut să te îmbraci. N-a luat foc casa.

– Braden mi-a dat de înțeles că era o urgență.

Tânărul făcu o grimasă și se scuză, apoi continuă să-și roadă unghia. Victoria se întinse și îi trase încet mâna. Era uimitor să-l vadă pe Braden, care de obicei era atât de calm și de matur, devenind dintr-odată agitat.

– Este o urgență, spuse Nicholas.

– Cum vă pot ajuta?

– Te rog să iei loc și să citești asta, îi zise el și îi întinse scrisoarea.

Ea o luă și se cufundă în fotoliu. Până când ajunse la al doilea paragraf, își simți mintea în ceață.

– Gemenii și Royal au fugit, rosti Braden. Cu niște fete.

– Da, cu niște fete, slavă Domnului pentru micile minuni, grăi Nicholas. Având în vedere toate glumele despre scoțieni și oi...

Victoria ar fi trebuit să-l certe pentru această glumă nepotrivită, dar era prea uluită de ceea ce citea. În bilet, Angus își povestea planul de a-i ajuta pe frați să fugă cu viitoarele lor mirese. Gemenii fugiseră cu domnișoara MacBride și cu domnișoara Peyton. Victoria fu uimită să descopere că relațiile lor deveniseră atât de serioase.

Creierul ei încerca să înțeleagă următorul paragraf.

– Royal a fugit cu Lady Ainsley? întrebă ea. Cum este posibil așa ceva? Nici măcar nu o plăcea.

– Să fii sigură că o să-l întreb când o să dau cu el de pământ, rosti Nicholas pe un ton înfricoșător.

Ea mijii ochii la scrisoare.

– Nu înțeleg. De ce a fost necesar să fugă? Suntem în Scoția. Nu trebuiau decât să meargă la un vicar.

– Continuă să citești, o îndemnă Braden.

După un minut, ea renunță să mai încerce a descifra scrisul pătat de cerneală.

– Scrie ceva aici despre un post și apoi ceva despre postire, și apoi de o biserică din Kinglas, dar nu pot să înțeleg restul.

– Angus i-a convins să facă lucrurile după vechea tradiție, îi explică Nicholas. În stilul scoțienilor.

– Cum adică?

– Le fură pe fetele cu care vor să se căsătorească și le duc departe, de preferință spre cea mai apropiată biserică, îi explică Braden pe un ton amărât.

Victoria aproape căzu din fotoliu.

– Vrei să spui că fetele au fost luate împotriva voinței lor?

– Asta trebuie să aflăm noi. Nicholas aruncă o privire spre ceas. Și trebuie să pornesc după ei cât mai curând posibil. Dacă îmi iau șareta, ar trebui să-i prind din urmă. Cum sunt cel puțin șase persoane care călătoresc...

– Șapte, cu Angus, îl corectă Braden.

– Da, șapte oameni, și probabil niște bagaje. Ar trebui să pot să-i prind din urmă în scurt timp.

– Știți când au plecat? întrebă Victoria.

– Cam între ora unu și ora patru, din câte bănuiesc, răspunse el. Dacă putem aduce fetele înapoi în Glasgow înainte de căderea serii, am putea evita la timp un adevărat dezastru.

Când își luă haina de pe spătarul scaunului și începu să se îmbrace, Victoria ridică mâna ca să-l oprească.

– Așteaptă! Trebuie să ne gândim. Ce se va întâmpla dacă nu-i prinzi din urmă?

– Atunci, ne vom confrunta cu niște părinți foarte furioși... ca să nu mai vorbim despre Alec... care probabil vor dori să ne împuște pe mine și pe frații mei.

Ea clătină din cap.

– Poate că nu. Cele două fete sunt îndrăgostite de gemeni. De fapt, n-aș fi surprinsă să aflu că au plecat de bunăvoie.

– Dar nu ești sigură.

Ea flutură din mână.

– Nu sunt, mai ales în cazul domnișoarei Peyton.

Era clar că fata îl plăcea pe Grant, dar era timidă și nu părea să fie genul care să fugă de acasă.

– De asemenea, putem fi destul de siguri că Lady Ainsley nu a mers de bunăvoie, continuă Nicholas. Nu pot să cred că Royal a făcut ceva atât de nebunesc.

– De ce să fi făcut asta, oricare dintre ei? întrebă Victoria.

– Pentru că Nick vrea să-i însoare, răspunse Kade din ușă.

Nicholas gemu.

– Iisuse atotputernic, te rog să nu-mi spui că ai fost și tu implicat în treaba asta.

– Nu urla la el. Victoria se ridică și zâmbi. Dragule, te rog să intri!

Băiatul intră cu un mers târșâit, aruncându-i fratelui său mai mare o privire plină de vinovăție.

– Nimeni nu este supărat pe tine, îi zise ea, îmbrățișându-l pe Kade. Spune ce știi.

– Ei bine, nu știam că vor face acest lucru, începu el. Am crezut că era mai mult o glumă.

– Băiete, ar fi foarte util dacă ne-ai spune tot ce știi, îl sfătui Nicholas.

– Desigur. Acum câteva zile, am auzit că bunicul vorbea cu gemenii despre faptul că tu ai dreptate. Le-a spus că provocau necazuri de prea mult timp și că a venit timpul să se liniștească și să-și întemeieze o familie, ca niște adevărați scoțieni.

– Vrei să spui că ai tras cu urechea, zise Braden pe un ton dezaprobator.

Kade ridică din umeri.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că ai făcut-o, spuse Nicholas. Ce altceva mai știi?

– Gemenii au fost de acord și au spus că nu sunt siguri dacă Lainie și Anna s-ar căsători cu ei, pentru că era posibil să nu-și dorească soți săraci. Atunci, bunicul le-a spus că ar trebui să le fure și să fugă.

– Nu sunt săraci, rosti Nicholas cu un oftat supărat. Doar că nu sunt foarte bogați. Și domnișoara MacBride este fiică de vicar. Nu-mi închipui că tatăl ei are deschise băierile pungii.

– Nu, dar familia mamei ei este bogată, zise Victoria. Ea este fiica unui baron. El are o moșie mare în afara orașului Edinburgh.

– Nu știam asta, spuse Nicholas.

– M-ai angajat pentru a-i face să curteze niște fete respectabile, domnule. În parte, asta înseamnă să aflu tot ce pot despre tinerele potrivite, mai ales dacă gemenii le plac deja.

– Graeme și Grant sunt îngrijorați că părinții lor s-ar putea să nu accepte, continuă Kade. Dar bunicul le-a spus că, odată ce se vor căsători, toată lumea ar trebui să fie fericită să se înrudească cu contele de Arnprior.

– Probabil, spuse Victoria. Dar noi nu știm dacă fetele ar vrea cu adevărat să se căsătorească cu frații tăi.

Kade se strâmbă.

– Îmi pare rău, Nick. Am crezut cu adevărat că totul este, mai mult sau mai puțin, o glumă. Și bunicul m-a făcut să jur că o să păstrez secretul. A spus că nu vrea să-ți faci griji inutil.

– A vorbit cu tine? întrebă Nicholas surprins.

– Păi... m-a prins că trăgeam cu urechea.

– Kade, asta e foarte rău, spuse Braden. Ar fi trebuit să ne spui.

Băiatul păru abătut.

– Nu contează, băiete, îl liniști Nick. Înțeleg că voiai să ajuți. Bunicul a spus ceva despre Royal și Lady Ainsley?

– Nu. Îmi pare rău că nu ți-am spus, Nick, dar deja ai atât de multe pentru care să te îngrijorezi, cu boala mea și piciorul rănit al lui Royal. Și restul.

Contele se cufundă în scaun, sprijinindu-și capul în palme.

– Sunt un idiot! Am distrus totul!

– Nu e vina ta, spuse Braden. Încerci doar să ai grijă de noi.

Kade încuviință din cap.

– E vina bunicului.

– Și a fraților noștri, adăugă Braden. Sunt niște idioți.

– De fapt, sunt de acord cu Lord Arnprior, spuse Victoria. Aceasta este parțial vina lui, pentru că a pus atâta presiune pe el însuși și pentru că își asumă responsabilitatea pentru acțiunile altor persoane. Și, de asemenea, pentru că se comportă ca un imbecil.

El își înălță capul, mijind ochii la ea.

– Ai terminat cu insultele la adresa mea?

– Tu ai terminat să-ți plângi de milă?

Braden și Kade făcură ochii mari și schimbară priviri speriate. Nicholas râse reticent.

– Presupun că am meritat asta.

Ea ridică din umeri. El o privi câteva secunde, apoi se ridică.

– Iată ce se va întâmpla mai departe. Victoria, tu o să rămâi aici, să te descurci cu părinții furioși. Trebuie să încerci să-i liniștești, să-i asiguri că fiicele lor se vor întoarce înainte de căderea nopții. Trimite-i lui Alec un bilet și cere-i să vină aici, să te ajute. Cu puțin noroc, îmi voi aduce familia nebună înapoi în Glasgow, fără să fie distrusă reputația nimănui.

– Este un plan ridicol, i-o tăie ea. Merg cu tine.

El se înfurie.

– Nu vei face asta.

– Ba da. Pentru că, dacă lucrurile nu se întâmplă cum ai plănuit, domnule, vei avea nevoie de o însoțitoare pentru acele fete, spuse ea cu fermitate. Iar eu sunt singura pe care o ai.

– Asta este o idee foarte proastă, bombăni contele în timp ce călătoreau spre nord, pe drumul spre Arrochar. Habar nu am cum de te-am lăsat să mă convingi.

– Îmi imaginez că a fost din cauză că te-am amenințat că voi face rost de altă trăsură și că te voi urmări, îi răspunse acid Victoria.

Acesta era primul schimb de cuvinte pe care îl aveau de când părăsiseră reședința Kendrick cu o șaretă rapidă și însoțiți de un lacheu – după o scurtă, dar asurzitoare ceartă care trezise toată casa.

– Deși ești foarte încăpățânat, ai și o latură sensibilă, adăugă ea. Dacă nu îi prindem înainte de căderea nopții, vei avea nevoie de o femeie mai în vârstă, respectabilă.

– Tu nu ești o femeie mai în vârstă.

– Sunt mai mare și sper că sunt și respectabilă. Bineînțeles, dacă Fletcher își ducea la capăt amenințările, atunci reputația ei avea să fie în curând distrusă. La urma urmei, sunt guvernantă.

În general, treaba ei era să le țină departe de necazuri pe tinerele domnișoare. El îi aruncă o privire iritată.

– Nu mai ești guvernantă. Ești logodită cu mine.

Inima ei se poticni, dar reuși să rămână calmă.

– Aseară nu am mai avut impresia asta.

– Tu ești cea care mi-a aruncat inelul ăla blestemat în față, îți amintești?

– N-am făcut așa ceva. După ce mi-ai spus clar că nu te poți căsători cu altă femeie în care nu poți avea încredere, ce altceva mai puteam face în afară de a renunța?

– Am fost pur și simplu surprins, și pe bună dreptate! Deci va trebui să mă ierți dacă nu am fost în apele mele, spuse el sarcastic.

– Dacă asta a fost o scuză, atunci a fost una extrem de proastă.

Nu era gata să îl ierte. Poate că nu avea să-l ierte niciodată. Pe de altă parte, poate că el nici măcar nu-și ceruse scuze. Nick scoase un oftat exasperat.

– Victoria...

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

Și așa rezista cu greu.

– Dar noi *trebuie* să vorbim despre asta, ripostă el.

– Nu astăzi. Astăzi trebuie să-i găsim pe fraţii tăi iresponsabili şi să-i aducem înapoi în Glasgow. Aruncă o privire peste umăr. Şi nu doresc să discut acest subiect în faţa lacheului tău.

– Heckie nu poate să audă nimic. Şi, chiar dacă ar putea, ştie că nu e înţelept să răspândească bârfe despre familie.

– În primul rând, *toată lumea* din gospodăria ta bârfeşte, pentru că aşa am ajuns să ne logodim noi doi.

El murmură ceva obscen în barbă. În următoarele câteva minute, îşi păstră atenţia concentrată asupra cailor, apoi se uită, în cele din urmă, la ea.

– Ţi-e suficient de cald?

– Sunt bine.

– Vrei încă o pătură de pus pe picioare? Putem să ne oprim, iar Heckie îţi poate aduce una din cutie.

– Nu este nevoie, domnule.

Victoria se îmbrăcase cu haine cât mai călduroase posibil, adică două perechi de ciorapi de lână, o pereche de ghete, cea mai groasă bonetă şi un şal lung de lână, pe care Kade insistase să i-l înfăşoare în jurul umerilor şi gâtului. Nicholas o înveli apoi cu o pătură uriaşă, dar de abia după ce făcu rost de o cărămidă fierbinte care să-i ţină de cald la picioare.

– De fapt, mă prăjesc, adăugă ea. Astăzi este mult mai cald, nu crezi?

Ultima zi fusese atât de plăcută, că părea a fi o zi primăvăratică, cu dezgheţ.

– Prea cald. Va fi dezastru pe drumuri. Sper că nu începe să plouă, că ne vom trezi afundaţi în noroi.

– Cel puţin asta i-ar încetini şi pe ceilalţi. Dacă noi va trebui să ne luptăm cu noroiul, atunci şi ei ar trece prin acelaşi chin.

Singurul lui răspuns fu un mormăit, şi mână şareta mai departe, ocolind o căruţă blocată pe marginea drumului. Când sărmanul fermier le aruncă o privire disperată, Victoria îl lovi cu cotul pe conte. El se încruntă, dar trase pe margine şi îi înmână ei hăţurile.

– Se pare că te aştepţi să salvez pe toată lumea astăzi.

– Eşti conte, asta e treaba ta, nu-i aşa? întrebă ea în şoaptă.

El pufni şi coborî în urma lui Heckie. Deşi durase numai câteva minute pentru a pune carul înapoi pe drum, amândoi bărbaţii sfârşiră stropiţi cu noroi până la genunchi.

Fermierul le mulţumi cu exuberanţă, şi ei plecară mai departe.

– Ești fericită acum? întrebă Nicholas.

– Delirez de fericire.

– Sper să nu mai întâlnim alte suflete suferinde, altfel nu-i vom ajunge niciodată din urmă pe frații mei.

Victoria se prefăcu a nu auzi.

După asta, pe măsură ce se îndreptau spre nord, câștigară mai mult timp. Din nefericire, la fel și Royal și gemenii, potrivit informațiilor furnizate de un hangiu, la prima lor oprire. Băieții erau cu cel puțin o oră înaintea lor și călătoreau în două diligențe. În ciuda faptului că erau mulți, nu se opriseră decât ca să își schimbe caii.

– Sunt mai bine organizați decât îmi închipuisem, spuse Nicholas.

– Tinerele domnișoare care îi însoțeau păreau că se simt bine? îl întrebă Victoria pe hangiu.

Distras de agitația din cârciumă, hangiul de abia dacă se uită la ea în timp ce adună paharele murdare de pe tejghea.

– La ce te referi, domnișoară?

– Păi, vreuna din tinerele domnișoare părea supărată sau nervoasă?

Omul se opri și își scărpină nasul.

– Una din tinerele domnișoare părea destul de țâfnoasă. S-a cam stropșit la tânărul care șchiopăta.

Victoria și contele făcură un schimb de priviri îngrijorate.

– S-au certat? întrebă ea.

– Nu. Domnișoara le dădea ordine tuturor. I-a făcut pe toți să cânte după cum le dicta ea.

Apoi, bărbatul se grăbi să se ocupe de câțiva mușterii noi.

– Cel puțin, se pare că nimeni nu a fost forțat să plece, comentă Victoria.

– Lady Ainsley nu ar suferi în tăcere dacă așa ar fi stat lucrurile, spuse Nicholas, în timp ce o conduse înapoi la șaretă.

– Pur și simplu nu pot să înțeleg. De ce ar face Ainsley așa ceva?

El se urcă lângă ea.

– Ea și Royal par să fi ajuns la un fel de apropiere, după cum ai observat și tu acum câteva zile.

– Da, dar să se căsătorească?

– Nu are rost să facem speculații, Victoria.

– Nu trebuie să te stropșești la mine, milord, spuse ea. Nimic din toate astea nu s-a întâmplat din cauza mea.

El miji ochii, dar avu suficientă înţelepciune cât să nu răspundă.

Se cufundară într-o tăcere sumbră şi se opriră doar ca să schimbe caii şi ca Victoria să meargă la toaletă. Contele practic tremura de nerăbdare. Mai mult decât o dată, Victoria avu impresia că voia să o lase în urmă. Totuşi, ori de câte ori se urca înapoi în şaretă, găsea o altă cărămidă încălzită pentru picioarele ei, iar Nicholas aranja cu grijă pătura în jurul ei înainte de a porni.

Din fericire, în cele din urmă, câştigară teren. Când plecară din Arrochar şi se apropiară de proprietatea Kendrick, se aflau la mai puţin de o oră în urma băieţilor.

Victoria se cutremură când intrară în umbra marilor brazi care mărgineau drumul. Valea dens împădurită se afla la intrarea dinspre vest a domeniului Arnprior. Odată ce ieşiră din pădure, văzură valea cum se deschidea către câmpurile şi fermele arendaşilor care înconjurau castelul.

Arnprior se uită în jos la ea.

– De acum nu mai avem mult. Odată ce ajungem dincolo de trecătoarea din faţa noastră, mai avem doar o jumătate de oră până la Kinglas.

– Crezi că îi vom prinde înainte să ajungă la castel?

– Da, dar e clar că nu avem nici o şansă să îi ducem înapoi la Glasgow tot astăzi. Sper doar că Braden şi Alec vor fi capabili să liniştească lucrurile şi să-i împiedice pe MacBride şi pe Peyton să vină după noi.

– Sunt destul de sigură că Alec va veni după noi, spuse Victoria.

Şi avea să scoată flăcări pe nas, deoarece intuiţia îi dicta că vărul ei ajunsese la capătul răbdării cu bărbaţii din familia Kendrick.

– Ar face bine să nu vină. I-am spus foarte clar în biletul pe care i l-am trimis că trebuie să rămână în Glasgow, să-l ajute pe Braden.

– Sunt sigură că Edie îl va ajuta pe Braden, spuse Victoria. Dar ea şi Alec sunt deja îngrijoraţi pentru Ainsley şi vor dori să ştie că totul este în regulă.

El cugetă la vorbele ei pentru câteva momente.

– Ceva este în neregulă cu Lady Ainsley. Dar habar nu am despre ce ar putea fi vorba.

– Sunt sigură că Royal ştie. Poate că toată escapada asta are ceva de-a face cu asta.

Caii măriră viteza când ajunseră pe o porţiune ceva mai bună de drum. În pădure era mai rece, iar drumul nu era noroios.

– Ceea ce nu am reușit să-mi explic, continuă ea, este ce au crezut că vor avea de câștigat făcând asta. Angus ne-a lăsat un bilet detaliat, pentru numele lui Dumnezeu. Nu știa că aveam să-i urmărim?

Nicholas zâmbi.

– În sfârșit, te-ai gândit la asta, nu-i așa?

Ea îi aruncă o privire furioasă.

– Am avut câteva probleme pe cap; de exemplu, o posibilă acuzare de crimă. Poate că asta mi-a distras atenția.

– Victoria, nu vreau să-ți faci griji în privința lui Fletcher. Nu-l voi lăsa să te rănească. Se opri câteva secunde. Indiferent de ce se întâmplă între noi.

Ea încercă să ignore durerea pe care o simți.

– Apreciez gestul, domnule, dar nu îmi poți garanta acest lucru.

– Ba pot și o voi face.

Din nefericire, nici măcar el nu avea puterea de-a o proteja dacă nu erau căsătoriți, iar căsătoria lor era foarte puțin probabilă în acest moment.

– Va trebui să așteptăm și să vedem ce se întâmplă, comentă ea.

– Victoria...

– Milord, îl opri ea, hotărâtă să schimbe subiectul, cum putea Angus să creadă că ar scăpa basma curată din povestea asta? Nu are nici un sens.

El bolborosi ceva, apoi răspunse:

– Simplul fapt că frații mei au fugit cu... sau au răpit... aceste tinere domnișoare ar fi suficient pentru a le păta reputația. Indiferent dacă vor ajunge la Kinglas sau nu, scandalul iscat ne va forța să luăm măsuri dacă nu le vom duce înapoi în Glasgow înainte de căderea nopții.

– Nu și dacă noi doi rămânem cu ei, ca escorte, la Kinglas. Toată lumea crede că suntem logodiți, iar asta ar trebui să fie de-ajuns.

– MacBride și Peyton ar putea să nu fie de acord cu rezolvarea ta.

– Nu, dar putem să adoptăm o viziune optimistă, măcar de data asta?

Râsul lui sarcastic îi dădu de înțeles cât de ridicolă păruse, având în vedere viața ei tulbure.

– Ceea ce am vrut să spun..., începu ea.

– Taci, spuse el.

Ea se supără.

– Poftim?

Contele opri șareta la ieșirea din pădure.

– Victoria, te rog să taci!

Neîndoielnic, ceva era în neregulă. Nicholas se răsuci și se uită la Heckie.

– Tu ce crezi?

Și Victoria se răsuci pe banchetă. Tânărul lacheu se ridică de pe scăunelul său, aflat în spatele șaretei. Scruta încruntat dealurile acoperite cu zăpadă care înconjurau trecătoarea ce ducea spre Kinglas.

– E greu de spus, milord, răspunse în cele din urmă Heckie. Arătă spre o culme care se ridica deasupra trecătorii înguste. Chestia aia de acolo arată cum urât.

Victoria se uită la Nicholas.

– Despre ce vorbește?

– Zăpada de pe creastă nu arată pe cât de stabilă mi-ar plăcea, o informă el.

– Vrei să spui că ar putea cădea peste noi?

– Probabil nu. Ceilalți au trecut cu bine, dar mi s-a părut că am auzit o mișcare.

– Poți auzi cum se mișcă zăpada?

– Da, domnișoară, spuse Heckie. Când începe să se miște, se crapă și fâșâie.

– Se poate întâmpla când a căzut multă zăpadă și au crescut temperaturile, adăugă Nicholas.

Exact cum se întâmplase în ultimele zile. Victoria se uită în sus la creasta care acum părea de-a dreptul amenințătoare.

– Dar ceilalți au trecut.

– Da, dar probabil nu ar fi trebuit să riște. Contele clătină din cap cu dezgust. Royal știe asta foarte bine. Zgomotul poate declanșa o avalanșă, mai ales într-o vale îngustă în care există ecou.

Ea înghiți în sec, devenind și mai neliniștită cu fiecare secundă care trecea.

– Există o altă cale de a trece dincolo?

– Da, zise Heckie. Există un drum bun...

Un sunet nepământean se auzi dinaintea lor, răsunând de dincolo de trecătoare. Încremeniră de uimire.

Era sunetul de cimpoi, amplificat de o sută de ori din cauza dealurilor abrupte care încadrau mica vale.

„Angus!"

– Fir-ar să fie! mârâi Nicholas. O să-l omor pe bătrânul ăla nebun!

– Face ceea ce cred eu că face? icni Victoria.

Întrebarea ei primi drept răspuns o trosnitură puternică, urmată de o bufnitură.

– Heckie, treci în față! strigă Nicholas, punând mâna pe hățuri. Victoria, coboară!

Lacheul sări de pe scăunelul său și fugi să prindă căpăstrul calului din față. Când Victoria reuși să-și adune gândurile, speriată, caii deja se mișcau neliniștiți.

– În regulă, ține-te bine, spuse contele pe un ton mohorât.

Ea se prinse de balustrada laterală și privi îngrozită cum bancul de zăpadă începea să fie brăzdat de crăpături. O bucată mare se desprinse și se rostogoli în josul dealului cu un muget, un nor din ce în ce mai mare de ceață înghețată și resturi care îi ieșeau în cale. Caii se agitară și dădură înapoi, dar mâinile puternice ale lui Nicholas și ale lacheului îi împiedicară să o ia la goană.

Victoria nu avea altceva de făcut decât să se roage în timp ce tonele de zăpadă din fața lor cădeau pe fundul văii.

Părea să fi trecut o eternitate, dar totul dură numai câteva minute. Zăpada se înălțase într-un nor, la vreo două sute de metri înaintea lor, învăluind trecătoarea în ceață. În cele din urmă, dispăru și o liniște ciudată se coborî peste vale, întreruptă doar de zgomotul copitelor și de zăngănitul căpăstrului pe căpriori. Până și păsările erau tăcute.

Victoria încercă să vadă ceva înainte.

– Drumul este complet blocat?

Heckie se uită peste umăr.

– Ții caii, domnule?

– Da, du-te, mârâi Nicholas.

Lacheul alergă în sus pe drum, în timp ce ea și contele îl așteptau într-o liniște încordată.

Destul de curând, Heckie se întoarse.

– A fost o avalanșă mică, dar a făcut pagube. Drumul este blocat.

Dacă asta fusese una mică, Victoria nu dorea să vadă niciodată una mare.

– Există o șansă de-a ne croi drum? întrebă Nicholas.

– Da, dacă am putea aduce suficient de mulţi bărbaţi cu lopeţi. Dar va dura mai bine de o zi. Heckie îşi ridică privirea spre cer. Dacă va continua dezgheţul, ar trebui să se topească în trei sau patru zile.

– Asta se întâmplă deseori? întrebă Victoria.

– De obicei, o dată sau de două ori într-o iarnă, spuse Nicholas.

Ea oftă.

– S-ar părea că bunicul tău chiar a plănuit asta. Şi acum nimeni nu poate ajunge la ei în timp util.

Dacă nu ar fi fost atât de furioasă, ar fi admirat talentul creativ al bătrânului. Nicholas spumega de furie.

– Îmi vine să-l bat pentru că v-a pus în pericol pe tine şi pe Heckie.

– Şi pe tine, adăugă ea. Dar bănuiesc că ştia exact unde ne aflam când a provocat avalanşa.

– Are dreptate, domnule, spuse Heckie. L-am văzut pe bătrân pe drum, de cealaltă parte a văii. Ştia că vom fi în siguranţă aici.

Dintr-odată, Victoriei îi veni să râdă.

– Trebuie să-i apreciezi viclenia. A fost un plan pe cinste, chiar dacă nebunesc.

Nicholas zâmbi fără tragere de inimă.

– Aş fi preferat să nu fiu târât până aici doar pentru a rămâne blocat la capătul unei văi. Ar fi trebuit să ne lase în pace.

– Presupun că scrisoarea trebuia să ne avertizeze înainte ca familiile tinerelor domnişoare să vină pe capul nostru.

– Nu am habar ce vrea Angus cu adevărat, şi în acest moment nici nu-mi pasă. Reacţia lui amuzată fu de scurtă durată. Heckie, crezi că zăpada e suficient de densă pe drum pentru a trece pe jos?

– Da, domnule. Ar putea să ningă, dar sătenii merg pe jos atunci când se tem de avalanşe. La fel şi contrabandiştii de alcool.

– Contrabandiştii se mai află pe moşia mea? întrebă Nicholas cu neîncredere.

Heckie îşi schimbă poziţia picioarelor.

– Îmi pare rău, domnule.

– Dacă voi afla că fraţii mei sunt implicaţi...

Victoria îl prinse de braţ.

– Să luăm problemele pe rând, domnule.

El răsuflă zgomotos.

– Îmi pare rău. Ai dreptate.

Arăta atât de frustrat, că Victoriei îi venea să îl îmbrățișeze și să îl sărute până uita toate necazurile. Din nefericire, ea era sursa uneia dintre probleme.

– În regulă, Heckie. Du-o pe domnișoara Knight înapoi la hanul din Arrochar. Mâine vă puteți întoarce în Glasgow.

Victoria nu avea să accepte așa ceva.

– Nu mă întorc la Glasgow.

– Nu poți să mergi prin trecătoare, ripostă Nicholas pe un ton care sugera că era o prostuță dacă își imagina altceva.

– Nu văd de ce nu. Nu obosesc să merg și am ghete la fel de rezistente ca ale tale.

– Nu ești obișnuită să te plimbi prin Ținuturile Înalte pe timpul iernii.

– Nu este așa rece, și știi asta. Heckie, cât va dura? întrebă ea.

Nicholas o privi încruntat.

– Nu o să...

– Cât durează, Heckie?

Victoria nu-l putea învinovăți pe lacheu că aruncă o privire nesigură în direcția contelui. Din fericire, Nicholas se rezumă să fiarbă de nervi în tăcere.

– Cu puțin noroc, poate în jur de patruzeci și cinci de minute, răspunse în cele din urmă Heckie. Cea mai mare parte a drumului se află în plin soare, așa că gheața nu ar trebui să fie o problemă.

– Oh, minunat! Va fi exact ca o plimbare scurtă, comentă Nicholas.

Ea se uită lung la el.

– Dacă nu vin cu tine la Kinglas, atunci toate strădaniile noastre au fost în zadar. Ar fi mai bine să te împaci cu faptul că voi veni.

– Ești cea mai încăpățânată femeie pe care am cunoscut-o vreodată, spuse el.

– Iar tu ești bărbatul cel mai încăpățânat pe care l-am întâlnit vreodată. Și acum, vă sugerez să pornim. Curând, se va înserа, și nu mai putem lăsa caii pe loc mult timp.

Nicholas își scoase pălăria furios, scutură din cap, apoi își puse pălăria la loc.

– Bine! Heckie, așteaptă la hanul din Arrochar. În scurt timp, e posibil să apară căpitanul Gilbride și niște tați supărați. Mă bazez pe tine să îi pui la curent cu situația noastră.

– Da, domnule, spuse lacheul făcând o grimasă.

Nicholas o ajută pe Victoria să coboare, apoi Heckie urcă și întoarse șareta. Contele porni să traverseze câmpul acoperit cu zăpadă, îndreptându-se spre partea de vest a câmpiei, stabilind un ritm constant de mers.

– Ține pasul, Victoria, o sfătui el peste umăr.

Ea scoase limba în spatele lui, dar se grăbi să-l prindă din urmă.

– Dacă mergi pe urmele mele, va fi mai ușor, adăugă el.

– Sunt foarte bine.

El se îndreptă spre un grup de bolovani care marcau începutul cărării. Prima parte a urcării fu ușoară, dar apoi poteca începu să urce într-un unghi destul de abrupt, până la linia culmii. În câteva minute, Victoria răsufla din greu și se chinuia să țină pasul.

Nicholas, desigur, făcea ca drumul să pară într-adevăr ca o plimbare relaxată. Curând, se opri lângă o stâncă mare de lângă cărare.

– Ia o scurtă pauză! Aproape am ajuns în vârf.

– Nu am nevoie de odihnă, zise ea.

El o prinse de umeri și o aduse cu blândețe să se așeze pe stâncă. Din moment ce urcușul se afla în plin soare, era surprinzător de cald. Nu că Victoria ar fi avut nevoie de căldură, din moment ce urcarea o făcuse să transpire și să se îmbujoreze. Deși avea picioarele reci și unul era ud pentru că zăpada îi intrase peste marginea ghetei, încă își putea simți degetele de la picioare dacă le mișca.

– Este ușor să cazi de aici, spuse el, mai ales când ești obosit. Stai un minut să-ți recapeți suflul.

– Tu nu ești obosit deloc, nu-i așa? întrebă ea pe un ton mucalit.

El ridică din umeri.

– Am urcat pe dealurile astea de când eram copil.

Din acest punct înalt, Victoria putea vedea vârfurile munților care se întindeau spre nord și est. Stâncile cenușii se ridicau din straturi strălucitoare de gheață și zăpadă, oferind o perspectivă impunătoare. Razele oblice ale soarelui care se îndrepta spre apus dansau peste cele mai înalte vârfuri, făcându-le să strălucească într-un foc portocaliu. Era un peisaj sălbatic, feroce și frumos, dincolo de toate.

– Îți taie răsuflarea, spuse ea încet.

Nicholas indică spre cel mai apropiat vârf.

– Acela este Beinn Narnain. L-am urcat împreună cu Logan, când aveam cincisprezece ani.

Muntele se înălța imposibil de mare.

– Trebuie să fi fost o aventură pe cinste.

– A fost ceva măreț, spuse el pe un ton mai blând.

Ea zâmbi, imaginându-și cum acceptase el provocarea cu o hotărâre copilăroasă.

– Aș vrea să-mi povestești totul despre asta într-o zi.

Nick părea să-și revină în fire.

– Nu este nimic de povestit. Am urcat și am coborât.

„Bine."

Situația dintre ei nu se îmbunase, și ea fusese prostuță să-și închipuie că ar putea fi altfel.

– Sunt gata, spuse ea, ridicându-se.

– Victoria, n-am vrut să...

Ea își luă fustele și se grăbi să îl depășească, ignorându-i bombănitul. Cu cât ajungeau mai devreme la Kinglas, cu atât mai repede avea să nu-și mai zdrobească inima de zidul pe care el îl ridicase între ei.

Cărarea era surprinzător de uscată, probabil datorită faptului că se afla la înălțime, expusă. Dar acum vântul se înteţise, iar rafalele reci îi lipeau fustele de picioare. O pală de vânt o lovi în față, aducându-i praf în ochi. Se opri, clipind pentru a-și limpezi ochii.

– Stai, lasă-mă pe mine să merg înainte, spuse el. Este un pic mai complicat la coborâre.

Victoria încuviință și se dădu la o parte din calea lui. Acum, îi era din ce în ce mai frig, în ciuda efortului fizic. Soarele se apropia rapid de linia orizontului, și curând avea să fie cufundată în întuneric până și cea mai înaltă creastă.

Nicholas se uită în urmă și întinse mâna spre ea.

– Aici, cărarea este mai îngustă și înghețată. Ai grijă...

Ochii i se măriră când picioarele începură să-i alunece de sub el. Își roti brațele și căzu cu o bufnitură, ajungând înspre marginea crestei și începând să alunece în josul pantei.

Capitolul 24

Nick căută în stânca fărâmicioasă crăpături de care să se prindă, în timp ce își mișca picioarele ca să găsească un fel de scară. De fiecare dată când ghetele i se zgâriau de peretele stâncos, câte un val

de pietricele se prăbuşea în josul pantei abrupte. Căzuse pentru că fusese atent la Victoria, în loc să fie mai atent unde călca. Dacă avea să moară pe o cărare pe care mersese de nenumărate ori avea să fie o ultimă ironie a vieţii.

– Nicholas, dă-mi mâna! îi ordonă Victoria.

Îngenunche cu grijă deasupra lui, pe marginea crestei, cu o expresie panicată.

– Nu, şi nu veni mai aproape, strigă el. E prea periculos.

– Mi-ai spus asta chiar înainte să cazi în fundul ăla afurisit al tău! i-o întoarse ea, apropiindu-se de el.

Nick aproape râse. Dar, când ridică o mână ca să caute o crăpătură mai adâncă, mişcarea îl dezechilibră şi îl făcu să alunece din nou.

– Dacă te mai mişti o dată, o să te omor! strigă ea.

– Mai bine nu. O să începi să-ţi faci o reputaţie de criminală.

Întreaga zi începuse să-i pară lui Nicholas absolut ridicolă. Era ca într-unul dintre acele romane gotice pe care Taffy adora să le citească, dar în care nu erau fantome sau ticăloşi. Desigur, el avea un castel vechi, deci poate că el era ticălosul. Categoric, se comportase ca un ticălos cu sărmana Victoria.

– Taci, spuse ea şi se îndreptă din nou spre el.

– E în regulă, iubito. Va fi bine.

– Nu şi dacă nu te ajut.

Când ea se întinse în jos, iscă o avalanşă de pietricele. Câteva pietre mai mari îl loviră direct în cap, căci acum nu mai avea pălăria care să îl protejeze.

– Au, gemu el.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău. Vocea îi tremura. Nu ştiu ce altceva să fac.

– Am putea încerca altceva, dar nu vreau să te pun în pericol.

– Nu-mi pasă, Nicholas. Doar spune-mi ce să fac!

– În regulă. Du-te în spatele stâncii de acolo şi aruncă-mi un capăt al fularului tău. Dacă îţi poţi sprijini picioarele de stâncă şi poţi ţine strâşnic de celălalt capăt, voi încerca să mă ridic şi să mă trag peste margine.

Victoria se săltă în genunchi, desfăcându-şi fularul. Îi aruncă un capăt şi se aşeză dincolo de bolovan.

– În regulă, iubito. Ţine-te cât de bine poţi.

– Sunt gata, spuse ea cu fermitate.

Nick își scoase mâna din crăpătura de care se ținea și începu să se cațăre. Dar, aproape instantaneu, țesătura se rupse acolo unde trecea peste bolovan. Nu îi rămase decât să-i dea drumul și să se prindă cu disperare de stâncă.

„Fir-ar să fie!"

Victoria se aplecă din nou peste margine. Boneta îi căzuse într-o parte, și părul îi flutura pe lângă obraji.

– Oh, Doamne. Credeam că te-am pierdut.

– Sunt încă aici, spuse el, încercând să o liniștească. Ascultă, Victoria, cărarea nu este la fel de abruptă de cealaltă parte a crestei. Poți să ajungi de una singură, dacă ai grijă.

– Poftim? Nu te părăsesc! Nu mai poți să te ții multă vreme.

– La poalele dealului se află coliba unui fermier. Acolo locuiește Tommy Andrews. El poate să aducă o frânghie și să mă tragă.

Nick se gândi că avea să dureze aproximativ treizeci de minute. Cu puțin noroc, mai putea rezista atâta timp. Dar, dacă bătrânul Tommy nu era acasă, era complet pierdut. Pur și simplu nu avea cum să urce singur.

– Nu vreau să te părăsesc, spuse ea.

Suferința ei îi frângea inima, dar nu-și putea permite să o lase să se întristeze. Viața ei, dar și a lui erau în joc.

– Victoria, nu avem timp pentru istericale. Ridică-ți fundul și ia-o în jos la vale.

Ea clipi șocată, apoi își trase nasul și se șterse pe mânecă – la fel ca o școlăriță drăguță și adorabilă.

– Bine, spuse ea, ridicându-se. Dar să nu îndrăznești să cazi!

– Nu ăsta e planul meu, te asigur.

Dacă scăpa cu bine din întâmplarea asta, avea să facă tot ce-i stătea în putere ca să o convingă să-l ierte. După aceea, avea să o protejeze de orice bărbat care încerca să o rănească.

Ea tocmai se întorcea, când Nick auzi un zgomot de-a lungul cărării.

– Ce naiba se întâmplă? se auzi o voce îmbufnată deasupra lui.

El se simți deopotrivă ușurat și enervat. Bineînțeles, tocmai el trebuia să vină să-l salveze. Viața continua să-l trateze cu ironie.

– Domnule Kendrick! exclamă Victoria. Slavă Domnului! Nicholas abia mai rezistă.

– Rezist foarte bine, comentă Nick.

– Nu mi se pare, zise Logan, privind spre el.

– Vrei, te rog, să termini și să-mi dai mâna?

Victoria îl lovi pe Logan în brațe.

– Grăbește-te! Cred că i-au înghețat mâinile.

Avea dreptate. Nick abia dacă își mai simțea mâinile.

– Rezistă, bătrâne. Logan se lungi pe burtă la marginea stâncii și întinse un braț spre el. Apoi cuprinse încheietura mâinii lui Nick într-o strânsoare ca de fier.

Știind că fratele său avea să-l țină, Nick dădu drumul stâncii și se prinse de mâna dreaptă a lui Logan. Își ridică privirea și îi întâlni ochii albaștri, identici cu ai lui, încercând să înăbușe un val de emoții contradictorii.

– Hai, dă-mi drumul, omule!

– Ticălos nerecunoscător, murmură Logan și se uită peste umăr. Domnișoară Knight, ești foarte încântătoare așa cum stai peste posteriorul meu, dar nu este necesar. Te asigur că nu voi cădea și nici nu îl voi scăpa.

– Nu stau pe posteriorul tău, spuse ea. Pur și simplu, te țin de picioare.

– Victoria, te rog să faci ce spune, zise Nick.

Deja se săturase de dealul acesta blestemat.

Fratele lui își umflă pieptul și îl trase pe Nick suficient cât să-și poată trece un picior peste marginea prăpastiei. Acesta se desprinse de brațul fratelui său și se rostogoli pe cărare, respirând din greu și holbându-se la cerul întunecat.

Două fețe apărură în câmpul său vizual.

– Ești bine? întrebă Victoria pe nerăsuflate.

– Nu m-am simțit niciodată mai bine. Nick se ridică și-și privi fratele, care păși înapoi și îl privea acum cu o expresie circumspectă. Logan, de ce ești aici?

– Stau la cabana fermierului.

Victoria se încruntă.

– De ce nu stai la hanul din Arrochar sau chiar în Glasgow?

– Pentru că bătrânul Tommy este un prieten de-al meu. Și pentru că nu intenționez să plec din Kinglas până nu obțin ceea ce doresc, spuse Logan pe un ton ușor provocator. Oricum, am auzit agitația și am venit să arunc o privire. Apoi te-am auzit strigând, domnișoară Knight.

– Ai văzut avalanșa? întrebă ea.

– Am auzit cimpoiul, spuse el pe un ton sec. Știam că asta înseamnă că Angus pune ceva la cale.

– Ți-ai dat seama că era el? întrebă Victoria, în timp ce îi aranja gulerul lui Nick.

Evident, încerca să-l ajute să se ridice, dar de fapt aproape îl strangula. Cu toate acestea, faptul că ea se agita în jurul lui era o schimbare bine-venită, chiar dacă pentru asta fusese nevoie ca el să ajungă la un pas de moarte.

– Aș recunoaște oriunde sunetul de cimpoi al bunicului, spuse Logan. Nu există nimic asemănător.

– E destul de groaznic, nu-i așa?

– Destul.

Logan îi aruncă un zâmbet fermecător. Când Victoria îi răspunse în aceeași manieră, lui Nick îi veni să își înfigă un pumn în nasul fratelui său.

– Oricum, ce mai face bătrânul? întrebă el.

– Nu e treaba ta, spuse Nick. Ți-am cerut de câteva săptămâni bune să pleci de pe moșia Arnprior.

Logan îl privi fix, nevenindu-i să creadă.

– Iar eu ți-am spus că nu plec până nu obțin lucrul pentru care am venit.

Nick începu să-și scuture pietrișul și gheața de pe haină.

– Iertarea mea? Mult noroc cu asta!

– Du-te dracului, Nick. Tocmai ți-am salvat desăvârșita-ți viață.

– Nu aveam nevoie să-mi salvezi tu viața. Aveam nevoie să-i salvezi viața fiului meu. În schimb, tu l-ai lăsat să moară.

Cuvintele ieșiră la suprafață dintr-un cotlon întunecat, în care se ascundeau toate evenimentele urâte și dureroase din trecutul lui. Pentru o vreme, întunericul se retrăsese ca urmare a luminii strălucitoare pe care o adusese Victoria în viața lui. Dar acum pierduse, probabil pentru totdeauna, acea lumină.

– Nu mă vei ierta niciodată, nu-i așa? Indiferent de ce aș face.

Vocea lui Logan era plină de amărăciune.

Nick nu voia să-și urască fratele – de fapt, ura asta îndreptată către Logan era istovitoare. Dar se confrunta mereu cu un zid mare și negru, care apoi se transforma în sicriul lustruit al lui Cameron. Toată durerea și furia lui se îngrămădeau în acea unică formă chinuitoare.

Se uită la Logan și ridică din umeri. Fratele lui făcu o grimasă.

– Oh, las-o baltă! Tu nu-i ierți niciodată pe cei care-ți greșesc, oricât de multă nevoie ar avea de asta. N-ai putut s-o ierți nici măcar pe Janet, propria ta soție. Ei bine, eu nu voi fi ca ea. Nu mă voi distruge din cauza inimii tale haine.

Nick se repezi înspre Logan, dar Victoria îi tăie calea. Când ea alunecă pe o porțiune de gheață, el o prinse și o strânse în brațe.

– Încetează cu prostiile astea! Își ridică privirea spre el. Ne aflăm pe marginea unei *stânci* blestemate.

Logan, care își pregătise pumnul pentru luptă, blestemă dezgustat și se retrase. Nick o puse cu grijă pe Victoria jos.

– Îmi pare rău, dar nu-și poate ține gura închisă.

– Oh, tu să taci, mârâi fratele lui.

– Amândoi să tăceți! izbucni Victoria. Altfel jur că o să vă împing peste margine. M-am săturat până peste cap de familia Kendrick, cât să-mi ajungă o viață întreagă. Sunteți cea mai încăpățânată adunătură de oameni pe care am întâlnit-o vreodată. M-am săturat de voi toți.

– Spune ce ai pe inimă, domnișoară Knight, rosti Logan, într-o încercare neinspirată de a glumi.

– N-ai vrea să auzi ce am de zis. În momentul acesta, nu vreau decât să ajung la Kinglas și să mă asigur că sărmanele fete nu au fost traumatizate de frații voștri imbecili.

Logan oftă.

– Ce-au mai făcut băieții de data asta?

– Royal și gemenii au răpit trei tinere domnișoare și le-au adus la Kinglas, îl informă ea.

Logan îl privi uluit pe Nick.

– E adevărat?

– Încă nu știm sigur ce s-a întâmplat, răspunse Nick. Dar, cu cât încetezi mai repede cu întrebările, cu atât mai repede vom afla.

– Nu sări așa la mine, că eu nu am răpit pe nimeni.

– Dacă voi doi vreți să vă omorâți, dați-i drumul, spuse Victoria. Dar dați-vă la o parte din calea mea, că eu vreau să cobor de pe dealul ăsta afurisit.

– Bine, spuse Logan. O iau eu înainte. Cunosc mai bine traseul decât Nick.

– Sigur că da, răspunse sarcastic Nick.

Victoria îi aruncă o privire feroce. Nu putea să o învinovățească, deoarece trebuia să admită că el și Logan se purtau ca niște băiețandri care se încaieră la școală.

Din fericire, drumul în jos era într-o stare mai bună decât se așteptase. Cu ajutorul lui Logan, care îi îndruma cu multă pricepere, la scurt timp după pățania de pe culme ajunseră la cabana bătrânului Tommy.

Deși Nick detesta să recunoască acest lucru, știa că ar fi murit fără ajutorul lui Logan. Mai rău, și Victoria ar fi murit.

Bătrânul Tommy, un văduv cărunt, care semăna oarecum cu una dintre vitele pe care le mâna, îi aștepta în ușa cabanei.

– Tocmai veneam după voi, spuse el și le făcu semn să intre.

Cabana avea trei camere, era confortabilă și lipsită de umezeală, iar focul din vatră trimitea valuri binecuvântate de căldură. Nick o conduse pe Victoria de-a lungul podelei de piatră și o așeză pe un fotoliu vechi din lemn. Îi sprijini picioarele pe suportul pentru bușteni, apoi îi ridică fustele și îi lăsă picioarele la căldura focului.

Ea îi împinse mâna.

– Nu te mai agita.

– Tremuri, remarcă el.

– Ba nu, i-o întoarse ea, deși îi clănțăneau dinții. Ea îl cercetă îngrijorată. Ești într-o formă groaznică, domnule. Arăți îngrozitor.

Grija ei, așa țâfnoasă cum era, îl încălzi mai mult decât ar fi putut focul.

– Sunt bine. Tommy, i-ai putea aduce domnișoarei Knight... Mulțumesc. Luă paharul de whisky pe care bătrânul deja i-l întinsese. Bea, îi ordonă Nick, oferindu-i paharul.

– Nu avem timp de pierdut cu asta.

Și totuși, luă o gură și tuși, cu ochii în lacrimi. Nick bănuia că bătrânul îi dăduse o băutură contrafăcută, probabil ceva preparat în casă.

– Tommy, trebuie să împrumut căruța și calul tău.

– Orice ai nevoie, stăpâne. Mă duc să pregătesc animalul.

– Nu, o voi face eu, spuse Logan.

Și trânti ușa în urma lui. Tommy se uită la Nick.

– Încă sunteți unul la gâtul celuilalt, să-nțeleg.

– Din păcate, e adevărat, spuse Victoria.

– Trebuie să treci peste asta, băiete. A trecut timpul.

Nick îi aruncă lui Tommy cea mai bună privire a lui de șef al clanului.

– În primul rând, de ce îl adăpostești pe afurisitul de frate-miu? I-am ordonat de săptămâni întregi să plece de pe pământurile mele.

Tommy scoase un pufnet.

– Ești stăpânul meu, și mi-aș da viața pentru tine și pentru toți cei din familia Kendrick. Dar nu am uitat că ți-am aplicat o corecție când erai doar un băiat. Și domnului Logan, de asemenea.

Victoria își ridică privirea.

– Așa ai făcut?

– Da, că erau niște bezmetici. Îmi eliberau vitele în grădina cu plante aromatice. Au meritat bătaia aia, ascultă la mine!

Nick se strâmbă. Uitase de acea escapadă jenantă. Chipul îmbătrânit al lui Tommy se îmblânzi pe măsură ce îl studia.

– Dar erați băieți buni tu și Logan. Inimi puternice, loiale. Trebuie să îți amintești asta, stăpâne.

Din fericire, Nick nu fu nevoit să răspundă pentru că Logan se întoarse.

– Căruța e pregătită.

Victoria se ridică și îi întinse paharul lui Tommy.

– Îți mulțumesc pentru ospitalitatea dumitale, domnule. Și pentru cuvintele pline de înțelepciune.

Bătrânul făcu o plecăciune înaintea ei.

– Mulțumesc, stăpână. Sper să te văd din nou. Pare că ești o fătucă pe cinste.

Când ea se aplecă și-l sărută pe obraz, Tommy se făcu roșu și o privi fermecat. În mod evident, Victoria își mai câștigase un admirator. Erau cu toții adunați la picioarele ei.

Nick o conduse afară, la căruța fermierului. Calul zdravăn avea să înainteze încet, dar urma să-și facă treaba.

După ce Nick se urcă, Logan o ajută pe Victoria să suie în căruță și o acoperi cu o pătură groasă din tartan pe care i-o dădu Tommy.

– Te voi mai revedea, domnule Kendrick? întrebă ea.

Când Logan îi aruncă o privire fulgerătoare, Nick își păstră gura închisă.

– Probabil că nu, spuse Logan.

Victoria îi întinse mâna.

– Atunci, îți mulțumesc pentru ajutor și îți doresc numai bine.

Logan se aplecă peste mâna ei.

– Ești prea bună pentru fratele meu cel netot, doamnă.

– Sunt prea bună pentru oricare dintre voi, spuse ea pe un ton sec.

Nick nu mai rezistă și zâmbi superior la fratele său. Apoi puse căruța în mișcare. Logan păși înapoi și își ridică mâna în semn de rămas-bun.

– La revedere, Nick. Ai grijă de tine!

Nick prinse frâiele într-o singură mână și le trase înapoi, după care se opri și încuviință brusc din cap. Când Logan rămase cu gura căscată de uimire, Nick se încruntă și își mută privirea asupra drumului.

– Ți-e frig? o întrebă pe Victoria după câteva minute de tăcere tensionată.

– Nu.

– Scumpo...

Mâna ei se ridică între ei.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Nici măcar nu știi ce vreau să spun.

– Orice ar fi, nu vreau să vorbesc despre asta.

El oftă. Erau obosiți, înfrigurați și amândoi pe punctul de a-și pierde cumpătul. Orice discuție despre viitor era, probabil, mai bine de purtat într-un moment când nu mai exista riscul să țipe unul la celălalt. Aveau să rezolve problema dintre ei, atât timp cât pe el nu îl împușca vreun tată furios, iar ea nu era dusă la închisoare.

– Slavă Domnului! spuse ea ceva mai târziu, când trecură pe sub poartă și intrară în curtea castelului Kinglas. Nu știu când am mai fost atât de fericită să ajung într-un loc.

Nick opri căruța în fața turnului central.

– Cine știe ce ne așteaptă, comentă el, ajutând-o să coboare.

– Cel puțin, ne vom încălzi și tu nu vei mai risca să te prăbușești de pe stâncă.

– Mulțumită ție, zise el, mângâindu-i obrazul.

Privirea ei se îmblânzi, și vru să-i răspundă, dar tocmai atunci se deschise ușa. Taffy se repezi afară cu Andrew și cu doi dintre câini pe urmele ei.

– Slavă Cerurilor! exclamă ea. Când am auzit despre avalanșă...

– Suntem bine, o liniști Nick, în timp ce intrară în hol.

După ce mângâie rapid câinii, Victoria își scoase boneta și mănușile și i le întinse lui Andrew.

– Vă rog să-mi spuneți că tinerele domnișoare nu au pățit nimic.

– Fetele sunt bine, răspunse Taffy. Domnișoara MacBride și domnișoara Peyton se odihnesc într-una dintre camerele de oaspeți.

– Dar Lady Ainsley?

– E în dormitorul domnului Graeme, împreună cu ceilalți.

– De ce? Ce se întâmplă? întrebă Nick.

Taffy făcu o grimasă.

– Domnul Graeme a căzut și și-a rupt piciorul.

– Cum naiba s-a întâmplat asta?

– Stătea pe treapta diligenței când bătrânul ăla nebun... Taffy se strâmbă și se corectă: Când domnul MacDonald a început să cânte la cimpoi. Caii au sărit cât colo, și băiatul a căzut la pământ.

Victoria își duse mâna la gură.

– Te rog, spune-mi că nu a fost călcat de vreo roată, rosti Nick, simțind un ghem în stomac.

– Nu, mulțumim bunului Dumnezeu. Doctorul a sosit acum câteva minute și este acum cu domnul Graeme. Brody este și el acolo.

– Grăjdarul? întrebă Victoria.

– Este foarte priceput să așeze oasele la loc Brody al nostru, explică Taffy. El îl poate ajuta pe doctor.

Nick ridică dintr-o sprânceană spre Victoria.

– Poți să verifici cum sunt domnișoarele și să afli ce s-a petrecut, în timp ce eu mă duc să-l văd pe Graeme?

– Desigur. Mă voi ocupa eu de asta.

– Ce m-aș face fără tine, fătuco? Mulțumesc.

Când Victoria îl privi îngrijorată, inima i se frânse. În mod clar, trebuia să se revanșeze pentru multe, dar nu-și putea face griji în privința asta acum. Se întoarse și se îndreptă spre scară, mânat de nerăbdare și de neliniște.

– Haina, domnule, strigă Taffy.

Nick se grăbi să-și scoată haina în timp ce urca și o lăsă pe balustradă. Era ruptă pe alocuri după aventura din această după-amiază.

Când deschise ușa de la camera lui Graeme, se opri în prag, șocat. Mai mulți oameni erau înghesuiți în jurul patului cu baldachin, inclusiv doctorul, Brody, o servitoare care ținea o grămadă de prosoape, Ainsley și frații lui. Cu excepția doctorului și a lui Ainsley, toată lumea îl privi pe Nick cu panică și disperare.

Graeme era alb ca varul la față, dar încerca să pară curajos, chiar dacă era în mod vizibil speriat și avea dureri crunte. Stătea sprijinit pe perne, în timp ce doctorul îi lua pulsul.

– Cum este, domnule Dillon? întrebă Nick pe un ton morocănos.

– Din câte pot spune, milord, este o rană curată, răspunse acesta, dar va trebui să-i așez piciorul la loc, cât mai repede.

Își luă geanta și începu să-și întindă uneltele pe pat. Brody împături cu grijă așternuturile și expuse privirilor piciorul lui Graeme. Ghetele și pantalonii băiatului fuseseră tăiate, lăsând să se vadă vânătăile urâte și umflătura de pe gambă. Cel puțin pielea și mușchii erau neatinși, iar asta-l făcu pe Nick să ofteze ușurat.

Acum, că își potoli temerile, aruncă o privire prin încăpere. Grant își plecă ușor capul, iar Royal îi evită privirea.

După cum se și așteptase, Ainsley se uită direct la el, apoi se duse la fotoliul de lângă cămin.

– Era și timpul să apari. Familia ta este complet nebună.

Din partea opusă a camerei, Royal se uită urât la ea.

– Da, cu cât fratele meu te duce mai repede înapoi în Glasgow, cu atât mai bine. Atunci, nu va mai trebui să-ți ascultăm criticile constante.

– Crezi că Excelența Sa are o baghetă magică cu care să îndepărteze avalanșa pe care a declanșat-o bunicul tău nebun? întrebă ea cu voce tare.

– Pentru numele lui Dumnezeu, încetați, spuse Nick. Oricum, unde este Angus?

Royal ridică impasibil din umeri, deși Nick recunoscu tensiunea din umerii lui.

– Se ascunde de tine?

– Dacă așa o fi, atunci acționează înțelept pentru prima dată în viața lui. Ce naiba a fost în capul vostru?

Ainsley sări în picioare.

– Te rog, nu striga! Am suportat prea multe pentru o singură zi.

– N-am strigat. Nick se încruntă, văzând în cele din urmă cum era ea îmbrăcată. Asta este...?

– O rochie de servitoare? întrebă ea. Da, fratele dumitale nu a dat dovadă de suficient cavalerism cât să-mi permită să-mi aduc mai multe haine. M-a răpit când mă întorceam acasă de la un bal. Până am ajuns aici, rochia mea era distrusă.

– Eşti un imbecil fără speranţă, îl mustră Nick pe Royal. Înţeleg ca gemenii să se comporte aşa, dar tu?

Fratele lui arătă spre fata supărată.

– Ea a vrut să vină.

– Ce prostie! spuse Ainsley.

– Iertaţi-mă, milord, îi întrerupse domnul Dillon. Ar fi mai bine să începem înainte ca muşchii băiatului să se contracte şi mai mult.

– Bineînţeles, spuse Nick.

Duse o mână la fruntea lui Graeme. Faţa fratelui său strălucea de transpiraţie şi era prea caldă.

– Prostule, îl mustră el încet.

Graeme îşi ridică nefericit privirea spre el.

– Îmi pare rău, Nick. Vorbesc serios. Am... am stricat totul. Întotdeauna stric lucrurile.

Grant, aflat de cealaltă parte a patului, îl prinse de umeri.

– Este şi vina mea. Sunt la fel de responsabil ca tine pentru ce s-a petrecut.

– Nu, nu eşti, spuse Graeme. Eu sunt cel care te atrage mereu în necazuri teribile. Sunt un imbecil.

Nick le studie chipurile chinuite şi oftă. În ciuda faptului că erau voinici şi obraznici, erau încă imaturi. Ce naiba avea să facă cu ei?

Mângâie părul ciufulit al lui Graeme.

– Nu-ţi face griji acum, băiete! O să descâlcim problema mai târziu.

Uşa se deschise, şi intră Victoria. Clipi când văzu aglomeraţia din cameră, apoi se apropie de pat.

– Cum te simţi, prostuţule? întrebă ea încet, luând mâna lui Graeme într-a ei.

El o strânse ca un copil speriat.

– Sunt bine. Îmi pare rău că am cauzat atâtea probleme. Părea o idee minunată la momentul respectiv.

– Sunt sigur că la asta s-a gândit şi Angus, comentă ea sec.

– El a vrut doar să ne găsim neveste bune. Ca tine, Nick, explică Grant.

Victoria făcu o grimasă.

– Vorbim mai târziu despre asta, încercă Nick să îl liniştească. Şi cum se simt tinerele domnişoare, dacă pot să întreb?

– Ăăă, s-au hotărât că mai degrabă ar muri în chinuri decât să se mărite cu fraţii tăi, răspunse Victoria.

– Într-adevăr? Aproape că era prea frumos ca să fie adevărat.

Ea îi zâmbi ușor.

– La început, credeau că își doreau să fugă, dar s-au răzgândit în timpul călătoriei.

– Trebuie să fi fost o călătorie pe cinste, comentă Nick.

Grant ridică din umeri.

– Pur și simplu, nu s-au înțeles cu bunicul.

– Pentru că el este îngrozitor, continuă Ainsley.

– Nu e la fel de enervant ca tine, i-o tăie Royal.

Doctorul scoase un sunet exasperat.

– Sunt gata, domnule.

– Să iasă toată lumea, ordonă Victoria.

– Eu rămân, spuse Grant cu voce gâtuită.

– Bine, dar nu sta în drum.

Victoria luă prosoapele de la servitoare și îi spuse să iasă, împreună cu Royal și cu Ainsley.

– Nu cred că trebuie să ne facem griji că ăștia doi s-ar putea căsători, comentă Victoria când se întoarse la pat.

– Ești pregătit, domnule Graeme? întrebă doctorul. O să doară ca naiba, dar nu va dura mult dacă stai nemișcat.

Victoria rulă o cârpă mică și i-o întinse lui Graeme.

– Mușcă din asta. Te va ajuta.

Nick îl prinse de o mână, iar Grant de cealaltă. În următoarele minute, ajunse să transpire la fel de mult ca sărmanul lui frate. Când doctorul și Brody începură să miște piciorul lui Graeme, băiatul gemu, apoi strânse puternic cârpa între dinți și înșfăcă mâna lui Nick într-o strânsoare necruțătoare. Cât dură calvarul, Victoria mângâie părul lui Graeme, murmurând încurajări pe un ton liniștitor. El își ținu privirea fixată asupra chipului ei, de parcă stăpânirea de care dădea ea dovadă era singurul lucru care îl împiedica să cedeze nervos.

Nick nu fusese niciodată mai recunoscător pentru prezența ei sau mai convins că avea să fie cel mai norocos ticălos din Anglia dacă ea avea să-l ierte vreodată.

– Aproape am terminat, murmură doctorul.

Mai trase o dată de piciorul lui Graeme. Băiatul se lăsă moale, dar, o clipă mai târziu, își deschise ochii și se holbă la Nick.

– Bravo, domnule Graeme, spuse Dillon. Îți voi lega piciorul, și te vei înzdrăveni cât ai zice pește.

– Domnule Dillon, te rog să-mi explici cum îl pot îngriji, spuse Victoria. Eu și doamna Taffy ne vom ocupa de el.

– Mulțumesc, iubito, rosti Nick, zâmbind din partea cealaltă a patului.

Ea îi răspunse cu o mișcare scurtă din cap.

– Brody poate prepara niște comprese care vor ajuta la vindecare, începu Dillon, iar eu îi voi scrie indicațiile.

Victoria puse mâna pe fruntea lui Graeme.

– Mi se pare că are febră.

– Da, spuse Dillon. Asta mă îngrijorează puțin.

Ea și Nick se priviră neliniștiți.

– Cum te simți, băiete? întrebă Nick.

Graeme îi dădu drumul lui Nick și își acoperi gura. Un moment mai târziu, strănută cu putere.

– Păi... cred că am răcit.

Victoria oftă.

– Bineînțeles.

Capitolul 25

Victoria închise fără zgomot ușa de la dormitorul lui Graeme. O durea capul din cauza stresului și a lipsei de somn, dar cel puțin una dintre grijile lor fusese ștearsă de pe listă.

– Cum se simte?

Se întoarse și o văzu pe Ainsley, stând la câțiva metri distanță.

– Scuze, milady. Nu știam că ești aici.

Gura cu buze voluptuoase a fetei se curbă într-un zâmbet ironic.

– Te rog, spune-mi Ainsley. La urma urmei, în ultimele trei zile, am schimbat așternuturi și am șters sudoarea de pe fruntea bolnavului, cot la cot.

Victoria îi răspunse cu un zâmbet.

– Nu știu ce m-aș fi făcut fără ajutorul tău.

În prima seară, doamna Taffy și Victoria se ocupaseră de mare parte dintre treburile care țineau de îngrijirea bolnavului, dar apoi Grant răcise, împreună cu patru dintre servitorii castelului. Ainsley îi surprinsese pe toți când se implicase până și în cele mai neplăcute

sarcini, alungând din mintea tuturor imaginea de răsfățată din înalta societate.

Nu fusese printre cele mai joviale asistente medicale și nici în mod special de blândă. De fapt, se răstise la săracul Graeme când acesta avea un comportament dificil sau refuza să-și ia leacurile. Din fericire, comportamentul ei ferm se dovedise uneori mai eficient decât abordarea mai blândă a Victoriei.

– Mă bucur că am putut ajuta, spuse Ainsley. Ei bine, nu mă bucur, dar a fost mai bine decât să mă fi plictisit aici, în mijlocul pustietății. Mult mai bine, oricum.

Răspunsul era tipic pentru Ainsley.

– Atunci, vei fi bucuroasă să afli că trecătoarea a fost, în sfârșit, curățată de zăpadă. Cred că astăzi va sosi Alec. El te va însoți înapoi în Glasgow, ca să te poți pregăti pentru vizita la rudele tale din nord.

– Oh, ce bucurie! spuse Ainsley pe un ton sec. Așadar, să înțeleg că starea lui Graeme continuă să se îmbunătățească?

– Da. El este încă la fel de slăbit ca o pisică pe jumătate moartă, dar febra a dispărut și se pare că-și recapătă apetitul.

– Asta e o ușurare. Lucrurile au fost destul de complicate câteva zile, nu-i așa?

– Cu siguranță. Răceala lui Graeme îl făcuse să aibă febră mare. Cu piciorul rupt și o infecție urâtă, fusese atât de bolnav, că Victoria chiar își făcuse griji. Timp de trei zile și trei nopți, ea, Ainsley și Nicholas îl vegheaseră pe rând, în timp ce Royal și Taffy se îngrijiseră de restul familiei.

– I-ai spus lui Arnprior vestea cea bună? întrebă Ainsley.

– A fost acolo noaptea trecută, când Graeme a făcut febră, și a rămas cu el până în dimineața asta.

Victoria fusese aproape la fel de îngrijorată pentru Nicholas, care fusese îngrozit de gândul că fratele său ar putea muri. Existau puține cuvinte de mângâiere pentru un om care știa deja cât de surprinzătoare și de crudă putea fi viața. Dar, când fu evident că Graeme nu mai era în nici un pericol, Nicholas o trase în brațele lui și o strânse ca și cum nu ar mai fi vrut să-i dea niciodată drumul. Rămaseră astfel câteva minute, lăsându-și trupurile să le exprime sentimentele, înainte ca el să-i ceară să meargă la culcare. Victoria se simțea atât de obosită, că nu protestă.

Ea și Nick nu prea vorbiseră de când se întorseseră la Kinglas, și, cu siguranță, nu despre problemele lor personale. Se concentraseră doar asupra lui Graeme și asupra celorlalți din castel. Acum însă, totul părea să revină între ei, toate problemele nerezolvate.

– Vreți să stau eu cu Graeme? întrebă Ainsley.

– Taffy tocmai i-a adus un ceai și pâine prăjită, iar unul dintre lachei stă acum cu el.

Ainsley se prinse de brațul Victoriei.

– Atunci, să luăm micul dejun. Mă tem că și tu arăți ca o pisică pe jumătate moartă.

Victoria zâmbi.

– Atât de rău?

– Mai rău, deși pe Arnprior nu-l deranjează. Te-ai putea îmbrăca într-un sac, și el tot ți-ar face ochi dulci.

Când Victoria îi aruncă o privire grăitoare, Ainsley râse.

– Așadar, ce ai de gând să faci în privința lui? Este clar că e nebun după tine, în ciuda trecutului tău tulbure.

– Chiar nu știu. Sunt atât de multe probleme nerezolvate, și nu am avut ocazia să vorbim cu adevărat.

– Aveți ocazia acum. Și îți sugerez să profitați de asta, înainte ca...

– Înainte să apară cineva să mă aresteze? îi termină Victoria cuvintele.

– Asta nu l-ar opri pe Arnprior. Dar trebuie să rezolvați probleme înainte ca situația să te depășească. Se opri în fața ușii dinspre salonul în care se servea micul dejun, cu o expresie serioasă pe chip. Uneori, crezi că deții toată puterea din lume, și apoi se întâmplă ceva care... te face să înțelegi că nu este așa.

Victoria învățase lecția asta. Se părea că și Ainsley.

Sala în care se servea micul dejun era un loc intim, care oferea o minunată priveliște spre lac. Decorată în nuanțe vesele de galben și verde pal, avea mobilierul mai degrabă confortabil decât formal. De obicei, familia își începea ziua împreună, servind un mic dejun copios, dar în această dimineață nu se afla nimeni aici în afară de un lacheu.

– Bună dimineața, Andrew, spuse Victoria. Mă bucur să văd că nu te-ai îmbolnăvit și tu.

– Oh, sunt puternic ca un taur, domnișoară. În plus, doamna Taffy m-ar omorî dacă m-aș îmbolnăvi, acum că jumătate dintre servitori sunt căzuți la pat.

Apoi se uită la Ainsley cu o expresie care nu putea fi descrisă altfel decât „de îndrăgostit". Majoritatea bărbaților din casă reacționau astfel față de ea – mai puțin Royal, care în mod clar lăsase „îndrăgostirea" undeva pe drumul dinspre Glasgow.

– Vrei niște cafea proaspătă, milady? întrebă Andrew.

– Te rog. Ainsley se duse la bufet și își puse pe farfurie niște pâine prăjită, fructe, ouă și șuncă.

Nu era considerat normal pentru o lady să arate că avea un asemenea apetit, dar era clar că lui Ainsley nu-i păsa. Victoria găsea că asta era o calitate fermecătoare.

– Vorbind despre bărbați și despre ce să ne facem cu ei, începu Victoria după ce lacheul plecă, ai vorbit cu Royal?

Ainsley se încruntă.

– De ce aș vorbi ceva cu prostul ăla?

– Pentru că te-a răpit, și ai stat singură cu el într-o trăsură ore întregi? Spre deosebire de domnișoara Peyton și domnișoara MacBride, tu nu ai fost însoțită de Angus.

Ainsley își mestecă pâinea prăjită fără să se grăbească și de abia apoi îi răspunse:

– Nu-mi pasă dacă reputația mea este distrusă. Nu mă căsătoresc cu Royal Kendrick.

– Scumpo, nu vreau să fiu indiscretă...

– Atunci, te rog nu întreba!

– Dar o s-o fac, spuse Victoria cu fermitate. De ce nu ești deloc interesată de reputația ta? Daunele ar putea fi serioase.

Ainsley se șterse la gură cu un șervet înainte de a o privi în ochi pe Victoria. Expresia ei era surprinzător de sumbră.

– Pentru că este preferabilă alternativei: adică mariajului cu marchizul de Cringlewood.

– Bine, răspunse Victoria. Dar a-ți distruge reputația pare o soluție destul de drastică. La urma urmei, poate vei dori să te căsătorești cu cineva, într-o zi.

– Crede-mă, nu vreau.

Hotărârea sumbră din glasul lui Ainsley o făcu pe Victoria să nu protesteze.

– Nu îl cunosc pe Lord Cringlewood, zise Victoria punând ceașca jos. Înțeleg că nu este prea drăguț.

– Drăguț? Omul e un porc din toate punctele de vedere, răspunse ea cu tristețe. De fapt, cred că mai degrabă mă căsătoresc cu un porc decât cu el.

– De ce nu-l refuzi?

– Din cauza părinților mei. Tata era foarte bun prieten cu tatăl lui Cringlewood, și au aranjat căsătoria noastră cu mult timp în urmă. Cringlewood vrea să pună mâinile pe banii mei... și pe mine.

Vocea ei liniștită o făcu pe Victoria să simtă fiori pe șira spinării.

– De asta te afli în Scoția, ca să scapi de marchiz?

– Ăsta e doar un efect colateral. Tata m-a trimis aici ca să mă pedepsească, închipuindu-și că o iarnă în Ținuturile Înalte va fi de ajuns ca să-mi vină mintea la cap. Cât de puțin mă cunoaște! Chiar dacă aș muri înghețată, tot ar fi o soartă preferabilă.

– Îmi pare rău, Ainsley. Sincer, îmi doresc să te pot ajuta cumva. Victoria oftă. Desigur, eu nu sunt în măsură să ajut pe nimeni în acest moment.

Ainsley flutură o mână.

– Eu voi fi bine. Și sunt sigură că Arnprior te va proteja. Omul ăsta nu acceptă niciodată să dea înapoi când vine vorba despre a-și proteja familia.

– Vorbiți despre mine? întrebă Nicholas, pășind în cameră.

– Chiar da, răspunse Ainsley cu un zâmbet impertinent.

– Da, vorbeam despre cât de încăpățânat ești, rosti Victoria pe un ton sec.

– Presupun că sunt... când vreau ceva.

Se opri să depună un sărut pe capul ei, apoi se duse la bufet ca să își ia micul dejun.

Sărutul lui o făcu pe Victoria să roșească.

– Cred că am mâncat suficient, zise Ainsley. Te rog, spune-i lui Andrew să-mi aducă ceașca de cafea în camera mea.

– Nu trebuie să fugi, o opri Victoria.

– De fapt, cred că trebuie. Ainsley își împinse scaunul și se grăbi să iasă din cameră, evitându-l pe Andrew, care venise cu cafetiera.

– Asta a fost ciudat, comentă Nicholas.

– Ar fi mai bine să văd ce face.

El îi puse cu blândețe mâna pe umăr.

– Stai pe loc. Andrew, te rog să-i spui doamnei Taffy să vadă dacă Lady Ainsley este în regulă. Și să îi ducă în camera ei ceașca de cafea.

– Imediat, milord.

Victoria oftă.

– Cred că ar trebui să mă duc eu la ea.

Ainsley își exprima rareori emoțiile, dar fusese clar că discuția despre Cringlewood o supărase.

– Imediat, spuse Nicholas, așezându-se în capul mesei. Mai întâi, vom discuta.

– Chiar așa?

El îi aruncă o privire exasperată.

– Nu mă poți evita la nesfârșit, Victoria.

– Am fost cu toții ocupați, în caz că nu ai observat. Apropo, cum se simte Grant în dimineața asta? Probabil e ușurat de ameliorarea stării lui Graeme.

– Este bine. Toată lumea este bine, așa că te rog să încetezi că te mai îngrijorezi pentru ei sau pentru mine, măcar o dată.

– Îmi fac mereu griji pentru tine, i-o întoarse ea, înainte să se poată stăpâni.

Nicholas îi zâmbi ușor peste marginea ceștii.

– Mă bucur să aud asta.

În dimineața asta, reușise să-și radă barba și era îmbrăcat impecabil în pantaloni, cizme și o haină de un albastru-închis. Cu toate acestea, părea un pic tras la față și ușor mohorât.

– Ești istovit, spuse ea. Motiv pentru care nu ar trebui să discutăm acum despre probleme complicate.

– Nu prea văd cum am putea să le evităm, când e foarte probabil ca mai multe dintre aceste probleme să ne iasă în cale mai devreme sau mai târziu.

– Cum ar fi un polițist cu mandat de arestare pe numele meu?

Simplul gând la această posibilitate îi întoarse stomacul pe dos.

– Cred că este probabil, așa că ar trebui să ne căsătorim cât mai curând posibil. Astăzi, de fapt. Pot să trimit un bilet vicarului imediat după micul dejun.

Ceașca ei zdrăngăni când o puse înapoi pe farfurie.

– Poftim?

– Dacă devii contesă de Arnprior, nu poţi fi dusă în faţa unui tribunal, după cum doreşte un oarecare. Voi putea să te protejez mai bine.

Victoria rămase cu gura deschisă în timp ce el înghiţi o bucată de şuncă, arătând la fel de calm de parcă ar fi discutat despre vreme.

– Asta este mai degrabă o soluţie dramatică, nu crezi?

Nicholas înghiţi înainte de a răspunde:

– Este un pic cam pripit, recunosc. Dar nu este ca şi cum n-aş avea intenţia să mă căsătoresc oricum cu tine, iubito.

Atitudinea lui relaxată începu să o înfurie.

– Milord, după cum am subliniat în timpul călătoriei noastre până aici, nu asta a fost impresia mea după întâlnirea cu domnul Fletcher.

– Şi, după cum am subliniat eu în aceeaşi zi, la momentul respectiv nu aveam mintea limpede. Am fost luat prin surprindere.

Fusese mai mult decât surprins, dar ea nu voia să repete acea scenă neplăcută.

– Păi, acesta nu este un motiv suficient de bun pentru a te căsători.

El ridică din sprâncene.

– Faptul că nu vei mai ajunge la închisoare nu este un motiv suficient de bun? Mie mi se pare a fi un motiv al naibii de bun.

– Nu sunt de acord.

– Oh, chiar aşa?

De fapt, era un motiv bun. Dar nu destul de bun, având în vedere toate celelalte obstacole care le stăteau în cale.

– Da, chiar aşa.

– Ai nevoie de mai multe motive? Bine. Avem nevoie de tine. Eu am nevoie de tine. Cei din familia Kendrick sunt complet pierduţi fără tine. După ultimele zile, cred că este mai mult decât evident.

Nu era tocmai declaraţia romantică după care ea tânjea, ca o prostuţă, să o audă.

– Aveai nevoie de o guvernantă şi de cineva care să ajute la treburile casei.

El scoase un oftat exasperat.

– În regulă, Victoria. Atunci, de ce nu-mi spui exact ce vrei de la mine?

„Ai putea la fel de bine să o laşi baltă, fătuco."

La urma urmei, ce avea de pierdut?

– Vreau să mă iubești.

Chipul lui se goli de orice expresie, de parcă vorbele ei l-ar fi lovit în moalele capului. Ea înghiți în sec, simțindu-se ca o nebună.

Dar apoi el îi zâmbi cu tristețe.

– Sigur că te iubesc, scumpa mea. Te rog să mă ierți dacă nu am reușit să-ți arăt asta suficient de clar. Știi că sunt destul de nepriceput când e vorba despre așa ceva.

Deși nu era deloc o declarație shakespeariană, reuși să o liniștească și să-i aducă alinare.

– Nu pot să citesc gândurile oamenilor. Ai fi putut să-mi spui, zise ea pe un ton morocănos.

– Știu. Și am fost un netot, dar promit să mă comport exemplar de acum încolo.

Când își făcu semnul crucii în dreptul inimii, ea nu se putu abține și izbucni în râs. Fără tragere de inimă, desigur.

– Asta e foarte drăguț din partea ta, milord, dar...

– Alt „dar"?

– Ai spus ceva noaptea trecută, în Glasgow. Despre faptul că ar trebui să avem încredere unul în celălalt.

– Mă întrebi dacă am încredere în tine?

– Ai spus că ai avut deja o soție în care nu puteai avea încredere și că nu mai vrei alta la fel.

Victoria nu credea că avea să uite vreodată cât de îngrozitor se simțise din cauza acelor cuvinte. El se încruntă.

– Nu-mi amintesc să te fi comparat cu prima mea soție.

– Ai sugerat asta.

Câteva secunde, bătu darabana cu degetele în masă.

– Nu am vrut să fac asta. Și, atât timp cât nu mai minți niciodată, nu va fi nici o problemă. Îi aruncă un zâmbet încurajator, de parcă ar fi fost cel mai logic lucru pe care ar fi putut să-l spună.

Victoria era tentată să îi arunce biscuitul în cap. Cum de o putea iubi cu adevărat, dar totuși să spună ceva atât de nepotrivit?

– Deci a fost doar vina mea?

– Nu am spus asta. Pur și simplu, m-ai înțeles greșit. Sau, se corectă el în grabă după ce observă privirea ei, ne-am înțeles greșit unul pe celălalt.

– Asta, domnule, este puțin spus. Victoria își împinse scaunul în spate. Și lasă-mă să spun că declarația ta de iubire a fost extrem de lipsită de imaginație și de... tot.

– Ce naiba vrea să însemne asta?

Sinceră să fie, Victoria nu era sigură la ce se referise. Dar instinctele nu o înșelaseră. Erau amândoi prea obosiți pentru a purta o discuție coerentă despre viitorul lor.

– Știi exact ce înseamnă, replică ea.

Nicholas aproape sări în picioare.

– Victoria, îți interzic să fugi din cameră. Vom rămâne și vom termina această discuție.

– Eu nu fug niciodată.

Însă, bineînțeles, făcu exact acest lucru. Doar că ieșirea ei teatrală fu distrusă când ușa se deschise și Alec se prăbuși înăuntru, aproape călcând-o în picioare.

– Stai așa, spuse el, apucând-o de umeri. Care-i graba? Miji ochii spre Nicholas. Ce se petrece aici?

– Nimic, răspunse ea repede.

– Nimic? repetă Nicholas.

– Păi, Lord Arnprior tocmai mă cerea în căsătorie, admise ea.

Privirea lui Alec trecu de la unul la celălalt.

– Și se pare că a mers la fel de bine ca de celelalte ori când te-a cerut.

– Gilbride, bagă-i mințile în cap verișoarei tale, zise Nicholas. Dacă se căsătorește cu mine, o pot proteja.

Ea se uită urât la el.

– După cum ți-am spus, ăsta nu este un motiv suficient de bun.

– Pare destul de bun pentru mine, spuse Alec.

Victoria se încordă.

– În regulă, nu săriți așa la mine, adăugă Alec, amânând răspunsul ei ţâfnos. Cel puțin nu înainte de a bea o cafea. M-am trezit înainte de zori.

Vărul ei îi luă brațul și o conduse înapoi la masă.

Victoria se cufundă în scaunul ei, oftând obosită. Era atât de ostenită să lupte – să lupte cu Angus, să lupte ca să nu intre la închisoare, ba chiar să se lupte și cu bărbatul pe care îl iubea. Se simțea de parcă și-ar fi petrecut ultimele luni din viață luptându-se.

– Din câte înțeleg, lucrurile au fost mai dificile aici zilele astea, comentă Alec, luând o ceașcă de la bufet.

– Da, dar acum s-au liniștit, cred, spuse Nicholas.

– Nu și în privința lui Fletcher, îl întrerupse Alec.

Victoria se îndreptă de spate.

– Ai auzit ceva?

– O să ajung la asta imediat. Mai întâi, spune-mi cum se simte Ainsley.

– E bine. Victoria îi povesti pe scurt ce se petrecuse, fără să amintească de Lord Cringlewood. Nu dorește să se mărite cu Royal și nu este deloc îngrijorată că reputația i-ar putea fi pătată. Lui Ainsley nu-i pasă dacă vor circula bârfe pe seama ei.

Alec clătină din cap.

– Fata asta este un mister pentru mine. În orice caz, cred că vom fi bine, deoarece tu și Arnprior ați reușit să ajungeți până aici. Se uită la Nicholas. Iar tu îmi ești foarte îndatorat, bătrâne. Să discut cu niște părinți extrem de furioși nu este ideea mea de distracție. Braden a avut ideea excelentă de-a se face dispărut când au apărut și m-a lăsat să dau singur piept cu artileria grea.

– Oh, vai! exclamă Victoria. Ce le-ai spus?

– Nu prea multe, din moment ce țipau la mine. Din fericire, superba mea soție a apărut la țanc, iar Edie a țipat la ei la fel de tare. I-a asigurat pe domnul Peyton și pe domnul MacBride că nu există nici un motiv de îngrijorare și că fiicele lor scumpe au fost însoțite așa cum se cuvinte, tot timpul.

– E adevărat, confirmă Victoria. Angus a călătorit în trăsură cu ele.

– Trebuie să fi fost tare distractiv, comentă cu ironie Alec.

– Până când au ajuns aici, amândouă îl urau.

Vărul ei pufni.

– Și familiile fetelor chiar nu fac presiuni ca să se căsătorească? întrebă Nicholas.

– Domnul MacBride era îngrozit de ideea că fiica lui s-ar putea căsători cu o pacoste ca Graeme, explică Alec.

– E vicar. E de înțeles.

– Și domnul Peyton a fost la fel de îngrozit de gândul că fiica lui s-ar putea căsători cu un terchea-berchea fără bani.

– Grant are bani... dar nu contează acum.

Victoria oftă ușurată.

– Cum nici fetele nu mai vor să se căsătorească cu gemenii... și nici ei cu ele, aș putea adăuga, aș spune că am reușit. Ura!

– Da, se pare că am calmat furtuna, în mare parte mulțumită ție, spuse Nicholas, zâmbind spre Victoria și ridicând ceașca în semn de salut.

Alec făcu o grimasă.

– Mai există însă mica problemă pe care o reprezintă domnul Fletcher.

– Ne vom ocupa de asta când le vom duce pe doamne înapoi în Glasgow, zise contele.

– Mi-e teamă că nu. Fletcher a sosit ieri la Arrochar, și bănuiesc că va apărea în orice clipă la ușa ta.

Victoria se simți de parcă tocmai ar fi primit un pumn în stomac.

– Ești sigur?

Alec încuviință.

– Am stat la han în ultimele zile, așteptând să se elibereze trecătoarea. Fletcher a sosit valvârtej noaptea trecută. Am schimbat câteva cuvinte bine alese, dar el rămâne hotărât. Am reușit să i-o iau înainte în dimineața asta, ca să pot ajunge aici primul și să vă avertizez.

– Cum naiba a știut ticălosul ăla încotro am pornit? explodă Nicholas.

– A apărut la casa Kendrick la puțin timp după ce tu și Victoria ați plecat. Braden a încercat să se descurce cu el, dar bărbatul era de-a dreptul înnebunit de furie. Făcu o grimasă. Nu s-a comportat normal nici ieri, cu mine.

– Braden e în regulă? întrebă Victoria.

– E bine, dar i-a dezvăluit din greșeală unde ați pornit. Fletcher a făcut niște amenințări josnice și a plecat cu o falcă-n cer și una în pământ. De asemenea, mai trebuie să știți că e însoțit de niște polițiști din Glasgow și de câteva documente legale.

Victoria își întinse palmele pe masă, împotrivindu-se senzației de rău.

– Ai văzut documentele cu ochii tăi?

– Nu. Idiotul nu a vrut să mi le arate, ceea ce înseamnă că nu este vorba despre un mandat de arestare. Îi aruncă Victoriei un zâmbet încurajator. Asta e de bine, draga mea.

Ea încercă să zâmbească, dar nu reuși. Nick își împinse scaunul înapoi și se ridică.

– Bine, m-am săturat de prostiile astea. Nu-mi pasă dacă nenorocitul are un regiment afurisit de husari cu el. Nu va pune un deget pe Victoria.

Și ieși cu pași mari din cameră, fără să se uite în urma lui. Alec veni lângă ea la masă și îngenunche în fața ei.

– Știu că situația e îngrijorătoare, dar eu și Arnprior o vom rezolva. O să avem grijă de tine, vei fi în siguranță.

Ea trase de câteva ori aer în piept.

– Excelența Sa are dreptate. Situația asta trebuie să ia sfârșit.

Alec se încruntă.

– Ce vrei să spui?

– Trebuie să dezvălui adevărul despre ce a încercat să-mi facă Thomas Fletcher.

– Ești sigură?

– M-am săturat să mint, de parcă aș fi făcut ceva rău. Dacă reputația mea va avea de suferit, atunci așa să fie. Nu am de gând să mai fug și nici să mă mai ascund.

El păru să chibzuiască preț de câteva clipe la hotărârea ei, înainte să se ridice și să o ia de mână.

– În regulă, Victoria. Orice s-ar întâmpla, vom fi alături de tine. Fletcher nu are nici o șansă dacă îi ținem cu toții piept.

Și porniră în grabă după Nicholas, timp în care Victoria se rugă în tăcere ca spusele vărului ei să se adeverească.

Capitolul 26

Victoria bifă mental ultimul obiect de pe lista ei. Se schimbase în haine mai călduroase, împachetase o valiză, vorbise cu doamna Taffy și cu Ainsley și, în cele din urmă, verificase cum erau gemenii. Făcuse tot ce-i stătea în putință pentru a pleca repede, știind că Fletcher și polițiștii aveau să sosească în orice moment.

– Vrei să încetezi să mai fugi ca o nebună? se auzi un glas din spatele ei. Încerc să vorbesc cu tine.

Victoria se uită peste umăr și o văzu pe Ainsley, care o urma pe coridor.

– Îmi pare rău, nu te-am auzit.

– Asta e chiar o minune, de vreme ce aproape că urlam după tine.

– După cum îți poți imagina, sunt puțin ocupată cu alte gânduri.

Ainsley făcu o grimasă când ajunse în dreptul ei, la capătul scării.

– N-am vrut să bagatelizez situația în care te afli. Dar m-am gândit la toate astea și cred că ar trebui să-l asculți pe Lord Arnprior. Nu trebuie să pleci de la Kinglas. Lasă-l pe conte să te protejeze!

– Dacă Fletcher are un mandat de arestare, ar fi o nebunie să îl ignorăm. În plus, refuz să aduc un scandal asupra acestei familii.

Ainsley flutură din mână.

– Cui îi pasă de un mic scandal?

– Mie, și nu este deloc mic. Am ucis un om, îți amintești?

Privirea de un violet intens a fetei deveni glacială.

– Și-a meritat soarta. Ai făcut o favoare lumii.

– E posibil ca lumea... și legea... să nu fie de acord. Și cu siguranță nu o vor face dacă nu sunt acolo ca să le spun adevărul.

Se întoarse și porni în jos pe scări. Ainsley o urmă.

– Atunci, pune-l pe Alec să meargă la Glasgow și să povestească în locul tău. Victoria, îți spun că nu ai cum să știi ce se va întâmpla odată ce se va afla adevărul. Vei fi condamnată de înalta societate. O să încerce să te distrugă.

– Și mie îmi e teamă de asta. Dar ar fi și mai rău dacă m-aș ascunde la Kinglas. Dacă nu ies în față pentru a mă apăra, majoritatea oamenilor vor presupune că sunt vinovată de o crimă pe care nu am comis-o.

– Dar probabil o vor face oricum. Oamenii sunt... îngrozitori.

Această declarație o făcu pe Victoria și mai sigură de faptul că se petrecuse ceva îngrozitor cu Ainsley. Își dorea să fi avut mai mult timp la dispoziție ca să afle ce anume, dar era deja în întârziere.

– Ai dreptate. Dar pot fi și minunați, iubitori și curajoși. Prietenii și familia mea mă vor ajuta. Nu voi fi singură.

Fata clătină din cap, vizibil sceptică.

– Am păstrat secretul, și asta nu mi-a făcut viața mai bună sau mai sigură, spuse Victoria. A venit vremea să spun adevărul, indiferent de consecințe.

Singurul mod în care mai putea avea un viitor, alături de Nicholas sau nu, era să își spele reputația.

– Știu totul despre cum secretele îți pot otrăvi viața, replică Ainsley cu amărăciune. Dar, uneori, nu ai încotro și ești nevoită să bei din otravă și să speri că vei fi suficient de puternică pentru a supraviețui.

Victoria o îmbrățișă în grabă.

– Îți promit că vom vorbi despre ce te supără când mă întorc.

Ainsley rămase țintuită locului, ca un iepure vânat.

– Nu avem nimic...

Ușa din față se deschise, și Andrew intră grăbit.

– Domnișoară Knight, vine o trăsură pe alee. Cred că sunt nenoroci... ăăă, vizitatorii din Glasgow.

Victoria reuși să încuviințeze cu calm.

– În regulă, Andrew. Îl voi anunța eu pe conte.

Și porni în fugă spre bibliotecă, cu Ainsley pe urmele ei.

– Nu trebuie să fii prezentă la această întâlnire, o informă Victoria. Cel mai probabil nu va fi deloc plăcută.

– Oh, bine. Sunt în elementul meu când oamenii se comportă neplăcut.

Victoria îi aruncă un zâmbet ironic, apoi ciocăni în ușa bibliotecii și intră. Nicholas stătea la masa de lucru și vorbea cu Alec, care se plimba în fața lui ca un animal în cușcă. Royal stătea tăcut lângă foc, dar se ridică imediat, privind-o direct pe Ainsley.

Surprinzător, fata se duse să se așeze lângă el. Royal așeză o mână pe umărul ei, înainte să-și îndrepte atenția spre fratele lui.

– Vine o trăsură pe alee, îi informă Victoria.

– Fir-ar! mormăi Nicholas. Nu le-a luat mult.

– Sunt sigur că domnul Fletcher este nerăbdător să termine cu asta. La fel și eu.

– Nu pui piciorul în afara acestui castel, Victoria. Te voi proteja cât ești aici.

– Să mă protejezi de ce anume, milord? De adevăr?

Nicholas părea sfâșiat între furie și îngrijorare și mai chinuit ca oricând.

– Adevărul nu este întotdeauna suficient. Amândoi știm asta.

Ea ridică din sprâncene.

– Chiar așa? Dacă ne-am fi spus adevărul de la început, poate că nu am fi ajuns în situația asta dezastruoasă.

El căzu pe gânduri.

– Bine, dar vin cu tine, spuse el în cele din urmă. Sunt logodnicul tău, lucrul pe care îl voi comunica instanței. Asta ar trebui să conteze într-o oarecare măsură.

– Dar știi că o astfel de relație nu este luată în considerație din punct de vedere legal.

În plus, Victoria nu voia să-l implice în scandal mai mult decât o făcuse deja.

– Am o altă propunere, zise Alec. Tocmai începusem să i-o explic lui Arnprior.

Victoria ridică dintr-o sprânceană, curioasă.

– Contele ar trebui să plece imediat la Glasgow, continuă Alec. Dacă merge călare și schimbă calul de mai multe ori, poate ajunge în oraș la timp ca să vorbească personal cu unul dintre comisarii din justiție și cu avocatul său. Apoi, când ajungem și noi, vom avea cum să ne apărăm de orice acuzații ne-ar aduce Fletcher. Când Nicholas dădu să protesteze, Alec ridică mâna. Imediat ce ajunge în Glasgow, Arnprior îi poate trimite o scrisoare urgentă lui Dominic. El va ști cum să se ocupe de problemă.

– Până acum nu a făcut-o, comentă Nicholas.

Victoria nu avu încotro și fu nevoită să-i dea dreptate. Cu toate astea, ar fi fost normal să îl avertizeze pe Dominic. Deși existau puține șanse, era posibil ca Fletcher să se fi strecurat afară din Londra fără știrea lui.

– Cred că este un plan bun, îi spuse ea lui Nicholas.

– Nu este, pentru că nu aș fi cu tine, răspunse el îmbufnat. Nu te-aș putea proteja.

Ea îi observă înflăcărarea din vorbe, grija întipărită pe chipul lui și dorința de a-i proteja pe cei pe care îi iubea. Drept urmare, teama ei păru să se diminueze.

– Vei fi cu mine după ce ajungem în Glasgow. Atunci, poți fi ca un urs bătrân, ursuz și protector, iar pe mine nu mă va deranja deloc.

El ocoli biroul și o prinse de mâini.

– Nu pot suporta gândul că vei fi blocată într-o trăsură cu nebunul ăla, fără să fiu acolo.

Ea îi zâmbi.

– Știi că Alec nu va permite să mi se întâmple ceva. Și, dacă te face să te simți mai bine, o să încerc să-l enervez cât de mult pot pe domnul Fletcher.

– E posibil să-l bat pe imbecil, mârâi Alec.

– Este un tată îndurerat, îi aminti ea. Sunt sigur că e convins de faptul că eu sunt cea ticăloasă, nu fiul lui.

– Îi înțeleg durerea, dar asta nu-i dă dreptul să ignore faptele sau să vină după tine, spuse Nicholas.

– Suferința ne împinge să facem multe lucruri pe care ajungem în cele din urmă să le regretăm, rosti ea încet, ridicându-și privirea spre el.

Sclipirea din ochii lui o făcu să creadă că îi dădea dreptate, dar apoi el clătină din cap.

– Sau nu – ceea ce pare să fie cazul lui Fletcher.

– Nu se poate ascunde aici pentru totdeauna, Nick, interveni Royal, destrămând tăcerea. Și pare o idee bună să pornești înainte.

O bătaie la ușă puse capăt discuției. Apoi își făcu apariția Taffy.

– Ofițerii sunt aici, stăpâne.

Nicholas aruncă o privire spre Victoria.

– Ești gata pentru asta?

„Nu." Dar încuviință totuși din cap.

El păși în fața ei. Când Alec se duse lângă el, Victoria expiră puternic.

– Sunt bine, sincer, le spuse ea, croindu-și drum printre cei doi bărbați.

– Fată încăpățânată! murmură Nicholas. Lasă-i să intre, Taffy!

Așteptară în liniște până când menajera se întoarse cu doi bărbați.

– Sergent Blair și polițaiul Gow, din Glasgow, anunță ea pe un ton mohorât.

Scund și subțire, cu păr roșcat și ușor încărunțit și cu o mustață uriașă, sergentul intră cu pas hotărât în cameră. Polițistul era mult mai tânăr, un bărbat înalt, cu umeri lați și cu o atitudine care sugera că nu se simțea în largul lui. Aruncă o privire prin încăpere și se strâmbă când văzu toate fețele încruntate.

– Eu sunt Lord Arnprior, se prezentă Nicholas, făcând un pas înainte.

– N-o să vă mulțumesc că ne-ați făcut să așteptăm, spuse Blair. Am venit cu treburi oficiale ale poliției din Glasgow și nu vom fi opriți de oameni de teapa ei, adăugă acesta și arătă cu degetul spre Taffy.

– Menajera ascultă de ordinele mele, i-o tăie Nicholas. Și mi te vei adresa în mod corespunzător, domnule, este clar?

Bărbatul se încordă, și fața îi deveni de un roșu cu câteva nuanțe mai întunecate decât părul.

– Perfect, milord, spuse polițistul Gow. Nu am vrut să arătăm lipsă de respect.

Blair aruncă înspre colegul său o privire severă, dar nu comentă.

– Unde este domnul Fletcher? întrebă Victoria.

Privirea dispreţuitoare a lui Blair o cercetă din cap până în picioare.

– Înţeleg că dumneata eşti cea după care am venit.

– Aceasta este domnişoara Knight, şi rămâne de văzut dacă o veţi lua sau nu, rosti Alec. Acum, răspundeţi la întrebare!

– Domnul Fletcher a rămas în Arrochar, domnule, răspunse Gow. S-a gândit că ar fi cam aglomerat în trăsură dacă ar veni şi el.

– O explicaţie mai plauzibilă ar fi că s-a gândit că îl voi lua la bătaie dacă va pune piciorul pe moşia mea, spuse Nicholas, zâmbind glacial către sergent.

– Ăsta probabil nu e un comentariu foarte util, şopti Victoria.

– Îmi pare rău, îi răspunse el în şoaptă, fără să regrete cu adevărat. Ridică o mână într-un gest autoritar. Acesta este mandatul? Daţi-mi-l!

Blair se încruntă, dar i-l întinse. Nicholas citi cu atenţie documentul înainte să i-l dea Victoriei.

– Acesta nu este un mandat de arestare. Nu ai nici o autoritate să o arestezi pe domnişoara Knight.

– Nu, dar este o cerere foarte bine formulată, spuse ea.

Nu era chiar atât de rău pe cât se temuse, dar scrisoarea scurtă şi auster formulată de către ofiţerul judiciar dădea clar de înţeles că era de preferat ca ea să apară în faţa lui. Alec i-o smulse din mână şi o studie repede.

– Are dreptate, Arnprior.

– Fata va veni cu mine, chiar dacă va trebui s-o leg de mâini ca s-o duc la trăsură, mârâi sergentul.

Ainsley făcu un pas ameninţător înainte.

– Taci din gură, omuleţ groaznic ce eşti! Dacă îndrăzneşti să o atingi, îţi trag o mamă de bătaie.

– Şi o să mergi cu ea dacă încerci să intervii în aplicarea legii, spuse sergentul.

Pentru un om scund, avea o voce puternică şi enervantă. Royal o prinse de braţ pe Ainsley şi o trase înapoi.

– Curajul tău e de admirat, iubito, dar trebuie să-l lăsăm pe Nick să se ocupe de asta. Îţi promit că totul va fi bine.

Ainsley clipi uluită. Când Royal o trase înapoi lângă cămin, începu să îl certe în şoaptă. El îşi dădu ochii peste cap şi îi ceru să păstreze liniştea.

– Mai este ceva, sergent Blair? întrebă Victoria. Dacă nu, atunci, sunt pregătită să merg cu voi.

Omul păru surprins de faptul că se conforma cererii lui.

– Putem merge.

– Voi merge cu ea, spuse Alec.

– Vei merge, nu? repetă Blair. Și cine ești dumneata?

– Căpitanul Alasdair Gilbride, stăpân al moșiei Riddick. Bunicul meu e contele de Riddick. Poate ai auzit de el.

Blair nu ridică vreo obiecție.

Nicholas luă mâna Victoriei și o conduse pe hol. Ea se prinse strâns de mâna lui, încercând să se convingă că nu avea să fie ultima dată când îi simțea atingerea.

Când ajunseră în hol, el îi luă paltonul de la un lacheu și o ajută să se îmbrace. Apoi îi așeză boneta pe cap și-i legă cu grijă panglicile sub bărbie. Degetele lui calde îi atinseră în treacăt gâtul înainte să-i cuprindă ușor obrazul. Victoria înghiți cu greu și îi studie trăsăturile grave.

– Ar fi mai bine să pleci, Arnprior, îi aminti Alec. Timpul nu așteaptă pe nimeni, cu atât mai puțin când vine vorba despre un ticălos ca Fletcher.

– Ne vedem în Glasgow, da? murmură Nicholas la urechea Victoriei.

Ea reuși să încuviințeze.

– Nu voi permite să ți se întâmple nimic, îți promit.

Îi ridică bărbia și îi depuse pe buze un sărut cu gust de disperare. Apoi o eliberă, înclină din cap spre Alec și ieși cu pași mari din hol.

Victoria îl urmări cu privirea, apăsându-și o palmă pe gură, de parcă ar fi încercat să păstreze căldura sărutului.

Ainsley o îmbrățișă cu putere.

– Ai grijă de tine, Victoria! Ne vedem în Glasgow, peste câteva zile.

– Da, ne vom vedea atunci, răspunse Victoria, forțându-se să zâmbească.

Fata se răsuci pe călcâie atât de repede, că aproape intră în Royal.

– Dă-te din fața mea, idiotule, se răsti ea împingându-l, apoi o porni în direcția bibliotecii.

– Royal, mă tem că Lady Ainsley o să-ți facă probleme, spuse Victoria.

– O să mă descurc eu cu ea. Acum, încearcă să te relaxezi şi să faci ceea ce te vor sfătui Nick şi Alec. Se aplecă şi o sărută repede pe obraz. Totul va fi bine, draga mea.

Victoria nu reuşi decât să încuviinţeze din cap.

Alec o însoţi în curte. Câteva minute mai târziu, când Andrew apăru, în cele din urmă, cu valizele strânse şi prinse de trăsură, sergentul deja ţopăia de nerăbdare.

– Încercăm să întârziem plecarea, pentru ca Nick să aibă ceva avans, îi şopti Alec în momentul când o ajută să urce în trăsură şi o urmă înăuntru.

– Şi funcţionează?

El încuviinţă din cap.

– A plecat călare în urmă cu câteva minute, ca o urgie, din câte mi-a spus Andrew. Va ajunge în Glasgow cu câteva ore înaintea noastră.

Sergentul Blair se urcă în trăsură şi se strecură pe bancheta din faţa lor. Îi aruncă o privire enervată poliţistului Gow, care se înghesui lângă el.

În timp ce trăsura se îndepărta, Victoria se uită afară pe fereastră. Royal, Taffy şi Angus stăteau în curte, privindu-i cum se îndepărtau. Bătrânul se făcuse scump la vedere în ultimele zile, deoarece Nicholas era încă furios pe el. Acum, se uita lung după trăsură, cu o expresie de şoc întipărită pe faţa lui ridată. Când o văzu pe Victoria privind pe fereastră, îşi flutură mâna în semn de rămas-bun.

Deşi era încă supărată pe Angus, Victoria clipi ca să îşi stăpânească lacrimile. Îşi aminti de acea primă zi mohorâtă de noiembrie la castelul Kinglas, când o îngrozise ideea de a petrece iarna într-un castel vechi şi friguros, împreună cu un grup gălăgios de bărbaţi. Acum, o durea inima că era nevoită să părăsească locul acesta şi familia pe care ajunsese să o iubească.

Alec îi strânse mâna înmănuşată.

– Fruntea sus! O să te întorci cât ai zice „peşte".

– Vom vedea, comentă Blair tăios.

– Sergent, dacă nu vrei să depun la superiorii tăi o plângere împotriva comportamentului dumitale neprofesional, îţi sugerez să păstrezi pentru dumneata replicile de genul ăsta.

Privirea lui Alec aproape îl spinteca pe sergent.

Când acesta se cufundă într-o tăcere morocănoasă, Victoria îl observă pe polițistul Gow încercând să-și înăbușe un zâmbet. Când tânărul fu sigur că superiorul său nu îl putea vedea, clipi strengărește spre Victoria.

Era un gest prostesc și complet inadecvat, dar extrem de încurajator.

După ce petrecură câteva minute într-o tăcere apăsătoare, sergentul începu să se uite pe fereastră.

– În ritmul ăsta, vom fi norocoși dacă ajungem la jumătatea drumului spre Glasgow până la căderea nopții.

– Caii nu au mai fost schimbați de când ne-am oprit la Arrochar, spuse Gow. Nu cred că vizitiul o să vrea să împingă sărmanele animale.

Cel mai probabil, cineva de la castel mituise vizitiul să mâne caii cât mai încet posibil. Blair îi aruncă partenerului său o privire criminală.

– Când o să am nevoie de părerea ta, o să ți-o cer.

– Cunoști câte ceva despre creșterea cailor, băiete? îl întrebă Alec pe Gow, pe un ton prietenos.

Tânărul îi aruncă un zâmbet recunoscător.

– Da, domnule. Tata are o fermă în afara orașului Glasgow. Am crescut în preajma cailor și a tot felul de animale.

– Într-adevăr? Cum ai ajuns ofițer de poliție?

Timp de câteva minute, Alec și polițistul se angajară într-un schimb de opinii despre viața tânărului și despre poliția din Glasgow. În mod clar, Alec încerca să reducă tensiunea în spațiul înghesuit al trăsurii și, poate, să câștige un aliat. În cele din urmă, conversația se pierdu, și tăcerea coborî din nou asupra micului grup. Sergentul ațipi, iar polițistul își pierdu vremea studiind peisajul.

Nu erau prea multe de văzut. Tocmai ajungeau la trecătoare, iar Victoria își dorea cu ardoare să aibă loc o altă avalanșă. O cuprinse tremuratul, deși nu-și putu da seama dacă era din cauza frigului sau din pricină că lăsa Kinglas în urmă.

Poate pentru totdeauna.

Alec o atinse pe braț.

– Ți-e frig, fătuco? Cred că avem o...

O zdruncinătură puternică îl făcu să-și întrerupă vorba. Când Victoria începu să alunece de pe banchetă, Alec o prinse. Un moment

mai târziu, trăsura se opri într-un unghi ciudat. De afară, se auzeau strigăte și zgomote de copite de cai.

Victoria își ridică boneta de pe ochi.

– Ce se petrece?

Alec privi pe fereastră și blestemă.

– Are vreunul din voi pistolul la el? îi întrebă pe ofițeri.

Sergentul, amețit de somn, clipi derutat.

– Ăăă, poftim?

– Sunteți înarmați? mârâi Alec când gălăgia din afara trăsurii crescu în intensitate.

– Nu, răspunse Gow. Domnul Fletcher a crezut că este mai bine să venim neînarmați, spunând că, dacă ne luam pistoalele, riscam să-l înfuriem pe Lord Arnprior.

– Perfect, comentă Alec cu dezgust.

– Ce se întâmplă acolo? întrebă Victoria.

– Orice s-ar întâmpla, încearcă să rămâi în spatele meu.

Ea se uită cu gura căscată la el.

– Suntem tâlhăriți?

– Eu...

Ușa trăsurii se deschise, și o matahală de om apăru în fața lor. Cu siguranță nu era o priveliște atractivă. O cicatrice imensă îi traversa chipul, de la maxilar până la ureche, și pe cap avea una dintre cele mai murdare bonete pe care le văzuse ea vreodată.

Însă aceste detalii deveniseră nesemnificative din cauza pistolului mare pe care îl ținea îndreptat spre fața ei.

– Acum o să ieși din trăsură, doamnă, strigă el. Și o să te abții de la replici inteligente dacă nu vrei să mori.

Capitolul 27

Victoria se uită îngrozită la pistol, apoi la vărul ei.

– Ăsta nu este un jaf, nu-i așa?

Alec o privi rapid, apoi își îndreptă ochii spre atacator.

– Nu pe pământurile Kendrick. Nimeni n-ar îndrăzni.

Sergentul Blair se înfoie ca un cocoș.

– Ia ascultă! Îl împunse cu degetul pe bărbatul cu pistolul. Amenință un om al legii. Pune pistolul ăla afurisit deoparte și dispari de aici.

– Voi pune bucuros un glonț în capul tău, țâfnosule, așa că tacă-ți fleanca, mormăi banditul.

Blair se înroși la față, dar își ținu gura.

– Haide, fato, spuse răpitorul ei, împungând-o pe Victoria cu pistolul.

– Ar fi mai bine să faci ce îți cere, o sfătui Alec pe un ton calm.

Victoria reuși să se ridice, chiar dacă genunchii îi tremurau teribil. În timp ce se mișca spre ușă, Alec și polițistul Gow avură un schimb rapid de priviri. Ea ghici că asta însemna că aveau să ia atitudine dacă se ivea o ocazie.

Victoria speră că așa avea să se întâmple.

După ce coborî cu grijă din trăsură, Victoria aruncă rapid o privire în jurul ei. Aproape că-i sări inima din piept.

Vizitiul și lacheul stăteau îngenuncheați în iarbă, sub ochii atenți ai mai multor bărbați cu aspect extrem de neplăcut. Erau cinci în total, cu tot cu răpitorul ei. Toți purtau pistoale, în afară de unul, care stătea mai într-o parte. Acela avea o pușcă îndreptată spre vizitiu.

Banditul o împinse dinspre trăsură, înspre pădure. Ea se împiedică pe o porțiune de pământ răscolit și fu cât pe ce să cadă, însă se echilibră la timp.

– Să-ți ții mâinile scârboase departe de ea, mârâi Alec pășind afară din trăsură.

– Altfel ce? replică batjocoritor răpitorul. Treci la pământ și ține-ți fleanca!

Alec și cei doi oameni ai legii se întinseră lângă trăsură. Vărul ei arăta gata să omoare pe cineva cu mâinile goale.

– Ce vreți? întrebă Victoria cât putu de calmă.

Banditul o prinse de bărbie și îi aruncă o privire chiorâșă înfiorătoare, dezvelindu-și dinții scârboși. Mirosul acru de băutură contrafăcută o lovi ca o palmă, și trebui să înghită cu greu ca să nu verse ce mâncase la micul dejun.

– Ce crezi, fătuco?

Ea se strâmbă de durere când matahala o strânse mai puternic de bărbie.

– Da, ești o bucățică bună. Cred că o să ne distrăm pe îndelete cu tine.

– Fir-ai al naibii! răcni Alec.

Se aruncă spre cel mai apropiat bandit și îl prinse cu garda jos. Pistolul bărbatului se descărcă tocmai când bărbatul căzu împreună cu Alec la pământ. Sergentul Blair se împletici și se rezemă de trăsură, ducându-și o mână la umăr.

Ofițerul Gow dădu să se arunce înainte, dar se opri brusc în clipa când răpitorul Victoriei îndreptă pistolul spre el.

– Eu n-aș face asta.

Banditul o prinse de gât, aproape sufocând-o. Ea se luptă fără sorți de izbândă cu degetele lui groase, în timp ce vederea începu să i se încețoșeze. Se lupta, disperată, să respire.

Auzi o încăierare, apoi un geamăt puternic. Când bărbatul care o ținea își încleștă și mai tare degetele în jurul gâtului ei, simți că avea să își piardă cunoștința.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Mack, dă-i drumul, se auzi o voce puternică și iritată. Aproape că o strângi de gât.

Victoria fu eliberată imediat. Se poticni și se împiedică de poalele rochiei. Căzu în mâini pe pământul acoperit de zăpadă, trăgând cu putere aer în piept, încercând să-și limpezească mintea și să-și potolească bătăile inimii.

Când fu în stare să își ridice privirea, își dori să n-o fi făcut. Alec era întins cu fața în jos, pe pământ, și stătea nemișcat de parcă ar fi fost mort. Bărbatul pe care îl atacase avea fața plină de sânge și se chinuia să se ridice în cu ajutorul unuia dintre ceilalți bărbați.

Temându-se pentru viața lui, Victoria începu să se târască spre Alec. O mână uriașă o prinse de umăr. Răpitorul ei o trase lângă el.

– E în regulă, domnișoară, spuse Gow. Ofițerul stătea în genunchi, încercând să îl ajute pe sergent. Este doar inconștient. Omul acela l-a lovit cu patul pistolului, zise și se uită în sus, la cel care îl atacase pe Alec.

– Da, prietenul tău se va trezi cu o durere de cap, atâta tot. Apoi bărbatul îi aruncă Victoriei un zâmbet care îi îngheță sângele în vene. Tu, însă, nu vei fi la fel de norocoasă.

– Dacă îi faceți rău, vă vom vâna și vă vom ucide, spuse ofițerul Gow cu voce tăioasă.

Era un tânăr curajos, dar nu prea avea cum să ajute în situația asta. În afară de pistoalele îndreptate spre el, se ocupa și de sergentul care sângera abundent și părea gata să își piardă cunoștința.

– Mai întâi, va trebui să ne găsești, i-o tăie bărbatul. Dar nu ne vei găsi. Apoi se uită la Victoria și la cel care o ținea. Nu mai faceți prostii acum. O să-și piardă răbdarea cu ea.

– Ce păcat că nu ne putem distra un pic cu ea mai întâi, zise răpitorul ei.

Mâna lui uriașă coborî pe șoldul ei și o ținu strâns înainte să se împingă în ea. Victoria trebui să-și reprime greața.

Dincolo de frică, în sufletul ei începea să se adune furia. În plus, nu-i venea să creadă că i se putea întâmpla din nou așa ceva. Omorâse un bărbat pentru că încercase să o posede împotriva voinței ei. Atunci, fusese un accident, însă, de data asta, dacă ar avea ocazia, ar face-o cu bună-știință.

– El hotărăște! exclamă celălalt bărbat. Știți că ne-a spus să nu-i facem nici un rău. Sau ați uitat?

Banditul își mai slăbi strânsoarea.

– N-am uitat. Mormăind blesteme, răpitorul o întoarse și începu să o conducă departe de drum, spre mijlocul pădurii.

– Unde mă duci? întrebă ea cu cea mai autoritară voce de care fu în stare.

– O să afli tu. Eu n-aș fi prea grăbit să-l întâlnesc. A jurat că o să te omoare.

Victoria bănui ce avea să se întâmple la capătul acestei scurte și macabre plimbări. Cu toate astea, confirmarea bănuielilor ei aproape că îi înmuie genunchii.

– Știi cine sunt, nu-i așa?

– Nu-mi pasă, răspunse el, împingând-o înainte.

Ea se adună și îl privi lung.

– Sunt logodnica contelui de Arnprior. Și, dacă îmi faceți rău în vreun fel, contele și întreaga lui familie nu își vor găsi liniștea până nu vă vor omorî.

Observă că omul călcă strâmb la auzul cuvintelor ei.

– Nu suntem de prin partea locului, târfă. Nu știe nimeni cine suntem. Când ea dădu să protesteze, el o împinse din nou. Tacă-ți fleanca și mergi înainte, altfel o să-ți ridic fustele și-o să ți-o trag chiar acum.

Victoria privi la drum și continuă să meargă mai departe.

Pădurea se rărea, și lumina soarelui se strecura printre ramurile subțiri, aruncând umbre pe pământ. Un miros de iarnă plutea prin aer, în timp ce picioarele ei spărgeau crusta subțire de zăpadă și ace de pin. Păsările se aruncau de pe o ramură pe cealaltă înaintea lor, ciripind vesele.

Era o zi minunată, iar aerul era rece și înviorător. Nu știa dacă să râdă sau să plângă de ironia situației. Nu avea să-l mai revadă niciodată pe Nicholas și nici să mai aibă șansa de-a se plimba prin aceste păduri frumoase, convinsă de faptul că găsise, în sfârșit, locul de care aparținea cu adevărat.

Împreună cu el.

Merseră încă un minut și ajunseră la o poieniță mică. Deși nu erau departe de drum, părea să fie un loc complet izolat.

Nu venea nimeni să o salveze.

– Era și timpul! se auzi glasul lui Fletcher dintr-o parte.

Numai vocea lui îngrozitoare fu de-ajuns cât să-i întărească hotărârea. Avea să facă tot ce-i stătea în putere pentru a supraviețui ori avea să moară luptându-se.

Se întoarse și dădu ochii cu dușmanul ei.

Fletcher stătea la marginea pădurii, îmbrăcat în costum de călărie, și câțiva cai erau legați de copaci. Blestemul vieții ei și gloata asta de bandiți veniseră aici călare.

– Chiar crezi că sergentul Blair și ofițerul Gow nu-și vor da seama cine este responsabil pentru asta? întrebă ea.

El păși înainte și se apropie de ea relaxat, de parcă ar fi ieșit la plimbare. Zâmbetul lui glacial și plin de satisfacție îi trimise un fior pe șira spinării.

– Idioții ăia de abia sunt în stare să-și amintească propriile nume, spuse el. În plus, sergentul Blair deja te consideră vinovată. Va crede că ți-ai găsit soarta binemeritată, la mâna unor bandiți nemiloși.

– Căpitanul Gilbride nu va crede asta, și o știi prea bine.

Fletcher ridică din umeri.

– Nu va putea dovedi nimic.

Ea se holbă la el, nevenindu-i să creadă.

– Noaptea trecută, ai stat la han. La fel și Alec. Ați fost văzut în Arrochar împreună cu cei doi oameni ai legii care au primit instrucțiuni să mă aducă în Glasgow, ca să fiu judecată pentru crimă. Toată lumea știe că vrei să mă vezi atârnând în ștreang. Chiar crezi că vei scăpa cu asta?

– Eu deja sunt pe drum înapoi spre Glasgow, spuse el fluturând din mână. Hangiul m-a văzut plecând cu trăsura în dimineața asta, la scurt timp după ce sergentul Blair a pornit să te aducă încoace. Nu avea nici un rost să aștept, vezi tu, pentru că nu aveai de ales decât să te întorci la Glasgow. Se plimbă în jurul ei în timp ce vorbea, bucurându-se de faptul că o chinuia. Servitorii mei vor jura că am ajuns în Glasgow cu mult înainte de căderea nopții. Și, între timp, cei care te-au răpit vor fi dispărut de mult. Sunt profesioniști, domnișoară Knight. M-am asigurat de asta înainte să-i angajez.

O luă ameţeala când înţelese cât de nebun era. Era uimitor faptul că își asumase astfel de riscuri și pusese la cale un plan atât de complicat.

– De ce? întrebă ea răgușit. Ai câștigat. Nu este suficient pentru tine faptul că mă târăști înapoi în Glasgow și că voi fi judecată pentru crimă?

Fletcher se aplecă spre ea, practic scuipându-i cuvintele în față.

– Nu, nu este. Vreau să mă răzbun pentru fiul meu.

– Și nu este răzbunare să mă acuzi de crimă? Nu e suficient pentru tine faptul că îmi vei distruge reputația și viața?

Fața lui pătată de vărsat de vânt deveni roșie.

– Deja ai scăpat de brațul legii când magistratul a refuzat să te acuze de crimă, imediat după ce l-ai omorât pe fiul meu. Până și afurisitul de reprezentant al judecătoriei din Glasgow a declarat că, deși se simte forțat să investigheze chestiunea, probabil vei scăpa din nou de condamnare.

Victoria se cutremură fiind martora urii din vocea și de pe chipul lui.

– Ai prea mulți prieteni sus-puși, afurisito, spuse Fletcher.

– Te referi la tatăl meu, prințul regent? comentă Victoria, zâmbindu-i glacial.

– Poftim? se auzi Mack din spatele ei.

Ea aruncă o privire peste umăr, observând consternarea de pe chipul lui.

– Exact. Tatăl meu natural este prințul regent. Dacă mi se întâmplă ceva, nu-mi pot imagina cât de mult va suferi.

– Asta-i o minciună afurisită, strigă Fletcher, împungând-o în umăr cu pistolul. Nici măcar nu știe că exiști.

Victoria înghiți teama ce o strângea de gât.

– Este adevărul, și tu știi asta.

– Ascultă, începu Mack.

– Ţine-ţi fleanca, altfel nu vei fi plătit, îi ordonă Fletcher. Iar tovarăşilor tăi nu le va plăcea lucrul ăsta, nu-i aşa?

Când Mack se retrase mormăind, singura rază de speranţă a Victoriei se evaporă.

– Thomas a fost singurul meu fiu şi moştenitor. Privirea palidă a lui Fletcher era goală şi plină de ură. Succesul meu nu mai înseamnă nimic, acum că el este mort. Mi-ai furat viitorul familiei mele, târfă afurisită.

– Domnule Fletcher, îmi pare rău pentru pierderea dumitale şi regret cu adevărat moartea fiului dumitale, începu ea, încercând să rămână calmă. Dar te asigur că ceea ce s-a întâmplat a fost un accident provocat de comportamentul pe care fiul dumitale l-a avut faţă de mine. El este singurul responsabil pentru moartea lui, nu eu.

Era clar că vorbele ei nu ajungeau până la urechile lui surde. Era o prostie să încerce să se înţeleagă cu un nebun.

– Nu, tu eşti responsabilă. Şi acum eu voi fi responsabil pentru moartea ta. De abia atunci băiatul meu se va putea odihni în pace.

– Domnule Fletcher, te rog...

Două zgomote ascuţite, venite unul după celălalt, răsunară prin pădure.

– Ce dracu'? mârâi Mack, mijind ochii spre drum. Ai spus că n-o să ştie nimeni de locul ăsta.

– Probabil este unul dintre oamenii tăi, care a împuşcat un ostatic, spuse Fletcher.

– Mai bine ai spera să te înşeli, rosti Victoria cu dinţii încleştaţi. Lord Arnprior vă va trimite pe toţi la streang.

Gândul că lui Alec sau celorlalţi bărbaţi li s-ar putea întâmpla ceva din cauza ei...

– Tacă-ţi fleanca, zise Mack şi o împinse din nou. Destul cu pălăvrăgeala, îi spuse apoi lui Fletcher. Fă ce vrei sau dă-mi-o mie!

– N-am de gând să te văd cum te împerechezi, rosti Fletcher cu dispreţ. Dar ziua e pe ducă, şi eu trebuie să plec la drum.

Îşi flutură pistolul spre Victoria.

– Mergeţi într-acolo.

Ea se uită lung la el.

– Nu.

Mack se îndreptă spre un pâlc de copaci şi o împinse la pământ.

– Ultimele cuvinte, domnișoară Knight? rosti Fletcher, așezându-se la câțiva metri în fața ei. Vrei să implori milă pentru viața ta?

Ea îi întâlni privirea de nebun cu tot calmul de care fu în stare, apoi închise ochii. Se gândi la Nicholas, hotărâtă ca ultimele ei gânduri să se îndrepte spre el. Doamne, cât îl iubea. Să nu-l mai vadă niciodată...

Se auzi zgomotul unui pistol, dar nu era al lui. Aproape în aceeași clipă, Fletcher țipă și ceva umed o stropi pe față. Victoria deschise ochii brusc și îl văzu căzând înainte, cu gura deschisă și cu ochii măriți de uimire. Căzu precum un copac retezat, la câțiva centimetri de ea.

– La dracu', strigă Mack, întorcându-se în toate părțile pentru a cerceta poiența.

Ea îi urmări privirea și îl văzu pe Logan Kendrick alergând spre ei ca un taur înfuriat, scoțând un al doilea pistol din centură. Fără să se oprească, Logan trase din nou, și banditul se prăbuși pe pământul acoperit cu zăpadă.

Victoria se uită stupefiată la cadavrele care pătau cu sânge zăpada din jurul lor. Logan îl împușcase pe Fletcher în mijlocul spatelui, iar pe Mack în mijlocul pieptului. Țintise uimitor.

Se chinui să se ridice, cu picioarele tremurându-i.

– Dă-mi voie să te ajut, îi spuse Logan cu glas răgușit. Ești în regulă?

Ea încuviință din cap, pentru că avea gura prea uscată ca să rostească vreun cuvânt.

– Ești sigură?

O studie din toate părțile cu o privire îngrijorată.

– E mort? întrebă ea în cele din urmă, arătând spre Fletcher.

Logan îi dădu drumul și îl întoarse pe Fletcher cu piciorul. Apoi se lăsă pe vine ca să-i verifice rana și pulsul de la gât.

– Nu, dar va muri curând, rosti el. Nu mai e nimic de făcut.

Când se ridică, Logan scoase o batistă din buzunar și i-o întinse.

– Poftim, fătuco! Ai ceva... ăăă... pe față.

Desigur, se referea la sângele lui Fletcher. Ea înghiți cu dificultate și începu să-și frece fața, spunându-și cu severitate în sinea ei să nu cumva să leșine.

Când ajungea la Kinglas, avea de gând să găsească o cameră liberă și să plângă în voie. Sau să se îmbolnăvească – încă nu se hotărâse.

Încercă să-i înapoieze batista.

– Las-o pe pământ, spuse el.

– De unde ai știut? întrebă ea și făcu un gest vag cu mâna.

Logan o prinse de braț, și începură să meargă împreună spre copaci.

– Să o luăm cu începutul. Ne întoarcem la trăsură, da?

– Alec este bine? S-a auzit o împușcătură.

– Oh, tot eu am fost, fătuco. Gilbride este bine, are doar o durere de cap.

Picioarele Victoriei se înmuiară de ușurare.

– Slavă Domnului! Și ceilalți?

– Un fricos din Glasgow a fost împușcat în umăr, dar ar trebui să fie bine. Bătrânul Tommy și tânărul polițist îl ajută pe Alec să-i păzească pe bandiții care v-au atacat.

Ea își ridică privirea spre el, studiindu-i expresia calmă. Se părea că prinderea unor bandiți era o treabă obișnuită pentru Logan Kendrick.

– Ești un adevărat erou, domnule.

El îi aruncă un zâmbet fermecător, semănând straniu de mult cu fratele său mai mare.

– Ești sigură că nu vrei să te căsătorești cu mine, nu cu Nick?

Victoria trebui să-și înăbușe dorința de-a izbucni într-un râs isteric – sau în lacrimi.

– Nu, mulțumesc, răspunse ea cu voce tremurândă. Îl vreau pe el.

Nick se aplecă peste gâtul armăsarului, lăsându-l să înainteze liber. Îl urmau doi grăjdari de la hanul din Arrochar, care făceau tot ce le stătea în putere ca să țină pasul.

„Victoria a avut nevoie de tine, și tu nu ai fost acolo. Ai eșuat. Din nou."

Când drumul o coti, încercă să-și alunge din minte gândurile legate de greșelile din trecut și din prezent. Dacă Fletcher pusese mâna pe Victoria, atunci nu ajuta la nimic să cedeze în fața fricii. Și Nick ar face orice era nevoie ca să o aducă înapoi la Kinglas, inclusiv să-l dezmembreze pe nenorocitul acela.

Pădurea care marca începutul moșiei Arnprior se înălța înaintea lui, drumul îngustându-se pe măsură ce continua printre copaci. Nick încetini calul, chiar dacă ura să facă asta. Dar ar fi fost o prostie să riște ca animalul să-și rupă piciorul sau gâtul.

Imediat ce Ben Munroe, hangiul de la Golden Thistle, îl informase că Fletcher plecase spre Glasgow, în loc să o aştepte pe Victoria, Nick ştiuse că ceva era în neregulă. La fel de straniu fusese şi faptul că Ben îl zărise pe Fletcher ascunzându-se în spatele hanului în seara anterioară, în compania unor oameni rău-famaţi. Hangiul cunoştea aproape pe toată lumea de la Glasgow până la Edinburgh, aşa că îl recunoscuse pe unul dintre bărbaţi ca fiind un contrabandist notoriu. Nu exista absolut nici un motiv ca un om bogat şi respectabil ca Fletcher să discute cu un criminal nemilos, decât dacă nu cumva punea ceva necurat la cale.

Ascultându-şi instinctul, Nick îi ceruse lui Ben cel mai bun cal şi doi grăjdari, apoi pornise spre Kinglas.

Nu putea să călărească mai repede de atât, şi se rugă să nu ajungă prea târziu.

Câteva minute mai târziu, văzu trăsura oprită într-o poziţie ciudată pe marginea drumului, şi inima îi sări din piept. Vizitiul inspecta o roată, dar trăsura părea goală.

„Prea târziu."

Tocmai trăgea de frâie cu o mână şi duse mâna să scoată pistolul, când Victoria şi Alec apărură din spatele trăsurii. Şocul şi uşurarea aproape îl făcură pe Nick să dea drumul frâielor. Pentru că nu dorea să sperie caii de la trăsură, îşi mână armăsarul câţiva metri mai departe, de cealaltă parte a drumului. Îşi trecu piciorul peste şa şi sări pe pământ, luând-o imediat la fugă.

Victoria ţâşni spre el, cu fustele ridicate până la genunchi şi cu faţa strălucindu-i de bucurie. Când se aruncă în braţele lui, el o ridică şi se roti pe călcâie. Ea îi acoperi faţa cu sărutări, oftând, râzând şi vorbind în acelaşi timp. Nick o ţinea tăcut, strângând-o tare la piept şi mulţumind din inimă cerurilor.

– Credeam că nu te voi mai vedea vreodată, spuse ea cu voce tremurândă.

Ţinând-o cu un singur braţ, el îi desfăcu boneta şi o aruncă în mijlocul drumului, apoi o mângâie pe păr.

– Gata, draga mea. Acum sunt aici, şi nu te voi părăsi niciodată.

Ea îşi ridică privirea spre el, cu lacrimile sclipind în ochii ei albaştri minunaţi. Avea nasul roşu şi pielea murdară, dar părea mai frumoasă ca niciodată.

– Îmi promiţi? întrebă ea.

– Îţi promit.

Apoi îi cuprinse buzele într-un sărut fierbinte, în care adună toată frica, ușurarea și dragostea pe care le simțea în sufletul lui. Dacă ar fi fost după Nick, nu s-ar mai fi despărțit niciodată de ea.

– Mă bucur să te văd, Arnprior, spuse Alec și se opri lângă ei, pe drum.

Nick o puse cu reticență pe Victoria pe pământ, dar continuă să o țină ferm pe după mijloc. Nu că ar fi trebuit. Ea se lipise de el ca mușchiul de piatră.

– Arăți ca naiba, comentă Nick.

De sub linia părului îi curgea un firicel de sânge, și o vânătaie destul de urâtă începea să se formeze în jurul ochiului lui Alec. Haina lui era mânjită cu noroi, și îi lipsea lavaliera de la gât.

Alec icni batjocoritor.

– E toată lumea în regulă? întrebă Nick.

– Sergentul Blair a fost împușcat în braț, dar glonțul a trecut de partea cealaltă, așa că se va face bine.

– Presupun că au tăbărât asupra voastră, spuse Nick.

– Nu voi uita niciodată, spuse Alec. Nebunii ne-au luat cu totul prin surprindere.

Nick se uită la Victoria, și inima aproape îi sări din piept. Îi atinse părul.

– Tu ești rănită?

– Nu este sângele meu. Se opri, arătând îngrozită pentru o clipă. Este al lui Fletcher.

– E mort?

Ea încuviință din cap.

– Nu ne va mai deranja niciodată.

– Bine.

Singurul lui regret era că nu fusese el cel care îl omorâse.

– Și eu simt același lucru, comentă ea, chiar dacă știu că e greșit să dorești moartea cuiva. Sărmanul era înnebunit de durere.

– Voia să te împuște, Victoria, spuse Alec.

Doar gândul la ce s-ar fi putut întâmpla îl făcu pe Nick să se îngrozească. O trase mai aproape și o strânse lângă el.

– Tu l-ai omorât? îl întrebă pe Alec.

– Nu. Trebuie să-i mulțumești altcuiva pentru că i-a salvat viața Victoriei.

În timp ce vorbea, Logan apăru din spatele trăsurii, ștergându-și mâinile pe o cârpă. Nick îngheță.

– Logan?

Victoria își înfipse degetele înmănușate în gulerul lui Nick.

– Aș fi murit dacă nu ar fi fost el. Practic, a ajuns la mine în ultima clipă.

Logan aruncă relaxat bucata de cârpă în cutia trăsurii și veni lângă ei.

– Am curățat rana sergentului, dar ar trebui să-l ducem în Arrochar imediat ce vizitiul termină de reperat roata aia.

– Cum naiba ai ajuns aici? Nick îl privi mai atent. Și de ce ești îmbrăcat în cămașă de noapte?

Fratele lui arăta de parcă tocmai s-ar fi sculat din pat. Cămașa lui de noapte era îndesată în pantaloni, iar deasupra avea o haină veche și ponosită, care probabil îi aparținea lui Tommy. Era clar că nu își îngrijise barba de câteva zile, iar părul îi stătea ciufulit în toate direcțiile. Dacă ar fi apărut un străin, ar fi crezut că Logan era ticălosul, nu eroul.

– Dormeam profund când m-a trezit Tommy și mi-a spus că se petrece ceva. Logan îi aruncă Victoriei un zâmbet spăsit și își frecă bărbia. E posibil să fi băut puțintel cam mult ieri-noapte, așa că am înțeles cam greu ce voia să-mi spună.

– După ziua de astăzi, vei putea să bei oricât vrei, și nimeni nu te va critica, spuse ea.

– Așadar, tot nu ai plecat când ți-am spus, comentă Nick. De ce?

Logan îi întâlni privirea cu o expresie impasibilă, care însă nu îl păcăli câtuși de puțin pe Nick. Fratele lui era la fel de agitat ca o fecioară în noaptea nunții.

– Presupun că nu eram pregătit să-mi iau rămas-bun de la Kinglas, răspunse el în cele din urmă.

– Slavă Domnului! exclamă Victoria bucuroasă.

Își ridică privirea spre Nick și-l trase de guler.

– Da, mulțumesc lui Dumnezeu, spuse el. Zici că Tommy știa că se întâmplă ceva ciudat?

– Da, pentru că stătea în fața colibei, fumându-și pipa, când a văzut trăsura care a venit la Kinglas în dimineața asta și apoi pe tine, călărind ca un nebun. Când trăsura a apărut din nou, îndreptându-se spre Arrochar, m-a sculat din pat. Spunea că era ceva în neregulă, mai ales că stăpânul călărea ca un demon – așa s-a exprimat.

– Și atunci ai hotărât să te plimbi puțin până aici, să vezi ce se întâmplă? întrebă Nick cu scepticism. Îmbrăcat în cămașă de noapte?

Logan ridică din umerii lui masivi.

– Nu e ca și cum aș avea altceva de făcut în acest moment.

În afară de a conduce o companie comercială de succes, după cum bine știa Nick.

– Și apoi s-a auzit împușcătura, adăugă Logan. Asta a cam fost de-ajuns ca să înțeleg totul. Am ajuns împreună cu Tommy și l-am găsit pe Gilbride cu fața în noroi, iar niște bandiți îi țineau pe toți ceilalți ostatici. Făcu semn cu capul spre trăsură. I-am legat în spatele trăsurii, apropo. Ofițerul stă cu ochii pe ei.

– Unde era Victoria când se petreceau toate astea? întrebă Nick.

– Am fost târâtă în pădure, unde mă aștepta Fletcher. Oftă. Sunt bine, domnule. Sincer.

El făcu o grimasă și își slăbi strânsoarea.

– Îmi pare rău. Ce s-a întâmplat mai departe?

– Domnul Fletcher nu putea suporta ideea că era posibil să nu fiu condamnată, așa că a hotărât să-și facă singur dreptate. Se opri de parcă ar fi vrut să-și adune puterile, apoi reuși să zâmbească. Din fericire, domnul Kendrick a venit în goană din pădure, tocmai la timp, trăgând cu pistoalele. Arăta ca un erou.

Logan pufni.

– Da, așa mi se mai spune.

– Ești un erou, zise Victoria serioasă, atingându-i brațul. Îți voi fi veșnic recunoscătoare.

Când Logan îi oferi un zâmbet fermecător, Nick se forță să nu se încrunte. Dar se părea că nu reuși, pentru că-i atrase atenția fratelui său.

– Nu mai fi așa un idiot, îl mustră Logan. Este înnebunită după tine.

Victoria îl bătu ușor pe Nick în piept.

– Bineînțeles că sunt, chiar și atunci când te comporți ca un idiot. Dar, domnule, de unde ai știut că trebuie să te întorci după noi? Nu ne așteptam să te vedem decât în Glasgow.

El le explică pe scurt cele petrecute.

– Grăjdarii lui Ben și vizitiii îl pot ajuta pe ofițerul Gow cu prizonierii. Sugerez să ne întoarcem la Arrochar înainte să se facă prea târziu. Se pare că roata a fost reparată.

– Cred că uiți ceva, interveni Victoria.

Nick se încruntă.

– Da?

– Se referă la mine, explică Logan. Se întreabă dacă mă vei goni din nou.

– Eu mă duc să-l ajut pe Gow, spuse Alec, îndepărtându-se.

Nick oftă.

– O discuție de familie, pe lângă o răpire și o tentativă de omor. Ce mai distracție!

– Nu plecăm până nu se rezolvă situația asta, îi spuse Victoria pe un ton ferm.

– Dar sergentul Blair...

– Va fi bine, replică ea.

Nick îi zâmbi sfios. Se comporta ca un laș, și toată lumea știa asta.

– Ascultă, Nick, nu îmi pot răscumpăra niciodată greșeala teribilă, începu Logan pe un ton sincer. Voi trăi cu asta pentru tot restul zilelor mele. Dar trebuie să știți cât de rău îmi pare. Făcu o pauză. Nu îmi este ușor să-ți spun asta, dar te implor pentru ultima oară să mă ierți... pentru binele amândurora.

– De dragul întregii familii, adăugă încet Victoria.

Nick se uită în ochii fratelui său, care semănau atât de mult cu ai lui.

De asemenea, semănau și cu ochii lui Cam. Micuțul băiat al lui Nick îl adorase pe unchiul său mare și impertinent, iar Logan îl iubise cu înverșunare pe Cam. Și-ar fi dat viața ca să-l salveze pe băiat – ar fi făcut la fel cu oricare membru al familiei. Dar, în anii pe care Logan și-i petrecuse în exil, fusese separat de oamenii pe care îi iubea.

Și asta se întâmplase din cauza lui Nick.

Victoria puse o mână pe brațul lui. Nick văzu dragostea și acceptarea din ochii ei, alături de o toleranță și de un calm care îi alinau marginile colțuroase ale sufletului. Scoase un oftat lung, care părea să fie o eliberare de toată suferința și ranchiuna.

Era timpul.

– Bineînțeles că te iert, Logan. Îmi pare rău doar că mi-a luat atât de mult timp.

Logan închise ochii pentru câteva clipe. Când îi deschise, în ochii lui străluceau lacrimi ca niște cristale albastre. Văzându-l, Nick simți un nod în gât.

Dar apoi zâmbetul lui obișnuit și rebel îi lumină chipul.

– Ești un nebun încăpățânat, ticălosule. Dar mă faci atât de bucuros!

– Și tu ești complet imbecil, spuse Nick, împungându-l în umăr.

O parte din el dorea să-l strângă în brațe cu putere, dar nu era încă pregătit pentru asta. Bănuia că și Logan avea nevoie de ceva timp ca să uite toată durerea și suferința.

Victoria clătină din cap.

– Nu-i voi înțelege niciodată pe bărbați.

– Ai face bine să te obișnuiești cu asta, fătuco, spuse Nick. Vei trăi într-o casă plină de bărbați.

Gow se apropie de ei cu un aer disperat.

– Milord, suntem gata. Și, oricât de mult urăsc să spun asta, trebuie să o aduc pe domnișoara Knight la Glasgow. Ofițerul făcu o grimasă. Am ordine de îndeplinit.

Sergentul făcea, fără îndoială, în continuare amenințări, în ciuda rănii din braț.

– Bine, domnule ofițer, spuse Nick. Dar o să ne oprim peste noapte la Arrochar. Am o treabă de rezolvat.

Victoria se încruntă.

– Ce treabă?

– Să caut un vicar să ne căsătorească. Când vei sta în fața curții de judecată din Glasgow, veți fi contesă de Arnprior. Și soțul tău va sta chiar lângă tine.

Ochii ei se măriră.

– Dar...

– Vrei să fii martor? îl întrebă pe Logan.

Fratele lui zâmbi larg.

– Va fi onoarea mea, milord.

– Bun. Atunci, rămâne stabilit.

– Dar..., începu Victoria din nou.

El îi cuprinse bărbia.

– Nu voi accepta un refuz, fătuco. Sunt îndrăgostit nebunește de tine, și tu ești îndrăgostită nebunește de mine, nu-i așa?

– Ei bine, da.

– Atunci, nu există nici un motiv să refuzi, nu-i așa?

Păru să chibzuiască pentru câteva secunde, apoi gura ei voluptuoasă se întredeschise, și ea zâmbi, luminându-i și ultimele cotloane întunecate ale sufletului.

– Când îmi vorbești astfel, cum aș putea să nu accept?

– Oh, mulțumesc lui Dumnezeu, zise Alec și se întoarse. Voi doi m-ați omorât cu toată vorbăria asta. Sunt prea bătrân pentru astfel de prostii.

Victoria se uită la vărul ei și izbucni în râs. Sunetul plin de bucurie și lipsit de griji pluti spre vârfurile copacilor precum cântul ciocârliei primăvara.

– În regulă, englezoaico, zise Nick, prinzând-o de mână și conducând-o la trăsură. Hai să ne căsătorim!

Epilog

Reşedinţa Kendrick, Glasgow
Februarie 1817

– E o petrecere superbă, Victoria, spuse Chloe. Aproape îmi trece supărarea că am ratat ziua nunţii tale.

Aden, care stătea în faţa lor, îi făcu cu ochiul Victoriei.

– Arnprior părea destul de grăbit să se lege la cap.

– Au existat câteva circumstanţe atenuante, după cum îmi amintesc, replică Victoria sec.

– Nick te-ar fi târât la un vicar oricum, interveni Logan. Să zici că era dornic să te facă mireasa lui e o afirmaţie care cu greu îi descrie nerăbdarea. Ridică de câteva ori din sprâncene. Mai ales pentru noaptea nunţii.

– Logan Kendrick, fii cuviincios! Victoria îi aruncă o privire severă lui Aden. Şi tu!

Fratele ei suspină dramatic.

– Acum, am dat de naiba, Kendrick!

– Eu practic asta fac mereu, răspunse Logan.

Stăteau în salonul formal din reşedinţa Kendrick, care fusese transformat în salon de servit cina. Personalul pregătise mai mult de o duzină de mese, toate acoperite cu pânză albă apretată, şi scoseseră cele mai bune piese de argintărie şi cristal ale familiei. Vaze uriaşe, pline cu trandafiri albi, împodobeau bufetele şi zeci de lumânări învăluiau camera într-o strălucire blândă şi sclipitoare.

Datorită faptului că servitorii munciseră din greu şi erau devotaţi, conacul elegant arăta uimitor şi devenise, încă o dată, locuinţa confortabilă a unei familii fericite. Victoria încă prefera să stea la Kinglas, dar începuse să se simtă ca acasă şi în Glasgow.

– Tu şi Arnprior ştiţi cum să organizaţi o petrecere pe cinste, rosti Alec, ridicând paharul de vin spre Victoria. Cea mai bună parte este că gemenii pot să distrugă casa voastră, nu pe a mea.

– Așa arată o zi obișnuită din săptămână aici, comentă Logan.

– Nu se așteaptă nimeni ca Graeme să distrugă ceva, deoarece încă merge în cârje, îi informă Victoria. Nu știu unde se află Grant, dar mă aștept să stea departe de probleme, în ciuda faptului că în seara asta se află aici foarte multe fete frumoase.

Ambii gemeni fuseseră cuminți după tărășenia cu fuga, și Victoria nu putea decât să spere că noul lor comportament avea să dureze.

– Că tot veni vorba despre fete frumoase, începu Logan, eu mă duc spre sala de bal. Poate prind câteva cu care să dansez.

Le făcu un semn prietenos din cap și ieși cu pași mari.

– Cumnatul tău arată uimitor în costumul tradițional al clanului său, spuse Chloe. Sunt sigură că va găsi multe doamne interesate.

– Așa sper, recunoscu Victoria.

Pentru un om cu o reputație de ticălos, Logan ducea o viață liniștită și ordonată. La insistențele ei, se mutase în reședința Kendrick. Acum, își petrecea cea mai mare parte a zilei la birou și la depozitul său de la docuri. Seara era acasă, vorbind cu frații săi, citind corespondența sau ascultând muzica lui Kade. Logan și Nicholas discutau în contradictoriu destul de des, deși uneori aveau și motive. Rănile dintre ei erau adânci, și avea să fie nevoie de timp și de răbdare pentru a se vindeca în întregime.

Cu toate acestea, nu exista nici o îndoială că Nicholas era fericit că el și Logan căzuseră la pace, iar restul familiei se bucura că îi permisese, în cele din urmă, fratelui rătăcitor să se întoarcă acasă.

– Logan pare un om bun, spuse Dominic din capul mesei. Mă bucur că s-a întors în sânul familiei.

– Nu la fel de mult ca mine, comentă Alec. Băiatul ăla ne-a salvat posterioarele!

– Cu siguranță, el este motivul pentru care mă aflu astăzi aici, recunoscu Victoria.

Dominic făcu o grimasă.

– Da, în legătură cu asta, nu pot să-ți spun...

Ea ridică un deget în semn de mustrare.

– Nu trebuie să-ți ceri scuze din nou, domnule. Nimic din ce s-a întâmplat nu a fost din vina ta.

– Eu ți-am spus să păstrezi secretul față de Arnprior, explică magistratul, iar asta a fost o greșeală din partea mea.

Alec flutură din mână.

– Și eu i-am spus același lucru, deci îți împărtășesc vina.

– Și apoi, nu mi-am dat seama că Fletcher plecase din Londra. Dominic clătină din cap, vizibil dezgustat. Nu cred că o să mă pot revanșa vreodată.

– Poate că doar îmbătrânești, dragostea mea, rosti Chloe, clipind malefic.

– Mulţumesc pentru observaţia asta, răspunse soţul ei.

– În acel moment, erai plecat din oraș, protestă Victoria. De unde să fi știut că nenorocitul o tulise din Londra?

Dominic și Chloe fuseseră în Yorkshire, în vizită la marchiza și marchizul de Lendale. Imediat ce Dominic aflase că Fletcher era în Scoţia, plecase spre Glasgow, ajungând acolo în ziua în care avusese loc răpirea Victoriei. Când Victoria și Nicholas ajunseseră în oraș, Dominic făcuse deja o mare parte din munca necesară pentru a închide cazul. Exista o oarecare neclaritate cu privire la rolul lui Logan în moartea lui Fletcher, dar, cu ajutorul lui Dominic, ancheta judiciară se desfășurase rapid și discret. Din moment ce familia Kendrick era foarte apreciată în Glasgow, reușiseră să evite un adevărat scandal.

– Totuși, ar fi trebuit să îmi imaginez că Fletcher ar putea încerca ceva de genul asta, insistă Dominic.

– Este greu chiar și pentru marele Sir Dominic să anticipeze acţiunile unui nebun, spuse Aden pe un ton mucalit.

– Foarte adevărat, fu de acord Chloe. Dar de ce vorbim despre acel om trist și îngrozitor? Serbăm căsătoria Victoriei.

– Ai dreptate, ca întotdeauna, draga mea. Dominic făcu o mică reverenţă spre Victoria. Iartă-mă, Lady Arnprior! N-am avut intenţia de a distruge un eveniment atât de splendid.

Ea îi răspunse cu o ușoară plecăciune.

– Deloc, sir Dominic. Și îmi pare rău că te-am întors din vizita la Lord și Lady Lendale. Sper că îi voi întâlni și eu curând.

– Sunt sigur că așa va fi, spuse Aden. La urma urmei, Lia este verișoara ta.

Lia Easton, marchiză de Lendale și fiica naturală a ducelui de York, îi scrisese o scrisoare minunată Victoriei, în care îi invitase oricând pe ea și pe Nicholas să îi viziteze, la conacul Stonefell.

– Încă o verișoară, comentă Chloe pe un ton amuzat.

– Avem o familie mare, admise Alec. Victoria de abia începe să ne cunoască.

– Îmi pare rău că familia Lendale nu a putut fi aici, zise Victoria, dar sunt atât de recunoscătoare că mătușile mele au venit din Brighton! Zâmbi către Aden. Îți mulțumesc că ai aranjat asta.

– Bineînțeles, dragă. Aden ridică paharul spre ea. La urma urmei, asta este sărbătoarea ta oficială. E normal ca familia ta să fie prezentă.

Deși Victoria intenționa să ofere doar o mică petrecere de familie cu ocazia nunții, în ultimele săptămâni petrecerea se transformase într-un adevărat bal cu mai mult de o sută de invitați. Nicholas insistase să deschidă sala de bal de la reședința Kendrick și îi adusese pe Taffy și pe câțiva servitori de la castel să se ocupe de treaba aceasta complicată. Cât despre obiecțiile făcute de Victoria fără prea mare tragere de inimă, soțul ei aranjase să aibă parte de o cină plăcută, de o orchestră de dans și chiar de o sală unde să se poată juca cărți, pentru domnii și doamnele mai în vârstă. Ea se opusese, dar toți bărbații Kendrick, inclusiv Angus, luaseră partea soțului ei.

– V-ați furișat pe la spatele nostru și v-ați cununat în secret, zisese Angus, așa că acum ar fi bine să ne lăsați să avem parte de o petrecere pe cinste.

Știind că de mult prea mulți ani familia Kendrick nu mai avusese motive de sărbătoare, pe Victoria nu o lăsase inima să le refuze distracția aceasta.

– E atât de frumos că Edie și Vivien le-au luat sub aripile lor pe mătușile mele, zise Victoria. Cred că sărmanele sunt cam copleșite.

Alec pufni.

– S-au înțeles de minune și s-au distrat pe cinste toată săptămâna, cutreierând orașul în lung și-n lat.

– Unde sunt mătușile mele, apropo? întrebă Victoria, lungindu-și gâtul ca să privească prin cameră.

– Edie și Vivien le-au luat să joace cărți, răspunse Chloe. Toate cinci s-au așezat la o masă.

– Oh, Doamne! exclamă Aden, prefăcându-se alarmat. Sper că soția mea nu va trișa la cărți.

– Vivien e bună la cărți? întrebă Victoria.

– Nu-ți poți închipui cât de bună, răspunse Aden.

– Poate ar fi bine să văd ce fac. Deși era o femeie foarte rezonabilă, mătușii ei Rebecca îi plăcea să parieze, de obicei pe sume mici.

– Nu-ți face griji! Edie va sta de pază, spuse Chloe. Singura ta treabă în noaptea asta este să te distrezi.

– Da, zise Alec. În noaptea asta, nu mai ai altceva de făcut, verișoară.

Kade intră grăbit în cameră și veni la masa lor.

– Te-am căutat peste tot, Victoria.

Ea îl prinse de mână.

– Ai nevoie de ceva, dragule?

– Nu, dar Nick te așteaptă în fața sălii de bal. Spune că trebuie să pleci de lângă grupul ăsta de nemernici și să te duci să vorbești cu el.

– Dumnezeule! exclamă Chloe, sper că nu m-a inclus și pe mine în descrierea asta.

Kade pocni din degete.

– Exact. Nick mi-a spus să transmit în mod special faptul că dumneata nu faci parte din grupul de nemernici, Lady Hunter, și să vă cer iertare.

Chloe își șterse fruntea cu un gest exagerat de ușurare.

– Slavă Domnului! Dar spune-i fratelui tău că acest grup de nemernici este, de fapt, foarte drăguț.

– Și eu cred la fel, comentă Kade cu un zâmbet timid.

– După ce o conduci pe Excelența Sa la conte, ce-ar fi să te întorci și să ni te alături? îi sugeră Aden.

Kade făcu ochii mari.

– O, da, mi-ar plăcea asta. Poate îmi veți povesti mai multe despre aventurile trăite în timpul războiului?

Băiatul se atașase destul de mult de fratele misterios al Victoriei, lucru care ei i se părea emoționant și amuzant. Aden fusese incredibil de bun cu Kade, distrându-l cu povestiri extrem de exagerate despre priceperea și curajul de care dăduse dovadă pe continent. Sau cel puțin spera ea că poveștile erau exagerate.

Se ridică.

– Îmi cer scuze tuturor, dar trebuie să văd ce dorește soțul meu.

– Oh, pot să ghicesc ce dorește el, comentă Aden.

– Te rog să nu uiți că sunt de față și copii, dragul meu, spuse Chloe pe un ton ferm.

– Nu sunt un copil, protestă Kade.

– Bineînțeles că nu, spuse Chloe fără să clipească. Mă referam la Alec.

– Ăsta-s eu, nevinovat ca un copil, admise Alec cu un rânjet. Deși, noaptea trecută, eu și Edie...

– Ne vedem mai târziu, îi întrerupse Victoria.

– Îmi plac membrii familiei tale, spuse Kade. Ea îl prinse de braț, și ieșiră pe hol. Sunt amuzanți.

– Aproape la fel de amuzanți ca membrii familiei tale.

Victoria le zâmbi câtorva oaspeți care se aflau în salonul cu jocuri de cărți.

– Nu și Royal. E chiar mai trist zilele astea. Dar, când îl întreb ce îl supără, spune mereu că nimic.

– Cred că îi lipsește prietena lui, Lady Ainsley, zise Victoria.

Ainsley plecase cu câteva săptămâni în urmă la conacul mătușii sale, undeva în nord. Refuzase să rămână până la bal, în ciuda insistențelor lui Edie și ale Victoriei. Când Victoria îl întrebase pe Royal dacă știa motivul grabei lui Ainsley, el îi răspunsese că ea făcea orice avea chef, indiferent dacă avea sau nu sens.

– Credeam că el și Lady Ainsley se urăsc, spuse Kade.

– Nu, dar se pare că au o relație complicată, nu-i așa?

– Cam da, rosti Kade pe un ton sec, părând mult mai înțelept decât vârsta pe care o avea.

– Unde este Royal?

– E în sala de bal, cu Graeme. Kade făcu o grimasă. Royal a spus că invalizii trebuie să stea împreună și să-și țină companie reciproc.

Victoria oftă în sinea ei. Ar fi trebuit să-i acorde mai multă atenție lui Royal. Omul suferea vizibil, iar frații lui nu știau cum să-l ajute. În momentul de față, nici ea nu știa, dar nu avea de gând să se lase împiedicată de asta.

– Lasă-mă să-mi fac eu griji pentru Royal. Îți promit că va fi bine.

– Sper că da, spuse Kade. Este minunat că suntem cu toții împreună, și vreau să fie și el fericit.

– Va fi, într-o bună zi.

– Iată-i pe Nick și pe bunicul, anunță Kade când ajunseră în capătul scării principale.

Auzind vocea fratelui său, Nicholas se întoarse. Grijile pe care Victoria și le făcuse pentru Royal sau pentru propria familie se topiseră sub căldura din privirea soțului ei.

– Era și timpul, dragostea mea. Nicholas se aplecă și îi depuse un sărut rapid pe buze. De abia dacă te-am văzut toată seara.

– Nu fi prostuț! A trecut doar o jumătate de oră de când am dansat. Se ridică pe vârfuri să-i șoptească la ureche: Dar și eu ți-am dus dorul.

– Kendrick este acum familia ta, interveni Angus. Ești contesă de Arnprior, fătuco. Una dintre cele mai renumite doamne din țară. Locul tău este de partea contelui, nu lângă un grup de englezi frivoli.

Victoria aproape se înecă la auzul acestei descrieri.

– Familia Victoriei este tare plăcută, bunicule, îl admonestă Kade.

– Într-adevăr, și nimeni nu i-ar putea descrie pe Sir Dominic și pe Aden ca fiind frivoli, spuse Nicholas.

– Mă duc la ei, zise Kade. De ce nu vii și tu, bunicule?

Angus oftă, cu un aer superior.

– Bine, băiete, dacă asta vrei. Presupun că pot să vorbesc cu câțiva englezi, de dragul doamnei mele.

– Mulțumesc, bunicule, spuse Victoria, îmbrățișându-l și sărutându-i rapid obrazul bărbos.

– Încetează, fătuco, o mustră el morocănos.

Cu toate astea, o mângâie pe spate, și Victoria își dădu seama că era fericit.

– Alt bărbat Kendrick pe care îl ai la degetul mic, spuse Nicholas în timp ce îi urmăreau pe bătrân și pe băiat coborând scările.

Ea își odihni o mână pe pieptul lui larg, savurând felul în care se simțeau mușchii lui fermi pe sub mătasea fină.

– Există un singur bărbat Kendrick pe care doresc să-l am în orice fel.

Privirea lui deveni ca argintul topit.

– Cred că putem spune cu siguranță că mă ai la degetul mic, și de abia aștept să mă ai și în alte moduri. Se aplecă ca să-i șoptească la ureche: Oricum dorești tu.

– Taci, îl opri ea, privind în jur și îmbujorându-se.

– În seara asta ți-am spus cât de frumoasă ești?

O privi admirativ. Ea își netezi fustele rochiei de culoare crem. Cum nu avea o rochie de mireasă, o lăsase pe Edie să o îmbrace cu o rochie frumoasă și foarte scumpă din satin și dantelă. Privirea soțului ei când coborâse scările ca să vină la cină o făcuse să creadă că meritase toți banii.

– Mi-ai spus, milord. Aruncă o privire plină de admirație spre silueta lui îmbrăcată în kilt. Și tu arăți foarte chipeș.

– Am arăta chiar splendid dacă ne-am scoate hainele astea elegante, spuse el cu un zâmbet strengăresc. Ești pregătită să fugim de aici, iubita mea?

Ea clipi surprinsă.

– Nu este prea devreme?

– Nu ne va simți nimeni lipsa.

– Dar este petrecerea *noastră*, spuse ea și râse când el începu să o tragă ușor pe hol.

– I-am rugat pe Logan și pe bunicul să facă oficiile de gazdă. De fapt, Logan m-a întrebat ce mai caut aici, de ce nu te duc în pat.

Ea strâmbă din nas.

– N-a zis așa ceva.

– Ba să fii sigură că da. Deci ce spui, dragostea mea? Vrei să ne furișăm și să-i lăsăm pe oaspeții noștri în treaba lor?

Privirea lui era plină de dragoste și de veselie. Ei i se umplea inima de bucurie știind că îl ajutase pe Nicholas să găsească din nou fericirea.

Și, chiar dacă erau căsătoriți de aproape o lună, era nerăbdătoare să rămână singură cu el. De fapt, devenise aproape o obsesie pentru ea să facă dragoste cu soțul ei.

Se prefăcu obosită și căscă.

– Acum, că mi-ai amintit, parcă mă simt cam istovită. Patul pare o idee excelentă.

– *Englezoaico*, îți dau întru totul dreptate, spuse Nicholas.

Și contele chipeș o luă în brațe pe Victoria și o duse în paradis.

Ana Maria

Vanessa Kelly, *Prințesa mea îndărătnică*

Loretta Chase, *Regina scandalurilor*

Lorraine Heath, *Vicontele și vulpița*

Christi Caldwell, *Onoarea unui tâlhar*

Sabrina Jeffries, *Lecția de seducție*

Joanna Shupe, *Mogulul*

Sarah MacLean, *Ziua ducesei*

Vanessa Kelly, *Trei săptămâni cu o prințesă*

Sabrina Jeffries, *Capcanele dorinței*

Lorraine Heath, *O moștenitoare scandaloasă*

Christina Dodd, *Soția piratului*

Sabrina Jeffries, *Plăcerile pasiunii*

Victoria Alexander, *Îndrumar pentru iubire*

Lorraine Heath, *Secretul contesei*

Stephanie Laurens, *Acolo unde te conduce inima*

Anne Barton, *Tentația*

va apărea:

Elizabeth Hoyt, *Dorințe nobile*